

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

susan
elizabeth
phillips

A CHICAGO STARS NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Basitçe ve Best

Bir Chicago Yıldızları Romanı

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Vizyonu ve çalışkanlığıyla sayısız ailenin hayatını zenginleştiren sevgili
dostum ve yol gösterici ışıgım Vicky Joseph'e.*

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Önsöz 1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Susan Elizabeth Phillips

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Önsöz

Rory bohçasını uzattı. "Hey, bayan, çocuk ister misiniz? Onu bedavaya alabilirsin."

"Çocuk, o bebeği nereden buldun?"

"Onu çalılıkların arasında buldum. Neredeyse hiç ağlamaz. Gerçekten iyi bir bebek ve onun için hiçbir şey ödemenize gerek yok. Onu alabilirsiniz."

Ancak kadın, küçük kardeşini almak yerine polisi aradı.

Rory sarhoştı ve sarhoş olmayı hak etmişti, bu yüzden onu yargılamak isteyenlerin canı cehenneme. Bu partideki hiç kimsenin onu yargılaması gerekmiyordu. "Juliet," dedi, otelin balkonuna çıkıp yanına gelen adama elini uzatarak. "Capulet'deki gibi."

"Darth," diye cevap verdi. "Vader gibi."

Sesi nefis bir şekilde boğuk, gülümsemesi ipeksiydi ve kadın güldüğünü duyunca şaşırdı. "Söyleyin bana Bay Vader, siz gerçekten kötü müsünüz?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı; ince, ince oyulmuş dudakları olan bir ağızdı bu. "Kime sorduğuna bağlı."

"Sana soruyorum." Uyum sağlayamadığı bir partiye katılmak zorunda kaldığı için duyduğu kızgınlığı silmek amacıyla içtiği üç meyveli, yüksek oktanlı kokteyl, arkaya taranmış saçlarından atletik vücuduna ve lüks saatine kadar her yerinde futbol parası yazan bu kibirli, ukala, çok seksi sporcuyla flört etmeyi kolaylaştırdı.

"Burada ve orada kuralları esnetiyorum." Parmağının ucuyla kızın saçındaki kırmızı kadife çiçeğe dokundu. "Bana gerçekten on üç yaşında olmadığınızı söyleyin, Ms.

Capulet." Parmağı kızın yanağına gitti.

Dördüncü kokteylinden uzun bir yudum almadan önce bir süre orada dinlenmesine izin verdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım on üçünü bir süre önce geride bıraktın."

On üç yaşını yirmi bir yıl önce geride bırakmıştı, nasıl alınabilirdi ki? Bulaşık suyu sarısı buklelerini bir profesyonel gibi savurdu. hipermaskülen iri yarı bir adam. "Doğru. Peki ne iş yapıyorsunuz Bay Vader? Jedi'ları yok etmediğiniz zamanlarda yani."

"Para kazanıyorum."

"Gerçekten mi?" Bakışları küstah ve tehlikeliydi, tam da şu anda ihtiyacı olan şeydi ve beynini uyuşturan alkol, gömleğinin önünü okşamanın son derece uygun görünmesini sağladı. "Nasıl yapabileceğime dair bir ipucu Bu mu?"

Ona kendini beğenmiş, kemik eriten bir sırıtış attı. "Birkaç fikrim var."

* * *

Rory uyandığında yalnızdı, midesi bulanıyordu ve kulağının yanında eğri büğrü asılı duran kırmızı kadife çiçek, siyah jartiyer kemeri ve bir çift file çorap dışında çıplaktı. Parti süitiyle aynı koridorda olduğunu hayal meyal hatırladığı bir otel odasının penceresinden sızan sokak ışığına gözlerini kırpıştırarak baktı. Birkaç yıllık cinsel ihtiyatlılık döneminden sonra, bir haydut gibi davranmaya başlamıştı.

Bir prezervatif hatırladığını düşündü, ama belki de hatırlamıyordu ve ya prezervatiflere burun kıvıran korkunç bir hastalığı varsa? Midesi ile birlikte oda da dönmeye başladı. Tek gecelik bir ilişki yaşamıştı, ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıkarabileceği bir şeydi bu, ama ölmeden önce yapılacaklar listesinde hiç yer almamıştı ama umutsuz ve aptaldı, artık kendisi değildi ve bu aşırı derecede zengin, fazla pohpohlanmaktan kibirle şişmiş sporcu ona mükemmel bir kaçış yolu gibi görünmüştü. Sadece kabul etmekle kalmadı, onu cesaretlendirdi de.

Parti, kendisinden yaşça küçük güzel kadınlarla dolup taşıyordu; her biri daracık kıyafetler ve stilettolar giymiş, saçları ipeksi ve kabarık, partiye katılan profesyonel futbolcuların dikkatini çekmeye çalışıyordu. Otuz dört yaşındaki Rory, kaçak bukleleri ve şimdi otel odasının zemininde siyah bir tül birikintisi içinde duran eski bir kokteyl elbisesiyle aykırı biriydi ve yine de Vader onu seçmişti.

Hayal meyal onun bir oyun kurucu yapısında, uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu hatırlıyordu. Puşt kibri ve arkaya taranmış saçları onu kaçmaya itmeliydi. Bunun yerine, bir şekilde engelli beynine *beni yap* sinyali göndermişlerdi. Şimdi burada, saat üçte yabancı bir otel odasında yalnızdı.

Sabah, en sevmediği özelliklere sahip olan ve neredeyse kesinlikle evli olan bir yabancıyla seks yaptığı için midesi kendinden iğrenerek çalkalanıyordu.

İnleyerek sendeleyerek banyoya gitti, saçlarını yüzünden uzak tuttu ve kustu. Ağzını çalkaladı ve yüzüne su çarptı,

Bir yandan da aynadaki enkaza bakmamaya çalışıyor ama yine de bakıyor, gözlerinin altındaki rimel lekelerini, parlak kırmızı rujdan arta kalanları ve başının etrafındaki serbest bırakılmış bukleleri inceliyordu. En azından hava hâlâ karanlıktı. Otelden gizlice çıkabilir ve kimseyle karşılaşmamayı umabilirdi.

Elleri beceriksizdi, başı zonkluyordu ve kıyafetlerini tekrar giymesi sonsuza kadar sürdü. Annesinden kalan tek şey olan kırmızı saten gece çantasını kapıldığı gibi kapıya yöneldi -*benimle gurur duyuyor musun anne?* Orada olmaması gereken bir şey.

Beş tane 100 dolarlık banknot.

Onun bir seks işçisi olduğunu düşündü.

* * *

Parti sona eriyordu. Yemek servisi yapanlar barmenle birlikte gitmişlerdi ama süitte üç çift ve birkaç yabancı kalmıştı. Brett Rivers'in en önemli müşterisi Clint Garrett koltukta tek başına oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

Brett bu geceki partiyi görünüşte Clint'in doğum gününü kutlamak için, ama aslında Brett'in yaptığı küçük bir hata yüzünden beklenmedik bir hız tümseğine çarpan ilişkilerini düzeltmek için düzenlemişti. Brett hata yapmaya alışık değildi. Hatalar kaybedenler içindi. Ama pişmanlıklar da öyleydi.

Kazananlar yanlış yaptıklarını düzelttiler ve daha güçlü çıktılar.

Brett başka bir konuşmaya nasıl yaklaşacağını hesapladı. Clint normalde rüya gibi bir müşteriydi; zeki ve yetenekliydi, sağlam bir karakteri ve onu Robillard, Tucker, Brady ve Manning ile aynı lige koyan bir pas kolu vardı. Onunla müşteri olarak anlaşmak Brett'i Champion Sports Management'ta kıdemli başkan yardımcılığına, yani ikinci adamlığa yükseltmişti. Brett, Clint'i şu anki kız arkadaşının sadece parasının peşinde olduğu konusunda uyarmaya çalışana kadar her şey mükemmel gidiyordu.

Brett insanlar hakkında hep haklıydı. Bu onun DNA'sında vardı. Ama bu sefer yanlış anlamıştı. Sadece Ashley'i ciddi şekilde yanlış değerlendirmekle kalmamıştı.

Hart'ın karakteriydi ama Clint'in duygularının derinliğini hafife almıştı. Geri çekilmeye çalışmıştı ama suçlayıcı sözler söylemişti ve Clint onu affetmemişti, Ashley onu terk ettikten sonra bile. Brett sevdiği kadın hakkında ileri geri konuşmuştu.

Brett yanılmış olmaktan nefret ederdi. Kendisi hakkında doğru bildiği her şeye ters düşüyordu. Kariyerini üzerine inşa ettiği her şeye. Şimdi hasarı düzeltmek zorundaydı.

Balkon kapıları açıldı ve Chicago Stars'ın emektar hücum yan hakemi Darius Beale, kolunu kilometrelerce uzunlukta bacakları olan güzel bir esmere dolamış halde belirdi. "N'aber dostum?" Darius başparmağıyla Brett'i işaret etti.

"Laila, bu benim kişisel barracuda'm, Brett Rivers. NFL'deki en iyi menajer."

Brett Laila'ya gülümsedi, onun yan hakemle birlikte gelen kadın olmadığından oldukça emindi. "İyi bir iş yapmak kolaydır. Darius Beale bir müşteri için."

Darius sırıttı. "Sana ne dediğimi anladın mı? Nehir, dostum. Hızlı ve derin akar, hızlı ve öfkeli. Merhamet yok. Adam acımasız. Nerede saklanıyordun, dostum?"

"Halletmem gereken bazı işler vardı." Müşterisinin Brett'in işinin yuvarlak yüzlü, bebek yanaklı ve çılgın bal sarısı bukleli tuhaf bir kadınla ilgili olduğunu bilmesine gerek yoktu. Şehrin seçkin eskort hizmetleri bugünlerde daha fazla çeşitlilik sunuyordu.

Parlak, kıpkırmızı ağzı ve dantelli siyah jartiyer kemeri dışında kadın eskort kalıplarına uymuyordu. Üniversitede okuyan yirmi yaşında biri değildi, bu da onun için büyük bir avantajdı. Muhtemelen sadece beş yüz dolar bırakarak onu kazıklamıştı ama üzerindeki tüm para buydu.

Seks için para ödemeyi hiçbir zaman anlamamıştı ama zor bir haftaydı, programına bir kadın sığdıramayalı uzun zaman olmuştu ve bu kızdaki bir şey, kuşkusuz yorgun olan dikkatini çekmişti.

Darius'un kız arkadaşı Laila'nın Chicago Üniversitesi'nde ekonomi okuduğu ortaya çıktı. Brett ikisiyle de sohbet ederken gözünü Clint'ten ayırmıyordu. Katılan onca güzel kadına rağmen parti onu neşelendirmemişti. Aksine, daha depresif görünüyordu ve Brett'in bunu düzeltmesi gerekiyordu.

Darius'un yanından ayrıldı ve Clint'in başını hâlâ ellerinin arasına almış olduğu kanepeye doğru ilerledi. Brett buzları kırdı. "Sabah her şey daha parlak görünecek."

Clint başını kaldırmadan boş bardağını uzattı. "Bana bir içki daha getir."

Brett, Clint'in kavgacılığından hoşlanmadı. Hem de hiç. Ama onuruna yediremedi. "Elbette."

Garrett zaten sarhoştı, ama Brett onun menajeri idi, annesi değil, Clint'e sevgilisinin neredeyse kesinlikle Clint'in parasından daha çok önemseydiğini söylemeden önce hatırlamış olmayı cehennem gibi dilediği bir şeydi. kendisi oyun kurucuydu. Ama kadın, Brett'in suçlamasının yanlışlığına işaret ederek onu terk etmişti ve Clint kin tutuyordu. Bir müşterinin gözünde itibarını kaybetmek Brett'in soğuk terler dökmesine neden oluyordu. Şimdiye kadar Brett'in patronu sorunun farkına varmamıştı ve Brett onun asla farkına varmayacağından emin olmak istiyordu.

Kendisi için bir maden suyu aldı ve Clint'in bardağına birkaç buz küpü ve bol miktarda suyla birlikte Glenlivet koydu. Clint'in içkisine son bir buz küpü atarken "Juliet"i düşündü ve başka bir müşteri aramak yerine şimdiye kadar otelden ayrılmış olmasını umdu.

Eve gidemeyecek kadar kafası kıyak olan parti misafirleri için fazladan oda ayırtmıştı ama kendisinin kullanacağını hiç düşünmemişti. Otuz beş yaşındaydı, sıradan ilişkiler için fazla disiplinliydi ve Juliet'le karşılaşması karakterinin dışındaydı. Ama kızın her yerinde güzel zamanlar damgası vardı ve o da büyük bir baskı altındaydı. Bu işte zirveye ikinci bir tahminle ulaşamazdınız ve bu konuda kendini hırpalamasına imkân yoktu.

Brett güçlü yönlerini biliyordu. Belki de kibirdi, ama bunun kötü bir şey olduğunu kim söylemişti ki? Zekiydi, azimliydı ve Darius'un bahsettiği gibi, Haklı olduğunu bildiğinde acımasızdı. Jilet gibi keskin içgüdüleri vardı ve herkesten daha akıllı ve daha sıkı çalışırdı. Hiçbir şey ona engel olamazdı.

kendi yolunu çizdi. Yaz bitmeden Champion Sports Management'ın yeni kıdemli başkan yardımcısı ve veliahtı olacaktı. Tek yapması gereken ajansın en büyük müşterilerinden biriyle ilişkisini düzeltmekti.

Brett sulandırılmış içkiyi kanepeye geri taşıdı. Clint bir hırıltıyla kabul etti. "Şimdi mutlu musun?"

"Hiç mutlu değilim. Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Daha önce fark etmiş olmayı dilediği bir şeydi bu.

"Hâlâ seviyorum." Clint gözlerini içkisine dikti. "O güzel ve akıllı. Spordan anlıyor, komik ve beni bir insan olarak önemsiyor, sadece bir futbol oyuncusu." Gözleri öfkeyle karardı. "Param onun umurunda bile değildi!"

Bu doğrudu. Ashley, Clint'i terk ederek Brett'in onu yanlış değerlendirdiğini kanıtlamıştı. Bir müşterinin aşk hayatına burnunu sokmaması gerektiğini bilmeliydi. Ashley ateşliydi, Brett'in gördüğü en güzel kadınlardan biriydi,

Ama onda açgözlü bir şeyler vardı, onu endişelendiren bir hak ediş havası. Yine de çenesini kapalı tutsaydı, bu durumda olmazdı. "Yanılmışım." Kelimeler ağzında zehir gibiydi.

"Çok haklıydın. Şimdi de benim kazandığının yarısını bile kazanamayan Karloh Cousins ile çıkıyor." Garrett'in kan çanağına dönmüş gözleri, Brett'in yumuşak başlı müşterisiyle asla bağdaştırmayacağı bir kelimeye dönüştü. "Onları sen mi ayarladın?"

Brett kışkırtma ne olursa olsun soğukkanlılığını asla kaybetmezdi ama öfkesini zar zor dizginleyebiliyordu. "Ben olsam bunu yapmazdım." Cousins, Chicago Bulls'un forvetiydi, harika bir adamdı ama Clint'in de belirttiği gibi maddi açıdan onunla aynı ligde değildi. Brett kanepeye oturdu ve elini Clint'in sağlam omzuna koyma riskini göze aldı. "Tek istediğim senin için en iyisi. Sen de biliyorsun ki Bu."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun. Sadece bildiğini sanıyorsun." Garrett onun elini silkti. "Beni seviyordu ama basın onu takip etmeye başladığında ve insanlar fotoğraflarını çekmeye devam ettiğinde baskıya dayanamadı. Bu onu korkuttu." Clint'in yüz ifadesi sertleşti. "Basının icabına bakmalıydın. Onları ondan uzak tutmalıydın."

Müşterilerinin hayatını kolaylaştırmak için ona para ödüyorlardı ama Brett'in iş medyayı kontrol etmeye geldiğinde yetkileri sınırlıydı. Yine de, eğer bilseydi bunun bir sorun olduğunu bilseydi, bir şeyler yapardı.

Clint manikürlü sakalından çok sokak köşesindeki evsizlere benzeyen sakalını ovuşturdu. "Onu hiç tanı mıyordun. Sadece tanıdığını sanıyordun. Onu Vegas'a götürecektim. Ona evlenme teklif edecektim. Yüzüğüm ve her şeyim vardı. İşte bu kadar emindim. Bana çeyrek milyona mal oldu." Garrett elindeki bardağı alına götürdü, kelimeleri bulanıklaşmaya başlamıştı. "Bir gün Ashley ve ben iyiydik. Ertesi gün değildik."

"Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

Clint bardağından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Eğer onun hakkında bu kadar yanılıyorsan, başka ne hakkında yanılıyorsun?" Hiçbir uyarıda bulunmadan otuz dört milyon dolarlık kolunu geri çekti ve bardağı odanın öbür ucuna fırlattı, duvara çarparak patladı ve diğer konukların soluk soluğa kalmasına neden oldu. "Sen ve ben. Güven kırıldıktan sonra geriye ne kalır?"

Brett'in alışlagelmiş demir midesi guruldadı. Bu kötü bir şeydi. Hesapladığından daha kötüydü.

Garrett dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve bara doğru yöneldi, yolda Darius'a baktı. "Gittiğini gördün mü?"

Darius dikkatini kırık camdan ayırdı. "Kimi gördün?" "Kız kardeşimi."
Buz gibi bir parmak Brett'in omurgasının dibine dokundu. "Abla?"

Garrett yeni bir kadehi viskiyle doldurdu, birazını da kenarlarından taşırdı. Düşmanca bir tavırla Brett'e baktı. "Seni daha önce onunla konuşurken gördüm. Nereye gitti?"

Kader bu kadar kaltak olamazdı. Onun için değil. O Nehir'di. Hızlı ve derin, hızlı ve öfkeli. Hiç hata yapmadı. Asla. "Birkaç kadınla konuştum. Hangisi olduğundan emin değilim." Ama o biliyordu ve buz gibi parmağı sert bir yumruğa dönüştü.

"Kıvırcık sarı saçlar. Tuhaf siyah bir elbise." Clint viskisinden bir yudum daha aldı. "Garip davranıyordu. Pek içki içmez. Böyle partilerden nefret eder.

Benden pek hoşlanmıyor. Sadece doğum günüm olduğu ve onu ben çağırdığım için geldi."

İçinden soğuk bir korku geçti. Acele ediyormuş gibi görünmemeye dikkat ederek koltuktan kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Asla zayıflık gösterme. Her zaman kontrollü. "Kontrol edeceğim. Bakalım hâlâ içeride mi? Otel." Hâlâ beş yüz dolar bıraktığı odada olup olmadığına bakacaktı.

Koridorun köşesinden döndü. Garrett bunu öğrenirse Brett'i kesin kovardı. Brett'in patronuna gelince... Brett'in ajansının en büyük müşterilerinden birinin kız kardeşiyle yattığını öğrenirse, Brett kariyerine veda edebilirdi.

Terlemeye başladı. Her zaman dikkatliydi. Her zaman planlıydı. İleriye bakardı. Kendini konumlandırırdı. Böyle bir şey olamazdı. Ona değil. Nehir'e değil.

Neredeyse koşana kadar adımlarını hızlandırdı. Gideli çok olmamıştı. Hâlâ uyuyor olabilirdi. Her şey yoluna girecekti. Parayı cebine atacak ve onu uyandırmadan oradan ayrılacaktı.

Ama ya uyanırsa? O zaman ne olacak?

Bir yolunu bulurdu. Her zaman çözerdi. Ne gerekiyorsa yapardı. Ne gerekiyorsa. Başarısızlık bir seçenek değildi. Hiç müşteri kaybetmemişti ve şimdi de kaybetmeye niyeti yoktu.

Anahtar kartını karıştırdı ve sonunda kapıyı açmayı başardı.

Yatak boştu ama para hâlâ oradaydı. Her bir banknot ikiye bölünmüştü.

* * *

Rory son altı aydır yaşadığı Ravenswood'daki üç daireli apartmanın merdivenlerinden koşarak indi. Elinde Chicago Belediyesi'nden gelen son ihlal bildirimini tutuyordu. Sahanlığı yuvarladı, Ashley'nin ikinci kattaki dairesinin kapısını hızla geçti ve bir kat daha inerek ev sahibinin yaşadığı birinci kata çıktı. Üç daireli apartmanın arka tarafındaki paravan kapıyı iterek açtı.

Haziran başındaki gün zaten sıcaktı, yaz için iyi bir haberci değildi. Spor ayakkabıları verandanın ahşap zeminini tokatladı. En üst basamaktan atladı, alttaki çirkin yeşil çömlek kurbağadan kaçındı ve Bay'ın yanından koşarak geçti.

Reynolds'ın sebze bahçesi, ayda fazladan yüz dolara kiralamak zorunda kaldığı eski ahşap garaja doğru uzanıyordu.

Yüz dolar çarpı beş eşittir beş yüz dolar, tam da o piçin üç gece önce otel odasında bıraktığı miktar.

Tam da hayatının daha kasvetli olamayacağını düşündüğü bir anda, bir partide seksi bir yabancıyla tanışmış ve sarhoşken, mutsuzluktan kaynaklanan bir muhakeme hatasıyla, onunla yatağa girmenin harika bir fikir olacağına karar vermişti.

Son zamanlarda piç erkeklerle çok fazla karşılaşmıştı ve bunun tek suçlusu kendi boktan muhakeme yeteneğiydi.

Kilidi çevirdi ve garajın çarpık yan kapısını sertçe itti. Gıcırdayarak açılan kapıdan pembe ve mor renkli eski bir yiyecek kamyonu olan Kraliyet Tatlı Sarayı çıktı. En azından o piç Jon onun kamyonunu alıp gitmemiştir.

Örümcek ağlarıyla süslü garaj penceresinden sızan loş ışıktaki, elindeki zarfa baktı. Zarf Chicago Belediyesi'nden gelmişti. Sözde iş ortağı zarfın ön yüzüne bir mesaj karalamıştı. *Şehirden ayrılıyorum. Çok fazla kural var.*

Zarfın içinde Chicago'nun acımasız gıda kamyonu yasalarından birini ihlal ettikleri için şehirden aldıkları bir ceza vardı. İlk cezaları onlara bin dolara mal olmuştu. Bu ikinci ceza *ona* iki bin dolara mal olacaktı.

Manhattan'dan Chicago'ya taşınmadan önce -birikimlerini Jon'un eBay'de bulduğu bu yemek kamyonuna yatırmadan önce- eski ev arkadaşının yeni projelere atlayıp ilgisini kaybettiğinde onları terk etme alışkanlığını hesaba katmalıydı.

Tatlılar Kraliyet Sarayı'nın pembe-mor yolcu kapısını açtı, içeri adım attı ve sürücü koltuğundaki yıpranmış, popo büyüklüğündeki girintiye yerleşti. İki bin doları nereden bulacaktı? O

Zaten haftanın altı günü, günde on iki saat çalışıyordu. Jon gidince yedi gün çalışmak zorunda kalacaktı.

Ön camın diğer tarafında garajın tepe lambası yandı ve Ashley Hart bir kraliçenin köylü kulübesine girmesi gibi kasvetli iç mekâna girdi.

Olağanüstü güzel, karizmatik ve benmerkezci yirmi altı yaşındaki Ashley Hart, ipeksi kızıl saçları, görkemli göğüsleri, uçsuz bucaksız bacakları ve boğuk kahkahasıyla. Rory'nin üvey kardeşi de dahil, tanıştığı her erkeğin ayaklarına kapanmasına şaşmamalıydı.

Rory saklanmak istedi. Ashley, Rory'nin arkadaşlıklarına ne kadar kötü ihanet ettiğini bilmiyordu ve Rory onunla yüzleşmek istemiyordu. O ve Ashley daha farklı olamazlardı ve Rory, Ashley'nin başka kız arkadaşları olsaydı ve Rory bu kadar yalnız olmasaydı, arkadaş olabileceklerinden şüpheliydi.

Buraya taşındıktan sonra bir kadınla arkadaşlık etmişti. Ashley sığ ve narsistti, ama Chicago'da büyümüştü ve Rory'ye şehri gezdirerek ve yönünü bulmasına yardım ederek zamanını cömertçe harcamıştı.

Ashley gırtlaktan gelen yatak odası sesiyle, "İşte buradasın," dedi. Kamyonun açık kapısında durdu ama içeri girmede. Kraliyet ailesi sadece arabalara binerdi, çöp yemek kamyonlarına değil. Rory'nin yüksek kanarya sarısı şortuna ve eski Scooby-Doo tişörtüne her zamanki şaşkınlığıyla baktı. Kötü kalpli üvey annesi ve Ashley nefret etseler bile Rory'nin giyim tarzı hoşuna gidiyordu.

Rory'nin kimi vintage, kimi sadece ucuz olan ucuzluk mağazasından buldukları, bir servet harcamasına gerek kalmadan onu ilginç kıyafetler içinde tutuyordu.

Ashley uzun, şampuanlı saçlarını savurdu. "Neden burada oturuyorsun, tatlım?" Ashley'nin söylediği her şey baştan çıkarıcı geliyordu, Rory'den kedisini beslemesini istediğinde bile.

"Jon işi bıraktı," dedi Rory. "Kamyonu alıp gitmesinden korktum."

Ashley'nin mükemmel dudakları küçük bir mimik yaptı. "Jon'un işi bırakması bir lütuf.

Bir yiyecek kamyonundan ucuz şeker satmaktan çok daha iyisini yapabilirsin. Jon eziğin tekiydi."

Ashley'nin başından beri anladığı ve Rory'nin yağmurlu günlerinin sonuncusunu harcamadan çok önce kendisine itiraf etmesi gereken bir gerçek

rafları yeni şeker, sakız ve şekerlemelerle dolduruyordu. Yakınına park edecek daha fazla Küçükler Ligi maçı bulması gerekecekti, daha fazla sokak festivali ve yüzme havuzu bulurdu. Daha uzun saatler çalışacaktı. Belki Bay Reynolds'u kirasını uzatmaya ikna edebilirdi ama

sonra ne olacaktı?

Hâlâ çatlak çimento zeminde duran Ashley, zarif elini kapının bir tarafına dayadı ve saçları omzunun üzerinden mükemmel bir şekilde akacak şekilde başını eğdi. "Dün gece yine Karloh Cousins ile çıktım."

Ashley'nin Rory'nin üvey kardeşi Clint'ten basketbol oyuncusuna geçişinin kolaylığı, Rory'nin yaptıklarını haklı çıkarmalıydı, ama Clint ıssızdı ve Rory giderek endişeleniyordu. Rory'nin bir yabancıyla yatağa atladığı doğum günü partisinden bu yana geçen üç gün içinde hiçbir telefonuna cevap vermemişti.

"Karloh bana verdiğin çikolatalı trüflere bayıldım," dedi o zahmetsiz, baştan çıkarıcı cazibesıyla. "Lütfen biraz daha yapabilir misin?"

Ashley onlara göz kamaştırıcı bir hevesle, sanki gezegendeki en büyüleyici kişiymiş gibi bakarken kim ona karşı koyabilirdi ki? "Ve belki üstüne Bulls logosunu koyabilirsin?"

Rory, üzerine Chicago Bulls logosu eklemek şöyle dursun, ancho chili çikolatalı trüflerinden bir parti daha vermek istemiyordu ama altı ay önce Chicago'ya geldiğinden beri edindiği tek kadın arkadaşına ihanet etmek bir tür kefaret gerektiriyordu. "Gelecek hafta yaparım."

"Sen kesinlikle en iyisisin!" Ashley'nin pürüzsüz alnı sevimli küçük bir kırışıklıkla örüldü. "Bunu istemekten nefret ediyorum ama yarın bunları ona verebilirim seni sonsuza dek seveceğim."

"Elbette." Suçluluk duygusuyla yaşamak berbat bir şeydi.

Ashley ona muzipçe baktı. "Dairenin kapısı kilitli değildi ve senin için sorun olmayacağını biliyordum, bu yüzden siyah kolsuz elbisemle uyumlu olması için senin o iğrenç retro gece çantanı ödünç aldım. Karloh bodycon olan her şeye bayılır.

Clint de öyle." Ashley bir an için yumuşamış gibi göründü. Belki de ona gerçekten aşık olmuştu. Ama arkadaşını motive eden şey aşk değildi. Ya da belki Rory araya girerek büyük bir hata yapmıştı.

Rory'nin olayı hatalardı. Jon'a güvenmek, Ashley'e yalan söylemek ve masanın üzerine para bırakan zengin bir futbolcuyla yatağa atlayarak kendine ihanet etmek. Onu bir daha görmek zorunda kalmayacağı için bu son hatayı eninde sonunda atlatacağı ama diğerleri o kadar kolay göz ardı edilemezdi. Kendi hayatı paramparça olurken o kim oluyordu da insanların hayatlarıyla Tanrı'yı oynuyordu?

Ashley hızla kendini toparladı. "Gitmem gerek. Akşam çantası için teşekkürler, tatlım." Hızlı bir el sallama, göz kamaştırıcı bir gülümseme ve görkemli saçlarını savurma hareketiyle Ashley garajdan ayrıldı.

Ashley bir kez daha onu kandırmıştı. Rory'nin annesinin gece çantasını gönüllü olarak vermeyeceğini biliyordu, bu yüzden Rory'nin dairesine girip onu almıştı. Rory o kırmızı saten çantayı her açtığında, annesinin parfümünün kalıcı notalarını hayal ediyordu. Ama Ashley, ister gece çantası olsun, isterse bedava zanaat ürünü olsun, istediği şeyin peşinden gitti.

çikolatalı trüfler ya da zengin bir atlet.

Rory kirli ön camdan körlemesine baktı. Annesini kaybettiğinde sadece beş yaşındaydı ve artık hangi annesini kaybettiğinden emin değildi. anıların gerçek olduğunu ve zaman içinde bunları uydurduğunu söyledi. Bu ironikti. Babası iki yıl önce ani bir kalp krizi sonucu öldüğünde şok olmuş ve üzülmüştü ama babası hayatı boyunca duygusal olarak uzak bir figür olmuştu ve en derin kederi her zaman annesi için olacaktı.

Burada oturup kendine acımaya devam edemezdi çünkü hayatı hiçbir yere gitmiyordu. Clint'i bulmalıydı. Konuş onunla. O olduğundan emin olmalıydı.

Çünkü onu son gördüğünde hiç de iyi görünmüyordu. İşe gitmesi gerekiyordu.

Kamyondan inmek için döndüğünde, içeri girdiğinde fark edemeyecek kadar dalgın olduğu şeyi gördü.

O kadar taze şekerle doldurduğu raflar temizlenmişti. Jon kamyonet hariç her şeyi alıp kaçmıştı.

2

Clint'in evi gülünç derecede süslüydü; bacaları, balkonları, eğimli arduvaz çatıları ve bir kulesi olan şato tarzı beyaz kireçtaşından bir konaktı. Gregg ve Kristin Garrett'ın küçük oğlu için hiçbir şey fazla iyi değildi. Ev, Rory ve Clint'in büyüdüğü Minneapolis'in Harriet Gölü'ndeki kırmızı tuğlalı Colonial'dan daha farklı olamazdı.

Rory, Kraliyet Tatlı Sarayı'nı arka tarafa, Burr Ridge'in zengin mahallesindeki diğer saray gibi evlerin görüş alanının dışına çekti. Eyaletler arası 55. karayolunun sağ şeridinde egzoz gazı çıkaran pembe-mor renkli eski bir yiyecek kamyonu ile ilerlemek aşağılayıcıydı ama Yaptığı seçimlerle, bu yağ yakan hurda onun tek ulaşım aracıydı.

Ellerini direksiyonun üst kısmına doğru kıvırdı ve alnını oraya yasladı. Otuz dört yaşındaydı, artık bir çocuk değildi ve yemek kamyonu işine sadece yanlış bir şekilde bir iş olarak gördüğü için girmişti. Gerçek tutkusunu gerçekleştirmek için basamaklar aşağıdan yukarıya doğru çıkmıştı. Üniversitedeki ikinci yılında psikoloji dersini bırakıp çikolata yapım atölyesine katıldığından beri çikolatacı olarak bir kariyer hayal ediyordu.

Yıllar boyunca, kendisini kabul eden her kaliteli çikolatacının yanında ücretsiz çıraklık yaparken geçimini sağlamak için restoranlarda ve catering şirketlerinde yemek servisi işlerinde çalıştı. İklim, sıcaklık ve nemi hesaba katarak bu son derece teknik malzemenin nasıl düzgün bir şekilde temperleneceğini öğrendi. Kalıplama ve terbiye üzerine çalışmış ve bir kakao çekirdeğinin teruarını sadece kokusundan anlayabildiğini keşfetmişti. Yıllar geçtikçe, kaliteli kakaonun ne kadar güzel yapıldığını anlamaya başladı.

Çikolata tüm duyuları harekete geçirdi: görme, koklama, tatma ve ağızda hissetme,

Hatta iyi yapılmış bir çubuğun kendine özgü çıtırtısıyla işitme duyusunu bile. İnsanların aksine, kusursuz bir şekilde biçimlendirilmiş çikolata asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Kamyondan çıkmak için kendini zorladı. Uzun servis penceresi kapatılmış, pembe-mor tente boş iç kısma yerleştirilmişti. Mandalı yakalamadan önce kapıyı iki kez çarptı. Ne kadar çok çalışırsa çalışsın, hayallerini gerçekleştirmeye ve çikolatacı olarak geçimini sağlamaya ilk başladığı zamankinden daha yakın değildi. O artık Gelecek için hiçbir planı olmayan ve nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikri olmayan felçli - yerinde sıkışmış.

Evin etrafından dolaştı ve kaldırıma doğru ilerledi. Malikânenin devasa ön kapılarının her iki yanında sarmaşıklar bulunuyordu. Yan lambalardan birinde yansımasını yakaladı: bulaşık suyu sarısı bukleleri başının üstünde toplanmıştı, Peter Pan yakalı kolsuz kırmızı-beyaz kareli bluzu, 1950'lerden kalma mavi pedallı ayakkabısı, Walmart parmak arası terlikleri ve kırmızı Bakalit kalp küpeler onu umduğu kadar neşelendirmemişti.

Elektronik kapı zilini çaldı ve Michigan Üniversitesi'nin savaş şarkısı olan "Galiplere Selam "ın uzaktan gelen çan sesini duydu. *Ciddi misin?* Boston

İkinci sınıftan sonra kalsaydı mezun olacağı üniversitenin bir dövüş şarkısı vardı ama bir futbol programı yoktu - Minnesota'daki evine coğrafi uzaklığının yanı sıra burayı seçmesinin başlıca nedeni de buydu.

Kimse cevap vermedi. Kapı zili kablosuzdu, yani telefonunda görünmesi gerekiyordu. El salladı. Gülümsemeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Bir uşağı falan olması gerekmez miydi?

Kendini iki tur daha "Galiplere Selam "a maruz bıraktı ama kapı cevapsız kaldı. Clint'in onu görmezden gelmesini istediği onca zamanı ve intikamın ne kadar kötü olduğunu düşündü.

En iyi indirimli satışlarından biri olan deri yamalı boho çantasını karıştırdı ve asla kullanmayacağını söylemesine rağmen ona verdiği anahtarı çıkardı. Ama her zamanki gibi haklıydı. O bir Altın Çocuktü ve başarılarının listesi onun karmakarışık hayatını kıyaslandığında daha da acınası kılıyordu. Rory Meadows Garrett, üniversite terk, başarısız iş sahibi, genel olarak berbat. Clint Garrett, tüm dünyanın hayran olduğu Amerikalı multimilyoner NFL oyun kurucusu.

Mermer fuayeye girdi ve Grek kaidelerini, ışıltılı avizeleri ve yaldızlı konsolu inceledi. "Clint! Clint, ben Rory!"

Boş ev yankılandı. Hızlı bir arama yaptı: görkemli oturma odası, geniş büyük oda, zarif yemek odası - hepsi pahalı ve aşırı süslüydü, gerçi o kimdi ki başkalarının dekorunu eleştirsin?

Antreye dönerek tekrar seslendi ama ev bomboştu.

Bakışları kemerli tavana kaydı. Avizelerin etrafında dans eden meleklerden oluşan bir fresk onunla alay ediyordu. Bu melek figürleri üvey kardeşinin hassas yönünün bir yansıması da olabilirdi, ironik de. Clint'le birlikte bunu asla bilemezdi ve onları tersledi.

Mutfak, uzun mermer koridorun sonunda yer alıyordu. Ortadaki adanın üzerinde iki kristal avize daha asılıydı. Tabii ki mutfağında avizeler vardı. Hızlı ayakları ve altın bir kolu olan hangi megamilyoner profesyonel oyun kurucunun yoktu ki? Taş zemine baktı, buz beyazı cilalı dolaplar ve soğuk, siyah granit tezgahlar, bunlardan herhangi biri harika bir morg levhası olabilir. Ya da çikolatayı elle işlemek için mükemmel bir yer. Eğer sadece

Şu anda çikolata hazırlıyordu.

Çantasını yere bıraktı. Mutfakta son model espresso ve kahve makinesi olan bir kahve barı vardı. Clint Garrett için basit bir Mr. Coffee yoktu.

"Galiplere Selam" mutfağa doğru patladı. Kardeşi mi? Belki de sarhoş olmuş ve anahtarını kaybetmişti. Tepesinde oynayan melekleri görmezden gelerek, kaygan siyah mermer koridor zemininde aceleyle ilerledi. Bu, işleri yoluna koymak için bir fırsattı. Kapıyı hızla açtı.

Darth Vader diğer tarafta duruyordu.

* * *

Rory kapıyı Vader'ın suratına çarptı ve mermer koridordan mutfağa doğru yürüdü.

Vader onu dört gece önce partiden uzaklaştırmadan önce gerçekten ne kadar zaman geçmişti? Yirmi dakika mı? Otuz mu?

Ya da daha doğrusu, onu sürüklemişti.

"Nereye gidebiliriz?" Bu sözleri söylediğini hatırlayınca ürperdi.

Tasarımcı kıyafetleri içinde bir sporcuydu -neredeyse kesinlikle *evli* bir sporcuydu- ve o nefes nefese, sarhoş ses ona ait olmamalıydı. Ama adam kurnaz, pratik ve çok baştan çıkarıcıydı ve kızın başı dönmüş, sarhoş ve çok muhtaçtı.

"Bir odam var," diye fısıldadı.

"Göster bana."

Alkol ve kendine acıma ölümcül bir kombinasyondur.

* * *

Brett suratına çarpılan ön kapıya bakarken beyni ateşlendi ve bir sonraki hamlesini tarttı. Bu karmaşa kendiliğinden ortadan kalkmayacaktı ve beladan kaçmak onun tarzı değildi. Rakibini değerlendirmeli, zayıf noktasını ortaya çıkarmalı ve bunu kendi avantajına kullanmalıydı. Nasıl tepki verdiğine bağlı olarak onu savunmaya geçirmesi ya da onu etkilemesi gerekebilirdi. En kötü ihtimalle, ilk görüşte aşık olduğunu söyleyebilirdi, ancak bu onun canını sıkardı. Agresif ve zaman zaman acımasızdı ama asla etik dışı değildi.

Bu bir meydan okuma olabilir.

* * *

Bir kez daha "Galiplere Selam" şarkısı evin içinde yankılandı. Rory ellerini kulaklarına götürdü ve kendini beyaz deri bir tabureye attı, beş yüz dolarlık banknotun görüntüsü beynine sonsuza dek kazınmıştı - verilen hizmetlerin karşılığı.

Arka kapı tıkırdayarak açıldı. Başını kaldırdı.

Vader mutfığa adım attı, sadece oksijenini soluyarak mekâna hükmediyordu. Tabureden atladı. "Çık dışarı!"

Olduğu yerde kaldı, bir çift çelik grisi suikastçı gözüyle onu içine çekti. Partide balkonun ışığı loş, yatak odası karanlıktı ve onu şimdi görmek, çok az tanıdığınız birini görmek gibiydi ama bir daha asla görmek istemeyeceğinizden emindiniz. Kırıksız beyaz oxford gömlek, mükemmel kırıksız koyu renk pantolon, Gucci'nin alametifarikası olan at-bit geçişli bordo mokasen ayakkabılar. Onunla ilgili her şey çarpık değerleri ve sinsi bir zihni temsil ediyordu.

"Juliet," dedi başını sallayarak. "Clint nerede?"

"Sen söyle," diye karşılık verdi.

Uzun boylu ve zayıftı, muhtemelen onun yaşlarındaydı, güçlü bir simsarin arkaya taranmış siyah saçları tam da İrlanda kremalı çikolatalarının tonundaydı. Onun Çenesi çok köşeli, elmacık kemikleri çok keskin, gözleri güzel bir çocuğa ait olamayacak kadar değerlendirciydi. Bu adam tamamen baskınlık ve kontrolle ilgiliydi.

Ona ters ters baktı. "Karin senin rastgele, bok suratlı kadınlarla yatma alışkanlığından haberdar mı?"

"Karin mı?" Burnunun ucundaki hafif eğiklik ona belli belirsiz yırtıcı bir görünüm veriyordu.

"Evde sizi bekleyen küçük kadını unutmak kolay, değil mi? Çocuklar üst katta uyurken saati izleyen ve dışarıda erkek-fahişe şeyini yapıyorsun." Dehşet verici yeni bir düşünce aklına geldi. "Bahse girerim hamiledir! Hamile olmasam iyi olur çünkü yemin ederim, eğer hamile kalırsam seni bizzat öldürür ve karını cesedi saklamama yardım etmesi için ikna ederim."

Dudağı kıvrıldı. "Sakin ol, olur mu? Bir adamın dört çocuğu varsa, biraz ara vermeye ihtiyacı vardır."

"Dört!" Onunla alay mı ediyordu?

"Beş. Roland'ı unutmuşum. Çok gürültü yaptığı için onu elden çıkardık. Ve açıkçası Ambrose'un durumu da sallantıda. Astım."

İstemedenden de olsa rahat bir nefes aldı. "Senin çocuğun yok." "Hayır."

"Karin mı?"

"Hayır."

"Nişanlısı mı?" Kadın bir kez daha öfkelenmişti. "Bana yalan söyleme! Sadakatsizlik ettiğin biri olduğunu biliyorum."

Konuşmadan önce bir an tereddüt etti. "Prensiplerim."

"Prensiplerin mi? Peki ya benimkiler?"

"Seninkinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi soğukkanlılıkla. "Biz yabancıyız, unuttun mu?"

"Kesinlikle!" Yeniden ayarlamak için bir an bekledi. "İçeri nasıl girdin?" "Anahtarım var."

Clint kaç kişiye anahtar verdi?

"Kimsin sen?" dedi. "Bir daha görmemek için dua ettiğim bir yüz dışında?"

Aksine, o soğuk çelik gözler daha da soğudu ve çelikleşti. "Ben Clint'in menajeriyim. Brett Rivers. Ve sen de Rory Garrett'sın, onun kız kardeşi, keşke karşılaşmamızdan önce bana aktarmış olsaydın."

Onu gerçekten suçluyor muydu? "Rory Meadows. Peki neden bundan bahsetmeliydim? Bana yağ çekesin diye mi?"

"Aşağı inmenin aksine-" Ağzının kenarı kıpırdadı. "Özür dilerim. Dilim bazen benden kaçıyor."

Kadın ona inanamayarak baktı.

Korkunç derecede uygunsuz sözlerinden dolayı utanmış görünmüyordu.

"Kardeşin buralarda mı?"

"Üvey kardeşim ve burada değil, o yüzden defol."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum."

Telefonunu çıkardı, ekranını kontrol etti ve kahve istasyonuna doğru bakmadan önce yeniden cebine koydu. "Orada kahve var mı?"

"Neden? Ayılman mı gerekiyor? Yine mi?"

"Tüm saygımla, Bayan Garrett. . ."

"Tekrar. Meadows. Annemin kızlık soyadını kullanıyorum."

"Bayan Meadows. Dört gece önce çok fazla içen tek kişi ben değildim."

Onu orada tutuyordu ve işi bitmemiştii. "Korundum, yani eğer hamileyseniz, sizi bu hale getiren ben değilim."

Çıplak Brett Rivers'a dair hatırlayabildikleri gözünün önüne geldi.

Oldukça atletik göğsünde bir tutam siyah kıl vardı ve neredeyse kesinlikle parmaklarını geçirdiği dar, sert kaslı bir poposu vardı. Prezervatif de dahil olmak üzere başka pek bir şey hatırlamıyordu. Ancak bu konuda ona güvenmişti. Adam işini şansa bırakmayacak kadar hesaplıydı. "Tabii ki.

"Sen de

Bir ... bir ... *fahişeye* rastlarsan diye cepleri prezervatifle dolu dolaşan adamlar." Bu sözcük, eski püskü dairesindeki kitaplığın üzerinde asılı duran 1920'lerden kalma bir flapper posterinden aklına geldi.

"Floozy?" Tek kara kaşını kaldırdı. "Kendi cinsiyetinize karşı tutumunuz çağdışı ve saldırgan." Sanki kadın onun kişisel politik doğruluk testini geçememiş gibi bir hayal kırıklığı havasıyla kahve istasyonuna doğru yürüdü.

Onu savunmaya geçirmeyi başardığına inanamıyordu. O geveze, aldatıcı ağızdan aldığı uzun, derin öpücüğün istenmeyen anısını bir kenara itti.

"Hey, avuç dolusu parayla etrafta dolaşan ben değilim.

Pantolonumda prezervatif var ve kafein istiyorsan yakınlarda bir Starbucks olduğuna eminim."

"Muhtemelen ve prezervatifler zaten otel odasındaıydı." O çekti bir kutu fasulyenin kapağını açtı ve birazını öğütücüye attı. Öğütücü vızıldayarak uzaklaşırken, gördüğü şeyle yüzleşmek zorundaymış gibi onu inceledi - gözlerinin rengi dışında yüksek mevkideki erkek kardeşine pek benzemeyen ve kesinlikle ona hiç benzemeyen tuhaf, kıvrıkcık saçlı bir kadın

muhtemelen göğüs ölçülerine göre sıraladığı kadınları listelemişti.

Lavabodaki sürahiyi doldurdu, makineye attı ve demlemeye başladı. Beklerken telefonunu tekrar kontrol etti.

Sessizlik onu rahatsız ediyordu ve karnında taşıdığı gerginlik daha da sıkıyordu. "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Partide. Dört gece önce. Peki ya sen?"

"Aynısı. Ve o burada değil, yani artık gidebilirsin."

Elinde telefon, kahve barının kenarına yaslandı. "Acı çektiğinde nereye gider? Sen onun kız kardeşisin. Bir fikrin olmalı."

"Üvey kardeş," diye tekrarladı. Clint'le hiçbir zaman yakın olmamışlardı ve niyeti ne kadar saf olursa olsun, onun Ashley'le olan ilişkisini kendi akışına bırakmalıydı. Er ya da geç aklını başına toplayacaktı. Ama evlilik sözleşmesi olmadan hızlı bir Vegas evliliğinden sonra olacağı neredeyse kesindi.

Parmaklarının ucunu kaprisinin ceplerine soktu. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

Ona daha yakından baktı. "Nedenmiş o? Anladığım kadarıyla onun tek kardeşisiniz."

"O altı yaş daha genç. Yakın değiliz."

"Tanıştığımız gece ona pislik dediğini hatırlıyorum." "Asla demedim." Sarhoş hali dışında, diyebilirdi.

Elindeki telefonla ona doğru işaret etti. "O zamanlar sadece bir spor hayranı olmadığını düşünmüştüm ama görünüşe göre bundan fazlası var. Ortadan kaybolduğun parti gecesi Clint'in senin için endişelenmesi ilginçti."

"*Seninle* birlikte kayboldum!" Daha fazla kendini tutamadı. "Ve benim için *para* bıraktın!"

Serbest elini kaldırdı. Büyük ve kare şeklindeydi, küt uçlu parmakları bir futbol topunun bağcıklarını bulmak için mükemmel boyuttaydı.

"Derin pişmanlık duyduğum bir karar hatası."

"Bunu kim yapar? Kim para bırakır? Sahada başarılı olamayıp spor menajerliği yapmaya karar veren eski bir futbolcudan başka ne tür bir adamsın sen?"

"İşte bu çok sert." Saldırıya geçme sırası ondaydı. "Hafızanı tazelemek için söylüyorum, para kazanmakla ilgili bir konuşma yapıyorduk."

"Yani?"

"Bana nasıl para kazanabileceğinize dair bir fikrim olup olmadığını sormuştunuz."

"Ve siz de bunun kendimi sattığımı anlamına geldiğini mi düşündünüz?"

"Söyleme şeklin öyleydi." Doldurmak üzere olduğu kahveyi bıraktı.

"Utangaçtın."

"Naz mı? Hayatımda hiç nazlanmadım."

"Utangaçtın. Ve partideki bazı adamların güzel, ücretli eskortlarla geldikleri biliniyor."

Ellerini mavi pedal iticilerinin kalçalarına yerleştirdi. "Güzel ve paralı bir eskort gibi görüldüğümü düşünüyorsanız, gözlerinizi kontrol ettirmeniz gerek." Kusurlarını göstermeden önce kendini durdurdu: çok kıvrıcık saçlar, çok büyük gözler, çok yuvarlak yüz, çok küçük ağız, çok kısa bacaklar.

"Gün ışığında hatamı görebiliyorum. Güzelsin ama bu yüzeysel bir güzellik değil. Bunun için fazla ilginçsin. Bu yüzden ilgimi çektin."

Ona karşı dudağını büktü. "Tam bir palavracısın."

İnkâr etmek yerine gülümsedi. "Ben bir ajanım. Uyumlu olmak zorundayız."

Kurnaz, pratik cazibesi egoist sporcular üzerinde işe yarayabilirdi, ama onun üzerinde değil. "Para bırakmanın ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"O banknotları yırtma şeklin bana ipucu verebilirdi." "Ve parayı kullanabilirdim!"

Adam kahve fincanının kenarından ona baktı.

Kadın geri çekildi. "Sanırım burada işimiz bitti."

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Güzel kokuyordu ama kendisi için doldurmasına imkân yoktu. Onun gibi bir yılanla arasına mesafe koyuyordu.

Başını öne eğdi. "Arka tarafa park etmiş pembe-mor renkli yiyecek kamyonu... Kraliyet Tatlı Sarayı mı? Senin olduğunu varsayıyorum. Clint'in garaj yolunda böyle bir şey görmek alışılmadık."

"Arabam tamirde." Eski Nissan'ını malzeme masraflarını karşılamak için sattığında frenlerinin değişmesi gerekmişti, yani bu doğru olabilirdi. "Ben aslında bir çikolatacıyım." İş olmayan bir çikolatacı. Bir gün bunu anlayacaktı. Ama bunu yıllardır kendine söylüyordu.

"Satacak pek bir şeyiniz yok gibi görünüyor," dedi. "Kamyonun içine baktın mı?"

"Kilitli değildi." Konuyu devam ettirmek yerine kupasını aldı ve uşağın kilerine yakın bir kapıdan içeri girdi.

Onun ardından ateş etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek için."

"İzin almadan evini arayamazsınız."

"Bir şey çalmadığımdan emin olmak için benimle gel."

Adamın bir şey çaldığına gerçekten inanmıyordu ama peşinden koştu - ya da en azından Walmart parmak arası terliklerinin izin verdiği ölçüde koşmaya yaklaştı - ve durdu.

Clint'in evine daha önce sadece bir kez gelmişti ama ofisine kadar gitmemişti. Üç katmanlı kristal bir avize, meleklerden arındırılmış bir tavandan sarkıyordu. Taç pervazı, özenle işlenmiş mermer şömineyle birlikte parşömen ve akantus yapraklarından oluşan bir cümbüş sergiliyordu. Taş zemini bir İran halısı kaplıyordu ve bir çift gömme kitaplık daha fazla parşömen işçiliğine sahipti.

Kardeşinin muhtemelen okuduğu bir dizi kitap. Odanın en dramatik özelliği, evin arkasından çıkıntı yapan ve evin resmi bahçesine bakan geniş Palladyan pencerelere sahip büyük, kare şeklindeki cumbaydı. Eğer aşırı süslemeden hoşlanıyorsanız, oda garip ama tuhaf bir şekilde dikkat çekiciydi.

Kenarları taraklı, kabriole ayaklı ve pirinç kakmalı devasa bir Louis şey olan masası, bahçeye bakan kare pencere bölmesinin ortasında duruyordu. Bir futbolcu için gülünç bir masaydı ve Rivers çekmeceleri açıyordu.

Görünüşe göre birdenbire üst kapak açıldı ve içeriden Vince Lombardi'nin hayaleti gibi son derece modern bir bilgisayar yükseldi. Rivers bilgisayarı açtı. "Bakalım neyiz varmış."

"Şifre için 'IMTHEGREATEST'i deneyin. Tek kelime, hepsi büyük harf."

Görevinden başını kaldırmadı. "Kardeşinize karşı biraz düşmanca bir tavrınız var gibi."

"Normal kardeş rekabeti." O kadar da normal değil. Rory sadece başını belaya sokmakta başarılı olurken, her şeyde başarılı olan küçük kardeşinin gölgesinde büyümek, şimdiye kadar atlatmış olması gereken yaralar bırakmıştı. Yine de onu Ashley'den kurtulacak kadar önemsemişti, değil mi?

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

Bakalit kalp küpelerinden birini çekiştirdi. "Belki de biraz yalnız zaman." Ama Clint sosyal bir yaratıktı ve sadece büyük bir kriz onu tek başına bırakabilirdi.

Rivers iş yapıyordu. "Onu bundan daha iyi tanıyorum."

Şu anki hayatına bir NFL soyunma odası kadar yabancı olan bu küstah herifle gerçekten seks yapmış mıydı? "Daha Haziran ayındayız," dedi.

"Antrenman

Kamp önümüzdeki aya kadar başlamayacak, bu acele niye?"

Görünüşe göre "IMTHEGREATEST" ya da Rivers'in denediği diğer şifrelerden hiçbiri işe yaramıyordu çünkü bilgisayarı terk etmişti. "Onu bulmam gerekiyor, hepsi bu."

"Benim de onu bulmam gerekiyor." Az önce adamın ona attığı aynı inatçı bakışı o da attı.

Onu lüks tıraş losyonunun arka çekiminde bırakarak yola koyuldu. Clint'e, öfkeli ajanının evini izinsiz aramasını engellemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilmek istiyordu. "Dur!"

Rivers onu görmezden geldi, ki bu büyük bir şanstı, çünkü o da Clint'in nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını görmek için en az onun kadar endişeliydi.

Bir odadan diğerine geçtiler, Rivers arada sırada durup mesaj atıyordu. Spor salonunu ve saunayı kontrol ettiler. Evde resmi alanlar, gündelik alanlar, geniş bir medya odası, bir spor salonu ve beş yatak odası vardı. Kimse bu kadar zengin olmamalıydı.

Clint ona birden fazla kez para teklif etmişti ve her teklif aralarındaki uçurumun somut bir hatırlatıcısıydı. Dişlerini sıkarak Cömertliği için ona teşekkür etti ve kendi başına gayet iyi olduğunu söyledi. Yalanını fark ettiyse de ona söylemedi. Küçük kardeşinden para almadan önce hayatının geri kalanında garsonluk yapardı.

"Annenle konuştun mu?" Rivers ana yatak odasına yaklaştıklarında, "Annenle konuştun mu?" diye sordu.

"Annem ben beş yaşındayken öldü."

"Özür dilerim. Babanızı iki yıl önce kaybettiğinizi biliyorum. Clint'in annesiyle konuştun mu?"

"Kristin ve ben birbirimizden mümkün olduğunca uzak duruyoruz."

"Kardeşin, üvey annen, ben. Oldukça kabarık bir düşman listeniz var ama yine de Kristin'i aramanız gerekiyor. Eğer ararsam, bu sadece onu endişelendirir."

Doğru. Kristin, söz konusu küçük oğlu olduğunda tam bir endişe şampiyonuydu. "Clint Minneapolis'teki evine gitmedi."

"Bundan emin misin?"

"Ashley Hart'tan ayrıldığı için üzgün ve üzgün olduğunda ziyaret edeceği son kişi annesidir. Kristin'le tanıştın mı?"

"Elbette. O harika."

Rory'nin yargılayıcı üvey annesini tanımlamak için kullanacağı sözcük bu değildi. "Clint şimdi eve giderse Kristin'in onu dondurma yemeye götürmek ve yeni bir video oyunu almak için ısrar edeceğini biliyor."

Rivers'ın Kristin'in Clint'in üzerine titrediğine dair boğucu anıları yoktu ve gülümsedi. "Kulağa doğru geliyor." Clint'in yatak odasının kapısını açtı.

Tüm yatak odaları iyi döşenmişti ama burası Marie Antoinette'in kişisel yatak odasına adım atmak gibiydi. Gök mavisi tepsi tavanda kabarık bulutlar, yapraklı ağaçlar ve al yanaklı çoban kızlarından oluşan bir fresk yer alıyordu. Bir

Özenle hazırlanmış şömine bir duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu ve bir çift uzun, dar

Kapılar, arkadan gördüğü küçük Juliet balkonlardan birine açılıyordu.

"Burada nasıl uyuyor bilmiyorum." Ama bunu söylerken bile, kendisine göz kulak olan o pembe yanaklı çoban kızlarla birlikte uykuya dalmanın rahatlatıcı olabileceğini düşündü.

Kadın balkon kapısına doğru çekilirken Rivers tavana baktı. "Eminim burada uyumaktan çok daha fazlasını yapıyordur." Yatağın başucuna yaklaştı.

çekmeceyi açmadan önce tereddüt etti. "Belki de bunu kontrol etsen daha iyi olur."

"Milyon yıl geçse de olmaz." İçeride kaç tane seks oyuncağı olduğunu kim bilebilirdi? Ürperdi, çift kapılardan birini açtı ve demir parmaklıklı küçük Juliet balkonuna çıktı. Buradan arka bahçeleri ve öğleden sonra güneşinin altında parıldayan havuzu görebiliyordu.

Başka bir şey dikkatini çekti. O kadar sıra dışı bir şeydi ki ne olduğunu anlaması bir anını aldı.

Balkonun altındaki taş avluda bir ceset yatıyordu, gövdesi bükülmüş, uzun bacakları yayılmış, ipeksi kızıl saçları kan gölünün içinde kalmıştı.

3

Ashley uçuşan bir yazlık elbise, gümüş bilezikler ve dün garajda son konuştuklarında giydiği askılı sandaletleri giymişti. Ölüyken bile güzeldi... kafasına bakmadığınız sürece.

Rory titremesine engel olamıyordu. Haziran güneşi üzerine vuruyordu. Ashley'nin cesedi önündeki verandada yatıyordu. "Balkondan düşmüş olmalı."

Rivers sanki her zaman cesetlere rastlıyormuş gibi soğukkanlı ve etkiliydi, gerçi bu da süper kötü rolünün bir parçası olabilirdi çünkü polisi aradıktan sonra telefonunu cebine koyarken neredeyse düşürüyordu. Şimdi gözlerini balkona dikmişti. "Siz açana kadar o kapılar kapalıydı."

Rory bu gerçeği çoktan anlamıştı ama bir türlü kavrayamıyordu. Çılgınca etrafına, havuza ve bahçeye baktı. "Belki de düşmemiştir. Belki de buraya geldi, taşlardan birine takıldı ve başını çarptı."

"Buna inanıyor musun?"

Hayır, düşmemiştir. Avludaki kaldırım taşları pürüzsüzdü ve Rory'nin eğitimsiz gözüne bile Ashley'in kollarının yayılışında, saçlarının taranışında yüksekten düştüğünü düşündüren bir şeyler vardı. "Bunun mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Eminim vardır," dedi suratsızca. "Ama bundan hoşlanmayabiliriz."

"Bununla ne demek istiyorsun?" Onun ne demek istediğini biliyordu. Ashley balkona çıkıp kazayla düşmüş olsaydı, Rory ve Rivers yatak odasına girdiklerinde kapılar açık olurdu.

Rivers beş arabalık garajın penceresinden bakmış ve Clint'in Range Rover'ının kayıp olduğunu söylemişti. Rory, Clint'in bir Range Rover'ı olduğunu bilmiyordu.

Rover ya da Rivers'ın ona haber verdiği diğer üç arabadan biri hâlâ içerideydi. Clint neredeydi?

"Eve gir ve polisi bekle," dedi. "Ben burada kalacağım."

O nöbet tutarken içeride saklanmayacaktı ama Ashley'in cesedine de bakamazdı. Arkasını döndüğünde, aptalca bir tişörtün üzerindeki alıntıyı hatırladı

taşınmadan önce bazı arkadaşlarının ona verdiğini söyledi. *Erkekler için koli bandı neyse, kadınlar için de çikolata odur. Her şeyi düzeltir.*

Ama çikolata bile bunu düzeltemezdi.

* * *

Rivers dedektiflerin genç olanıyla gitti, Dedektif Strothers, uzamış saç çizgisi, siyah çerçeveli gözlükleri ve düzgün kesilmiş bıyıklarıyla ona hiç de komik olmayan Eddie Murphy'yi hatırlatan bir adamdı ve onu mutfakta sorguya çekti. "Siz ve Bay Rivers, Bay Garrett'ın yatak odasıydınız çünkü ikiniz de onu?"

Bunu çoktan atlatmıştı. "Telefonlarıma cevap vermiyordu ve onunla konuşmam gerekiyordu."

"Bana bunun neden bu kadar acil olduğunu tekrar anlatın."

Aldatan biri değildi ama kardeşinin kalbinin kırılmasında oynadığı rolü de itiraf etmedi. "Annesiyle aramızda zor bir ilişki var. Onunla bu konuda konuşmak istedim."

Başparmağıyla bıyığını sıvazladı. "Kardeşin ve Bayan Hart ne kadar zamandır çıkıyorlar?"

"Birkaç aydır. Kardeşim pek çok kadınla çıkıyor ve Ashley de onlardan biriydi." Clint'in ona aşık olduğunu söylemedi.

"Ama ayrıldıklarını söylemiştiniz, o zaman neden buraya geldiğini düşünüyorsunuz?"

Rory'nin kendine sorduğu bir soru. Bulabildiği tek cevap düşünmek bile çok korkunçtu. Ya Ashley, Rory'nin ona yalan söylediğini öğrenmiş ve Clint'le barışmak umuduyla buraya gelmişse? "Hiçbir fikrim yok."

Dedektifin onu sıkıştırmasını bekliyordu ama dedektif devam etti.

"Balkona açılan kapılar. Kapalı olduklarını söylemiştiniz. Kilitliler miydi?"

"Sadece kilitli, bu yüzden rüzgâr onları kapatmış olabilir." Sabahtan beri en ufak bir esinti olmamıştı.

"Neden açtın onları?"

Çünkü ona bakmayı gerektirmeyen bir şey yapması gerekiyordu. Nehirler ve kayıp gecelerinin ayrıntılarını hatırlamak. "Manzarayı görmek istedim."

Gözlüklerini burnunda daha yukarı itti. "Bayan Hart'la dairenize taşındığınız gün tanıştınız. Bu altı ay önceydi, değil mi? Chicago'ya neden taşındınız?"

Bunu ona zaten sormuştu. "Eski bir ev arkadaşım şeker satan bir yiyecek kamyonu işletmek için onunla ortak olmamı istedi."

Chicago, Clint'in şehri olduğu için Rory taşınmakta tereddüt etmişti ama Jon yanlış bir şekilde Chicago'nun işlerini kurmak için en iyi yer olduğu konusunda ısrar etmişti. O da bir değişikliğe hazırdı ve beyninin bir yerinde, bir yiyecek kamyonundan şeker satmak, tam zamanlı bir çikolatacı olmak için bir sonraki adım gibi görünüyordu.

Keskin bıyığını okşadı. "Arka tarafa park edilmiş minibüs. Onu Ravenswood'daki dairenden buraya getirdin. Yaklaşık otuz mil olmalı."

"Şu anda tek ulaşım aracım bu." "Yine de kardeşiniz varlıklı bir adam."

Polise karşı öfkelenmek iyi bir fikir değildi ve kendini sakın bir şekilde konuşmaya zorladı. "Clint zengin. Ben değilim."

"Anlıyorum." Dedektif Strothers takım elbisesinin yakasını okşadı. "İkinizden biri Bay Garrett'in yatak odasındaki banyoya baktı mı?"

"Hayır. Henüz oraya bakmamıştık."

"Başka her yere bakmış gibi görünüyorsun." Kız cevap vermeden adam yoluna devam etti. "Çıktığı diğer erkeklerden bahsetti mi?"

"Basketbolcu Karloh Cousins ile görüşmeye yeni başlamıştı. Ayrıca bana kardeşimle tanıştığında ayrıldığı birinden bahsetti. Ona Emlakçı derdi ve ayrılıklarını iyi karşılamadığını söylerdi ama ben onunla hiç tanışmadım."

Dedektif not defterine yazdı. "Size onun adından hiç bahsetmedi ya da nerede çalıştığını söylemedi mi?"

"Hayır."

Defteri kapattı. "Bana kamyonetini gösterebilir misin?" Bu isteği onu şaşırtmıştı. "Pekâlâ," dedi tereddütle.

Kamyon sıcaktı ve içeri adım attıklarında Strothers sinirden terlemeye başlamıştı bile. Strothers boş rafları inceledi. İlkokul çocukları için Skittles, gençler için Kit Kats ya da anne ve babalar için M&M's yoktu.

Milky Way'ler, Starburst'lar, Reese's bardak kutuları ve Gummi Bears paketleri ortadan kaybolmuştu. Jon hepsini almıştı.

Dedektif, "Bayan Hart genellikle cep telefonu taşır mıydı?" diye sordu.

"Her zaman."

"İlginç." Takım elbisesinin içinde sıcaktan bunalmış olmalıydı ama onun aksine terlemiyordu. "Bayan Hart'ın çantasını Bay Garrett'in banyosunda bulduk ama cep telefonunu bulamadık."

Bu, Brett'in mi yoksa onun mu banyoya gittiğini neden sorduğunu açıklıyordu. Rory'nin deri, yamalı boho çantasını işaret etti. "Benim için çantanı boşaltabilir misin?"

Sakin kalma çabası buharlaştı. "Telefonunun bende olduğunu mu düşünüyorsun?" "Rutin," dedi yumuşak bir sesle. "Böylece raporumu tamamlayabilirim."

Reddederse, kendini saklayacak bir şeyi varmış gibi gösterecekti. İçindekileri sürücü koltuğuna bırakırken göğüslerinin arasından bir ter damlası süzüldü: cüzdan, anahtarlar, sakız, tampon, bozuk para, bir paket badem ve cep telefonu.

Telefonu işaret etti. "Kilidi açın lütfen."

Parmakları çalışmıyordu ve açması iki denemesini aldı. Ekranda her zaman sevdiği, üzerine çikolata sürülmüş, kararmış antika bir kaşığın fotoğrafı vardı. Ona uzattı.

Telefonun kendisine ait olduğundan emin olunca geri verdi ve ikisine de dışarı çıkmalarını işaret etti.

Bir milyon dolara mal olmuş gibi görünen metalik kırmızı bir Mercedes sedan.

Dolarlar kamyonun yanına park edilmişti. Sadece Brett Rivers'a ait olabilirdi. Bahçede, üniformalı memurlar çalılıkları tarıyordu.

"Bir şey daha var." Dedektif onunla görüşmeye başladığından beri ilk kez ona hoş bir şekilde baktı. Polis tarafından sorgulanmak konusunda daha fazla deneyimi olsaydı, bunun ne olduğunu anlayabilirdi. Saldırmaya niyetli olduğuna dair bir işaret. "Bay Rivers gelmeden önce evde ne kadar süre yalnız kaldınız?"

Rory'nin midesi bulandı. Bir daha asla Eddie Murphy filmi izlemeyecekti. "Tam olarak bilmiyorum. Belki on dakika?"

"Anlıyorum." Başını salladı ama bu baş sallamanın hiçbir yanı dostça görünmüyordu. "Teşekkür ederim, Bayan Garrett. İrtibatta olacağım."

* * *

O bir şüpheliydi! On dakika kadar önce orada olduğuna dair hiçbir mazereti yoktu.

Rivers gelmeden önce ve Ashley dışarıdaki kaldırım taşlarının üzerinde ölü yatarken evde yalnızdı.

Sağlık görevlileri Ashley'in cesedinin bulunduğu sedyeyi ambulansa yüklemeye başladılar. Rory, Ashley'nin bir daha asla Rory'nin eski parçalarından birini ödünç almayacağını, müstehcen bir şaka yapmayacağını ya da Rory'ye bir yiyecek kamyonunun camından Sour Patch Kids satmaktan daha fazlasını yapacağını hatırlatmayacağını bilmenin çirkin gerçekliğine karşı sertçe yutkundu.

İzlediği suç programlarından hatırlayabildiği her şeyi taradı ve rahatsız edici bir gerçek ortaya çıktı. Patologlar sadece yaklaşık ölüm zamanını bildiriyorlardı, yani Ashley Rory gelmeden saatler önce ölmediyse, Rory potansiyel bir şüpheliydi.

Gitmesi gerekiyordu. Kamyona geri atladı ve sonunda acil durum araçlarının kalabalığından ön tarafa doğru ilerledi. Dedektif Strothers verandada durmuş, kot pantolon, koyu renk bir tişört ve spor ayakkabı giymiş ince bir kadınla konuşuyordu. Ayaklarının dibindeki market poşetlerine bakılırsa, Clint'in hizmetçisi ve anahtarı olan bir kişi daha olmalıydı.

Sarmal bir hortum taşıyan yırtık pırtık bir adam yüzme havuzunun yanında duruyordu

Bir peyzaj kamyonunun arkasına park edilmiş bakım servis minibüsü. Burası meşgul bir evdi. Kayıp olan tek kişi sahibiydi.

* * *

Kraliyet Tatlı Sarayı ortadan kaybolmuştu. Brett Benz'ine bindi, telefonunu şarja taktı ve evden çıktı. O sevmiyordu cevapsız sorular ve o kadar çok soru vardı ki. Clint neredeydi? Ashley neden buraya gelmişti? Ve neden içgüdüleri Rory Meadows Garrett'ın söylediğinden daha fazlasını bildiğinde ısrar ediyordu?

* * *

Rory Kraliyet Tatlılar Sarayı'nı garaja park etti. Huysuz garaj kapısını indirmek için dışarı çıktığında, Rivers'in daha önce fark ettiği kırmızı Benz'in yan tarafına yaslandığını gördü. Arkaya taranmış saçları ve özel dikim giysileriyle daha farklı görünemezdi. "55. yolda seni geçtim." Telefonunu cebine koydu. "Kamyonunuz yağ yakıyor." Çok iyi bildiği bir şeydi bu. "Burada ne işin var?" "Ashley ne

tür bir araba kullanıyordu?"

Onun merak ettiği Şeyi o da merak ediyordu. "Şu tőr." Apartmanın arkasındaki üç dar park yerinden birinde duran sportif mavi Toyota Supra'yı işaret etti. "Daha doğrusu, bu Ashley'nin arabası."

"O zaman Clint'in evine nasıl gitti?"

"Cevaplayamayacağım bir soru daha, Dedektif." Garaj kapısını çekip kapatırken gıcırdadı. "*Ben* bir Şüpheliyim!"

"Bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Beni rahat bırak." Onun yanından geçip garajın yanından apartmana doğru yürüdü. Arka kapı açıldı ve ev sahibi dışarı çıktı. Bay Reynolds uzun boylu ve zayıftı, Şortunu tutan kemerin üzerinden taşan hafif bir göbek dışında. Ciddi bir Şekilde taranmıştı.

Beyaz saçları ve tıpkı Dedektif Strothers gibi bıyığı vardı ama onunki kırılmış ve tüylüdü.

Bay Reynolds'un evinin önünden geçerek çatlak kaldırım boyunca ilerledi. Sebze bahçesine ve eve doğru ilerlerken Rivers'in çok geride olmadığının rahatsız edici bir Şekilde farkındaydı. Bay Reynolds ona her zamanki gibi huysuzca başını salladı. İlk adı Oscar'dı ama ona böyle seslenmeyi hayal bile edemiyordu. "Çöpler yarın toplanacak," diye homurdandı. "Şu Toby denen adamı görürsen ona hatırlat."

"Yapacağım." "Şu Toby denen adam" üçüncü kat komşusuydu, yirmi üç yaşında bir bilişimciydi ve ev sahibinin gazabını Ashley havasında olduğunu söylediği için patates kızartması yapıyordu. Diğer tüm erkekler gibi Toby de ona vurulmuştu.

Ashley'nin öldüğü gerçeği Rory'yi bir kez daha sarsmıştı. Ashley sığ, bencil ve çıkarıcı biriydi ama kötü biri değildi ve ölmeyi hak etmemişti.

Rory, Brett Rivers peşinden koşarken Bay Reynolds'a olanları anlatacak iradeyi kendinde bulamıyordu. Ona sonra anlatırdı.

Yaşlı adam Rivers'a bir kez daha baktı ama Rory tanıştırma yapmıyordu. İçeri girmek için paravan kapıyı açtığında Rivers kapıyı ona çarpmaması için başının üstündeki kenardan tuttu ve onu takip etti. Görünüşe göre evrenin kralı istediği yere gidebiliyordu.

Bay Reynolds'un greystone üç daireli apartmanı Chicago mahalle mimarisinin temel dayanaklarından biriydi. Girintili ön sundurmaları ve çatıya kadar uzanan eğimli pencereleri ile bu iki katlı, üç katlı ve dört katlı apartman daireleri hâlâ kente dağılmış durumdaydı. Çoğu yirminci yüzyılın başlarında inşa edilmişti.

Yüzyılda Avrupalı göçmenlerin çocukları tarafından çok aileli konutlar olarak kullanılmak üzere inşa edilmiştir. Şimdi bunların çoğu ya yıkılmış ya da pahalı müstakil evlere dönüştürülmüştü, ancak Bay Reynolds gibi yaşlı Chicagolular evlerine tutunmaya devam ediyordu.

Kendisi zemin katta, Ashley de ikinci katta otururken, Rory ve Toby üst katta bir zamanlar tek bir birim olan daha küçük ve çok daha salaş iki daireyi kiralamışlardı. Rory ikinci kata ulaştığında İnerken Ashley'nin kapısına bakamadı. Polisin kız kardeşini arayıp aramadığını merak etti. Pek yakın değillerdi ama Rory, Ashley'nin kız kardeşinin onun tek yakın akrabası olduğunu biliyordu.

Rory'nin dairesi aynen bıraktığı gibiydi ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Rivers onun arkasından içeri girdi. Rivers'ın kendisini gördüklerine bakarak yargıladığını hayal etti - bir zamanlar beyaz olan duvarlar, düz olmayan ahşap zeminler ve sararmış bir tavan. Ama burası temizdi ve binanın harika bir konumu vardı.

Kapıyı kapattı ve kadın ona doğru döndü. "Ne istiyorsun?"

Uyumsuz mobilyalarını ve kanepenin yanına bıraktığı ip espadrillerini inceledi. "Bana Ashley'den bahset. İkiniz iyi arkadaş mıydınız?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Olduğu yerde davetsiz durmaktan memnun görünüyordu. "İkimizin de zor bir gün geçirdiğinin farkındayım ama birkaç soru içimi kemiriyor ve polisin aksine bana her şeyi anlatabilirsin."

Kare çenesinin inatçı duruşu hiçbir yere gitmeyeceğini gösteriyordu ve onun da soruları vardı. Ona cevap vermek, bu konuda tartışmaktan daha kolaydı. "İyi arkadaş değildik ama buraya taşındığımda bana karşı çok iyiydi." Biraz hava emdi. "Şüpheli olduğuma inanamıyorum."

"Bir nedeniniz yok." Durakladı. "Var mı?"

"Tabii ki yok!" Ancak polis aynı şekilde düşünmeyebilir. Sevgili kardeşini terk ettiği için eski kız arkadaşına öfkelenen sadık kız kardeş, misilleme olarak eski kız arkadaşını balkondan aşağı iter.

Bakışları, kitaplıklarının üzerine astığı yirmili yılların flapper'ının çerçeveli posterine takıldı; şeftali rengi zemin üzerine lacivert yazıyla "Floozy" yazıyordu. "Clint senden daha akla yatkın bir şüpheli."

"Böyle söyleme!" Polisin tam olarak düşünmesi gereken şey bu olsa bile. Ya Clint ya da kendisi.

"Neden umurunda olsun ki? O bir pislik, unuttun mu?" Rivers odanın iki yan penceresinden birine doğru yürüdü.

"O sadece benim gözümde bir pislik," dedi. "O asla kimseyi öldüremez." Rivers komşu dört dairenin tuğla duvarının manzarasına baktı. "Clint büyük. Güçlüdür. Öfkeli biri. Onu sahada gördünüz."

"Onun tarafında olman gerekiyordu," diye karşılık verdi.

"Öyleyim, umalım da her neredeyse iyi bir mazereti olsun."

Rory'nin ağzı kurumuş, boğazı kaşınıyordu. Suya ihtiyacı vardı ve mutfığa yöneldi.

Bükülmüş muşamba zemin, çarpık beyaz metal dolaplar ve arka bahçeye ve sokağa bakan tek pencere arasında mutfığı geçmişin bir kalıntısıydı. Doğal olarak onu takip etti - dünyanın hükümdarı olarak buna hakkı vardı. "Lüks bir hayatın nasıl yaşanacağını biliyorsunuz," dedi. "Merakımdan soruyorum ve bunun hassas bir nokta olduğunun farkındayım, ama megarich kardeşiniz

...yaşadığınızı biliyor musunuz?"

"Onu davet edecek vaktim olmadı." Buzdolabını açtı ve içinde portakal ve salatalık dilimleri olan bir sürahi su çıkardı.

Clint, Ashley'nin alt kattaki daha lüks dairesine de hiç gitmemişti, çünkü Ashley onunla başka bir yerde buluşmak için her zaman ısrar etmişti. *"İmaj her şeydir,"* demişti Rory'ye o muzip gülümsemesiyle. *"Beni Ravenswood'da üç katlı bir dairede görmesine gerek yok."*

"Bu da ne?"

Döndüğünde Rivers'ın açılır kanatlı mutfak masasının yanında durduğunu gördü. Ashley'nin dün yeni erkek arkadaşı için aceleyle yapmasını istediği iki düzine yer mantarının bulunduğu rafı görmüştü. Rory zorlukla yutkundu.

"Bunlar benim ancho chili trüflerim." Teknik olarak onlar bonbondur.

Çünkü Rory onları çikolatadan bir kabukla kaplamıştı, ancak ABD'de "bonbon" ve "trüf" terimleri birbirinin yerine kullanılıyordu.

Dolaptan bir bardak alırken, bir tezgahtan aldığı yeni şarap kadehini gördü. Üzerinde bir taç ve

Bardağa "Kraliçe" kazınmış. Ashley burada yemek yerken hep bunu kullanmakta ısrar ederdi. Rory'nin gözleri acıdı. Ashley, Rory'nin zerdeçal ve hindistancevizi sütüyle yaptığı körili patlıcana bayılırdı.

"Üstteki Bulls logosu mu?" diye sordu.

"Öyle." Tatlandırıcıda ayarlamalar yaptığı için, onunki de dahil olmak üzere başka bir fikir daha istiyordu. "Buyurun."

Çoğu insanın yaptığı gibi hepsini ağzına atmak yerine, ikiye böldü ve tadına baktı. Onun tatların karmaşıklığını takdir ettiğini hayal bile edemiyordu - tatlı ve ekşinin evliliği, misket limonunun ipucu ve neredeyse algılanamayan tarçın nefesi.

Yenmemiş yarısını inceledi. "Bu şimdiye kadar tattığım en iyi çikolata parçası olabilir."

Hâlâ kibirli bir herifti ama iyi çikolata biliyordu. Su bardağını doldurdu. "İronik, değil mi, yakın zamana kadar sözde hayatını plastik bir taç takarak ve Tootsie Rolls satarak kazanan biri için."

"Yakın zamana kadar mı?"

"Benz marka arabası olan ve insanlığın geri kalanını Gucci mokasenlerinin tabanı altında kum olarak gören bir adamla felaketimin hazin hikayesini paylaşacak havada değilim."

Gülümsedi. "Haksızlık ama lüksümün tadını çıkarıyorum."

Uzun bir su içti. Hâlâ trüf mantarının yenmemiş yarısını inceliyordu, sanki tatlarının anahtarını arıyormuş gibiydi. Bu parlak kabuğu mükemmelleştirmek için yıllar süren deneyler yapılmıştı - ne kötü bitter çikolata kadar acı, ne de kalitesiz sütlü çikolata kadar tatlı. Küçük tavlama makinesi tezgâhın üzerinde duruyordu. Dolapları doldurmuş ve Kaseler ve kalıplar, spatulalar ve krema torbaları, yıllar içinde edindiği tüm aletlerle birlikte çekmeceler.

Parçayı bitirdi. "Bu işte çok iyisin."

"Ama geçimini sağlayacak kadar iyi değil." Kulağa kendine acıyormuş gibi gelmesinden nefret ediyordu.

"Daha iyi planlayın. Daha çok çalışın."

Onu yumruklamak istedi. "Ne kadar çok çalıştığımı tahmin bile edemezsiniz, ama ne kadar iyi olursanız olun, çiftçi pazarlarında artizan çikolatalar satarak geçiminizi sağlayamazsınız." Rory Manhattan'da yaşarken, beş ilçenin dört bir yanındaki pazarlarda stant kiralamıştı, ama ücretler, benzin ve daha ucuz malzemeler kullanarak ödün vermeyi reddetmek arasında, yine de catering için çalışarak kendini desteklemek zorunda kalmıştı.

şirketler ve garsonluk.

Kapının pervazına yaslandı, geniş omuzları ve geriye taranmış saçlarıyla boşluğu doldurdu. "Demek Chicago'ya servet kazanmak için geldin."

Minneapolis'ten Boston'a, New York'a ve şimdi de Chicago'ya. Cevabının üzerine istenmeyen bir burukluk çöktü. "Kendimi bir şekilde New York'ta

Bir yiyecek kamyonundan Snickers almak beni hedefime daha da yaklaştıracaktır."

"Hangisi?"

Çikolata dükkânını zihninde canlandırabiliyordu. Küçük ve şirin bir yerdi, pırıl pırıl bir vitrini vardı ve ipek operasından kremalardan siyah ahududulu trüflerine kadar. Avrupa tarzı göz korkutucu bir çikolata mağazası yerine, dükkânında Wedgwood mavisi samimi duvarlar, renkli halılar ve cam kapaklı boyalı dolaplar olacaktı. Yıpranmış beyaz mermer tezgâhında tadımlar sunacak, her şey Konyakla aşılanmış bonbonlardan zarif ve sade vanilyalı nugatlara kadar. Kışın, kıvrıcık dondurma salonu sandalyeleri olan yuvarlak bistro masalarında dumanı tüten tek kaynaklı Peru sıcak çikolatası servis ederdi. Dükkânın arka tarafında, her şeyi yaptığı, iyi stoklanmış kendi mutfağı olacaktı. Ama Rivers'a bunların hiçbirini anlatamadı. Onun yerine Ashley'in sözleri aklına geldi. "Amacım mı? Zengin bir koca bulmak tabii ki."

Hakkını yemeyelim, onun alaycılığını fark etmemişti. "Arkadaşın Ashley gibi mi?" "Onun hakkında bunu mu anladın?" dedi.

"Doğru o zaman."

"Evet."

"O zaman neden Karloh Cousins için onu terk etti? Karloh kendi başına iyi iş çıkarıyor ama Clint'le aynı maaş diliminde değil."

Rory ne yaptığını itiraf etmek için aptalca bir istek duydu. Onun yerine yer mantarlarını işaret etti. "Bilmem ki. Bir tane daha al."

Seçimini yaptı ve bir kez daha ikiye bölerek ısırdı. Çikolatanın tadını çıkarma biçiminde, kapıdan girdiğinden beri telefonunu en az üç kez kontrol eden bir işkolik için karakter dışı görünen şehvetli bir şey vardı.

"Ashley'i balkondan Clint itmedi," dedi. "Ve para dolu cüzdanını alıp gitme vaktin geldi de geçiyor." Clint'i hak etmişti.

Ona karşı kin besliyordu ve bu kinini sıkı sıkı tutuyordu.

"O talihsiz para olayının peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Kulak memesini ovuşturdu, kapanmasına izin verdiği eski piercinglerden kalan küçük şişlikleri hissetti. "Son zamanlarda başıma pek çok berbat şey geldi ama o gece bunların en başında geliyor."

"Eğer bir numara değilse, bu kendimi affettirebileceğim anlamına gelir." Çikolatayı bitirdi.

"Yağlı cazibeni duyarlı birine sakla." Mutfak çekmecesinin ucunu çekiştirdi. Eski ve onlarca yıllık boyadan dolayı eğrilmişti ve çok sert çekerse düşecekti. Çekmeceyi yeterince açtı ve

Yapışkan notların altından Ashley'nin anahtarı çıktı. "Ashley'nin dairesini arıyorum."

Bu onu tüm dikkatiyle kendine getirdi. "Kötü fikir."

Kalçasıyla çekmeceye vurarak kapattı. "Burası bir suç mahalli değil ve o etrafta olmadığında kedisini besliyorum."

"Ortada bir cinayet var. Oraya gitmek delilleri karartmak olarak görülebilir."

"Nesin sen? Avukat mı?"

Mutfaktan çıkarken onu takip etti. "Aslına bakarsanız, çoğu NFL ajanı gibi ben de öyleyim."

"Hiçbir zaman ezilenlere hizmet eden o iyi adam avukatlardan biri olmadın, değil mi?" diye karşılık verdi. "Saati bin dolar olan ve eski sporcuları işe almayı seven büyük bir şirkette staj yaptın. Herkesin haftada yüz saat çalıştığı ve boş zamanlarını en kaliteli içkileri içerek geçirdiği bir yerde."

Kaşları çatıldı, dudakları büzüldü. Sonunda onu kızdırmayı başarmıştı. "Eski bir sporcu olduğumu nereden biliyorsun?" dedi.

Şimdi patronluk taslayan ses tonuna sahip olan oydu. "Omuzların. Vücudun. Kendini beğenmiş tavrın."

"Çok yargılayıcı bir insansın. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?"

"Dava et beni. Oh, bekle. Edebilirsin."

Çatlaklar hafifledi. "Artık avukatlık yapmıyorum." "Yeterince para yok mu?"

Yemi yutmak yerine onun peşinden gitti. "Parayı ve işimi seviyorum. Çok çalışıyorum, akıllıca çalışıyorum ve bu yüzden yaptığım işte en iyisiyim."

Tüm bu bencilliğin altında yumuşak bir nokta olmalıydı. Her insan -Evrenin efendisinin bile zayıflıkları, özel yapım dolabının arkasında saklı iskeletleri vardı. Kapıya doğru yöneldi. "Polis daireyi mühürlemeden önce Ashley'nin dairesine girmem gerek. Belki Clint'le konuşmuştur. Belki bir şeyler yazmıştır."

Onu engelledi. "İçeri giremezsin ve olası kanıtları kesinlikle kurcalayamazsın. Kimse Clint'i bulmayı benden daha fazla isteyemez ama-"

Onu iterek geçti. "Belli ki doğru değil, yoksa bu konuda benimle birlikte olurdu." Koridora girdiğinde, sahanlığın karşısındaki kapı açıldı ve Toby

Griffin bir bostan korkuluğu kadar cılız, kafasının etrafında patlayan kumral saçlarıyla ortaya çıktı. Sığmayan bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti.

"Pil Dolu" yazıyordu. Binlerce memnin teknisyeniydi. "Hey, Rory. Ashley'i gördün mü?"

Vücuduna çarpmış gibi hissetti. Bir kez daha Ashley'in kaldırım taşlarının üzerine yığıldığını gördü.

Toby, "Onun için bir kısma düğmesi koyacağımı söyledim," diye devam etti.

Bu, Ashley'nin daha az çekici özelliklerinin bir başka örneğiydi. Toby'ye ilgi duymuyordu ama onun kendisi için deli olduğunu biliyordu ve ona umut verip kendisi için bir şeyler yapmasını sağlayacak kadar ilgi gösteriyordu.

Toby, Brett Rivers'a merakla baktı. "Ben Toby Griffin."

Konuşma daha fazla ilerlemeden Rory, "Bu Brett," dedi. "Ona çıkışı gösteriyorum."

"Ashley'i görürsen, onu aradığımı söyle." Dairesine geri dönerek gözden kayboldu.

Kapı kapanırken Brett yine o kara kaşını kaldırdı. "Ona söylemeyecek misin?"

"Daha sonra." Kelimeleri dağılmadan söyleyebildiği zaman.

Brett'i geçip merdivenlerden indi. Ashley'nin kapısında duraksadı, sonra anahtarı çevirdi ve iterek açtı.

Ashley'nin kedisi Luther'ın kuyruğu kanepenin altında kayboldu. Diğer pek çok erkek gibi o da sadece Ashley'in arkadaşlığını istiyordu. Rivers onu içeri kadar takip etti. "Mantığıma aykırı hareket ediyorum."

"Şifonyerine birkaç yüz dolar koy. Daha çok kendin gibi hissedeceksin."

"Bu acıttı."

Yaralı görünmüyordu. Uyanık görünüyordu. Saldırmaya değer, özellikle sulu bir yaratık bulmuş bir kartal gibi. Ondan uzaklaştı.

Ashley'nin ultra feminen beyaz üzerine beyaz renk düzeni kendi dekorundan daha farklı olamazdı. Büyük cumbalı pencerenin önündeki kanepeler, sandalyeler ve halıyı fırçalayan perdeler tamamen beyazdı ve şerbet rengi kırlentler ve aynı pastel tonlarda soyut bir tabloyla kırılmıştı. Tablo, köşedeki tavan kancasından sarkan narin kristal avizeyle birlikte, Rory'nin ağabeyinin parasını ödediğini bildiği orijinal bir yağlıboyaydı. Bir kadın multimilyoner bir futbolcunun kristal avizelerine yeteri kadar hayran kalırsa, anlaşılan o ki futbolcu da ona bir tane alıyordu.

Sonra da aşk acısı çeken bir ineğe kısma düğmesi taktırırdı.

Clint, Rory'ye bir şeyler almaya çalışmış, ama Ashley'nin aksine Rory, Clint teklif etmeyi bırakana kadar bunu reddetmişti.

"Clint çok cömert biri," diye mırıldandı Ashley. "O benim beklediğim adam. Bunu biliyorum."

Ashley'nin artık hayatta olmadığı gerçeği bir kez daha yüzüne çarptı. Rory etrafına bakındı ama hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. Terk edilmiş bir

Şarap kadehi sehpanın üzerinde, bir şişe ojenin yanında duruyordu. Bir *insan* dergi, Luther'in kuyruğunun ucunun yanındaki beyaz halının üzerinde açık bir şekilde duruyordu.

Luther. Rory, Ashley'nin kedisi konusunda ne yapmalıydı?

"Görünüşe göre aceleyle giyinmiş." Rivers iki yatak odasından en büyüğünden seslendi. Rory kendine bakmak için oraya gitti.

Atılmış kıyafetler özensizce yapılmış yatağı kaplıyor, ayakkabılar yere saçılıyor ve mücevherler şifonyerin üzerinde karmakarışık duruyordu. Rory, Ashley'in son kıyafetini hatırladı: sonsuz bacaklarını sergileyen yazlık elbisesi, ayak bileğini saran sandaletleri ve kan gölünün içinde müstehcen bir şekilde parlayan gümüş küpesi.

Banyo da aynı şekilde dağınıktı; makyaj malzemeleri tezgâha yayılmış, yerde bir havlu buruşturulmuş ve büyük bir saç maşası kapatılmıştı ama hâlâ prize takılıydı.

"Ashley çok temiz biri değildi ama normalde bu kadar dağınık da değildi." "Acelesi varmış gibi görünüyor."

Clint'i geri almak için acele ediyor.

Rory mutfak tezgâhının üzerinde bir yığın posta buldu. Bunları karıştırma fikri onu tiksindirmişti. Ayrıca, aradığı şey bu değildi. Belki Clint onu başka bir telefondan aramış, Ashley de numarasını yazmıştı.

Ama Ashley'nin el yazısıyla yazılmış tek notu buldu: *Aşk kaybolur. Para değil.*

* * *

Onun aksine, Rory Garrett'ın poker yüzü yoktu. Brett hoşuna gitmeyen bir soru sorduğunda, onun sağ kulağına karşı bir hayranlık geliştirirdi. Ayrıca ne zaman canı sıkılsa alt dudağını dişlediğini de fark etmişti. Evet, o ona karşı bir kini vardı, ama bu kinden daha fazlası onu rahatsız ediyordu. Üvey kardeşinden hoşlanmadığını söyleyen biri için son derece endişeli görünüyordu.

Telefonunu kontrol etti. Cevapsız bir mesaj ona bir müşteriye mal olabilirdi ama hemen ilgilenmesi gereken bir şey yoktu. Etrafına bakındı. Rory'nin eski püskü dairesi bile Ashley Hart'ın bembeyaz evinden daha iyiydi.

Döşemeler ve çok fazla kirlent. Yastıklardan nefret ederdi. Sonları hep yerde bittiği için kadınların onları neden bu kadar sevdiğini anlamıyordu.

Rory bembeyaz oturma odasına açılan mutfak tezgâhının başında duruyordu. Kadın mutfaktan çıkarken, "Hadi gidelim buradan," dedi.

"Ama kedi ..." "O
bir kedi," dedi.

"Biliyordum! Kedilerden nefret ediyorsun, değil mi?"

"Kedilerden nefret etmiyorum." Düşmanlığı kedilerden daha fazla şeyle ilgiliydi. Clint'le olan mesafeli ilişkisi, alıngan doğası, inatçı gururu ve beraberliklerinden duyduğu pişmanlıkla birleşince, Clint'e koşup o otel odasında yaşananların hikâyesini anlatmaya çalışıyordu ama umut kesinlikten uzaktı. "Eğer sen o geceyi unutmayı başarabilirsen, ben de unutabilirim."

"Clint'e söylememden
korkuyorsun." "Aklıma
geldi."

"Ajanlar asla bir müşterinin ailesinin bir üyesiyle yakın ilişki kurmamalıdır." Sesi rahatsız edici derecede kendini beğenmiş geliyordu. "Bu sizin mesleki davranış kurallarınızın affedilemez bir ihlali olur."

Evet, öyle olurdu. "Akraba olduğunuzu
bilmiyordum." "Ve şimdi tamamen çıldırıyorsun."

"Ben asla çıldırmam." Hissetmekten çok uzak olduğu bir sakinlik yansıttı. "Kabul ediyorum, bunu kimsenin öğrenmemesini tercih ederim."

"Bunu düşüneceğim."

Blöf yapıyordu. Öyle olmalıydı. Yoksa öyle miydi? Dairenden koridora doğru yürüdü ve adam da onu takip etti.

"Neden hâlâ buradasın?" Üç basamak yukarıdaki tüneğinden ona dik dik baktı, kırmızı kalp küpelerinden biri başının tepesinden kaçan buklelere dolanmıştı.

"Bir çikolata daha almadan gitmemeyi tercih ederim." Bazılarının yanı sıra Sorularına cevaplar ve Clint'e ne söyleyip söylemeyeceği konusunda daha fazla güvence.

"Herkes çikolatalarımı istiyor, ama kimse parasını ödemek istemiyor!"

"Ben ödeyeceğim."

"Evet, bu konuda iyisin."

"Ne diyebilirim ki? Duyusal zevklerimi seviyorum." Bu kadar adice konuşmak istememişti ama sözünü geri alamazdı, o yüzden konuya girdi.

"Bahsettiğim şey

yemek ve şarap. Düşündüğünüz gibi değil."

Merdivenleri hızla çıktı, parmak arası terlikleri topuklarına çarpıyordu. "Eğer ne düşündüğümü biliyorsan, o zaman tam olarak kulağa geldiği gibi demek istedin."

Mantığını tam olarak anlamamıştı ama yine de ne demek istediğini anlıyordu. Kadın kapıyı yüzüne kapatmadan önce dairesinden içeri süzüldü.

Brett ikolatalara yönelirken, Rory dairenin tek yatak odasına girdi. Mutfağın bir penceresi boyayla kapatılmıştı ve dört gözlü gaz ocağının yanına eski yeşil bir buzdolabı sıkıştırılmıştı. Ona niversitedeki dairesini hatırlatıyordu, Clint Garrett'ın otuz dört yaşındaki üvey kız kardeşinin yaşaması gereken bir yer değildi.

Masadaki ikolatalardan bir tane daha almayı düşünürken boğuk bir çığlık duydu. ığlığın kaynağına doğru koştı ve Rory'yi özenle yapılmış çift kişilik bir yatağın ayak ucunda, elini ağzına götürmüştü. Yatak örtüsünün ortasında, saten kumaşı şerit şerit kesilmiş kırmızı bir gece çantası duruyordu.

"Neler oluyor?"

Rory'nin mavi gözleri onunkilerle buluştı ve sesi titredi. "Bu annemindi. Ondan bana kalan tek şey. Ashley onu dn ödünç aldı. Onu son kez canlı gördüğümde."

"Ashley o çantayı neden kesti?"

"Ona dn vermek istemedim. O da bunu biliyordu. Ama yine de aldı." Yanağını ovuşturdu. "Bütün sabah dışarıdaydım. Ben yokken gelmiş ve burada bırakmış olmalı."

Son zamanlarda bu ikisi arasında çirkin bir şey olmuştu, avukatının beyinde "cinayet nedeni" kelimesinin eski bir polis arabasındaki kiraz ışığđ gibi yanıp snmesine neden olan bir şey. Clint'in evine gelmeden önce Rory'nin neler yaptığını bilmiyordu. Bildiğı tek şey, Rory'nin ondan kurtulmaya can atıyordu. Bu sadece ondan nefret ettiğı için miydi yoksa daha önemli bir nedeni var mıydđ?

Yatak odasından fırladı ve mutfığa yöneldi, buranın onun sığınağı olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Onu takip etmeden önce harap olmuş çantasına bir kez daha baktı ve kapının içinde durdu.

"Hiç gitmeyecek misin?" diye haykırdı.

"Seninle kalpten bir konuşma yapmamız gerek." "Bulma konusunda iyi şanslar."

"Bu çok soğuk." Mutfak masasında çikolatalara en yakın sandalyeye oturdu. "Bu tür sohbetler her zaman yemekle daha iyi gider. Bunu bir ipucu olarak kabul edin."

"Eğer daha fazla kalırsan, senden kira alacağım!"

"Güzel." Yapraklar aşağıya indiğinde bacaklarından sadece biri masanın altına rahatça sığıyordu. Diğerini uzattı, hareket ederken ona çelme takmamaya dikkat etti. Belki de yalnız kalmaya o kadar da hevesli değildi, çünkü buzdolabından iki şişe bira çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Şarküteri tabağına param yetmiyor, o yüzden çikolata ve fıstıkla idare etmen gerekecek."

Bir an için kızın "penis" dediğini sandı. Aklının bu kadar çabuk çukura düştüğüne inanamıyordu. "Penis iyidir," dedi, ancak hatasını bir saniye sonra duydu.

Kahretsin. Karşısında duran Rory Garrett'tı, Clint'in kız kardeşi idi ve müşterilerini etkileyecek türden bir kadın da değildi. Genç erkekler etraflarını muhteşem, uzun saplı şişe sarışınlarıyla sarmışlardı. Daha yaşlı adamların bile kendilerine çarpıcı bir şekilde benzeyen ve Rory'ye hiç benzemeyen eski ve şimdiki eşleri vardı; Rory'nin dağınık, bal rengi saçları, paçavra gibi yanakları ve hırçın tavırları.

Herkesin önünde çıktığı kadınları da kıyafetlerini seçtiği gibi kurnazca seçti. Kişisel bir şey değil. Müşterileri için iyi bir işti. Onu güzel kadınlarla görüyordu, ama o bir pragmatistti, pespaye değil ve aralarında gerçek bir bağ ve karşılıksız bir anlayış olmadıkça o gösterişli kadınlardan hiçbirini yatağa atmıyordu. Rory'yle yaşadığı olaya kadar pantolonunu çıkarmama konusunda iyiydi. Çok fazla alkol ve Clint'in ruh halinden duyduğu tedirginlik, normalde keskin olan muhakeme yeteneğini köreltmiş ve sonunda kendini her tarafına ciddiyetsizlik damgası vurulmuş gibi görünen bir kadının yatağına düşmüştü.

Bu konuda daha fazla yanılmazdı. Rory Garrett'ın tek

Bombay Sapphire cin rengine mavi gözleri vardı.

şişesi ve bir B-29'un burnundaki İkinci Dünya Savaşı pinup'ı gibi bir vücut.

Daha az yağsız

Kıvrımlı kalçaları, düzgün beli ve övgüye değer göğüsleriyle daha uzun bacaklı ve daha biçimli.

Clint'in "penis" ile "fıstık" arasındaki farkı ayırt edemediğini fark etmeden dolabı karıştırdı. O gelmeden önce Clint'in evinde gerçekten ne kadar kalmıştı? Ashley'i balkondan aşağı ittiyse, müvekkili temize çıkmıştı ama bu onun içini rahatlatmıyordu.

"Bir kediyle ne yapmam gerekiyor?" Bir torba kabuklu fıstığı açtı ve küçük bir çömlek kâseye doldurdu. "Bu bir Luther'ı travmatize eder."

"Hiç akrabası var mı?"

"Luther bir erkek, dişi değil. Ve kedilerin pek de sorumlu akrabaları yoktur."

"Kedi değil. Ashley. Seninle konuşmak, çok fazla beyin sarsıntısı geçirmiş bir müşteriyle konuşmak gibi." *Lanet olsun.* Onun Clint'in kız kardeşi olduğunu unutup duruyordu. Onu aşağılamayı bırakması gerekiyordu ve hemen toparlandı. "Neyse ki affedilecek kadar çekicisin."

Kadın onun bu açık sözlülüğünü alaycı bir ifadeyle karşıladı. "Her zaman kibirli bir sık kafalı mıydın yoksa bu daha yeni mi oldu?"

Gerektiğinde hıyarın teki olabiliyordu, yani bu pek de haksız bir eleştiri sayılmazdı. Şimdi garip bir şekilde onun gerçekten de çekici olduğunu söyleyip onunla tartışmak istiyordu. Aynı zamanda tam bir baş belasıydı ama yine de etrafında olması ilginçti.

Fıstık kâsesini masanın üzerine, çikolataların yanına koydu. "Ashley'nin Midway civarında yaşayan bir kız kardeşi var. Pek anlaşılamazlar. Ya da *geçinemiyorlardı.* Yeme onu!"

Tüketmek üzere olduğu yer mantarını yere düşürdü. "Çikolata ikram ettiğinizi sanıyordum."

"Ancho chili trüf mantarı o yulaf ezmeli stout ile eşleşmiyor." Önüne koyduğu birayı işaret ederken, sanki bir kez daha ona fahişe parası teklif ediyormuş gibi kırılgan görünüyordu.

"Aptallığımı mazur görün," dedi kuru bir sesle.

Dolaptan bir Noel kurabiyesi kutusu çıkardı, adamın uzattığı bacağının üzerinden geçti ve masada karşısındaki sandalyeye oturdu. Açtı Kapağı açtığında çikolata kreasyonlarından oluşan bir mücevher kutusu ortaya çıktı. Parlak kırmızı ve mor, sarı ve yeşil kubbeler, bazıları metalik beneklerle beneklenmişti. Bitter ve sütlü çikolatanın parlak kareleri bu parlak renkleri

daha da öne çıkardı. Eli, minik mor yıldızlarla tozlanmış parlak yeşil bir kubbeye doğru kayd. Tam zamanında yeniden düşündü. "İtirazınız var mı?"

Tuz kristalleriyle parıldayan bir kare çikolatayı işaret etti. "Stout'lar gerçekten iyi bir sütlü çikolataya ihtiyaç duyar, tercihen karamelli ve deniz tuzlu. Eğer hoppy IPA içiyorsanız, bitter çikolata en iyisidir. Pilsner ile yarı tatlı çikolata. Hatırlaması kolay."

Mümkün olan en kısa sürede unutmaya niyetliydi. Ama ilk tadımdan sonra onun haklı olduğunu anladı. Onun tavsiye ettiği çikolata Biranın kremesi maltı ve tuz kristalleri sonunu aydınlattı. Ama aklında çikolata ve bira eşleşmesinden daha önemli bir şey vardı. "Bana akşam çantasından bahset."

Çömlekten fıstık kasesini aldı ve masadan kalktı. "Hadi oturma odasına gidelim. Mutfağında otururken tuhaf görünüyorsun. Aslında sen benim dairemde otururken tuhaf görünüyorsun."

"Nedenmiş o?" Birayı aldı ve çikolata kutusunu da yanında getirmeyi düşündü ama Rory'nin işi tadına varılmak için tasarlanmıştı, bir avuç M&M gibi yutulmak için değil.

"Çünkü sen, her şeyin griye boyandığı ve erkeksilik katmak için biraz siyahın eklendiği zengin bekâr evlerinden birine aitsin." O ayarladı Sanki kaldırımından sürüklenerek getirilmiş gibi duran bir sehpanın üzerindeki fıstıklar. "Duvarlarda dekoratörünüzün seçtiği soyut resimler asılı. Belki de kitaplığınızda antilop boynuzları yerine kitaplar."

Onun topaklı kanepesine yerleşti. "Antilop boynuzları mı?"

"Tamam, belki o değil ama okumadığınız ama ironi olsun diye örneğin *Das Kapital*'in bir kopyasının yanında sergilemekten hoşlandığınız ciltli bir *Infinite Jest*. Gerçekten okuduğunuz Marvel çizgi romanlarını yatak odası."

"Klişelerinizi seviyorsunuz."

Hint pamuğundan bir masa örtüsüyle örtülü büyük boy bir koltuk seçti. "*Ve* gümüş kokteyl çalkalayıcı koleksiyonunuz var. Yanılıyor muyum?"

Tamamen haksız sayılmazdı. Kitaplığında *Infinite Jest* vardı ama onu da okumuşt. Ve dairesindeki gri ve siyah renk düzenini tutturma şekli, dekoratörünü serbest bırakmamış olmayı dilemesine neden oldu. Rory'nin kendisini bu şekilde yaftalamasından hoşlanmamıştı ve bir an için onun gözüne girme niyetini unuttu. "Rory'nin tam olarak

başkalarının evlerine iftira atmak. Burası -tabirimi mazur görün- bir fare deliği."

Adamın onu aşağılamama niyeti buraya kadarmış, ama ona seslenmek yerine omuz silkti. "Yemek kamyonunu satın alacak parayı toplamak için sahip olduğum her düzgün şeyi sattım."

"Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sorularını saptırmasına yeterince izin vermişti. "Ashley o gece çantasını keserken sana bir mesaj gönderiyordu, değil mi?"

"Ben de bu konuda konuşmak istemiyorum."

Kolunu kanepenin arkasına doladı ve onu pusuya düşürdü. "Ashley'i balkondan aşağı iten sen miydin?"

Koltuktan sıçradı ve birasını devirdi. "Bak şimdi ne yaptın!" Mutfığa doğru koştu.

Onu takip etti. "Sen mi?"

"Çekil yolumdan." Birkaç kâğıt havlu kapıp oturma odasına koştu ve yanından geçerken adamın kaburgalarına keskin bir dirsek indirdi.

"Ah!"

Yere sadece biraz bira dökülmüştü ama kadın onu temizlemek için büyük bir gösteri yaptı. Göğüs kafesindeki ağrıyı ovuşturdu. "Mesele şu, Rory.

Ashley'i balkondan aşağı iten muhtemelen sen değilsin, ama-

"Muhtemelen' mi?" Doğum gününü kutlayan bir intikam meleği gibi üzerine yürüdü.

mum bukleler ve lolipop gözler. "Onu benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"İkinizin arasında bir sorun vardı ve

Şans eseri polis bunu anlayacaktır, o yüzden önce bana söylemeniz iyi olur."

Sandalyeye öyle sert düştü ki, sandalyeyi örten masa örtüsünü kaldırıp altındaki çirkin kahverengi döşemeyi ortaya çıkardı. "Sen bir avukatsın. Seni işe alıyorum."

"Size söylediğim gibi şu anda çalışmıyorum. Olsaydım da bana paranız yetmezdi."

"Biramı beleşe getiriyorsun ve pratikte burada yaşıyorsun. Buna takas denir."

Düşünce zincirini takip etmek, bir Pomeranian ile satranç oynamaya çalışmak gibiydi. "Bir avukat tutmak için neden bu kadar endişelendiğinizi sormaya korkuyorum."

"Çünkü bana soru sormaya devam ediyorsunuz ve avukat-müvekkil gizliliğim olmadığı sürece hiçbirini yanıtlamıyorum."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tanrım, onu sen öldürdün." "Aptal olma."

"Yani onu öldürmedin mi?" Pütürlü kanepeye çöktü.

"Elbette, onu öldürmedim! Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Ona o sert bakışını attı. "Bir avukata ihtiyacım var."

"Şu biberli çikolatalardan bir düzine al."

"Bana gerçeği söylemeye ne dersin?"

"İstemiyorum."

"Gerçekten mi? Çok şaşırdım. Zaten bu kadar açık sözlü olduğunuza göre." "Alaycı insanlardan nefret ederim."

Toparlayabildiği tüm alaycı ifadeyi kullandı. "Ben yaralıyım."

Kapının çalınmasıyla ayağa fırladı. Ayağa fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Cevap verme."

"Cevap vermek zorundayım."

"Polis olabilir ve onlarla tekrar konuşmaya hazır değilsiniz."

"Avukatım burada." Serbest kaldı ve kapıyı açtı. Polis değildi.

Diğer tarafta bir kadın duruyordu, kıvrıkcık gri saçlı, belki altmış yaşlarında, böyle sıcak bir gün için çok fazla giysi giymişti. Rory'ye baktı, önce bir şey söylemedi, sonra "Ben Claudia."

"Elbette Claudia. Daha önce tanışmıştık. İçeri gel."

Claudia ona temkinli bir bakış attı. "Eğer kötü bir zamansa, daha sonra gelebilirim." "Mükemmel bir zaman. Onu görmezden gelebilirsin. Onun tek umurunda olan

para." Kenara çekildi. "Geçen hafta burada bıraktığın giysiler temiz, banyoya da yeni havlular koyacağım."

"Kıyafetlerimi burada mı bıraktım?" Claudia hâlâ ona şüpheyile bakıyordu. "Bıraktın. Sen banyo yaparken ben de onları getireyim."

Şaşkınlık içinde Rory'nin yabancı kadını banyoya doğru götürmesini izledi. Yolda bir çift havlu ve küçük bir yığın dolaptan giysilerini aldı. Birkaç dakika sonra ortaya çıktı, arka planda su akarken hâlâ kadınla konuşuyordu. "Yıkamamı istediğin her şeyi yere bırak. Gelecek hafta alırsın." Kapıyı arkasından kapattı.

Parmağıyla banyoya doğru işaret etti. "Bu da ne böyle? ne hakkında?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Konuşmak istemediğin çok şey var!"

Omuz silkti ve mutfağa yöneldi. Adam birasını aldı ve onu takip etti. "O kadını tanıyor musun?"

"Buraya her hafta falan geliyor ama hafıza sorunları var, bu yüzden kim olduğumu unutup duruyor." Rory bir tencereye su doldurdu.

Kariyeri boyunca pek çok pervasızlığa tanık olmuştu -içki içmek, kavga etmek, kumar oynamak- ama bu tamamen yeni bir kategoriydi. "Bu kadın evsiz mi?"

"Biz 'evsiz' diyoruz."

Daha önce kullandığından çok daha iğneleyici bir ifade kullandı ve elinin düz kısmını kapı pervazına dayadı. "Sokaktaki rastgele insanların daireni kullanmasına izin verme alışkanlığın var mı?"

Tencereyi ocağın üzerine koydu ve ocağın altını yaktı. "Tamamen rastgele değiller."

"Onlar' mı? Yani o tek değil mi?"

"Bir arkadaşımın arkadaşı sosyal hizmetlerde çalışıyor. Evde olduğumda bana gönderdiği birkaç kadına yardım etmeye çalışıyorum." Buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladı: tereyağı, kasap kağıdına sarılı bir paket, bir dilim peynir. Bir kesme tahtası ve şef bıçağı aldı. "Banyo ya da duş alabilirler. Giysilerini yıkarım. Onlara yemek veririm. Önemli bir şey değil."

Kendini kaybetti. "Evsizlere nasıl yardım edersin biliyor musun? Benim yaptığımı yaparsınız. Gıda, iş ve ruh sağlığı ile ilgili programları destekliyorsunuz. Etrafta dolaşmazsın-"

"Bunu zengin çocuk söylüyor."

Ona doğru ilerledi. "Bunun zenginlikle bir ilgisi yok. Sağduyu ile ilgisi var. Bu sokak insanlarından bazıları tehlikeli olabilir. Onları evine davet etmezsin. Tanrı aşkına, Rory. Bir barınakta ya da aşevinde gönüllü ol."

Bıçağını kesme tahtasına vurdu. "Clint ve Ashley'i ayıran benim!"

Konuyu aniden değiştirmesi onu susturmak için bir stratejiyse, işe yaradı. Tel sepetten bir baş sarımsak aldı ve ona arkasını döndü. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama ..." Sesi, ağlamamaya kararlı bir kadının yünlü kenarını geliştirdi. "Ama şimdi Ashley öldü ve Clint ortadan kayboldu."

Banyodaki kadın hakkında yapmaları gereken tartışmayı geçici olarak bir kenara bırakarak mutfak masasına oturdu. Rory sorulardan hoşlanmadığı için başka bir yol izledi. "Bana Ashley'den biraz daha bahset."

Sarımsak başını kesme tahtasının üzerinde onu sinirlendirecek şekilde parçaladı. "Ashley zeki, hırslı ve tek düşünen biriydi. Hayattan ne istediğini çok iyi biliyordu."

"Hangisiydi?"

"Zengin biriyle evlenmek. Clint'le tanıştıktan sonra da hayalindeki erkeği buldu." Rory sezgisel olarak bildiği şeyi doğruladı.

Doğramaya başladığında şefin bıçağı tahtaya vuruyordu. "Ashley pragmatist biriydi. Aşk istiyordu ama bundan daha fazlasını, lüksü istiyordu." Bir tavaya zeytinyağı döktü. "Bir gece içki içerken bana bunu elde etmek için herhangi biriyle evlenmeye hazır olduğunu açıkça söyledi. Hatta bu konuda şaka bile yaptı. Diğer tek kriterinin, kalp rahatsızlığı olmadığı sürece yetmiş yaşın altında olması gerektiğini söyledi. Neredeyse kıskanacaktım. Ne istediği ve bunu nasıl elde edeceği konusunda çok netti." Sarımsakları tavaya atarken yağ cızırdadı. "Clint'le tanıştıktan sonra beni sadece para konusunda şaka yaptığına ve Clint'in hayatının aşkı olduğuna ikna etmeye çalıştı ama ben daha iyi biliyordum. Onunla kız hakkında konuşmaya çalıştım ama o çoktan bir yüzük almıştı ve ben bir şey söyleyemeden sözümü kesti." Tahta bir kaşıkla sarımsağı dürttü ve ocağın altını kıstı. "Onu Vegas'a kaçmaya götürmeye hazırlanıyordu. Evlilik sözleşmesi olmadan! I

Onun hakkında olumsuz bir şey söylersem daha da derine ineceğini biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim."

"Ve böylece, sen . . ."

"Onları ben ayırdım," dedi kesin bir ifadeyle. Mutfak sarımsak kokusuyla dolmaya başladı. "Ashley'e gizlilik yemini ettirdim ve Clint'in saplantılı bir kumarbaz olduğunu söyledim. Bütün parasını kaybettiğini ve Stars'ın onu işten çıkaracağını çünkü ..." Bakışlarını tavaya odakladı, ona bakmadı.

"Çünkü kendi oyunları üzerine bahis oynadığını öğrendiler."

Brett neredeyse birasını deviriyordu. "Yıldızlar maçına bahis mi? Bunun ne kadar ciddi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Aklıma gelen ilk şey buydu."

"Hemen geri çıkması gerekirdi." En değerli müşterisiyle ilişkisini kurtarmak için tam da ihtiyacı olan bilgiyi verdiğini geçici olarak unutmuştu. "Clint golf sahasında on dolarlık Nassau oynuyor. Elli sentlik limitte ısrar ettiği için kimse onunla poker masasına oturmak istemiyor. Bunu bir kenara bırakırsak, kendi oyunlarında bahis oynadığına dair bir söylenti bile kariyerine zarar verebilirdi."

"Ona gizlilik yemini ettirdim. Eğer onu önemsiyorsa kimseye söylemeyeceğini söyledim." Dolaptan bir paket makarna çıkardı, ancak yere düşürdü. "Kendimi bile ağlattım, ki bu zor olmadı çünkü yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum." Düşürdüğü makarnayı yerden aldı. "Ama Clint onu gerçekten seviyordu ve ben onun kalbini kırdım."

Brett bunun kendisi için ne anlama geldiğini düşündü. Clint bunu öğrendiğinde, Brett'in Ashley hakkında başından beri haklı olduğunu ve sadece onu korumaya çalıştığını anlayacaktı. Brett paayı kurtaracaktı. Ama Rory'nin

Üzüntü heyecanını yatıştırdı. "ok ince bir nokta koymak istemem ama Ashley onun kalbini kırdı," dedi.

Rory paketten makarna şeritlerini aldı. "Ashley kötü bir insan değildi, sadece paralı askerdi. Clint'in kardeşi olduğumu öğrenmeden önce bile bana karşı çok iyiydi."

"Onları siz tanıştırmış olmalısınız."

"irkin bir tesadüf. Ashley ve ben MCA'da Nick Cave'in eserlerinden oluşan bir sergiyi görmeye gittik. Daha sonra Peninsula'dan geçerken Clint bir tür etkinlikten çıktı ve beni gördü. Clint'in evime gelmesine asla izin vermezdim ve onları tanıştırmaktan kaçınmaya çalıştım, ama Ashley bunu kendisi için yaptı ve tek gereken buydu. Ona bir kez baktı ve Clint vuruldu. şimdi o öldü, Clint gitti ve sorumlusu benim."

Aşırı gelişmiş vicdanı olan biri spor ajanı olarak bir dakika bile dayanamazdı. Sonunda bulmacanın eksik parçasına, Ashley'nin Clint'i neden daha az varlıklı bir basketbolcu için terk ettiğine dair bir cevabı vardı. Doğrudan bir soru sorma riskini göze aldı. "Ashley'nin başına gelenlerden nasıl sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"O gece çantasını gördün. Ashley onun benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Bir şekilde yalan söylediğimi öğrendi ve onu yok ederek benden intikamını aldı."

"Sence nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum." Bir bulaşık havlusu kaptı ve ellerini kuruladı. "Dün onu gördükten sonra bir şeyler oldu, çünkü o zaman her şey yolundaydı." Jambonu sarımsakla birlikte tavaya attı ve makarnayı kaynar su dolu tencereye attı. "Bu sabahın çoğunda yoktum.

O sırada buraya gelmiş, çantayı yatağımın üzerine atmış ve Clint'i geri almak için ne gerekiyorsa yapmak üzere dışarı fırlamış olmalı." Dudağını ısırđı. "Bence ona gerçekten aşık olmuştu."

"Ama gideceğini düşündüğü zaman onunla kalacak kadar zor değil. kırıldı." Birasını bitirdi. "Evinde başka biri daha olmalıydı."

"Onu balkondan iten kişi." Parmesan peyniri dilimini karıştırdı. "Eğer ona en başta yalan sylenmeseydim ondan ayrılmış olurdu, oraya gitmezdi ve o hala hayatta olurdu."

Bacağı masanın altında sıkışmış ve uyumaya başlamıştı. Sandalyeyi geriye itti ve tüm açıları hesaplayarak ayağa kalktı. "şu anda polisin hedefinde iki şüpheli var. Sen ve Clint."

"Eski sevgilisi yaptı," dedi acı acı. "Emlakçı adam. Bunu biliyorum. Adam onu takip ediyordu." Makarna pişerken bezelyeleri hazırladı, Rory ona Ashley'nin eski erkek arkadaşından ve Clint'le tanışıp ondan ayrıldıktan sonra onu nasıl taciz ettiğinden bahsetti. "Keşke adını bilseydim." Makarnayı süzgece boşaltırken lavabodan bir buhar bulutu yükseldi.

"Bunu polis zecek. Sizin sorununuz Ashley'in size karşı bir garezi olması ve evde bulunduğunuz süre için bir mazeretinizin olmaması. ben oraya varmadan önce."

"Biliyorum," dedi üzüntüyle.

"Ama Clint'in ortadan kaybolması onu baş şüpheli yapıyor." "Onu bulmak zorundayım."

Eski yeşil buzdolabına yaslandı. "Kardeşinden nefret ettiğini söyleyen biri için, onun hakkında çok endişeli görünüyorsun."

"vey kardeş." Bir ksenin içine peynir rendelemeye başladı. "Ondan nefret ettiğimi hiç söylemedim. Sadece onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Clint sahada olmadığı sürece cana yakın bir adamdır. Ne oldu da ona bu kadar ierledin?"

"Banyon iek gibi kokuyor," dedi belirsiz bir ses.

Döndüğünde Claudia'nın kapının girişinde yalınayak durduğunu, kır saçlarının omuzlarına döküldüğünü gördü.

Rory ona, "Lavantalı banyo tuzları," dedi. "İkiniz de oturun. Makarna neredeyse hazır; bezelyeli, jambonlu ve parmesanlı tagliatelle."

İşte bu şekilde kendini, kıyafetlerini ters giyen evsiz bir kadın ve vicdan azabı çeken beş parasız bir ikolataıyla akşam yemeği yerken buldu.

* * *

Rory vey annesiyle konuşmayı daha fazla erteleyemedi ve yalnız kalır kalmaz isteksizce telefonunu açtı. Tek iyi

Brett'in gitmeden önce yaptığı şey, Rory'nin ona bakmak zorunda kalmaması için kırmızı gece çantasını yanında götürmekte ısrar etmesiydi.

Kristin üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Arayanın kimliğinde Rory Garrett adında biri olduğu yazıyor ama adını hatırlamıyorum."

Kristin Rory'yi telaşlı görünmek yerine, her zamanki sinirli sesiyle karşıladı, bu da polisin henüz onunla temasa geçmediği anlamına geliyordu, ama çok yakında geçecekleri kesindi. "Meşguldüm." Rory terk edilmiş bira şişelerini kirli bulaşıkların beklediği lavabonun yanına koydu. Şaşırtıcı bir şekilde, Brett onları yıkamak için gönüllü olmuştu ama Rory'nin tek istediği ondan kurtulmaktı.

"Her zaman meşgulsün," dedi Kristin, "ama daha da meşgul olan kardeşin beni aramak için zaman bulmakta hiç zorlanmıyor gibi görünüyor."

Çünkü ona yaltaklanıyorsun ama bana zar zor tahammül ediyorsun. Rory bira şişelerini geri dönüşüm kutusuna attı. "İkimiz de onun daha iyi biri olduğunu biliyoruz."

"Kendine acımak sana yakışmaz."

Rory'nin gardırobu, saç stili, seçtiği kariyer ya da arkadaş seçimi de öyle... Kristin'in yıllar boyunca eleştirdiği pek çok şeyden sadece birkaçı.

Rory'nin babası, Rory'nin annesinin ölümünden bir yıldan kısa bir süre sonra onunla evlendiğinde Kristin Clint'e hamileydi. Rory o zaman beş yaşındaydı. Clint çok güzel bir bebek, neşeli, parlak bir çocuk ve yetenekli bir genç atlet olmuştu. Hem Kristin hem de Rory'nin babası ona vurulmuştu ve Rory hayatlarında bir dipnot haline gelmişti, evlerinde yaşayan ve sadece bozgunculuk yeteneğiyle başını belaya soktuğunda ilgi isteyen bir çocuk. Kristin, Rory'nin mutsuzluğunun derin köklerini anlayamadı ve sarılmak yerine ceza önerdi.

Rory lise ikinci sınıfın ilkbaharını hatırlıyordu, aylardır aşık olduğu son sınıf öğrencisi Jason Williams sonunda ona çıkma teklif etmişti. Ama gitmeye hazırlanırken Kristin ona ceza vermişti. "Bana ceza veremezsin!" Rory ağlamıştı. "Bu gece Jason'la randevum var!"

"Bunu kardeşine vurmadan önce düşünecektin. Tanrı aşkına Rory, sen on beş yaşındasın. O dokuz yaşında."

"O bir velet! Ve önce o bana vurdu."

"Kendini duyuyor musun? Sesin dokuz yaşındaymışsın gibi geliyor."

Rory patlamış, Kristin'i ergenlik çağındaki benliğinin ifade edemediği mutsuzluğu için cezalandırmıştı. "Ve sen de bir sürtük gibi konuşuyorsun!"

Kristin'in yumuşayacağına dair beslediği tüm umutlar, Jason'la randevusuyla birlikte yok olmuştu.

Babası her zamanki gibi müdahale etmeyi reddetti. "Kristin ne diyorsa onu yap." Geriye dönüp baktığında, Rory sanki çocukluğunu sürekli cezalı olarak yaşamış gibi hissediyordu. Hatta yatak odasının kapısını bir haftalığına söktürmüştü, çünkü çok fazla çarpmıştı.

Sonunda, şımarık davranışlarını geride bırakmıştı ama bu Kristin'le olan ilişkisini kolaylaştırmamıştı. Üvey annesi artık ona ceza veremiyordu ama Rory'ye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu hâlâ hissettirebiliyordu.

"Bu nadir telefon görüşmesinin onurunu neye borçluyum?" Rory dişlerini sıktı. "Clint'le konuştun mu?"

"Bir haftadan fazla oldu." Üvey annesinin sesini tanıdık bir hoşnutsuzluk notası renklendirdi, ama bu kez kendisine yönelik değildi.

Rory mutfak musluğunu açtı, sonra kapattı. Bulaşıklarla yarın ilgilenecekti. "Ona ulaşmaya çalışıyordum."

Kristin pek çok şey olabilirdi ama aptal değildi. "Sorun nedir? Pazartesi günü aramadığında bir sorun olduğunu anlamıştım."

"Clint'in Ashley Hart'tan bahsettiğine eminim."

"Sanırım aşık oluyor. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Kulağa onun için mükemmel geliyor."

"Değildi." Rory ona söylemek zorundaydı. "Ashley öldü."

Kristin'in nefesi kesildi. "Ne oldu? Clint nasıl? Bu onu mahvedecek."

Ashley'e yaptıklarından bahsetmiyorum bile. Ancak, her zamanki gibi, Kristin'in ilk düşünceleri her zaman Seçilmiş Kişi'yle ilgiliydi.

Rory ona gerisini anlattı, sadece ayrılıktaki rolünü atladi. "Ortadan kaybolmuş olması onu şüpheli yapıyor," dedi. "Polis zaten onu arıyor."

"Bu çok çirkin! Clint asla kimseyi incitmez."

Birkaç NFL savunma oyuncusu buna katılmayabilirdi ama Rory anlıyordu. "Polis bunu bilmiyor."

"Hemen uçuyorum. Varış bilgilerimi alır almaz sana mesaj atacağım. Beni havaalanından al."

Kristin'in pembe-mor yemek kamyonundaki görüntüsü düşünölemeyecek kadar tuhaftı. "Arabam tamirde. Bir Uber çağırmanız ya da limuzin."

"Gerçekten, Rory, hayatında bir kez olsun..." Rory en uzun süre acı çeken iç çekişini yaptı. "Boş ver. Her ne kadar bundan nefret etsem de

Zaten arabam var. Benimle Clint'in evinde buluşabilirsin. Ben orada kalırım."

Clint'in evi resmen bir cinayet mahalli olduğu için Rory, Kristin'in içeri girebileceğinden emin değildi, ama üvey annesi bunu halledebilirdi. Ve Clint'in evrenindeki herkes gibi Kristin'in de mutlaka bir anahtarı vardı.

Clint'in annesiyle her zaman yaptığı telefon görüşmesini kaçırdığını öğrenmek Rory'yi onu bulma konusunda daha da endişelendirdi. Arkadaşları ve takıldığı yerler hakkında daha çok şey bilmek istiyordu. Bu bilgiye ihtiyacı vardı ve bunu ona verebilecek aklına gelen tek bir kişi vardı.

* * *

Ashley Hart'ın öldürüldüğü haberi ertesi sabah erkenden haberlere düştü ve şehirdeki tüm muhabirler Clint Garrett'la konuşmak istedi. Ona ulaşamayınca, menajerine saldırdılar. Muhabirlerin çoğu kibardı. Birkaçı değildi ama en zor telefon, Clint'in menajerinin oyun kurucularını neden bulamadığını öğrenmek isteyen Stars merkezinden geldi.

Champion Sports Management'ın başındaki Heath Champion, ofis masasının arkasında oturmuş Brett'i inceliyordu. İş dünyasında "Piton" olarak tanınan Heath, şakaklarında ağarmaya başlayan siyah saçları, uyanık yeşil gözleri ve sadece ailesiyle birlikteyken rahatlayan sert tavrıyla yakışıklı bir adamdı. "Gerçekten nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Ben onu bulurum." Brett karşısındaki sandalyede arkasına yaslandı ve hissettiğinden daha rahat görünmeye çalıştı. Bulunduğu yere gelmek için kimsenin, özellikle de patronunun onu terlerken görmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştı. Brett hukuk fakültesini bitirmiş, ilk denemesinde baroyu geçmiş ve herkesten daha çok çalışarak Champion'da yükselmişti. Uçaklarda yaşıyor, telefonunu günün yirmi dört saati yanından ayırmıyor ve hiçbir doğum gününü, yıldönümünü ya da kariyerinin dönüm noktasını unutmuyordu. Oyuncuları keşfetti, onlarla sözleşme imzaladı ve onları NFL için hazırladı. Büyükannelere sarıldı, bebekleri öptü ve sabahın üçünde sarhoşlardan gelen telefonlara cevap verdi.

Çok fazla ateşli silahı olan müşteriler. Tüm bu sıkı çalışma onu zengin etmişti, ama daha da önemlisi, çocukluğundan beri arzuladığı başarıya sahipti ve şimdi bunu mahvetmeyecekti. "Her şey kontrol altında," dedi Patronu.

"Seni tanıyorsam, eminim öyledir." Heath önündeki masanın üzerine tünemiş bir çift mor origami kurbağadan biriyle oynuyordu. Brett'in neredeyse

Şampiyon çocuklardan bir hediye, kendi masasında aynı set. "Tyler Capello'nun Tommy Landom'dan pek de memnun olmadığına dair söylentiler dolaşıyor."

Eagles'ta oynayan Capello, ligin en iyi koşucularından biriydi ve Brett daha dik oturdu. "Belki de Tyler sonunda Tommy'nin bir pislik olduğunu anladı."

"Belki." Heath bir kalem aldı ve işaret parmaklarının arasında dengeledi. "Tyler'ı kaybetmek yeterince kötüydü, ama onu Landom'a kaptırmayı asla atlatamayacağım."

"Nate aptallaştı," dedi Brett. Nate Douglass, Tyler ile ilişkisi yüzüne patladığında Champion'da yükselen genç bir ajandı ve Nate'in Champion'daki kariyeri aniden sona ermişti.

Piton kalemi yere bıraktı. "Böyle bir şirketi yöneten herkes ne zaman zarar edeceğini bilmelidir. Nate'in gitmesi gerekiyordu."

Brett rahatsız bir şekilde koltuğunda kaydı. "Tyler hakkında başka bir şey duyarsan bana haber ver. Onun için bir şansımız daha olabilir."

Heath başını salladı. "İlk önceliğin polis onu bulmadan önce Garrett'ı bulmak. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Brett ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. "Ben onu bulurum."

"Yapacağını biliyorum." Heath ona bir Piton gülümsemesi verdi. "Sen Nehir'sin."

Heath'in ofisinin dışındaki koridor boyunca bir fotoğraf galerisi uzanıyordu. Brett fotoğrafları binlerce kez görmüştü ama bu kez bir an durup onlara tekrar baktı. Heath'in fotoğrafı Portia Powers ve Brett'in portrelerinin yanında asılıydı.

Brodie Gray, Champion'ın Batı Yakası ofisini kurmak ve yönetmek için birkaç yıl önce Chicago'dan Los Angeles'a giden evli bir çift. Her Champion müşterisinin ve Brett'in gülümsemeyen bir portresi de dahil olmak üzere tüm temsilcilerin fotoğrafları vardı. Bir fotoğraf koridorda değildi. Onun yerine sadece çalışanların görebileceği dinlenme odasına taşınmış ve duvara asılmıştı. Eğer biri fotoğrafı çevirmek isterse, ki hepsi çevirmişti, Nate Douglass'ın yüzünün fotoğrafını, bir menajer şirketi utandırdığında neler olduğunu hatırlatan bir anı olarak görecekti.

* * *

Dedektif Strothers, Rory'ye karşı ilk karşılaşmalarından bile daha az dostça davranıyordu. "Kardeşinizin ev anahtarı kaç kişide var?"

Görünüşe göre, dünyanın yarısı. "Hiçbir fikrim yok."

Ashley'nin öldürölmesinin ertesii günüydü ve Rory dedektifle birlikte arka bahçede, Bay Reynolds'ın sebze bahçesinin yanında duruyordu. Rory, Bay Reynolds'ın

Dün gece hem ev sahibine hem de Toby'ye Ashley'le ilgili haberleri verdi. Bay Reynolds soğukkanlı davranmış, yeni bir kiracı bulabilmek için Ashley'in eşyalarını daireden çıkarmakla ilgilenmişti ama Toby bunu çok zor karşılamıştı. "Benden hoşlanmaya başlamıştı," dedi, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Rory ona gerçeği asla söylemeyecekti; Ashley'nin hoşlandığı kişi kendisi değil, ona olan hayranlığıydı.

Polis Ashley'nin dairesini geçici olarak kordon altına almıştı ve şimdi Rory'nin kollarında çizik izleri vardı ve Toby'nin mutfak dolabında travma geçirmiş bir kedi saklanıyordu. Toby onu almayı kabul ettiğı için minnettardı. "Onun için en azından bunu yapabilirim," demişti.

Dedektif Strothers'ın elinde not defteri vardı. "Kardeşinin alışkanlıkları hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyorsun." Öğleden sonra sıcaktı ve Takım elbisesinin içinde boğuluyor olmalıydı ama terleyen oydu. "Evin anahtarlarını kime vermiş olabileceğini bilmiyorsun ve nerede olduğunu da bilmiyorsun."

Luther'in bileğinde bıraktığı çizik izine dokundu. "Size söyledim, Dedektif. Clint benim üvey kardeşim ve yakın değiliz. Peki ya Ashley'nin eski erkek arkadaşı? Size bahsettiğim, onu taciz eden kişi."

"Bunu araştırıyoruz." Bıyığını sıvazladı. "Bay Garrett'in evine üvey annenizle olan ilişkiniz hakkında konuşmak için gittiğinizi söylediniz. Eğer kardeşinizle yakın değilseniz, bunu neden yaptınız?"

Neden, gerçekten mi? Elinden geleni ardına koymadı. "Onunla nasıl daha iyi anlaşabileceğime dair bazı fikirleri olabileceğini düşündüm."

Strothers, Rory'nin Kristin'le iyi geçinmekten çok ondan uzak durmayı önemsedğini bilemezdi.

* * *

Brett o günkü olayların yarattığı başarısızlık kokusundan arınmak için duş aldı ve bir çift spor şort giydi. Clint kayıp olduğu süre uzadıkça daha da suçlu görünüyordu. Brett polis gelmeden önce ona ulaşmalıydı.

Clint'in kinine gelince. Clint, Rory'nin Ashley'e nasıl yalan söylediğini öğrendiğinde, Brett artık müvekkilinin günah keçisi olmayacaktı. Kuşkusuz Rory'nin niyetleri temizdi, ama bu onun değil, Rory'nin sorunuydu.

Saat on biri biraz geçe telefonu çaldı. Kapıcı Brett'in bir ziyaretçisi olduğunu bildiriyordu.

Rory Garrett kot pantolon, Hawaii gömleği ve parlak kırmızı sandaletler giymişti. Kıvrıcık saçlarını Yankees şapkasının arkasına dolamıştı, Wrigley Sahası'nın yakınlarında takmasa iyi olurdu. "Bazı insanlar bir parti için az giyinir,"

içeri girmesine izin verirken şöyle dedi. "*Binanız için az giyinmişim.*"

"Umarım komşularım sizi görmemiştir." Doğrusu, sevimli görünüyordu, asla yüksek sesle söylemeyeceği bir kelime. O parlak mavi gözler yüzünü yiyip bitiriyordu,

Elmacık kemikleri üzerinde bukleler, ilginç kıyafeti tarafından tamamen gizlenmemiş pinup vücut. Eğer kız, en önemli müşterisinin kız kardeşi değil de daha gösterişli bir şey olsaydı, ondan hoşlanabilirdi. Gerçi teknik olarak ondan hoşlanıyordu. Sadece bunu daha iyi hatırlamayı diliyordu.

Tişörtünü başının üzerinden çekerken, göğsünün onun dikkatini çektiğini fark etti. Çoğu gün spor salonunda bir saat geçirdiği için -binlerce başka şekilde daha iyi geçirebileceği bir saat- tişörtü aşağı çekmekte acele etmedi çünkü ... neden olmasın?

Bakışlarını biraz fazla mı hızlı yöneltti? "Daireniz tam da tahmin ettiğim gibi görünüyor," dedi. "Bir klişenin içinde yaşıyorsun."

"*This Old Rathole* dizisinin bir bölümünde yaşamamanın aksine."

"Bu çok iyi."

Gülümsemesi onu zorlamasına neden oldu.

"*Fixer Downer?*" "Eski ama iyi."

Kapıyı kapattı. "*Nefret mi edeyim, terk mi edeyim?*"

"Eski ev yenileme programlarına şaşırtıcı derecede aşinasınız," dedi. "Ve ben kendi ayaklarımın üzerinde durup ilk milyonumla düzgün bir ev satın aldığımda o kendini beğenmiş ağzınla gülüyor olacaksın."

Gözlerinin kenarlarında görmekten hoşlanmadığı bir acı titreşimi belirdi. Onu oturma odasına yönlendirdi ve fark etmemiş gibi yaptı. "HGTV bağımlısı eski bir kız arkadaşım vardı. Ayrıldık çünkü evimi yığma taşlarla yeniden yapmasına izin vermedim."

"Senin açımdan akıllıca bir karar."

"Bunun bağımlılık eksikliği gösterdiğini söyledi." "Öyle mi?"

"Aynen öyle."

Tekrar gülümsedi ve Chicago Nehri'nin karşı kıyısındaki Chicago Belediye Opera binasının manzarasını seyretti. "Olivia Shore'un Muni Opera'nın en yeni yönetim kurulu üyesi olduğunu duydum."

Dışarıdan bakan birinin algılayabileceği gibi bir sıralama değildi. Olivia Shore, operanın en başarılı mezzo-sopranolarından biri olmasının yanı sıra, Clint'in Chicago Stars'daki eski yedeği ve Clint'in en yakın arkadaşlarından biri olan Thad Owens'ın da eşiydi. Rory dikkatini Brett'e çevirdi. "Thad'la konuştun mu?"

Başını salladı. "O ve çocuklar Olivia'yla birlikte turnedeler ve Clint'ten haber alamadı."

Kitap raflarını inceledi, şüphesiz hayvan kemikleri yerine gerçek kitaplar içerdiklerini görünce hayal kırıklığına uğramıştı. "Karlo Cousins ile konuşmak istiyorum. Bunu gerçekleştirebilir misin?"

Fırsatını gördü. "Belki." "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç şartım var."

Rory'nin mavi gözleri şüpheyile kısıldı. "Seninle bir daha yatmayacağım."

"Sen davet edilmedin." Gerçi işler farklı olsaydı -kadın bu kadar huysuz bir kişiliğe sahip olmasaydı, adam ayılmasaydı ve en önemlisi kadın Clint'in kız kardeşi olmasaydı- rövanştan zevk almak için can atardı. Çarpık mizah anlayışı ve kişisel kibir eksikliği ilginçti. Ve onu ciddiye almayı reddetmesi

meydan okudu. "Clint şu anda iyi bir durumda değil," dedi, "ve bu noktada sizinle konuşması daha olası."

"Buna inanamıyorum! Sana kızgın, Kaptan Süper Ajan. Sen ne yaptın? Duymak için sabırsızlanıyorum."

Zekiydi. Bunu ona verebilirdi. Burnunun ucuyla ona baktı, korkutmak için tasarlanmış bir ifadeydi, ama kadın kendinden çok memnundu,

işe yarayacağından şüpheliydi. "Bana kızgın olduğunu söylemedim."

"Dostum, müşterilerini kandırıyor olabilirsin ama ben senin yağlı ve hilekâr yöntemlerini çok iyi anlıyorum."

"Yağcı ya da hilekâr değilim," diye karşılık verdi. "Ve bir temsilci ile müşteri arasında geçen her şey gizlidir." Tam olarak doğru değildi ama kadının tavrı onu kızdırmıştı.

"Bu çok kötü, çünkü bu ortaklık karşılıklı güven olmadan daha ileri gidemez." Kapağında Clint'in yer aldığı *Sports Illustrated* dergisini eline aldı. Dergi, Clint'in sürekli elini vurduğu çirkin beton masanın üzerinde duruyordu.

Bacaklarını aç.

Ona gerçeği söylemenin artılarını ve eksilerini tarttı ve sırrını bildiği için kaybedecek bir şeyi olmadığı sonucuna vardı. "En başından beri Ashley'nin niyetinden şüpheleniyordum. Erkeklerin ayaklarına kapanmasına alışkındı ve beni etkileyememekten hoşlanmıyordu."

"Seni Clint'e rezil etti." Rory
pek bir şey kaçırmamıştı.

"Eminim öyledir ama mesele bu değildi. Ne yazık ki onu kız hakkında uyarmaya çalıştım."

"Tecrübelerime bakılırsa, bunu pek iyi karşılamadı."

"Çok öfkeliydi. İyi bir ajanın ilk kurallarından biri asla Bir müşterinin kız arkadaşını, karısını ya da annesini aşağılamak. Ondan ayrıldığında bile beni rahat bırakmadı. Hatta beni onu satın almaya çalışmakla suçladı."

"Sen bunu yapmazsın." Tereddüt etti. "Yapar mıydın?"

"Ben asla etik dışı davranmam."

"Ha!" Dergiyi yüzüstü yere çarptı. "Çekici olduğumu söylemiştin. Bu etik değildi!"

"Manipülatif davranıyordum, etik dışı değil."

Güldü, bu da onu daha çok sevmesine neden oldu. Rory Garrett'ı idare etmek zordu. Clint ayrılıkta kız kardeşinin suçu olduğunu anladığında Brett temize çıkmıştı. Ama ya ona gerçeği söylememeye karar verirse? Bu fikirden ne kadar nefret etse de, bunu onun için yapmak zorundaydı. Çok fazla şeyi tehlikeye atmıştı.

İyi görünen ama sert deri bir koltuğa oturdu. Cehennem gibi rahatsız edici. "Bir müşterinin hayatında işler ters gittiğinde tahmin edilebilir bir model vardır. Kişisel sorumluluk almaktansa acenteyi suçlamak her zaman daha kolaydır."

"Clint haksız olmaktan nefret eder, şimdi de sen haklı olduğun için surat asıyor." Onun karşısındaki daha rahat döşemeli sandalyeye yerleşti. "O şımarık bir velet. Bunu sana söyleyebilirdim. Bebek Kardeş insanların onunla tartışmasına alışık değil."

Clint dik kafalı olabilirdi ama ne şımarık ne de veletti. Tam bir profesyoneldi ve normalde mantıklı biriydi, bu yüzden Brett Ashley'le ilgili gördükleri konusunda ona karşı dürüst olabileceğini düşünmüştü. "İkimizin de onun için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken başımızın derde girmesi ilginç, değil mi?"

"Ama hâlâ benimle konuşuyor," dedi Rory dikkatle. "Ya da en azından telefonuna cevap verseydi öyle olurdu." Brett daha önce hiç parlak mavi gözleri çok hesapçı görünüyordu. Onun beyninde neler olup bittiğini görmek için bekledi ve yeterince emin oldu. "Clint'i bulsan bile seninle konuşmayacağından endişeleniyorsun. Ya da daha kötüsü. Seni anında kovar."

Haklıydı. "Belki."

Sandaletlerini tekmeledi, topuklarını yukarı çekti ve sandalyeye bağdaş kurarak oturdu. "Görünüşe göre onunla yeniden bağlantı kurmak için en iyi umudunuz benim."

"Hayatın ne kadar adaletsiz olabileceğinin mükemmel bir örneği." Öne doğru eğildi, kollarını kalçalarının üzerinde dengeledi. "Daha derine inmeden önce onunla aramı düzeltmem gerekiyor." Ve Piton Brett'in yanlış bir adım attığını fark etmeden önce.

"Yani dün Clint'in evine onu görmeye gittiğinde oraya yalvarmaya mı gittin?"

"Aynen öyle."

Sırıtmakta çok iyiydi. "Ona gerçeği söylediğinde gerçekten çuvalladın."

Başını eğdi. "Kendi oyunlarına bahis oynadığını iddia ederek yüksek yolu seçen senin aksine mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Onu bulduğumuzda sorunlarınız bitmeyecek.

İhtiyacın var

Birinin arayışını düzeltmesine yardım etmek için. Onun çıkarlarını gözettiğini ona hatırlatmak için. Kısacası onu büyümeye ve seni dışlamayı bırakmaya ikna etmek için."

Başardı.

"Sorunu olan tek kişi ben değilim."

Kadın ona ihtiyatla baktı.

Bacaklarını uzattı ama bu da sandalyenin konforunu arttırmak için hiçbir işe yaramadı. "Suçluluk duygusundan arınmak istiyorsan, itiraf edebilmek için onu da bulmalısın. Ama ben ve bağlantılarım olmadan bunu yapamazsın, değil mi?"

"Gereksiz yere açık sözlü ama doğru."

İkisi de daha büyük bir sorun olduğunu söylemedi. Clint ne kadar uzun süre kayıp olursa, polisin şüphesi o kadar artacaktı.

"Bir anlaşma yapalım," dedi. "Ben seni bağlantılarımdan haberdar edeyim, sen de onun gözüne tekrar girmeme yardım et."

Bacaklarını açtı ve ayağa kalktı. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

"Eminim denersen yapabilirsin." Emin değildi ama müvekkilini kaybetmemek için toplayabileceği tüm yardıma ihtiyacı vardı ve onunla birlikte

-Hak ettiği kıdemli başkan yardımcılığı.

Dekoratörünün mekâna keskin bir çağdaş hava katacağı konusunda ısrar ettiği paslı bir yağ tenekesinin sıkıcı resmine sırtını döndü. "Eğer birlikte çalışacaksak, birkaç kurala ihtiyacımız var. Temel olarak, tüm masraflarımızı sen ödeyeceksin.

giderleri."

"Anlaştık." Sandalyeden kalktı. "Ve bir daha benim yanımda o gömleği giymeyeceğine söz ver."

"Nesi var bunun?"

"Gözlerimi yakıyor."

"Tamam. Şimdi beni Karloh Cousins'e götür."

* * *

Ertesi sabah Rory, Sedgwick L istasyonundan Cousins'in Chicago'nun Old Town'daki evine kadar altı blok yürürken aklı Ashley'den Clint'e, iş krizinden banka hesabına ve ödeyecek parası olmayan park cezasına gidip geliyordu. Beyni bir sorundan diğerine atlarken, yönünü bulabilmek için dünyanın dönmeyi bırakmasını istiyordu.

Brett lüks arabasıyla yanaştığında Cousins'in malikanesine varmıştı. Onun inişini izledi, zayıf bir zarafet ve soğukkanlı bir otorite, kendinden şüphesi olmayan bir adam. Güneş ışığının onun gibi kaygan olan siyah saçlarında nasıl oynadığını fark ettiğinde bile kızgınlığı arttı. Ona yırtık bir tişört ve bol bir kot giydirmek istedi. En son giydiği gibi.

Tişörtün yırtık olmaması ve bol kot pantolonun tam oturan bir spor şortu olması dışında gece.

Ona kaşlarını çattı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" "şeytani işaretlerini bulmaya çalışıyorum. Boş bir soru: Hiç şeytani işaretlerini saçların özgür mü?"

"Gerçekten mi? Saçımı mı eleştiriyorsun?" Yürüyüş yolunda onu geçti ve kapı ziline bastı.

Birkaç buklesini kulaklarının arkasına itti. Kapı açıldı ve diğeri taraftaki dev elini uzattı. "Ben Nehir. Nasılsın dostum?"

Rory'nin bakışları basketbolcudan Brett'e kaydı. *River mı?* Çok iyi bir takma adı bile vardı. Ona takılan tek lakap Kaniş Kafa'ydı.

"Karloh, bizi kabul ettiğın için teşekkürler." Brett ona doğru işaret etti. "Bu Rory Garrett, Clint'in kız kardeşi. Görünüşüne aldırmağın. Renk körüdür."

Brett dünkü Hawaii gömleğini onaylamamakla kalmamıştı, şimdi de yeşil ve kıızıl ahtapot desenli, kabarık kollu bluzunu 1970'lerin son derece sıradan İspanyol paça pantolonu ve En sevdiğı espadriller. Görünüşe göre kadınların da kendisi gibi muhafazakar giyinmesi gerektiğini düşünüyordu, bu da ona karşı bir başka kara leke.

"İçeri gel." Ashley'nin son erkek arkadaşı uzun boyluydu, hem de çok uzun. Ayrıca temiz traşlı ve kaslıydı, kocaman elleri ve kıskanılacak kadar uzun saçları vardı. Rory onunla kıyaslandığında kendini bir elf gibi hissediyordu.

Onları avludan geçirerek cam duvarlı bir oturma odasına götürdü. Bir çift büyük beyaz deri kanepeyi işaret ederken, Rory bir yükseltici koltuk istemeyi düşündü.

"Polis zaten buradaydı." Cousins başını ellerinin arasına aldı. "Ashley'nin öldüğüne inanamıyorum."

Rory ayakları yere değecek şekilde kanepenin kenarına oturdu. "Seninle olmaktan gerçekten hoşlandığımı biliyorum." *Ve senin paranla.*

Başını kaldırdı, saç telleri omuzlarını okşuyordu. "Bir süreliğine eğlenceliydi."

"Onunla en son ne zaman konuştun?" Brett sordu.

"İki gün önce, polislere söylediğim gibi öldüğü günün sabahı. Takım Rockets maçından dönüyordu ve ben onu uçaktan aradım. uçak."

"İyi bir maç çıkardın," dedi Brett.

"Kurşunlar düşüyordu."

Rory basketbol konuşmak istemiyordu ama Cousins'in üniformalı bir fotoğrafını aramayı planlıyordu. "Ashley ile ne konuştuğunuzu anlatır mısın?"

İri gövdesini kaydırdı. "Esas olarak o gece ne yapacağımızdan bahsetti, ama sonra Clint'in ona verdiği hediyelerden bahsetti, ben de sinirlendim, sanki ona benden daha çok şey aldığını söylüyordu. Sinirlendiğimi biliyordu ve bana Clint'in benimle kıyaslandığında ne kadar ezik olduğunu, oyunlarda kumar oynadığını ve Lig'in onu yasaklamaya hazır olduğunu anlatmaya çalıştı. Ona bunu söyleyenin yalancı olduğunu, Clint'in Bay Temiz olduğunu, NFL'de kumara bulaşacak son adam olduğunu söyledim."

Rory'nin midesi bulandı. Bu tam da korktuğu şeydi. Karloh bilmeden yalanını ortaya çıkarmıştı.

Brett ona hızlı bir bakış attı. "Ashley bunu nasıl karşıladı?"

"Telefonu kapatmak istiyormuş gibi davrandı ve o anda benimle oyun oynadığını anladım. Garrett'ı unutamadığından hep şüphelenmiştim. Ona ilişkimizin bittiğini söyledim ama umurunda bile değildi. Şimdi de öldü. Olacakları bilseydim bu kadar soğuk davranmazdım."

Rory zaman dilimini zihninde yeniden kurguladı. Karloh o sabah Ashley'le konuşmuştu, muhtemelen Rory Lincoln Meydanı'nda akılsızca dolaşıp nerede iyi maaşlı bir iş bulabileceğini düşünürken. Rory Burr Ridge'e gitmeden önce dairesine dönmemişti, yani Ashley'nin akşam çantasını yok edip Clint'in evine giderek Rory'ye bir mesaj göndermek için bolca zamanı vardı. Ama oraya arabası olmadan nasıl gitmişti ve Clint onun geldiğini biliyor muydu?

* * *

Brett'in yapacak işleri, geri dönmesi gereken telefonları vardı ve Rory'yle birlikte Kristin Garrett'ı görmeye gitmek istemiyordu. Karloh'un evinin önünde durmuş bu konuyu tartışıyorlardı. "Gitmem için hiçbir neden yok," dedi. "Clint'in onu aramadığını zaten biliyorsun."

"Sen Clint'in menajerisin. Kristin'i bilgilendirmekle yükümlüsün." "Ne konuda? Sende olmayan hiçbir bilgiye sahip değilim."

"Ona sormak için benim aklıma gelmeyen bir şey aklına gelecektir. Senin farklı bir bakış açın var."

Ona şüpheyle baktı. "Farklı bir bakış açısı istemiyorsun. Seni bırakmamı istiyorsun çünkü yağ yakan hurdanın bunu başaramayacağından korkuyorsun."

"Beni yakaladın." Bunu düşünmesi, üvey annesiyle yalnız kalmaktan ne kadar nefret ettiğini bilmesinden daha iyiydi. Brett onunla birlikte olsaydı, Kristin'le birbirlerinin boğazına sarılamazlardı. Rory, üvey annesinin Polis Kristin'e evde kalması için izin vermişti ama Kristin'in kendi yöntemleri vardı.

"Sana bir araba kiralamama ne dersin?" dedi.

"Beni oraya götürmeye ne dersin? Biz bir takımız, unuttun mu?"

O kazandı ama takım arkadaşı yolculuğun çoğunu kulağında Bluetooth kulaklıkla müşterilerle konuşarak ve Sophie adında biri için üç yüz dolarlık bir çiçek aranjmanı sipariş ederek ve üzerinde şöyle yazan bir kartla geçirdi,

"Harika bir akşam için teşekkürler."

"Akşam' mı? Gece değil mi?" dedi adam bitirdiğinde. "Yeteneğini kaybediyorsun. Ve sadece üç yüz dolar mı? Yazıklar olsun sana."

Ağızlığı aşağı doğru eğdi. "Sence de geçmişi geride bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

"Bunu arkamızda bırakmak için bir ömür yeterli olmaz."

"Merak ediyorum da, bir cesedi karaya atmanın cezası nedir? otoban."

Gülümsedi, sonra bugünlerde sadece onunla birlikte gülümsediğini fark etti, bu her türlü mizah izini silen iç karartıcı bir düşünceydi. "İki elin de direksiyonda olsun."

"Bana biraz daha anlatın şu fiyaskoyu.

sorumsuz Jon ve boş bir pembe yiyecek kamyonu ile sıkışıp kalmak." Trafik giderek ağırlaşıyordu ve arabanın hız sabitleyicisini kapattı.

"Birincisi, bu *pembe-mor* bir yemek kamyonu ve Jon'la ben hiç birlikte olmadık.

Biz arkadaşlık. *Arkadaştık*." Brett Rivers gibi başarılı birine kötü kararlarından bahsetmek ona yolculuğun geri kalanının tadını çıkarmanın eğlenceli bir yolu gibi gelmedi ama bu yolculukla ilgili hiçbir şey eğlenceli olmadığından, daldı.

"Jon yemek kamyonunu eBay'de buldu ve beni onunla ortak olmaya ikna etti. Gıda kamyonlarının genel giderleri düşüktür ve sahipleri iyi para kazanabilir. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı ve şeker satmak gerçekten yapmak istediğim şeyle nominal olarak bağlantılı görünüyordu."

Başını salladı. "Çikolata satarak hayatını kazan."

"*Zanaatkar* çikolataları satmak. Kendi yaptığım özel çikolatalar."

"Ne kadar iyi olduğuna tanıklık edeceğim."

Bu doğruydu. Çok iyiydi. Teknikleri ve lezzet profillerini denerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Gezegende yer kaplamak yerine, evrene güzel bir Şey sunuyordu. Ama Brett sadece çok para kazandıran Şeylere değer verirdi ve bunu anlayamazdı. "Birikimlerimi katlettim ve yola çıktım," dedi.

"Ama işler planlandığı gibi gitmedi."

"Jon Chicago'nun çok kısıtlayıcı gıda kamyonu yasalarını araştırmayı ihmal etti ve ben de Jon'un genel gvenilmezliğini hesaba katmayı ihmal ettim. Kamyon sürekli bozuluyordu ve Şehir yönetmeliklerine uymuyordu. Yasal dört saat sınırını aşıyor ya da yiyecek satan dükkanların çok yakınına park ediyordu.

İlk suç, bin dolar para cezası. İkinci suç, iki bin dolar. Ashley lmeden önceki gece kamyonu boşalttı ve Şehri terk etti, cömertçe bana cezayı ve satacak mal bırakmadı."

"Bunun olacağını tahmin etmeliydin."

"Tam da senin neden büyük paralar kazandığını ve benim kazanamadığımı açıklayan türden bir iğr."

Kime daha çok kızdığını bilmiyordu, saf olduğu için ona mı yoksa birinci sınıf bir pislik olduğu için Jon'a mı? "İleride daha akıllı olacaksın."

"Bundan Şüpheliyim." Pencereden dışarı baktı, yanından geçen reklam panolarını inceledi. "Fark etmediysen, ailedeki tüm beyinler tek bir kişiye gitti ve ben o değilim."

Lanet olsun, onun için zlmediyse. "Herkes hata yapar."

Başını evirdi. "Dur orada! Nehir benim kadar çok hata yapmış birine karşı yumuşak davranmaz."

Derin bir i çekti. "Benim gibi bir piç için bile, bir insanı bu kadar aşağıdayken tekmelemek zordur."

"Kendinize hakim olmanızı takdir ediyorum."

Ona Şöyle bir baktı. "Clint'in seni bir saniyede kurtaracağını biliyorsun."

"Milyon yıl geçse de kurtarmaz. Bunu kendim hallederim."

Kızın cevabı onu Őařırtmadı. Kardeşiyle aynı inatçı gurura sahipti. Tri-State ıkış rampasına saptı ve Stevenson Otoyolu'na girdi. "Planın nedir?"

"Clint'i bul, vicdanımı temizle ve olabildiğince çabuk bir iş bul. Geçici ve umarım iyi para getiren bir Şey."

"Ama yine de o beş yüz doları vermedin." Mademki bir pislik gibi davranıyordu, sonuna kadar gidebilirdi. "Küçük bir Şey hatırlıyor muyum?"

Sol uyluğunuzdaki doğum lekesi?"

Onun bir yumruk atması için kendini hazırladı. Bunu yapmasını istiyordu çünkü bu boktan birkaç gün için mükemmel bir son olurdu ama o

onu hayal kırıklığına uğrattı. "Sanırım beni, yatağınıza düşen benim gibi yüzlerce fahişeden biriyle karıştırıyorsunuz."

"Önce bir fahişeydin, şimdi de bir fahişe mi oldun? Kendini çok küçük görüyorsun."

"*Sarhoş* bir fahişe."

"Karşılıklı zevk aldığımız çok kısa bir saatin sizi bir fahişe ya da orospu yapacağını sanmıyorum."

"Benim standartlarım var."

O da öyle. Ya da en azından hep öyle olduğunu düşünmüştü. Yol yapımı için yavaşladığında, Claudia için yaptığı makarna yemeğini hatırladı. Evsiz bir kadın. Haftalardır tattığı en güzel şeydi. "Çikolata yapmak yerine neden bir catering işi kurmuyorsun ya da kişisel şef olarak çalışmıyorsun? Daha çok para kazanırsın."

"Çünkü ben bir çikolatacıyım, yemek servisi yapan biri ya da özel bir şef değilim. Ama ikisinden birine ihtiyacınız olursa, size bir iyilik yapar ve işi kabul ederim. Yine de bilmelisiniz ki ben sadece en iyi malzemeleri kullanırım ve pahalı."

Yeni bir bilgi değil. Zaten onun huzuruna mal oluyordu.

6

Kristin, "Galiplere Selam "ın ikinci turu sona ermeden Clint'in kapısını açtı. Ona bakmak bile Rory'nin dişlerini geriyordu.

Kristin'in profesyonel röfleli sarı bir bob yerine siyaha boyanmış saçları ve dişleri olmalıydı. Kötü siyah, kişiliğine o uzun kollu zümrüt yeşili bluzdan ve Rory'nin kısa sürede yemek lekeleri bulaştıracacağı o tertemiz beyaz kapriden daha çok yakışırdı.

Kristin, hayırseverlik etkinliklerinin fotoğraflarında ortaya çıkan her tonda, sarışın sosyetik gibi görünüyordu. Aslında, Kadınlar Birliği'nin bir üyesiydi.

Seçmenler ve bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyordu ama sosyetik biri olabilirdi. Ya da Minneapolis'in Gerçek Ev Kadını olabilirdi, tabii dudaklarını yaptırmış, göğüslerini büyütmüş, saçlarını uzatmış ve daha çok makyaj yapmış olsaydı. Rory, tutucu üvey annesinin özgürce uçan bir Gerçek Ev Kadını olmasını diliyordu. Daha sempatik olurdu.

Clint'in annesi bir gece önce gelmişti ve görünüşe göre birinin öldürüldüğü bir evde uyumak onu rahatsız etmemişti çünkü her zamanki soğukkanlı haliydi. "Brett, seni görmek çok güzel."

"Sen de Kristin." Brett ona kıbarca sarıldı.

Rory için göstermelik bir kucaklaşma oldu, o kadar çabuk bitti ki Rory bunu hissetmedi bile. Kristin'in Rory'nin kırmızı-yeşil ahtapot tişörtüne nasıl baktığını düşünürsek, muhtemelen bunun bulaşıcı olduğuna inanıyordu.

"Rory, Brett'in seninle geleceğini bana söylemeliydin." İçeri girmelerine izin vermek için kenara çekildi. "Bize öğle yemeği hazırlardım."

"Brett için öğle yemeği var ama benim için yok mu?"

"Yemeklerim asla senin standartlarına uymuyor."

Doğru. Kristin berbat bir aşçıydı. Rory'nin çocukluğu kötü güveçler, yanmış hamburgerler, fazla pişmiş sebzeler ve bir kadının yapamayacağı kadar çok tatlı rezaletiyle geçmişti. Rory tatlı işini on yaşındayken devralmıştı. "Brett son anda gelmeye karar verdi."

"Çok memnun oldum." Kristin onu koridordan mutfığa doğru götürürken, Rory geri çekildi, bu da ona bir fırsat daha verdi.

Tavandaki kibirli meleklere parmağıyla işaret ederek, Ashley'in öldüğü sabah tam da bu koridorda durduğunu düşünmekten uzaklaştı.

"Buzlu çay ister misiniz?" Kristin mutfak adasının arkasına geçerken sordu. "Biraz önce yaptım."

"Elbette," dedi Brett.

Rory aynı anda, "Hayır, teşekkürler," dedi.

Rory çok renkli rafya çiçekleri ve "Nassau" kelimesiyle işlenmiş yazlık hasır çantasını yere bıraktı. Kristin onu sanki kirlenmiş gibi tezgâhtan kaldırdı ve Brett'e büyük bir sürahidenden bir bardak doldurdu. "Rory buzlu çayımı şekersiz olduğu için sevmiyor. Ona şeker öneriyorum ama bu bir fark yaratmıyor gibi görünüyor."

Su sıcak olmadıkça şekerin düzgün çözünmediğini herkes bildiği halde Rory dilini tuttu.

Kristin zaten çok az renkli görünen bir bardak suya buz ekledi. "Benim Rory gibi tatlıya düşkünlüğüm yok."

Hiç bahsetmeyi ihmal etmediği bir şey.

Bir dal solmuş nane ekledi. "Rory'nin öğretmenlik sertifikası almasını istedim."

"Öğretmen olmak istemedim." Rory bir yerlerde elektrikli süpürge'nin çalıştığını duydu.

Kristin ona eleştirel bir gözle baktı. "Çocuklarla aran iyi ve yemek hizmetlerinde çalışmaktan daha istikrarlı bir kariyer olabilirdi."

"*Yemek hizmetleri*," sanki Rory hayatını bir kafeteryanın buhar masasının arkasında patates püresi *servis* ederek kazanıyormuş gibi, kuşkusuz bir yemek kamyonunun camından Skittles dağıtmaktan daha takdire şayan bir iş.

"Neden verandada oturmuyoruz?" Kristin buzlu çayı Brett'e uzattı.

Üvey annesinin duyarsızlığının derinliği onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. "Ashley'nin cesedini orada bulduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

"Orada talihsiz bir olay oldu diye orayı kullanmayı bırakamayız."

"'Talihsizlik' hafif kalır, öyle değil mi?" Rory tam da bu yüzden Brett'in bugün yanında olmasını istemişti, az önce düştüğü seviyeye düşmesin diye.

Kristin bıkkın bir iç çekti. "Pekâlâ, Rory. Nereye oturmak istersin?"

Yalaka spor ajanı devreye girdi. "Veranda iyi. Biz diğer tarafta otururuz."

"Devam et." Rory süpürgecinin sesine doğru döndü. "Hizmetçiyle konuşmak istiyorum."

Kristin, "Polis onunla çoktan konuştu," dedi.

Rory bunu görmezden gelerek Jerry Maguire ve Kötü Üvey Anne'yi birbirlerine bıraktı ve elektrik süpürgesinin sesini takip ederek alt kattaki büyük

Ahşap kaplamalı ve kirpiksiz bir tavana sahip medya odası. Büyük ekranın önünde şezlong ve kanepelerden oluşan bir kombinasyon yer alıyordu ve alttaki duvarda siyah, temperli cam "külleri" olan doğrusal bir şömine bulunuyordu.

Hizmetçi, Rory'nin daha önce hizmetçiyle konuşurken gördüğü kadındı. İki gün önce polise gitmiş. Rory'nin yaşlarında görünüyordu. Zayıf, uzun kahverengi saçları tepesinde dağınık bir topuz yapmış, dar bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Süpürgeyi kapattı ve Rory'ye dikkatle baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Rory. Clint'in kız kardeşi."

Kadın fazla makyaj yapmamıştı -biraz dudak parlatıcısı- ama daha fazlasına da ihtiyacı yoktu. "Ben Gabby."

Halı o kadar yumuşak ve pelüştü ki, Rory seve seve üzerinde kestirebilirdi, dedektifçilik oynamaktansa bunu yapmayı tercih ederdi. "Polisle zaten konuştuğunuzu biliyorum ama size birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

Rory'nin ahtapot bluzuna baktı. "Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Rory en yakın şezlongun koluna oturdu, duruşunu ve sorularını sıradan göstererek hizmetçiye rahatlatmaya çalıştı. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"İki yıl oldu. Haftada dört kez geliyorum." "İyi iş mi?"

Gabby başıyla onayladı. "Clint çalıştığım en iyi patron."

Rory'nin tahminine göre, en cömert olan da oydu. "Evin anahtarlarının kimde olduğunu biliyor musun?"

"O yokken birkaç arkadaşı burada kalıyor. Belki bazı bakım görevlileri. Bunların hepsini polise anlattım."

"Ashley ile hiç tanıştın mı?"

Gabby'nin ağzının kenarları gerildi. "Ben buraya geldiğimde birkaç sabah kahvaltı yapıyorlardı. Beni fark ettiğini bile sanmıyorum."

Gabby Ashley'den hoşlanmamıştı. Ashley onu görmezden geldiği için miydi yoksa

Clint'in dikkatini çeken kadınlardan hoşlanmadığı için mi? "Ashley'nin öldüğü gün eve geldiğimde güvenlik sistemi yoktu.

Onun yok mu?"

"Evet, ama bununla neredeyse hiç uğraşmadı. Ona sürekli daha dikkatli olması gerektiğini söyledim. Kabul ederdi, ama sonra yine unutturdu.

Kendini

yenilmez."

Gabby'nin sesi, bir erkeği önemseyen her kadın gibi çıkıyordu. "Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Bir seyahatten bahsetti mi? Bavullarından herhangi biri kayıp mı?"

"Gitmekle ilgili bana hiçbir şey söylemedi. Bavullarını bilmiyorum ve her yere gitmiş olabilir." Düzleştirmeye ihtiyacı olmamasına rağmen elektrik kablosunu düzeltmekle meşguldü.

Rory Dedektif Strothers değildi ama Gabby'nin bir şeyler sakladığını hissediyordu. "Polisin onu aradığını biliyorsun."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi inatla.

"Ama bir fikrin var, değil mi?"

"Ona zarar vermedi!" diye haykırdı. "O öyle biri değil."

"Sen ve ben bunu biliyoruz ama polisin ikna edilmesi gerekiyor." Sandalyenin kolundan kalktı ve Gabby'nin gözleriyle buluştu. "Eğer onu önemsiyorsan, bana nerede olduğunu söyle ki önce ben ona ulaşabileyim."

Gabby elektrik süpürgesini çalıştırdı. "İşe dönmem gerekiyor."

Rory ondan daha fazlasını alamazdı. Kavisli bir cama doğru yürüdü. konsoluna yerleştirdi ve orada duran Chicago Stars not defterine telefon numarasını yazdı. Gabby'ye verirken süpürgeyi sesini bastırarak konuştu. "Bana güvenebileceğine karar verirsen ara."

Gabby kâğıda bakmadan onu kot pantolonunun arka cebine soktu ve süpürgeyi film perdesine doğru çevirdi. Rory daha yeni Süpürge sessizleşince kapıya baktı. "Bir kulübesi var," dedi Gabby.

"Kulübe mi?"

Gabby kolunu ovuşturdu. "Bazen kredi kartı makbuzları ya da Ludlow, Michigan adında bir kasabadan birkaç kartvizit. Olabilir.

Oraya yakın. Bilmiyorum."

"Adresiniz yok mu?" Gabby
başını salladı.

"Bulursan beni ara."

Gabby başıyla kısa bir selam verdi ve işine geri döndü.

* * *

"Kulübe mi? Clint'in bir kulübesi yok." Kristin Rory'ye, Rory'nin çocukluğunda binlerce kez gördüğü o tepeden bakan bakışı attı.

"Bunu gerçekten giymeyeceksin."

"Başka bir aşk romanı mı? Beynin çürüyecek."

"Sen zaten her şeyi biliyorsun, tabii ki. O zaman neden üniversitede kalasın ki?"

Daha yakın zamanda: *"Kiranızı zar zor ödeyebiliyorken kendi çikolata dükkanınızı açmayı nasıl bekliyorsunuz?"*

Kristin ve Brett'i beyaz metal bir veranda masasında sohbet ederken bulmuştu. Brett sandalyede arkasına yaslanmıştı, Marchand marka saati bileğinde parlıyordu, güçlü ellerinde yüzük yoktu. Görüldüğü kadar kendinden emin olamazdı.

Hava zaten sıcaktı ve Rory şekerli olsun olmasın buzlu çayı reddetmemiş olmayı diledi. Kristin bacaklarını açtı ve Rory onun karşısındaki sandalyeye oturduğunda, üvey annesinin, zincirinden küçük bir sonsuzluk işareti sarkan zarif bir altın halhal taktığını görünce şok oldu. Elli bir yaşında, muhafazakâr bir banliyö sakini olan Kristin'in halhal takması o kadar yanlış ki, Rory bir an için konuştuklarının anlamını yitirdi.

Kristin Brett'e, "Bu fikir çok saçma," dedi. "Eğer bir kulübe satın almış olsaydı, bundan bahsederdi."

Anlaşılan Oğlan Bebek annesine her şeyi anlatmıyordu. Rory bakışlarını bileklikten ayırdı. Bir peyzaj işçisi çitin yanındaki çalıları buduyordu. "Belki Clint orayı bir tür saklanma yeri olarak kullanıyordur."

Kristin bardağını avuçlayarak eriyen buzu çalkaladı. "Eğer saklanacak bir yere ihtiyacı olsaydı eve gelirdi."

Rory, Kristin'in boğulmasından başlayarak Clint'in bunu yapmamasının nedenlerini sıralamakta direndi. "Gabby'nin bir adresi yok," dedi. "Ama kulübe Ludlow, Michigan yakınlarında olabilir."

"Kulübe falan yok," dedi Kristin. "Oğlumu hizmetçisinden daha iyi tanırım."

"Belki de düşündüğün kadar iyi değildir." Rory bir kez daha hoş kalma yeminini bozmuştu ve Brett, her zamanki kurnazlığıyla araya girdi.

"Başka ne öğrendin?"

Peyzajcı çit budama makinesini yere bıraktı ve verandaya doğru baktı. İri yarı ve zayıftı. "Hizmetçi Clint'e aşık olabilir."

"Bunu sana ben de söyleyebilirdim," dedi Kristin. "Yıllarca kızların Clint'e aşık olmasını izleyerek pratik yaptım."

"Her zaman karşı konulmazsın kardeşim." Rory onun huysuzluğunu duydu ve çenesini kapalı tutmasını diledi. Brett ona acıyarak baktı. Otuz dört yaşındaydı, Kristin'in söylediği her şeye tepki vermesi gereken yaşı çoktan geçmişti ve onun bu olgunlaşmamış tarafına tanık olmasına izin vermekten hoşlanmıyordu.

Kristin, "Bunların hiçbirini anlamıyorum," dedi.

Brett masadan kalktı. "Bunu araştıracağım. Söz veriyorum." Rory onu düzeltti. "*Araştıracağız.*"

* * *

Rory lüks otomobilin emniyet kemerini bağladı. "Michigan'a ne zaman gidiyoruz?"

Brett kontak anahtarına bastı. "Michigan'a gideceğimizi kim söyledi?"

"Oh, tabii. Önce polisin onu bulmasına izin vereceğiz."

Brett arabayı geri vitese taktı ve dönüş yoluna girerken gösterge panelindeki dokunmatik ekranı kontrol etti. "Yıllardır kaçtığın bir kardeş için kendini bu kadar sıkıntıya sokman inanılmaz."

Çantasından yapay elmaslı kedi gözü güneş gözlüklerini çıkardı. "Onun adını temize çıkarmaya yardım edersem, vicdanımı da temizleyebileceğim."

Vites değiştirdi ve yolda ilerlemeye başladı. Yolun sonunda, pembe şortlu ve yarışçı sırtlı ince bir koşucunun geçmesi için durdu. Rory onu izledi. "Onun vücuduyla doğmuş olsaydım ben de böyle görünebilirdim. Ve her gün koşmak için motivasyonum olsaydı, ki yok."

Arabayı caddeye çekti. "Vücudunda hiçbir sorun yok."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok fazla şey gördüm." Güneş gözlüklerini burnunun üzerine doğru itti.

Şeytan o soğuk gri gözlerde gezindi. "Hafızam biraz bulanık. Bana tekrar göstermeniz gerekebilir."

Kız ona bakakaldı. "Az önce bana asıldınız mı?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Sen söyle."

"Hayal görüyorsun." Ona yapmacık bir gülümseme verdi. "Kırıcı olmak istemem ama sen Sophie değilsin."

Rory verdiği üç yüz dolarlık çiçek siparişini hatırladı.

"Ek iş olarak zanaat kokteylleri yapan ve derin bir ruhani yanı olduğuna inanan iç çamaşırı modeli kız arkadaşını mı kastediyorsun?"

"Sophie'yi çok iyi

tanıyorsun." Rory güldü.

Gülümsedi. "Sophie benim teyzem, mahjong oynayan, her gün yüzen ve Alex Trebek öldükten sonra *Jeopardy*'yi bırakan emekli bir beden eğitimi öğretmeni." Dur işareti için fren yaptı. "Bana kardeş rekabetinizden biraz daha bahset."

"Rekabet falan yok. Yenilgimi uzun zaman önce ilan ettim."

"Sen altı yaş büyüksün. Nasıl bir rekabet olabileceğini anlamıyorum."

"Ve yine de Clint'le tanıştın. İlkokulda sizi gölgede bırakmaya başlayan bir erkek kardeşle büyüdüğünüzü düşünün. Clint en başından beri her şeyde iyiydi -akademide, atletizmde, arkadaş edinmede. Tabii ki Kristin ve babam onun üzerine titrerdi. Hiç yanlış bir şey yapmayan bir kardeşiniz olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır. Benim dört küçük kardeşim var ve onlar çok yanlış yaptılar."

"Sen en büyük çocuktun. Bu senin patolojik hırsını açıklıyor. Kız kardeşin yok mu?"

"Kız kardeş yok. Annemiz bu yüzden vahşi çocuklar olduğumuzu söylüyor." "Seni vahşi bir çocuk olarak hayal edemiyorum."

"Çok vahşi."

"Yalan söylüyorsun. Kimse o kadar değişmez."

"Alkol. Uyuşturucu. Cinayete teşebbüs. Hepsini ben yaptım."

"Yalancı. Örnek olması gereken sendin, değil mi?" Kızın bariz olanı anlamasına şaşırılmış görünüyordu.

"Sen de Clint gibi mükemmeldin. Kardeşlerinin başı belaya girdiğinde, ailen seni örnek gösterirdi, bu yüzden şimdi sefil başarısızlıklar ve hepsi sizden nefret ediyor."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Bir itfaiyeci, muhasebeci, denizci ve Fresno'da evden üç blok ötedeki ilkokulda öğretmen. büyüdüğümüz yer. İşte teorin çöktü."

Vazgeçmiyordu. "Muhtemelen ikinci sınıfta saçlarını arkaya taramaya başlamışsındır."

"Evcil hayvan bakıcılığı işimi yürütmekle o kadar meşguldüm ki kişisel bakımla ilgilenemiyordum."

"Evcil hayvan bakıcılığı işi mi? Sen kaç yaşındaydın? Yedi mi?"

"Parayı o zaman da şimdi sevdiğim kadar seviyordum. Komşunun ağacından çitin bizim tarafına düşen greyfurtları da satıyordum ama o mevsimlik bir işti."

"Korkutucusun." Gösterge paneline dokundu. "Yine de bu arabayı seviyorum."

Çocukken başka hangi işleriniz vardı?"

"Okulda yüzde elli zamlı atıştırmalıklar sattım. Çocukların bir şişe Mountain Dew için ödedikleri para inanılmaz. İlk bayiliğimi altıncı sınıfta açtım."

"Franchise mı verdiniz?"

"Bir ayak işi, sonra bir özel ders işi ve çim biçme hizmeti. Daha fazlasını da yapabilirdim ama spor yapıyordum. Asıl büyük para lisede spor ayakkabı satmaya başladığımda geldi. Üniversite boyunca bu işe devam ettim, bu yüzden hiç borçlanmadan mezun oldum."

"Ailen seni terapiye göndermeliydi. Kim bu kadar erken yaşta böyle bir hırsla kapılır ki?"

"Hırslı olduğum için özür dilemeyeceğim." Stevenson Otoyolu'na girdiklerinde Brett gaza gereğinden biraz daha fazla bastı. "Bir hedef belirle ve peşinden git. Seninle tanıştıktan yarım saat sonra seni bu şekilde yatağa attım."

Bunun geçmesine izin veremezdi. Güneş gözlüklerini burnuna indirerek tepeden ona baktı. "Seni yatağa atan benim, tam tersi değil. Neden biliyor musun? Çünkü ben istediğinin peşinden giden bir kadını." *Genelde yanlış yönde.* "Ve tam o anda, sarhoşken aptalca seni istedim."

Sağ iki şeridi tıkayan bir çift yarı kamyonun yanından uçarak geçti. "Sonunda beni istediğini kabul ediyorsun."

"İntihara meyilliydim." Güneş gözlüklerini tekrar yerine itti.

"İntihara meyilli değildin. Depresyondaydın belki, ama ..."

"Depresyondaydım ve sarhoştum. Balkona çıkan her erkeği becerirdim." Kesinlikle doğru değildi. O gece onun atılğanlığında ve kendinden şüphe duymamasında ihtiyacı olan bir şey vardı.

İç çekti. "Ben saf bir adamım, senin şüpheli hizmetlerin için para bıraktım." "'Şüpheli' mi? Şimdi de yatakta iyi olmadığımı mı söylüyorsun?" Onu yemlemişti, ve onun tuzağına atlamıştı. "Senin fikrin umurumda olduğundan değil."

Bir üst geçidin altından ateş ettiler. "Artık saldırgan olduğunu kabul ettiğine göre," dedi, "savunmasız bir anımda benden nasıl yararlandığın hakkında konuşalım."

"Çocuk bezinden beri savunmasız değilsin."

"Savunmasızdım. Çok savunmasız. Her zaman oyununun zirvesinde olmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Bunu bir şakaymış gibi söyledi ama parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. Belki de görüldüğü kadar kibirli değildi. Etrafı kurcalamaya karar verdi. "Bana aşırı başarılı bir ilk çocuk olmaktan biraz daha bahset ki seninle dalga geçebileyim."

"İşler daha da kötüye gitmeden Clint'i bulmamız gerektiğinden başka bir şey söylemiyorum. Phoebe Calebow, suçluların oyuncularının karıştığı soruşturmalar."

Rory bile Chicago Stars'ın efsanevi sahibi Phoebe Calebow'un hafife alınacak bir kadın olmadığını biliyordu.

Kennedy Otoyolu'na varıncaya kadar sessizce yol aldılar. "Ailen sana kendini aşağılık hissettirdiyse," dedi sonunda, "çuvallayan onlardı, Clint değil."

"Çoğunlukla babam. Beni Kristin'in şeytani pençelerine bıraktı."

"Seni dövdü mü? Seni bir dolaba mı kilitledi? Bu çok garip. Kristin kötü görünmüyor."

"Cruella de Vil." Kristin gerçekten kötü değildi. Aksine, katı, aşırı eleştirel ve kendi çocuğuna o kadar düşküncü ki, onun üzerine yıkılan çocuk için hiçbir şeyi kalmamıştı. Rory'nin babasına gelince. O bir Hayatında sadece Clint'in başarılarıyla canlanan bir gölge vardı.

Brett sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi ona bakmaya devam etti. Kadın çantasına uzandı. "Yapman gereken telefon görüşmeleri yok mu?"

"Aslına bakarsanız var."

O Dallas'ta biriyle konuşurken, Rory çantasından kendi telefonunu ve Dedektif Strothers'ın kartını çıkardı. Hemen ona ulaştı. "Clint'in hizmetçisini araştırmalısın. Sanırım o

ona aşıktı. Ve Clint'in peyzaj servisinde çalışan adam. O gerçekten büyük."

Ama Strothers tek bir şeyi önemsiyordu. Kardeşiyle konuşup konuşmadığı ve Ashley'nin telefon kılıfının neye benzediği.

"Clint'le konuşmadım," dedi ona. "Ashley'nin çantası beyaz deri ve üzerinde bir çeşit tasarımcı logosu var. Üçgen. Prada, sanırım. Buldun mu?"

"Yardımanız için teşekkürler, Bayan Garrett."

Kız Clint'in masum olduğunu hatırlatmadan telefonu kapattı. Tri-State'e geri dönmüşlerdi ve Brett hâlâ telefonlara bakmakla meşguldü. Mesajları arasında gezinmeyi bir iş haline getirmişti. Yeni bir şey yoktu ama hayatı yerinde sayan biri yerine ilgilenmesi gereken önemli meseleleri olan biri gibi görünmek istiyordu.

* * *

Kahve dükkânı espresso, baharat ve klima gibi kokuyordu. "Küçük bir matcha çayı lütfen. Buzlu olsun." Kristin az önce Rory ve Brett'le buzlu çay içmişti ve susamamıştı, ama o evde bir dakika daha kalamazdı. Sert yüzeyli, rahatsız metal sandalyeli ve gri çimento zeminli bu yer yerine bir otel kafesine gitmiş olmayı diledi.

Soluk İran halıları, derin koltuklar ve elektronik müzik yerine Alicia Keys'in şarkı söylemesini istiyordu. Ayrıca gençliğini hataları olmadan geri istiyordu. Kendini yeniden hayal etmek için aptalca bir girişimde bulunarak takmaya başladığı halhalına baktı. Gülünç görünüyordu ve eve gider gitmez çıkaracaktı.

Çayını, ters dönmüş bir kadın başının resmedildiği siyah-beyaz soyut bir tablonun altında duran masaya götürdü. Gregg hâlâ hayatta olsaydı sanattan, elektronik müzikten ve fiyatlardan şikâyet ederdi. İki yıl önce geçirdiği ölümcül kalp krizi hayatında çok şeyi değiştirmişti ve o hâlâ ayakları üzerinde duramıyordu.

Telefonu çaldı. Ekranı baktı ve birisinin saniyeler önce çekilmiş bir fotoğrafını AirDrop ile gönderdiğini gördü, tam da bu masada otururken çekilmiş bir fotoğrafı. Ürkütücüydü. Reddetti ve etrafına bakındı.

Birkaç genç telefonlarıyla oynamak için ders kitaplarını görmezden geldi. Dizüstü bilgisayarına gömülmüş yaşlı bir adam. Kucağında bebekleri olan bir çift genç anne

Bebek arabaları uzak pencerelerin yanında geziniyor ve yaşlı bir kadın burnunun ucuna taktığı okuma gözlüğüyle gazeteleri inceliyordu.

Hipster güneş gözlüklerinin arkasından onu süzen yağcı görünümlü çocuğu fark etmek kolaydı. Sandalyesinde arkasına yaslanmış ve bacaklarını uzatmış bir şekilde sırtması, kendisi gibi genç bir aygırın onun gibi solgun bir cadaloza asılıyor olmasından gurur duyması gerektiğini söylüyordu.

Ona en sert bakışını attı, sırtı ona dönük olacak şekilde sandalyesini değiştirdi ve çayından bir yudum aldı. Şekerden faydalanabilirdi, ama çayına şeker koymaya çalışmıştı.

Clint büyürken sağlıklı beslenmenin bir örneğiydi ve bu bir alışkanlık haline gelmişti. Rory, Rory olduğu için, yedi yaşındayken yatak odasına şeker kaçırmaya başlamıştı.

Bugün çok üzücüydü. Rory her zamanki düşmanca tavrını takınmıştı ve Kristin ne zaman Ashley Hart'ı düşünse göğsüne bir ağırlık çöküyordu. Rory Kristin'e duyarsız demişti ama Rory bir kadının öldürüldüğü bir evde geceyi tek başına geçirmemişti. Kristin döndüğünde Clint'in evde bekliyor olması için dua etti, böylece bunu tekrar yapmak zorunda kalmayacaktı.

Polisin Clint'le neden konuşmak istediğini anlıyordu ama onu şüpheli olarak görmek akıl alır gibi değildi. Biri oğluna nasıl inanabilirdi ki? Yaşayan en onurlu adam, sorumlu muydu?

Çayı ellerinin arasına aldı, kendini kırılğan ve dengesiz hissediyordu. Her zaman oğlu hakkında her şeyi bildiğine inanmıştı ama sevdiği bir kadından neden ayrıldığını ya da neden bir kulübe almaktan bahsetmediğini bilmiyordu ve özellikle de neden telefonlarına cevap vermediğini bilmiyordu. Sanki yavaş yavaş kendisinden bir parça kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Kendisinden on dört yaş büyük bir adamla -hâlâ ölen karısının yasını tutan bir adamla- yaşadığı akılsızca ilişkiden hamile kaldığını öğrendiğinde yirmi iki yaşına yeni girmişti. Gregg onunla evlenmek istememişti. O da Bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylememiş olsa da her zaman biliyordu. Ama o iyi bir adamdı ve doğru olanı yapmaya inanırdı. Yıllar geçtikçe onu sevmeye başlamıştı ama bu, Rory'nin annesi Debra Meadows'a duyduğu tutkulu aşk değil, aşinalıktan kaynaklanan bir aşktı.

Başarılı, güzel Debra, onun hafızasında hep genç kalmıştı. Hiçbir zaman düşmanca davranan bir üvey çocukla uğraşmak zorunda kalmamış, menopoza girmemiş ve kocasının kalp ilaçlarını alması için başının etini yemek zorunda kalmamış mükemmel Debra. Ama Kristin, Debra'nın yapamayacağı bir şey yapmıştı. Kristin, Gregg'e her zaman arzuladığı zeki, atletik oğlunu vermişti.

Telefonu çaldı. Arayan Clint'ti! Sonunda! Telefonu aldı.

Ama bu Clint değildi. Havadan atılmış başka bir fotoğrafıydı, bu da sadece birkaç saniye önce çekilmişti.

Sandalyesinden fırladı, metal ayakları sert beton zeminde feryat ediyordu ve kahvehanenin öbür ucuna, hipster güneş gözlüklerinin arkasına saklanıp ona bakmıyormuş gibi yapan sırtkan Z kuşağına doğru yürüdü.

Kristin ığlık atarak Z kuşaaının masasının yanında durdu. "Gerçekten mi? Bunun bir kadına yaklaşmak için iyi bir yol olduğunu mu düşünüyorsun? Gizlice fotoğraf çekerek mi? Bunun ne kadar saygısızca olduğu hakkında bir fikrin var mı? Senin gibi küçük çocuklar tüm neslin adını kötüye çıkarıyor." İçindeki çaydanlıkta biriken buhar sonunda bir çıkış yolu bulmuştu. "Eğer biriyle konuşmak istiyorsan, o kişiye yaklaşp merhaba diyecek kadar erkek ol. Ve şu saçma güneş gözlüklerini çıkar. Bir kafenin içindeyiz, dışarıda değil.

."

"Affedersiniz. Ben-sanırım- ben-"

Daha önce dizüstü bilgisayarında çalışırken gördüğü adamın yanına gelmesiyle lafını yarıda kesti.

Z Kuşaaı'nın şaşkın ifadesi sonunda çığlıklara karıştı hayal kırıklığının çaydanlığı. Çocuğun kulaklıklarını, gri tişörtünü, güneş gözlüklerinin şakaklarını nasıl sardığını fark etti. . .

Beyaz bastonu.

Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, çok üzgünüm!" Yaptığı şeyin gerçekliği yüzüne vurdukça teni yanıyordu. "Ben çok Bilmiyordum. Senin- Oh, kahretsin. Lütfen beni affet. Sanmıştım ki..."

"Bu benim hatam," dedi yaşlı adam.

Çocuk şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken Kristin, "Bekleyin! Hemen döneceğim," diye bağırdı. Çantasını kaptı, tezgâha doğru uçtu ve karamel ile kararsız bir annenin arkasında sıraya girdi. mocha frappé ya da kurabiye ve krema. Kristin göz ucuyla yaşlı adamın genç olanla konuştuğunu gördü.

Sonunda alışverişini yaptı ve masanın üzerine koymak için geri döndü. "İşte bir hediye kartı. Yaptığım şeye bir fiyat etiketi koyamayacağınızı biliyorum ama -"

"Ne kadar?" dedi çocuk.

"Yüz dolar. Belki de-"

"Harika." Çocuk ukala bir sırtıyla kartı buldu, bir kalçasının üzerine yaslandı ve kot pantolonunun cebine soktu. "İyi günler hanımefendi. Deli olsanız bile."

Daha fazla dayanamadı. Çantasını kaptığı gibi kapıdan dışarı fırladı ve içkisini geride bıraktı. İyi bir insan olmaya çalışıyordu; açık fikirli ve şefkatli. Hayvanları severdi ve hasta arkadaşları için yemekler yapardı. O-

"O bendim," dedi derin bir ses arkasından. Güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırarak etrafında döndü.

Zeytin rengi teni ve yüksek alnında seyrelmeye başlayan kırışmış siyah saçlarıyla uzun boyluydu -belki de tanıdık geliyordu. Dizüstü bilgisayarını kavramıştı, şarj kablosu hâlâ Linus'un battanisi gibi üzerinde sallanıyordu. "Fotoğrafları telefonunuza havadan atan bendim."

"Sen mi? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Çünkü kızım yapmamı söyledi."

Kadın ona baktı. "Kızın sana yabancı kadınların fotoğrafını çekmeni mi söyledi?"

"Pek sayılmaz. Ben-" Dizüstü bilgisayarını tutuyordu ama nedense şarj kablosunu çıkarıp ona uzattı. "Lütfen . . . Bana izin verir misin Özür dilemek mi? Ne düşünürsen düşün, ben zararsızım. Belki kendim için hariç." Cevap beklemeden içeri dönmek için arkasını döndü.

Neden elinde tuttuğunu bilmediği bir şarj kablosuna baktı. Evinden uzaktaydı, perili bir evde kalıyordu, oğlu kayıptı ve az önce görme engelli bir kişiyi yanlışlıkla kendisini takip etmekle suçlamıştı. Aklını kaçıyordu.

Duygularının karmaşasını çözemediği geri dönmüştü ve masanın üzerinde bıraktığı çayı almak için içeri girdiğini gördü. "Ben Daniel Hanbridge."

Daniel. Bu yüzden tanıdık geliyordu. Biraz daha ağır bir Daniel Day Lewis'i andırıyordu. O kadar yakışıklı değildi ama itici de değildi. Aynı uzun, zayıf yüzü ve düzgün aralıklı gözleri vardı. Muhtemelen Ellili yaşlarında bir yerdeydi ve göbeği olmamasına rağmen, yaşıtı pek çok erkek gibi kıyafetlerini biraz büyük giyiyordu.

Elindeki fincanla boş bir şemsiye masasını işaret etti. "Benimle oturur musun?"

Kadın fincanını adamın elinden aldı ama kıpırdamadı. "Oldukça utanıyorum," dedi.

"Utanıyor musun? Ben utandım. Nasıl bu kadar aptalca bir şey yapabildin?"

"Bu yeni bir deneyim," dedi ciddiyetle. "Yine de kalın kafalı olma eğilimim var."

"Söyleyeceğim."

Yavaşça başını salladı ve kabloyu ondan aldı.

Belki de surat ifadesi ona Eeyore'u (Disney versiyonunu değil, kitap resmini) hatırlattığı için söyleyeceklerini dinlemeye karar verdi. Ya da belki o perili eve dönmeye hazır değildi. Hangi nedenle olursa olsun, kaşlarını çatı ve adamın gösterdiği masaya doğru ilerledi.

"Götlük etmek istememiştim," dedi, karşısındaki sandalyeye oturup dizüstü bilgisayarını yanına yerleştirdikten sonra. "Gerçek şu ki, kızım benden bıktı. Yaşlı bir osuruğa dönüştüğümü söylüyor."

"Yani izinsiz fotoğrafımı çekerek gençlik enerjini geri kazanmaya mı karar verdin?"

"AirDropping'i daha yeni öğrendim," dedi. "Yakınılardaydınız, AirDrop'unuzun etkin olduğunu gördüm ve o fotoğrafı göndererek eğlenceli olmaya çalışıyordum." Aksine, daha da asık suratlı görünüyordu. "Eğlenceli olmakta iyi değilimdir."

O da değildi.

Bacaklarını uzattı, hareket biraz garipti, sanki bunca yıldan sonra hala sırk gibi bedeninde rahat değildi. "Benim yaşlarımda görünüyordunuz. Eminim farkındasınızdır, oldukça çekicisiniz ve ben de kızıma düşüncesizce bir şey yaptığımı söyleyebilmek için harekete geçmeye karar verdim."

"Tanımadığın bir kadına hakaret mi ediyorsun?"

"Kafamda farklı bir şekilde gelişti," dedi. "Bu bazen olur. Daha sonra sana bir fotoğrafımı göndermeyi planlamıştım." "Peki onunla ne yapmam gerekiyordu?"

"Belki etrafa bakıp beni görürsün ve gelip merhaba dersin diye düşündüm. Bu durumda size bir poğaça almak niyetindeydim." "Pasta mı?"

"Tek düşünebildiğim buydu."

Kendine olan güveni kendi güvensizliklerini daha da keskinleştiren Gregg'in aksine o kadar bilgisizdi ki Kristin kendini ona ısınırken buldu. "Kaç yaşındasın, Daniel?" "Elli."

Ve elli bir yaşına yeni girmişti. Birkaç ay farkla da olsa yaşlı olmak hoşuna gidiyordu. "Evli olmadığınızı varsayıyorum?"

"Boşandım. Karımın -eski karımın- bilgim dışında çok sayıda kredi kartı açtığını ve büyük miktarda borçlandığını fark ettim. Harcamalarına sınır koymaya çalıştığımda beni kontrolcü olmakla suçladı. Ayrıca bir ilişkisi vardı."

"Bunlar boşanmak için iyi nedenler gibi görünüyor."

"Hatasız değildim. Tamamen spektrumda değilim ama sınırları zorluyorum ve görünüşteki kayıtsızlığım onun için zordu."

Kristin şimdi gerçekten meraklanmıştı. "Nasıl yani?"

"İnsanların duygularını okumakta iyi değilim. Örnek olarak, bana hala kızgın olup olmadığını anlayamıyorum."

O değildi. "Hafif sinirli."

Gülümsedi. "O zaman seni yemeğe götürmeme izin verir misin?" "Vay, kovboy. Burada küçük bir nüansı kaçırıyorsun."

Başını salladı. "Öyle yaparım. Sanırım seni yemeğe davet etmeden önce birbirimiz hakkında daha fazla bilgi edinmeliyiz. Alyans takmıyorsun ama biriyle görüşüyor olabilirsin. Görüşüyor musun?"

"Hayır. Ben bir dulum."

"Ne zamandır dulsun? Kocanızı seviyor muydunuz? Oldukça zeki görünüyorsunuz, ancak bunu kesin olarak bilemem."

Gülümsedi. "Seninle her şey açık, değil mi? İma yok. Gizli gündem yok."

"Açık sözlülüğümün kaba olarak algılanabileceğinin farkındayım, ancak böyle bir niyetim yok."

"Alınmayın. İki yıldır dulum. Kocamı seviyordum ama ondan her zaman hoşlanmadım." Bu sözleri daha önce hiç yüksek sesle söylememişti ama karanlık sırrını bu yabancı adama itiraf etmek doğal gelmişti. "O daha yaşlıydı. Daha iyi eğitimliydi. Beni seviyordu ama bana saygı duymuyordu. Beni kendisiyle eşit görmüyordu."

"Birinin entelektüel açıdan sizinle eşit olmaması, başka açılardan sizden üstün olmadığı anlamına gelmez. Örneğin, eminim ki sen benim

Entelektüel olarak eşit de değilsiniz ama insanlarla ilişkiler konusunda çok daha üstün olduğunuzu görmek oldukça kolay."

Bir kahkaha patlattı. "Seninle entelektüel olarak eşit olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Neredeyse hiç kimse değil." Bu konuda mutlu görünmüyordu.

Güneş gözlerine vuruyordu ve eliyle onları korudu. "Ne iş yapıyorsun Daniel?"

"Küçük bir mühendislik danışmanlık şirketim var." O yeniden konumlandırıdı

Şemsiye sayesinde bir kez daha gölgede kaldı. Bu basit nezaket onu etkilemişti. Duyguları okumakta iyi olmayabilirdi ama bunu fark etmişti.

"Elektrik mühendisliği," dedi, "soyut düşünmede iyi olan insanlar için ideal bir kariyerdir. Mantıklıyız ve son derece odaklıyız, ancak belirsizlik konusunda her zaman rahat değiliz ve değişimle iyi başa çıkma eğiliminde değiliz."

"Anlıyorum." Kadın görmemişti ama adamın görmesini beklemediği belliydi. Tam o anda onunla yemeğe çıkmaya karar verdi. "Daniel-" Dizüstü bilgisayarının sağ alt köşesinde Chicago Stars logolu bir çıkartma görünce sözünü kesti. Tereddüt etti. "Sen bir futbol taraftarısın."

"Çıkartmayı oraya kızım yapıştırdı. Beni tam bir Stars hayranına dönüştürdü."

"Neden Yıldızlar? Neden Ayılar değil?"

"Batı banliyölerinde yaşıyoruz. Nasıl Bears taraftarı olabiliriz ki?" Gülümsedi. "Yıldızların maçını izlemek kızım ile her zaman birlikte yaptığımız bir şey."

Eski gerginlik geri döndü. Gregg öldüğünden beri, kendisinden çok Clint'e yakınlaşmakla ilgilendikleri ortaya çıkan mükemmel erkekler tarafından çok fazla kez yakılmıştı. Ama Daniel onun Clint'in annesi olduğunu bilmiyordu.

"Bana adını söylemedin," dedi.

"Kristin. Meadows." Seçebileceği onca isim varken, Debra'nın kızlık soyadı neden ağzından kaçmıştı?

"Peki sen ne iş yapıyorsun, Kristin Meadows? Bana kendinden bahset." "Bu konuşmayı akşam yemeğine saklayalım."

Sırıttı. "Benimle yemeğe mi çıkıyorsun? Bu şaşırtıcı. Ve sevindirici. Bu akşama ne dersin?" Yüzü düştü. "Çok mu erken?"

"Çok erken." Gülümsedi. "Yarın diyelim."

"O zaman yarın. Bana adresini ver, seni alayım."

"Seninle restoranda buluşuruz."

"Tedbirli olmak akıllıca. Bunu benim de düşünmem gerekirdi."

Zeki olduğu her halinden belli olan bu adamın kendisini dünyanın en anlayışlı kadınıymış gibi hissettirmesi ne kadar da etkileyiciydi. Onunla bilgi alışverişinde bulundu ve masadan kalktı. "Bu ilginç arkadaşlık için teşekkürler, Daniel Hanbridge. Kızınıza söyleyin, ihtiyarın hâlâ bir oyunu var."

Sırıttı ve ayağa kalkarken buzlu çaydan kalanları devirdi.

Güldü ve arabasına yöneldi.

Birkaç dakika içinde iki kez gülmüştü. Bir şey onu eğlendirmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Arkadaşlarından birini arayıp olanları paylaşmak istedi ama onlar meraktan çok telaşa kapılacaklardı. Hiçbiri Kristin'in neden böyle tuhaf bir adamla yemeğe çıkmayı kabul ettiğini anlamayacaktı. Bunu anlayabilecek tek kişi Rory'ydi ve o ilişki de uzun zaman önce mahvolmuştu.

Her şeyden çok, yeniden başlayabilmeyi diliyordu. Ama aynı hataları yapmaktan çok korkuyordu.

* * *

O gün öğleden sonra Rory ve Brett Ludlow, Michigan'a doğru yola çıktılar. Brett yolculuğun ilk bölümünü telefonda konuşarak geçirirken, Rory ağabeyinin nerede olduğunu düşünüyordu. Ashley'nin öldüğünü biliyor muydu ve eğer öyleyse, neden Kaçtı mı?

Rory sonunda Brett'in araba kullanırken konuşmasına yeterince katlanmış ve ona kenara çekmesini emretmişti. Brett'in itiraz etmesi şaşırtıcı değildi. "Araba kullanmayı seviyorum."

Kadın ona ters ters baktı. "Hayır, senin sevdiğin şey telefonda konuşmak ve müşterilerine yağ çekmek."

Kulaklığın ucunu yukarı çevirdi. "Bu arabayı, yola çıkmasına izin verilmemesi gereken yağ yakan bir hurdayı kullanan bir kadına teslim etmeyeceğim."

"Maserati'nden sıkıldım. Şimdi bırak da ben kullanayım yoksa Clint'e, zeki ajanının zavallı sarhoş ablasını nasıl baştan çıkardığını anlatırım."

"Kimin kimden faydalandığına dair hikayenizi sürekli değiştirdiğinizi fark eden tek kişi ben miyim?"

"Kimden. Sınıfta daha fazla, spor salonunda daha az zaman geçirmiş olsaydınız bunu bilirdiniz."

Sınıfta ondan çok daha fazla zaman geçirmişti ama bunu ona söylemek yerine kenara çekip direksiyonu ona bıraktı.

Sonraki birkaç saat boyunca, yanındaki adamı görmezden gelmek için elinden geleni yaparken, mucize gibi giden yüksek performanslı bir arabada kuzey Michigan'a doğru hız yapmaktan neredeyse mutluydu. Keşke Ashley hâlâ hayatta olsaydı, Clint ortadan kaybolmasaydı, kendi geçimini sağlayabilseydi ve kurnaz bir spor menajerine bulaşmasaydı, hayatı mükemmel olurdu.

Brett uzun bacaklarını yerleştirmek için yolcu koltuğunu sonuna kadar arkaya itmişti. Mavi-beyaz çizgili gömleğinin manşetlerini kıvrımış, doğru miktarda saç ve muhtemelen neredeyse arabası kadar pahalı bir saatle harika bir önkol setini ortaya çıkarmıştı. Seksi bir adamdı.

Zengin, güçlü erkeklerin seksî olduğu gibi. Ayrıca komik, zeki ve karizmatikti. Ama o Clint'in dünyasına aitti, onunkine değil. Profesyonel sporlardaki pek çok erkek gibi Brett Rivers'in kimliği de para, güç ve hırs üzerine kuruluydu.

Küçük bir kasaba olan Ludlow'a doğru yol aldılar. Hava neredeyse kararmak üzereydi ve birkaç kilometre boyunca başka bir araba görmemişlerdi. GPS sürekli kesiliyordu ve Rory tamamen kaybolmadan önce kenara çekip yol tarifi için ekran görüntüsünü almaya karar verdi.

Brett, sanki bunu söylemekle gerçek olacakmış gibi, "Hizmeti kaybetmeyeceğiz," dedi. "Kaybetmesek iyi olur."

"Anlıyorum. Cep telefonu servisi olmadan, sadece yarım bir adamsın." "Hiç komik değil, Rory. Yirmi dört saat ulaşılabilir olmalıyım."

"Ya da bildiğiniz gibi dünyanın sonu gelecek. En iyisini umalım."

Ama umut yeterli olmadı ve birkaç dakika sonra başka bir ilçe yoluna döndüklerinde sinyali tamamen kaybettiler. Brett o kadar üzgün görünüyordu ki, neredeyse ona acıyacaktı ama o kadar da iyi bir insan değildi. "Nefes almak için bir kese kâğıdına ihtiyacın var mı?"

Ona görsel bir ölüm ışını gönderdi. "Burada uzun süre kalmasak iyi olur." Hedeflerine ulaşana kadar sükûnetini korudu.

Dick's Salvage Yard.

Rory, üzerinde kül blokları olan bir binanın bulunduğu çakıllı bir araziye döndü.

Ön kapının üzerindeki kafesli tek bir ampul, duvarlara sprey boyayla yazılmış grafitilerin üzerine gölgeler düşürüyordu. Brett müstehcen bir şeyler mırıldanırken, aldığı ekran görüntüsündeki yönleri iki kez kontrol etti ama hata yoktu. Dick's Salvage Yard yolun sonundaydı.

Arabayı durdurdu ve çitin yanındaki yabancı otların arasında dev mantarlar gibi büyüyen jant kapağı yığınlarına baktı. Çitin arkasında araba kabuklarından oluşan bir mezarlık uzanıyordu. Tabeladan yabancı otların istila ettiği arsaya baktı. "Sence Dick, araba ile jant arasında bir fark olduğunu biliyor mudur?"

Hurdalık ve hurdalık, ki burası aslında hurdalık değil

mi?" "Dick'in hayalperest düşünceye inanan biri olduğu açık." "Başarısız bir hayali olan bir başka kişi."

Brett kulaklığını çıkarıp bir kenara attı.

Sürücü tarafındaki camı açan düğmeye dokundu. Çok da uzak olmayan bir mesafede bir köpek uluyordu ve misk kokulu gece havası yaklaşmakta olan bir fırtınanın metalik kokusunu taşıyordu. "Şimdi bana bu adresi nasıl aldığınızla ilgili gerçek hikâyeyi anlatmak için iyi bir zaman olabilir."

Kendi penceresini aşağı kaydırды. "Clint'in işletme müdürünün asistanı eski bir arkadaşım."

"Eski bir kız arkadaş demek istiyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?" Sanki mucizevi bir şekilde sinyal gelmesini bekliyormuş gibi telefonunu tekrar kontrol etti.

"Biliyorum çünkü Clint'in kulübesi yerine Dick'in hurdalığının önünde oturuyoruz. Bu, eski kız arkadaşının onu kalpsizce terk ettiği için intikam alma şekli."

Telefonunu bir kenara koydu. "Beni terk etti ve intikam söz konusu değildi. Ayrıca kulübenin adresini bulduğu belgenin üzerindeki yazının bulanık olduğu konusunda beni uyardı."

"Seni neden terk etti?"

"Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum." Çok uzakta olmayan köpek yine uludu. "Burası beni ürkütüyor."

"Kulübesi buralarda bir yerde olmalı."

"Onu bulmanın daha iyi bir yolu olmalı. Belki de sen-" Tam başının üstünde biri arabanın tavanına vurunca yumuşak bir çığlık attı. Arkasını döndüğünde, omzunda tüfeği olan, kamuflajlı, sakallı bir adamın açık penceresinin hemen dışında durduğunu gördü.

"Bu da ne?" diye bağırdı.

Brett yolcu kapısını açtı ve nedeni belli olmayan bir şekilde dışarı çıktı. "Merhaba."

Nasılsın? Artık kim "naber" diyor?

Belki de Camo Man'in dikkatini ondan uzaklaştırmak istemiştir? Kesinlikle hayır. Ama eğer öyleyse, işe yarıyordu, çünkü Camo Man pencereden uzaklaşıp arabanın kaputuna doğru adım attı.

Motor hâlâ çalışıyordu. Tek yapması gereken geri vitese takıp dışarı çıkmaktı. Bunu yapamazdı çünkü evrenin hükümdarı arabada değildi.

"Kaybolmuş gibiyiz," dedi

Brett. "Öyle görünüyor."

Kamuflajlı Adam'ın su katılmamış düşmanlığı her yanını öfkeliendirmişti. Yardım etmek isteyen dost canlısı bir yerel halktan biri olmadığını daha açık ifade edemezdi. birkaç yabancı.

Brett arabanın kaputunun üzerinden ona baktı. "Burada kulübesi olan bir arkadaşımızı ziyaret etmemiz gerekiyordu ama kız arkadaşım ..." Ön koltuğa doğru başını salladı. "Adresi yanlış yazmış ve arkadaşım da telefonuna cevap vermiyor."

Tabii. Suçu kız arkadaşına at.

"Kimi arıyorsunuz?" Camo Man'in boştaki eli tabancasının kabzasına dayandı. Bir tüfeği ve tabancası mı vardı? Kesinlikle aşırıya kaçmış.

Kötü kelime seçimi.

"İşte burada işler karışıyor." Brett elini kaputun üzerine koydu.

"Arkadaşımız Chicago'da önemli biri ve gizlilik delisi. Buraya geldiğinde rahatsız edilmemek için dikkat çekmemeyi seviyor. Adını ortalıkta dolaştırmamdan hoşlanmayacaktır."

"Bir isim olmadan onu bulmak zor."

"Yakınlarda bir yerde yaşıyor, belki bu yol üzerinde. Sadece birkaç günlüğüne geliyor ve evini kiraya vermiyor."

Brett bunların hiçbirini kesin olarak bilemezdi ama iyi tahminlerde bulunmuştu. "Bu tanıma uyan biri var mı?" diye devam etti.

"Söylemesi zor."

Brett yolcu kapısına geri döndü. "Yardımanız için teşekkürler." Ki bu hiç yoktu.

"Orada durun." Binanın yan tarafından iki adam çıktı.

Farlardan gelen yansımada daha genç görünüyorlardı.

Camo Man'in klonlarıydı. İkisi de sakallı beyaz adamlardı; üzerlerine tam oturmeyen kot pantolonlar, kamuflaj gömlekleri ve gagasında silah olan bir Amerikan kartalını gösteren zeytin yeşili bir yama ile altındaki bir çubuğa basılmış "In God We Trust" (Tanrı'ya Güveniriz) yazan bir tür askeri yelek giyiyorlardı.

Sahte askerler silahlıydı ve her geçen saniye daha da sinirleniyordu. Bu adamlar hakkında bir şeyler okumuştı.

Kendilerine o kadar az saygı duyuyorlardı ki, dar Amerikalı kavramlarına uymayan herkes tarafından tehdit ediliyorlardı. Erkekler gerçek hayatlarından o kadar sıkılmışlar ki heyecan üretmeye ihtiyaç duyuyorlar. Daha fazla kadın, bu ezikleri sokaklardan uzak tutmak için onları becererek vatanseverlik görevlerini yerine getirmelidir. Ya da Bu durumda, hurdalıktan.

Öfkesi alevlendi. Motoru çalışır halde bırakarak kapıyı açtı ve dışarı çıktı. "Çocuklar, ne oluyor?"

"Rory ..." Brett'in sesindeki uyarı notu, onun davetsiz misafirliğinden memnun olmadığını gösteriyordu. Belki korumacı davranıyordu ama daha çok, Clint'e kız kardeşinin vurulduğuna tanık olduğunu söylemek istemiyordu. Kariyeri için kötü olurdu.

Umurunda değildi. Hayatında ilerlemesinin önündeki engellerden bıkmıştı artık. "Siz çocuklar etrafta dolaşıp

"Tanımadığınız herkese silah mı doğrultuyorsunuz?"

Kamufleli Adam çenesini uzattı. "Hükümetten olabileceklerini düşünürsek yaparız."

"Yüce İsa." Brett'e doğru çılgınca bir hareket yaptı. "Gucci makosen ayakkabılar giyiyor ve S-Serisi bir Benz kullanıyor. "Gucci makosen ayakkabı giyiyor ve Hükümet?"

Üçü karşılıklı bakıştı. Sonunda grubun en genci ve muhtemelen en zekisi - her ne kadar göreceli olsa da- kusuru gördü. "Peki ya sen?"

"Çikolata yapıyorum. Ya da en azından deniyorum." "Kanıtla."

Brett'e döndü. "Bagajı nasıl açacağım?"

"Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin." Brett'in hırıltısı meşhur hurdalık köpeği kadar acımasızdı.

"Görünüşe göre öyle," dedi, "çünkü bu adamlar moron."

"Rory ..." Onun adını uzun bir uyarı notuna dönüştürdü.

"Evet, öyleler!"

"Boş ver onu," dedi Brett. "Son zamanlarda çok fazla ot içiyor."

"Keşke." Uzaktan gök gürültüsü sesi geldi. "Şu şiddetli-Yeleklerinizdeki yamalara ve genel tavrınıza bakarak, siz erkeklerin kendinizi Anayasa'nın koruyucuları olarak gördüğünüzden şüpheleniyorum - açıkça okumadığınız bir belge. Ve fallik sembollerinizi bana ve şeker kışlı erkek arkadaşşıma doğrultmanız sizi gülünç duruma düşürüyor."

Brett ona doğru döndü. "Ben şeker değilim-"

Daha bitirmemişti. "Siz aptallar federal hükümeti derin devletten devraldığınızda, onunla tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bagajı açacağım," dedi Brett çabucak.

Camo Man onu görmezden gelerek ona doğru yürüdü. "Çok boşboğazsın Curly. İşler sarpa sardığında seni kurtarabilecek tek kişi biziz."

"Sen bir pisliksin-"

"Bagaj açık!" Brett haykırdı ve söylemek üzere olduğu şeyin geri kalanını engelledi. "Buyurun çocuklar. Tadabileceğiniz en iyi çikolatalardan bazıları."

Bagajda bir düzine küçük, kahverengi karton numune kutusu vardı- Çiftçi pazarı günlerinden arta kalanlar - her birinde en son yaptığı çikolatalardan altı parça vardı. Bunları, birinin kendisiyle konuşmak için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunda işe yarayabilecekleri gibi belirsiz bir düşünceyle paketlemişti.

Üç adam da sandığa yaklaştı, yer mantarlarının ateş açmaya karar vermesi ihtimaline karşı tüfekleri hazırды. Brett kutulardan birini aldı. Diğerleri gibi içinde altı şekerleme vardı: çarkıfelek meyvesi, pralin, burbonlu akçaağaç cevizi ve vanilyalı tereyağı kreması, tatlı deniz tuzu karameli ve mükemmel bir şekilde harmanlanmış bitter ve sütlü çikolatadan oluşan kremsi bir jeton.

Uzun boylu moron numune kutusunu açtığıında, Rory'yi istenmeyen bir vatanseverlik ateşi sardı ve ordudaki, hükümetteki, kiliselerdeki ve gönüllü çalışmalarındaki tüm iyi insanları düşünmesine neden oldu - birbirlerini, ülkelerini ve ülkenin dünyadaki yeri. Zamanlarını çirkin komplo teorileri ticareti yaparak ve ayaklanma eğitimi alarak geçiremeyecek kadar çok iyi işleri olan iyi, şefkatli insanlar. Sonra vatandaşlığa kabul edilenlerin ettiği yemini düşündü. Anayasayı yerli ve yabancı tüm düşmanlardan korumak için vatandaşların alması gereken önlemler vardı. Yine de o buradaydı, değerli bonbonlarıyla aptalları yatıştırıyordu.

Öfkeyle ileri atıldı. "Unutun bunu! Çikolatalarımı vatan hainleriyle paylaşmayacağım!"

Çok geç kalmıştı. Bonbonlar midelerinde kayboluyordu. Camo Man dudaklarını yalarken Brett'e, "Ağzı iyi laf yapıyor," dedi.

"Bir de bana sor."

"Senin gibi bir adam daha iyisini yapabilir."

Brett başını sallayarak, "Ben de sık sık böyle düşünürdüm," dedi.

Birdenbire bu ikisi kanka mı oldu? Bunu bilmeliydi. Onun ikolataları yüzünden. Yabancıların onun el emeği göz nuru için bir araya geldiğini ilk kez görmüyordu ama hiç bu kadar beklenmedik bir eşleşme olmamıştı.

Camo Man karamelinin etrafında konuştu. "Clint Garrett'ı arıyorsan, yolun birkaç mil aşağısında bir yeri var. Büyük bir alabalık posta kutusu."

Clint'in sözde anonimliği buraya kadarmış.

"Teşekk rl r." Brett arabanın kaputunun etrafında dolaşmaya başladı, sürüşü devralmaya hazırđı. O daha oraya varamadan arabaya atladı ve direksiyona yerleşti. Bu Neandertallerin önünde sürücü koltuğunu terk etmesine imkân yoktu.

şerefine, Brett yolcu tarafına doğru yumuşak bir geri dönüş yaptı.

"Arabanı bir kadının kullanmasına izin mi veriyorsun?"

Genç Moron dedi ki. "Neden olmasın?"

Üç adam da ona, erkeklikten yoksun oluşuna acıdıklarını ifade eden sırtışlarla baktı. Gülümsedi ve elini yolcu kapısının üstünden geçirdi. "Bilin diye söylüyorum, Curly'nin söylediği her kelimeye katılıyorum, ancak bu konuda daha nazik olabilirdim. Kendinize başka bir hobi bulmalısınız."

Arabaya atlayıp bir çakıl fırtınası içinde uzaklaşmak yerine, arabaya yerleşip kapıyı kapatmak için acele etmedi.

"Acele et," diye tısladı, tüfeklerinin yerini değiştirmelerinden hoşlanmamıştı.

 n camdan adamlara başıyla selam verdi. Aynı zamanda alçak sesle, uyarıcı bir fısıltıyla konuştu. "Sakin buradan çıkayım deme."

Tam olarak yapmaya hazırlandığı şeydi bu.

Kendini yavaşça geri çekilmeye zorladı. Aynı zamanda lastiklerinin patlamasına hazırlandı.

Tabii ki.

Arabanın önündeki akılda bir mermi patladı. *Lanet olsun!* Toprağa bir kurşun daha isabet etti, sonra bir tane daha. Çok yakındı ama bilerek lastiklere isabet etmedi. Kafasını açık pencereden dışarı uzattı. "*Pislikler!*"

"*Artık soyulabilirsin,*" dedi Brett.

Atış menziline çıkıldığında, Brett onu görevlendirdi. "Onlara pislik demenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Ben bir vatanseverim."

"Eğer vurulmuş olsaydın-"

"Clint seni suçladı." Sırıttı. "İlişkimizi seviyorum. Clint'in ajanı olduğun sürece, ki dürüst olalım, sana karşı tavrını değiştirmezse çok uzun süre olmayabilirsin. . . Bütün güç bende."

"Ben olmak berbat bir

şey." Güldü.

Cep telefonuna uzandı ama sinyal alamayınca bıraktı.

Arabayı yavaşça sürüyordu, farları uzun huzmeliydi, yağmur damlaları ön cama sıçramaya başlamıştı. Karanlık yolun her iki yanındaki sık ağaçların arasından ara sıra bir araba yolu geçiyordu ama bu yolların hiçbirinde alabalığa benzeyen bir posta kutusu yoktu.

Ön cam bulutlanmaya başladı. Buz çözücüyü ayarlamak için uzandı ve kızın koluna dokundu, önemsiz bir dokunuş kızın ne kadar yakın oturduklarının farkına varmasını sağladı. Adam ona baktı. "Onlara söylediklerime rağmen, söylediğin her şeye katılmıyorum. Ben şeker kışkı bir *değilim*."

Kolunu direksiyonun üzerinde hareket ettirerek aralarında daha fazla mesafe yarattı. "Muhtemelen hayır. Ama vurulmanı istemedim."

"Onlara isim takmaya başladığınızda çabucak unuttuğunuz bir şey."

"Clint'le benim aramdaki bir başka fark da bu. Altın Çocuk nadiren öfkesini kaybeder. Öte yandan ben bir saatli bombayım." Clint'in

Farlar, alıllıkların arasına dalan bir akalın ya da tilkinin parlayan gözlerini seçiyordu. "Bir milden fazla yol kat ettik. Sence bir alabalık posta kutusu neye benzer?"

"Balık mı?"

"Bu kadar keskin bir kavrayış baroyu nasıl geçtiğini açıklıyor." Ona sırtıtmak kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Bir kadını bunaltabilecek türden bir adamdı ve o yeterince bunalmıştı.

"Kaırmış olmalıyız," dedi. "Arabamı mahvetmeden geri d nebileceğiniz bir yer arayın. Bekle! Tam orada."

Onunla aynı anda gördü. Ağzı açık bir alabalık şeklindeki posta kutusunu taşıyan bir direk. İki şeritli toprak araba yoluna ani bir dönüş yaptığında araba sarsıldı. Brett'in omzu cama çarptı. "Sakın bu arabanın altını oyayım deme."

"Anlaşıldı. Clint'in kazandığı parayla bir sürü çakıl alacağını sanırsın."

"Bu, ziyaretçilerin cesaretini kırmak için iyi bir yol." Farlar ıslak alıllıkları süpürdü ve Clint'in sahte şatosundaki bahçe kulübesinden çok da büyük olmayan bir kulübenin üzerine geldi. "Kristin'e kulübenin fotoğrafını göndermek için sabırsızlanıyorum.

Rory," dedi. "Yapışkanları c z lecek."

"  nc  sınıftan mezun olduğunda bana haber verirsin, değil mi?"

Bunu hak etmişti. Yağmurun altında, rustik kulübeyi inceledi.  n kapıya iki basamakla çıkılıyordu ve yola bakan tek pencereden hiç ışık sızılmıyordu. "Belki de uyuyordur," dedi. "Ya da gece yürüyüşüne çıkmıştır."

"Ya da sahte asker çocuklarla ayaklanma planlıyorlar."

"Büyük ihtimalle federaller için dinleme cihazı takıyordur. Tam bir izci ocuk."

Brett kapı koluna uzanırken bile yağmur arabanın tavanını dövüyordu.

"Ben kontrol ederim. İkimizin de ıslanmasına gerek yok."

Arabanın motorunu kapattı ve farların ışığında adamın  n merdivenlerden çıkışını izledi. İri bir adamdı ama futbolda olduğu gibi iri değildi.

ama daha zayıf ve daha uzun bacaklı. Kare şeklindeki çıkıntı yağmura karşı çok az koruma sağlıyordu. Kapı tokmağını denemeden önce birkaç kez kapıya vurdu. Bu da işe yaramayınca, pencereden içeri bakmak için ahşap yan parmaklığa doğru eğildi.

O sıırıslıklam olurken kuru arabada oturmak yanlış geliyordu. şimdi kalabalık olan inişte ona katılmak için kendi acelesini yaptı.

"Hiçbir şey göremiyorum," dedi, yattığı yerden doğrulurken.

Pencere. Özel dikim gömleği ıslandığı için geniş bedenine yapışmıştı.

Omuzlarında, viski kahvesi saçlarında yağmur parıldıyordu.

Arabanın otomatik farları karardı ve söndü. "Belki de kasabaya gitmiştir," diye önerdi.

"Ya da belki buraya hiç gelmemiştir."

"Bu kadar olumsuz olmayı bırak." Rüzgâr şiddetini artırmıştı ve çıkıntı çok az koruma sağlıyordu. Kapı tokmağını kendisi de denedi ama sıkıca kilitlenmişti.

Telefonunun el fenerini açtı ve verandada gezdirdi. Işın ön merdiven korkuluğunun dibine indi. "Şuna bir bakın."

Dibine metal bir anahtar kutusu zincirlenmişti. "Şifreli bir kilidi var," dedi. "Üniversite forma numarasını ve profesyonel formasını dene."

"On sekiz on beş mi? O kadar basit olmayacak."

"Clint'in ev güvenliği konusunda pek hayal gücü yok."

Eliyle anahtar kutusunu işaret etti, yağmur damlaları hayranlık uyandıran elmacık kemiklerinin üzerinden kayıyordu. "Misafirim olun."

Kutu eğikti, bu yüzden şifreyi çözmenin tek yolu kilidin yanındaki çamurlu su birikintisine çömelmekti. Telefonunu aldı ve ışını kilit kutusuna yönlendirdi. "Seni erkekliğini gösterme fırsatından mahrum edemezdim, komisyon olarak topladığın milyonları kazanmaktan bahsetmiyorum bile."

"Erkekliğimi göstermek için çok daha iyi bir yolum var." Sesindeki kısık, boğuk tını, koyu renk kirpiklerine sıçrayan yağmur suyu ve gerçekten çok düzgün omuzlarına yapışan ıslak gömleği dikkatini dağıtmıştı. Adam sırtıttı.

Ona dudağını kıvrırmak için çok uzun süre bekledi. "Çok çocukça." "Üzgün değilim."

Yağmur daha sert yağıyordu ve içlerinden birinin tamamen ıslanması gerekiyordu. Ellerini serbest bırakmak için telefonunu dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Taş, kâğıt, makas. Üçte iki. Kaybeden kasada çalışır."

"Sıra sende."

Kağıt taştan üstündür.

Makas kağıdı keser.

Taş makası kırar. Kaybetti ve onuru incindi. "Hile yaptın."

"Taş, kâğıt, makas oyununda ağlamak yoktur."

Homurdandı, gözlerini sızdıran çıkıntıya dikti ve sağanak yağmura doğru adım attı. Adam kilidin önünde diz çökerken kadın ışık huzmesini kilide doğru tuttu.

Sahanlığa döndüğünde sıırsıklam olmuştı. "Kombinasyon konusunda yanılmışın. On beş, on sekiz."

"Clint yaratıcılığını konuştırdı."

Brett'in ıslak gömleği artık sadece omuzlarını değil, sırtının iyi gelişmiş tendonlarını da ortaya çıkarıyordu. Brett, kasıtlı bir nezaketsizlik olarak mı yoksa onu işgalcilerden korumak için mi, sadece tahmin edebileceği şekilde, onun önünde içeri girdi.

Sade, tek odalı iç mekânda gecekonduların yanı sıra kristal bir avize ve cıvıl cıvıl melek sürüsü de yoktu. Gri kirişler kulübenin duvarlarını kapatıyor ve eğimli çatıyı köşeli kirişler destekliyordu. Açık mutfakta küçük bir buzdolabı, dört gözlü eski bir ocak ve tek bir çift dolap bulunuyordu. Şömine yerine odunla yanan, dökme demirden bir soba, sıradan, pas rengi bir kaneppe ile iki düz arkalıklı sandalyesi olan bir masanın arasında duruyordu. Rory içerideki tek kapı aralığında asılı duran ağır perdeyi kenara itti. Diğer tarafta lavabosu, tuvaleti ve duş kabini olan küçük bir banyo vardı ve Clint'in iri gövdesi için çok küçük görünüyordu. Birkaç el havlusu aldı.

Dışarı çıktığında, Brett'i uyuyan çatı katına bakarken buldu, Düz basamaklı, ahşap bir merdivenle ulaşılabilirdi. Havlulardan birini uzattı. Yüzünü sildi ve başının üstünden geçirdi. Onunkinin aksine, saçları yerinde duruyordu.

"Clint insanların arasında olmayı seviyor," dedi. "Buraya gelmesini hayal etmek zor." Merdivene gitti, havlusunu basamaklardan birine doladı ve tahta zeminin çoğunu kaplayan bir yatağı göreceğ kadar tırmandı. Daha fazla yer olsaydı bile Clint ancak ortada dik durabilirdi.

Bir şimşek çatı katının en ucundaki pencereyi aydınlattı. O gördü Tahta mandallardan sarkan kot pantolonlar ve birkaç ceketin yanı sıra açık raflarda bir yığın tişört, birkaç iç çamaşırı ve birkaç çift son moda spor ayakkabı vardı. Bu kulübeyle ilgili her şey onu rahatsız ediyordu.

Merdivenden indiğinde Brett'in buzdolabının önünde durduğunu gördü, ıslak gömleği tenine yapışmış, havlusu boynunu sarmıştı. "Son zamanlarda buraya biri gelmiş. Üzerinde gelecek haftanın tarihi olan açık bir süt kabı var. Ayrıca çöpte boş bir şişe çok pahalı viski var."

"Clint sadece bira içer."

"Kardeşini tanıdığına emin misin? Sen ve ben o gece on sekiz yıllık Glenlivet içiyorduk..."

"Tanışmak mı?"

"Biz hiç."

Bir şimşek lazer kesim elmacık kemiklerini aydınlattı. Fırtına neredeyse tepesindeydi ama aynı zamanda içinde de kopuyordu. Ailesi dışında kimseye karşı kin beslemekte iyi değildi ve ona olan düşmanlığı solmuştu. Brett yüksek sınıf eskortlarla dolu bir dünyada yaşıyordu ve -Onun bir çalışan olacak kadar seksi olduğunu düşünmesi gururunu okşamıştı.

Kendini hem korkusuz hem de ne yazık ki yetersiz hissetmesine neden olan bu güçlü adama değil, Clint'i bulmaya odaklanmasını söyledi. Köşede duran balık oltalarını işaret etti. "Belki gece balığa çıkmıştır ve fırtına geçene kadar saklanmaya karar vermiştir."

Mutfığa doğru ilerledi. "Mücadele kutusu hâlâ orada. Görünüşe göre çıkmaz sokağa girdik."

Cesareti kırılmış bir halde başka bir ipucu bulmak için kulübeyi inceledi ama alan fazla bir şey saklayamayacak kadar küçüktü. Clint'i tanıdığını sanıyordu. Normalde sosyal olan kardeşi neden böyle bir izolasyona ihtiyaç duymuştu?

Işıklar iki kez yanıp söndü ve kulübeyi karanlığa gömdü. "Bu kadar," dedi. "Burada işimiz bitti."

Telefonuna uzandı ve el fenerini açtı. "Bu ilk elektrik kesintisi olamaz. Bir feneri ya da birkaç mumu olmalı."

"Onlara ihtiyacımız yok," dedi kararlılıkla. "Buradan gidiyoruz." "Ben kalıyorum." El fenerinin ışığını kulübenin etrafında gezdirdi. "O Son zamanlarda burada olduğu açık ve şu anda geri dönüyor olabilir. Ayrıca deli gibi yağmur yağıyor."

"Zaten ıslandık ve telefonlarımı kontrol etmem gerekiyor."

"Tek önemsedğin şey telefonun mu? Boş ver. Retorik bir soru." El fenerini mutfak çekmecelerinden birine tutarak bir mum aradı ama sadece lastik bantlar, tırnak makası, bozuk para ve kırık bir güneş gözlüğü gördü.

"Bağlantıda kalmak benim işim," dedi. "Cevapsız bir arama ve bir müşterimi kaybedebilirim."

"Bir müşteriyi kaybetmek için tek gereken buysa, yaptığınız işte pek de iyi değilsiniz demektir."

Küstahlaştı. "İşimin ne gerektirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." "Çok para kazanmak," diye karşılık verdi.

"Şu anda Clint'in benimle temasa geçmeye çalışıyor olabileceği aklına geldi mi?" dedi.

O haklıydı. Çekmeceyi kapattı. "Sen git. Geri gelirse diye ben burada kalacağım. Beni sabah alırsın."

"Sizi yalnız bırakıp gidemem," dedi öfkeyle. "Hurdalıktaki o palyaçolar nerede olduğumuzu biliyor."

"Bu havada gece geç saatlerde yürüyüşe çıkacaklarından şüpheliyim. Muhtemelen bir barda saklanıp bir sonraki ayaklanmayı planlıyorlardır. Ayrıca, ben kendi başımın çaresine bakabilirim." En üstteki dolabı açtı ve yüksek rafta şişman bir mum gördü. Uzanmak için gerindi ama boyu yetmedi.

"Evet, hurdalıkta bunu ne kadar iyi yaptığını gördüm. Onlara ne dediğini bir daha hatırlatsana. Moronlar mı? Hainler mi?"

"Ve pislikler."

Homurdandı ve mumu onun için geri aldı. Adamın boyu, göğsünün genişliği, genel erkekliği tüylerini diken diken etmişti. Bu kulübe sadece rahatsız edici buluyordu. Brett Rivers ile arasına mesafe koyması gerekiyordu.

Mumu ondan aldı ve kibrit almak için hurç çekmecesine döndü, ancak mumu yakmaya başladığında, mavi-beyaz bir şimşek parlaması ve ardından sağır edici bir gök gürültüsü duvarları salladı. Devrilen bir ağacın çıkardığı kıymık sesi ikisini de ön pencereye fırlattı.

Bir başka şimşek zikzağı, Brett'in arabasının tam olarak park ettiği yere bir ağacın devrildiğini gösterdi.

"Orospu çocuğu!" Kapıya doğru bir hamle yaptı, ancak kadın gömleğinin kuyruğunu yakaladığı için aniden durdu.

"Bu şimşekte dışarı çıkmayacaksın."

"Cehennem değilim." Bir başka patlama sesi kulübeyi sarstı. "Arabam dışarıda."

Kapıyı kapattı. "Bu fırtınanın en kötüsü geçtiğinde hâlâ orada olacak." Parmak uçlarına kalktı ama yine de göz göze gelmediler.

Seviye. "Yoksa kızartılmayı mı tercih edersin? Yıldırımın beyin için harika şeyler yaptığını duydum."

Ona doğru baktı. Gözleri kilitlendi ve aralarına görünmez bir ateş topu girdi. Hızla geri çekildi. "Pekâlâ. Ama bu fırtına geçtiği anda Kahretsin, eğer o ağaç arabama çarparsa..."

"Yeni bir tane alacaksın. Muhtemelen iki tane." Onun alaycılığının arkasına saklanmak en güvenli yol gibi görünüyordu.

Pencereye geri döndü. "Arabanın doğrudan isabet alıp almadığını görmek için çok karanlık."

"Fırtına geçecek. Ben kurulanıyorum ama sen hâlâ ıslaksın." *Ve cazip.* "Neden sen Clint'in üstünü değiştirecek bir şeyler bulmuyorsun, ben de yemek bulmaya çalışayım?" Yolda akşam yemeği için durmamışlardı ve belki tam olarak aynı şekilde olmasa da Clint de onun kadar aç olmalıydı.

"Yemek bana o arabayı unutturmayacak," diye homurdanarak merdivenden yukarı çıktı.

Onu gözden uzak tuttuğu için rahat bir nefes aldı. Mutfağı incelerken tek bir kutu bira, açılmamış bir kutu pirinç, dondurucuda yanmış bir paket sosisli sandviç ve tüylerini ürperten bir kutu spreynir buldu. Sahte peynirden daha da kötüsü, kardeşinin açık bir kutu Choco Whorls mısır gevreğinden yiyor olmasıydı ki bu, çikolatanın olması gerektiğine inandığı her şeye bir saygısızlıktı. Onu çöpe attı.

Kalan zavallı malzemelere bakarken, *Chopped*'te olduğunu düşünmeye çalıştı. Ama *Chopped* ona en azından bir kumkuat ve biraz kalamar mürekkebi verirdi.

Pes etti, pilavı yaptı, ocağın dört gözünden birine koydu ve açmadan önce sosisli sandviç paketinin üzerinden ılık su geçirdi.

Brett bir çift spor şortu ve Chicago Stars tişörtüyle yeniden ortaya çıktı. Kadının hazırladığı yemekten çok daha lezzetli görünüyordu. Mumu ondan çaldı. "Bir yerlerde bir el feneri olmalı."

Kulübeyi ararken silueti duvarlara puslu gölgeler düşürüyordu; kim olduğunu, ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini çok iyi bilen bir adam için ironik bir durumdu bu. Onun gibi serseri olmayan bir adam.

Banyodan çıktı ve ona bir el feneri göstererek mumu mutfak tezgahının üzerine koydu. "Bunu lavabonun altında buldum."

"Clint'in aynada yakışıklılığını incelemesi için çok daha iyi."

"Umutsuz vakasın."

Pirincin altındaki alevi ayarladı ve yarı donmuş sosisleri kulübenin tek tavaasına attı. El feneri ışını uzak duvardan yansıırken, ne yaptığını daha iyi görebilmek için mumun yerini değiştirdi. Ne yazık ki, parıltı ona adamın çok güzel poposunun bir kez daha merdivenden çatı katına doğru kayboluşunu izleyebilecek kadar ışık verdi.

O otel odasında olanlara dair hafızası o kadar bulanıktı ki artık gerçek gibi görünmüyordu. Onu tutkunun sancıları içinde hayal edemiyordu. O

çok kontrollüydü. Onun berbat bir aşık olduğunu, sadece anlaşmayı bitirmeye odaklanan adamlardan biri olduğunu hatırladığından neredeyse emindi.

Merdivenden geri indi. "Yukarıda bir ipucu kaçırmış olabileceğimi düşündüm ama şansım yaver gitmedi."

Yeniden odaklandı. "Gurme yemeğiniz neredeyse hazır. Olmaya hazırlanın gözlerim kamaştı." Pilavı tabağa koydu ve spreynin kutusunu soslilerin üzerine tuttu, ama ağzına basmaya gücü yetmedi. Onları doğrudan yemesi gerekiyordu.

Tabakları masanın ortasına yerleştirdiği mumun yanına koyarken, "Adil bir uyarı," dedi. "Bu şimdiye kadar yaptığım en kötü yemek."

Rahatsız edici bir süre onu inceledikten sonra soslilere odaklandı. "Hardal olduğunu sanmıyorum."

"Bir paket ketçap bile yok."

İsteksizce bir çatal dolusu pirinç aldı. Kadın yemeğini karıştırırken, adam bir çatal dolusu daha aldı. Birkaç saniye sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Bu pilav harika. Ne yaptın sen?"

"Yarısı bira, yarısı su. Sosli sandviçleri birada pişirebilirdim ama bu aşırıya kaçmak olurdu."

"İyisin."

Sözleri yavaş ve seksiydi. Telaşla tabağına baktı. "Bir bardak Sangiovese için adam öldürebilirim."

"Cep telefonu sinyali için adam öldürürdüm."

Telefonuna olan takıntısı onu gerçekliğe geri döndürdü. "Dört küçük erkek kardeşle ve sana para içermeyen insan ilişkileri hakkında çok şey öğretebilecek bir kız kardeş olmadan büyümekten biraz daha bahset."

"Eğer bir kız kardeşimiz olsaydı, bir kızın dikkatini çekmenin en iyi yolunun göğüs şişlikleri ve noogies olmadığını bilirdik." Gülümsedi. "Kızlar -ve eminim bunu zaten biliyorsunuzdur- birinin yüzüne geçirmenin kardeşlerimin yaptığı kadar komik olduğunu düşünmezler."

Bir sosli sandviçi dürtükledi. "Seni çocukken hayal etmek zor. Bahse girerim doğum kanalından göbek bağına yüz dolarlık banknotlar sarılmış olarak çıkmışsındır."

"Rahatsız edici bir görüntü." "Zavallı annen."

"Elinden geleni yaptı ama bizi birbirimizi öldürmekten alıkoymakla o kadar meşguldü ki, zarif yaşamın incelikleriyle ilgilenemedi."

"Peki ya baban?"

"Altıncı çocuğuydu. Mutlu, güvenilir bir alkolikti. Yataklarımıza sahte yılanlar bırakır, av bıçağıyla parmağını kesmiş gibi yapardı. Bir keresinde okuldan eve döndüğümüzde verandadaki tüm mobilyaların yerinde olmadığını ve evin üzerinde bir Satıldı tabelası olduğunu gördük. Bu Robbie'yi ağlatmıştı." Gülümsedi. "En güzeli de arka bahçede kamp yaptığımız geceydi, elinde bir Leatherface maskesi ve elektrikli testereyle üzerimize atladı."

"Bu korkunç!"

"Biz sapık küçük piçlerdik ve buna bayılırdık. Robbie hariç herkes. O yıllarca gece lambası açık uyumak zorunda kaldı. Ama şimdi Deniz Piyadeleri'nde uzman topçu çavuşu, yani travma sonsuza dek sürmedi." Brett çatalını bıraktı ve mum ışığıyla aydınlatılmış masanın üzerinden ona baktı. "Kristin'le olan sorununun aksine."

"Bunu Kristin için söyleyeceğim. Zincirli testereleri sevmezdi. O biraz daha kurnazdı."

"Nasıl yani?"

Kulübenin ışıkları yanıp sönmeye başladı ama yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. "Pilavını ye," dedi.

* * *

Yemekten sonra Brett mutfakı temizledi. Onun yapıp yapmadığından emin değildi.

Aydınlanmış olduğu için ya da cep telefonu travmasını takıntı haline getirmekten kendini alıkoymak için.

Yağmur nihayet durdu ve hasarı değerlendirmek için dışarı çıkabildiler. Verandanın basamaklarının dibindeki su birikintisinden kaçınan Rory, Brett yanından geçerken sandal ağacı kokusuyla birlikte temiz, ovalanmış gece havasının topraksı kokusunu içine çekti. Verandanın ışığının parıltısı, Benz'in arkasındaki araba yoluna barikat kuran devrilmiş bir ağacı gösteriyordu.

Adam soyunma odasında bir dizi küfür savururken, "Arabanı ıskaladı," diye işaret etti. "Rahatlamış olmalısın."

"Rahatladın mı? Burada sıkışıp kaldık!"

Seninle sıkışıp kaldım, diye düşündü.

Ağaca saldırdı ama testere ve kamyon olmadan arabasının bir yere gidemeyeceği kısa sürede anlaşıldı. "Sabah her şey daha iyi görünecek." Neşeli görünmeye çalıştı. Adam neredeyse ona dişlerini gösterecekti.

Sonunda arabanın bagajını açmaya yetecek kadar dalı temizlediler. Kadının sırt çantası ve Trader Joe's'tan aldığı alışveriş torbası, Montblanc marka deri hafta sonu çantasına yaslanmış, aralarındaki uçurumu görsel olarak hatırlatıyordu. Kadının çantasını teslim ettikten ve kendi haftalık çantasını aldıktan sonra, kadının rüşvet olarak yanında getirdiği çikolata kutularına uzandı. "Onları arabada bırakabilirsin," dedi.

"Cehennem gibi." Onları kolunun altına sıkıştırdı ve sürücü kapısını açmak için başarısız bir mücadele verdi.

"Bu gece bu konuda bir şey yapamayız," diye belirtti.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Bu bir ifadeden çok bir hırıltıydı. Arabadan geri adım attı ve elini artık mükemmel olmayan saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim. Pislik gibi davrandım." Zayıf, zengin bir profesyonel spor menajerinin bakabileceği kadar pişman görünüyordu.

Başını ona doğru eğdi. "Gerçekten üzgün müsün yoksa en büyük müşterimin kız kardeşi üzgün mü?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "İkisi de."

Sırıttı. Bu seksi çakaldan istediğinden çok daha fazla hoşlanıyordu.

Bir saatten az bir süre sonra banyodan çıktığında, adam volta atmayı bırakıp bornoz olarak kullandığı nane yeşili eski kimonosuna baktı. Adamın ona bakışı, onun ham bir hırs sembolü yerine şehvet uyandıran bir adam olduğunun daha da fazla farkına varmasına neden oldu. Kendini topladı. "Bundan da şikâyet edecek misin?"

Onu tepeden tırnağa süzdü, bakışları bol dökümlü yakasında gezindi. "Şikâyeteye gerek yok."

Belki de fırtınanın artçı etkisi, sanki aralarında serseri bir elektrik yükü vızıldıyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu. Gerginliği azaltacak bir şeyler söylemeye çalıştı. "Kanepe için çok büyüksün. Yatağı alabilirsin."

Tabii benimle paylaşmak istemiyorsan.

Çatı katına baktı. "Teşekkürler."

"Benimle tartışmayacak mısın?"

"Başarılı bir müzakereci olmanın ilk kuralı. Biri size iyi bir anlaşma teklif ettiğinde, kabul edin."

"Bunu unutmayacağım."

Gözlerini ondan ayırıp her zaman yanında olan telefonunu kontrol etti. Görünürde parmaklık olmayınca adımlamaya başladı ama ancak masaya kadar gidebildi. Küçük numune kutularına baktı. "Devam et," dedi kadın.

"Emin misiniz?" Kendisine güvence verilmesini beklemeden bir kutu açtı ve içindekileri inceledi. "Bunlardan hangisi felaketle daha iyi uyum sağlar?"

"Sonundaki burbon akça ağaç cevizi. Tabii bir yerlerde sakladığınız gerçek bir şişeniz yoksa."

"O kadar iyi planlamamıştım."

Kanepeye oturdu. Her zamanki gibi yer mantarını ikiye böldü ve tadını çıkardı

geri kalanını yemeden önce. Yavaş ve bilinçli. Keşke fiyasko yerine yatakta da böyle olsaydı. Tam bir fiyasko. Bundan emindi. Tabii bunu kendini sakinleştirmek için uydurmuyorduysa.

"Hiç istemiyor musun?" dedi, kadın teklif edilen numune kutusunu elinin tersiyle iterken.

Biraz istiyordu, tamam ve eğer adam normalde çekici bulduğu erkeklerden biri olsaydı, harekete geçerdi. Ne yazık ki, o bir ezik değildi.

Bu anılar hoşuna gitmedi ve onlardan kurtuldu. "Sadece bir partiyi test ederken veya yeni bir lezzet yaratırken çikolata yemeye çalışıyorum."

"Çikolata yemeyen bir çikolatacı mı?"

"Bayıldım. Belli oluyor. Ama dikkatli yemeliyim yoksa hayatımı mahvederim.

damak tadı." Gerçekten ilgileniyor gibiydi ve onunla ne yaptığı hakkında konuşmak, onu süzmekten daha akıllıcaydı. "Lezzet kombinasyonlarını denemeyi seviyorum. Çikolatacılar ot kullanması moda oldu -biberiye ve kekik, lavanta, birkaç tane daha- ama bu bana yapmacık gelmeye başladı ve vazgeçtim. Ayrıca, Parmesan peyniri, sarımsak ya da Tanrı korusun, Pop Rocks yok."

Kapının yanında durdu. "Sarımsak mı?"

"Şaka yapmıyorum." Kanepeye oturdu, adamın durduğu kapıdan en uzak ucu seçti. "Bazı çikolatacılar tuhaf kombinasyonlarla gurur duyuyor, ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi ama bu bana gösteriş gibi geliyor, gerçekten lezzetli bir şey üretmekten çok deney yapmak için deney yapmakla ilgili. Ben ürünü onurlandırmaya inanıyorum. Pastırma bile kullanmayacağım."

"Çok ileri gitmiş olabilirsin."

Gülümsedi. "Belki de."

Aralarına sessizlik çöktü. Brett telefonuna bakmak yerine ona bakıyordu. Kimononun derin V yakası dikkatini çekmeye devam ediyordu ve kendi kendine kuşağı sıkılaştırmasını söyledi ama yapmadı. "Bana Clint'in işletme müdürünün asistanının senden neden ayrıldığını anlat."

Tekrar volta atmaya başladı. "Konuşmak istediğin şey bu mu? Eski bir kız arkadaşımın benden neden ayrıldığını mı?"

"Sadece sohbet ediyorum." Dizlerini yukarı çekti ve kimonosunu dizlerinin etrafına sardı. "Bir tahminde bulunayım. Yüzük beklemekten sıkıldı."

"Tam olarak değil." Volta atmayı bırakıp kumaşın bacaklarını nasıl örttüğünü inceledi. "Evlenmeye hazır değildi."

Rory ayağını birkaç santim uzattı. "Ama senin yanına taşınmak istedi."

"Biraz daha az incelikli." Dikkatini kadının bacaklarından uzaklaştırdı. "Onu seven bir adamla birlikte olmak istiyordu."

"Ki yapmadın."

Cep telefonu sinyali olmadan sakinleşemediği için volta atmaya devam etti. Belki de huzursuzluğunun tek nedeni telefonun çekmemesi değildi. Belki o da aynı rahatsız edici farkındalığı hissediyordu. "Zekiydi ve duvarlarıma yonga levha yapıştırmak istemedi, yani o değildi." Elini uzattı. dökme demir soba. "Sonuç olarak, romantik aşka açık değilim." "Kadınlara karşı acımasızsın. Anlıyorum."

"Bunu neden söyledin?" Yürümeyi bıraktı. "Acı çekmiyorum. I Kadınlardan hoşlanıyorum, bazen erkeklerden daha çok. Ve kesinlikle seksten hoşlanıyorum." Tereddüt etti, gözleri bornozunun altındaki bacaklarının dış hatlarına döndü. "Yapmak bunu konuşmak zorunda mıyız?"

Ellerini dizlerinin etrafında daha sıkı kavuşturdu. "Sen benim sırlarımı biliyorsun. Benim de seninkileri bilmem adil olur."

"Benimki sadece benden nefret etmen için sana daha fazla sebep verecek."

"Şaşırtıcı bir şekilde, artık senden nefret etmiyorum. Sana *güvenmiyorum*, bu doğru. İkimiz de biliyoruz ki, eğer bundan bir kazanç elde edebilseydin cesedimi köpekbalıklarına atardın, ama-"

"Seni köpekbalıklarına atmazdım." Söylediklerine rağmen, kızgın bir barakuda gibi görünüyordu.

"Her neyse. Devam et. Korkunç sırrını açıkla."

Ellerini spor şortunun ceplerine soktu, istemeden de olsa kumaşı düz karnına ve altına doğru çekti. "Mahremiyeti olmayan büyük bir ailede büyüdüm. Şimdi hayatımın merkezinde sadece bir kişi olsun istiyorum."

"Kendin."

Ellerini ceplerinden çıkararak onun görüşünü bozdu. "Özür dilemiyorum, o yüzden ne düşünüyorsan unut."

Adamın ellerini tekrar ceplerine sokmasını dilediğini düşünüyordu. "Bu bencil olduğum anlamına gelmiyor, en azından tamamen değil. Ben romantik aşkı seven bir adam değilim. İnsanları aşık eden şey her neyse aşta, bende yok."

"Sosyopatlar hakkında bunu duymuştum." O cevap vermeden önce elini kaldırdı. "Boş ver. Başka bir belden aşağı vuruş. Hiç aşık olmadın mı?"

"Ailemi seviyorum. Kardeşlerimi. Yeğenlerim gelmiş geçmiş en tatlı çocuklar. Ve ben alaycı değilim. Ya da bir sosyopat. Romantik aşk Dünya dönüyor. Bunu anlıyorum. Ama hayır, ben hiç aşık olmadım, gençken bile. Bu benim deneyim alanımın dışında."

"Ne tuhaf. Vahşi Batı'da sadık atıyla gezen yalnız kovboyun üç parçalı takım elbiseli versiyonu gibisin ve ona rehberlik edecek tek şey yıldızlar."

"Asla üç parçalı bir takım elbise giymem ve GPS olmadan kaybolurum." "Yine de . . ."

Kanepeye yaklaştı. "Kariyerimi ilk sıraya koydum. Her zaman. Bu konuda açık konuşurum. İşim, hayatımın nasıl gittiğinin çetelesini tutmamı sağlıyor."

Çalıştığı işleri kendi hayatını değerlendirmek için bir yol olarak kullanma fikrinden rahatsız oldu.

Adam sonunda kanepeye yerleşmek ister gibi göründü, o da bacaklarını vücuduna yaklaştırarak ona yer açtı. "Kendi alanımın olmasını seviyorum," dedi. "İstediğim kadar çalışmak, istediğim yere, istediğim zaman gitmek. Bunun nesi yanlış?"

"Sen söyle."

"Hiçbir şey." Onun yanına oturdu, aralarında sadece birkaç santim bıraktı. ayak parmakları ve kalçası. "Patronum, Heath Champion. Gerçek adı, Harley Davidson Campione-"

"Bunun arkasında bir hikaye var."

"İyi bir tane. Her neyse, Heath'in harika bir evliliği ve harika çocukları var, ancak benim yapmak istemediğim pek çok iş fedakarlığı yapmak zorunda kaldı."

"Yani evlilik yok. Çocuk yok."

"Annem kadar yargılayıcı konuşuyorsun. Bekar olmak bir suç değil. Evli olmayan kadınlar hayatlarının ne kadar mutlu olduğundan bahsediyor. Erkekler için neden sorun değil?"

"Sorun değil demedim. Benim de evliliğe hiç ilgim olmadı ve çocuk sahibi olmayı hayal bile edemiyorum. Ama hiç aşık olmamış olmayı da hayal edemiyorum."

"Beni çok fazla endişeden kurtardı ve bahse girerim siz de aynı şeyi söyleyemezsiniz."

"Doğru." Kızgınlıktan payına düşeni fazlasıyla almıştı. En kötüsü de yanına çırak olarak girdiği parlak Fransız çikolataacıyla olan ilişkisinin sonucuydu. André ona imkânsızı yaptırmıştı.

sanat formuna daha derinden aşık oldu. Ondan sadece temperleme, kalıplama ve süsleme becerilerini değil, çikolata yapma bilimini de öğrenmişti. Bu arada ona da aşık olmuştu. Ashley gibi André'nin egosunun da tam bir bağıllık gerektirdiğini anlamamıştı. Bunu sağladıktan sonra yoluna devam etti.

Ama Brett Rivers, André değildi ve Brett'in romantik aşka olan ilgisizliği, iki şey dışında onu karşılıksız bir ilişki için mükemmel bir aday haline getirebilirdi: kardeşiyle olan ilişkisi ve onun nadir, aşırı başarılı havasını solumanın, hayatında amaçsızca sürüklendiği hissini daha da bilincine varmasına neden olduğu gerçeği. Öte yandan, hava karanlıktı, Michigan'da, Hiçbir Yer'in ortasında idiler ve adamda öldürücü elmacık kemikleri, bıçak gibi bir burun ve gri gangster gözleri gibi tehlikeli bir şey vardı.

Aralarındaki gergin sessizliğe sadece ağaçlardaki rüzgârın şakırtısı karışıyordu. Eli kızın çıplak ayağını buldu. Ayak parmaklarını kavradı, başparmağını kemerin üzerinde gezdirdi. Saf bir şehvet sarsıntısı vücudunda hızla yayıldı. Diğer bacağına düzeltti ve adamın kucağına koydu. Baldırı, adamın da kendisiyle aynı sıcaklık fırtınasını hissettiğine dair ihtiyaç duyduğu tüm kanıtlara değdi.

Kadının bacağına kenara itti ve koltuktan fırladı. "Ben yatmaya gidiyorum. Merdiveni arkamdan çekeceğim."

* * *

Brett'in onu aşağıladığını anlaması için o küçük burnun aşağılayıcı bir şekilde ona doğru eğildiğini görmesine gerek yoktu. "Merdivenle uğraşma," dedi buz gibi bir sesle. "İlgilenmiyorum."

Ama değildi. Bütün akşam aralarında çatırdayan gerilim kırılma noktasına ulaşmıştı. Vücudu titriyordu ve tişörtünün altından terler boşalmıştı. Ya ondan uzaklaşacak ya da aptalca bir şey yapacaktı ve o aptalca bir şey yapmadı.

Ayaklarını kanepenin kenarına bıraktı, açıkça onunla işi bitmişti. Cüppesi ayrıldı ve çıplak, biçimli bacakları dizinin hemen üstüne kadar ortaya çıktı ki bu da yeterince yüksek değildi.

"Sandığın kadar seksi değilsin." Parmaklarını umursamaz bir tavırla merdivene doğru salladı. "Hadi bakalım. Saklandığın deliğe doğru koş."

"Kahretsin, Rory! Burada iyi adam olmaya çalışıyorum."

"Ah, teşekkürler," diye alay etti. "Çünkü beni korumana ihtiyacım var." "Kastettiğim bu değildi."

Ama adam onu aşağılamıştı ve kadın da çok sinirliydi. "Bilgin olsun diye söylüyorum,

Düşündüğün kadar büyük bir ödül değilsin. Gerçekte ne olduğunu biliyor musun?"

Ona söyleyeceğine dair bir his vardı.

"Sen kibirli, egoist bir işkoliksin! Kendini beğenmişsin ve gösterişçi, sıg ve bir kadını elde etmek zorunda olan onu yatağa atmak için *sarhoş*!"

"Seni sarhoş etmek zorunda değildim! Sen zaten-" Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun kötü bir fikir olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun! Sen benim kız kardeş-"

"En büyük müşterin. Blah. Blah. Oh, evet, biliyorum." Neredeyse tükürüyordu.

banyoya doğru yürürken ona bu sözleri söyledi. "Tartışma bitmiştir. Böyle bir şey olmayacak." Perdeyi kapıdan geriye iterek içeride kayboldu.

O Nehir'di. Lazer odaklı. Kurnaz. Disiplinli. Ama tek fikirliliği bir fay hattı geliştirmişti ve o da oydu. Onun peşinden gitti.

Banyo basitti. Kütük duvarlar, bir duş kabini ve lavabonun üzerinde bir ayna. Tuvaletin üzerindeki çıplak pencere kulübenin arkasındaki karanlık ormana bakıyordu.

Kıvrımlı kalçalarını lavaboya dayamış, kollarını yuvarlak göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, o tatlı, hoppa yüzünde yersiz bir alaycılıkla ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ne yaptığımı bilmesem bile seni bu kadar kızdıran her ne yaptıysam özür dilerim." Dürüst bir adam için yalan söylüyordu. Hem de çok. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kadının ayağıyla ön sevişme yapmıştı ve yanıt verdiğinde, yapmak istediği son şeyi yapmış ve onu reddetmişti. Kolunu ovuşturdu. "Tamam. Ne yaptığımı biliyorum. Panikledim, tamam mı?"

Dudağının kıvrılmasından da anlaşılacağı üzere bu pek de hoşuna gitmedi. "Nehir, panik? Hiç sanmıyorum."

"Tanrı aşkına, ben de insanım. Sadece -ne dedin sen? -egoist, kibirli bir zorba değilim."

"Ben sana kabadayı demedim. Dangalak dedim."

"Anlaşıldı." *Asla özür dileme. Asla açıklama yapma. Tabii bu bir müşteriye . .. ya da bir koç ... ya da bir genel müdür.* Ayrıca bir müşteriye Birkaç takım sahibi ve birkaç reklam yöneticisi, ama sadece bir müşterinin kıcını kurtarmak için, şimdi yapmak zorunda olduğu gibi kendi kıcını

değil. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

İçinde biriktirdiği tüm buhar patladı. "Nasıl? Küçük hanımı açıkça istediği bir şeyden koruyarak. Geçmiş zaman kullanımına dikkat edin. Geçmiş zaman demek-"

"Geçmiş zamanın ne anlama geldiğini biliyorum!" Daha önce de imkânsız insanlarla uğraşmıştı ve Nehir'in cazibesine kapıldı. "Sence baştan başlayabilir miyiz?"

"Tam olarak hangi noktadan?" "Sen seç."

"Peki ya 'Siktir git' dediğim zaman?"

"Gerçekten söylediğini sanmıyorum-"

"Ben de bunu düşünüyordum!"

"Eminim öyledir. Tamam. Sen kazandın. Ben gidiyorum. Ama önce . . ."

Uzun bir adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu omuzlarından tuttu, o güzel mavi gözlere baktı ve bütün gün istediği gibi, Eros'un yay ağzını sert ve derin bir şekilde öptü.

Kalbi onun tadıyla göğsünü dövdü ve vücudu alev aldı. Ona doğru bastırdı, yarı çıldırmış gibiydi ... kanında sıcaklık cızırdıyordu ... ta ki tüm bu rıza meselesi bir kova buzlu su gibi yüzüne çarpana kadar- Özellikle istemesi gereken ama istemediği izni. Çünkü o bir pislikti!

Dehşete kapılan adam, sanki radyoaktif hale gelmiş gibi ondan uzaklaştı. "Özür dilerim." Bir özür daha. "Sinyallerimi yanlış almış olabilirim. Eğer yaptıysam-"

"Sen olmak zor, değil mi?" Kollarını adamın boynuna doladı ve kendi öpücüğünü vermek için içeri girdi, evrendeki en başarılı fahişe gibi komutayı ele aldı. Vücutları birbirine bastırıyordu. Adamın eli -o asi eli- 1930'ların film yıldızları gibi giydiği bornozun kravatını karıştırdı.

Altında kısa, kabarık naylon bir elbise vardı. Onun yaşındaki hiçbir kadının on yıllardır giymediği bir elbise. Eli eteğe dokundu ve hiçbir kız arkadaşının giymeyeceğini düşündüğü bir çift külotun altına kayd. giymiştim. Tanga değil. Bikini bile değil. Beline kadar inen ve bacak deliklerinin etrafında aptalca bir fırfır olan gerçek bir külot. Daha önce hiç bu kadar seksi bir şeye dokunmamıştı. Dantelle oynadı, parmaklarını kaydır-

Göğsüne yapılan hafif bir baskı onu dondurdu. Onu itti ve titrek bir gülümseme verdi. "Sabah görüşürüz." Eli onun kasıklarına dokundu - yanlışlıkla mı, bilerek mi, bilmiyordu. "Kanepeyi alabilirsin. Ben yatağı alıyorum."

Şaşkınlıkla onun banyodan çıkışını izledi. *Az önce ne olmuştu öyle?*

* * *

Rory'nin titreyen, şehvetten harap olmuş bacakları onu merdivenin altı basamağına güçlükle taşıdı. Kimonosu açık kalmış ve kısa geceliği nemli tenine yapışmıştı.

Çatı katı ateşliydi ama o daha ateşliydi. Yine de bir şekilde, onun için önemseddiği biriyle seks yapmanın vücut parçalarını birleştirmekten daha fazlası olması gerektiğini hatırlayacak kadar dayanmıştı. Onunla daha fazla ilişkiye girme riskini göze alamazdı, kendi varlığının bataklığında debelenirken, tutunacak sağlam bir ip arama tehlikesiyle karşı karşıyayken olmazdı. O hayattan daha büyük bir adamdı, bir odaya sadece girerek onu ele geçiren bir adam. Zaten kendisini beceriksiz hissettiren bir erkek kardeşi vardı. Kendisini aynı şekilde hissettiren bir sevgiliye ihtiyacı yoktu. Bu yüzden neredeyse imkansız olanı yaptı. Onu kendinden uzaklaştırdı.

Bornozunu çıkarıp yatağın ucundaki pencereye doğru ilerledi ama sıcak ve nemli hava onu serinletmek için pek bir şey yapmadı. Bunun için bir Ocak kar fırtınası gerekliydi.

Nemli buklelerini boynundan kaldırdı ve o öpücüğün baş döndürücü heyecanını hatırladı. Hangi kadın o ateşli adamdan tahrik olmazdı ve kaç oradan uzaklaşacak cesarete sahip olurdu? Onu arzulamanın yanı sıra, o pislği de önemsiyordu. Evet, adam belalının tekiydi ama aynı zamanda kendi tarzında açık sözlü, zeki, anlayışlı ve kabul ettiğinden çok daha terbiyeliydi.

O öpücükten geri çekilirken öyle kederli görünüyordu ki, sanki kızın bunu kendisi kadar istemediğinden korkuyordu. Ama o çok istiyordu. Hem de çok istiyordu. Oysa burada, yanında sadece bir çarşaf ve yastık olan bir yatakta uzanmaya hazırlanıyordu.

Uykuya dalması uzun zaman alacaktı.

* * *

Brett'in boynu tutulmuştu ve sırtı ağrıyordu. Saat daha altı olmamıştı ve sefil bir geceyi kanepede geçirmişti. Bavulunu almak için merdivenden çatı katına çıkarken, açık pencereden gelen loş sabah ışığı, alanın çoğunu kaplayan rahat, büyük boy yatakta uyuyan Rory'nin üzerine düştü. Dün gece giydiği bornoz yerde duruyordu ve

Onun yanında sürünmek o kadar bunaltıcıydı ki, gözlerini kaçırmak için kendini zorlaması gerekti. Haftalık çantasını aldı ve neredeyse ona bir daha bakmadan merdivene geri dönmeyi başardı. Neredeyse, ama tam olarak değil.

Yan yatmıştı, yanağından süzülen bukleler nefesinin yavaş ritmiyle hafifçe kalkıp iniyordu. Çarşafı yatağın dibine atmıştı ve dudakları şişmişti. Ya uyurken onları kemiriyordu ya da dün geceki öpücüğün bir sonucuydu.

Seksen yaşın altındaki hiç kimsenin sahip olmaması gereken bu kıyafetin gecelik kısmı uyurken beline kadar inmiş ve her şeyi hayal gücüne bırakan o eski moda beyaz külotu ortaya çıkarmıştı. Belki de uykusuz gecesinin etkisiydi ama en dar tangadan bile daha seksiydiler.

Onu uyurken izlemek onu yeniden sertleştirdi. Kendini merdivenden inmeye zorladı ve banyoya yöneldi. Bir fincan kahve içmeyi ne kadar arzuluyorsa, buradan gitmeyi o kadar arzuluyordu.

Duş alıp giyindikten sonra banyodan çıktığında Rory'nin çatı katının kenarından kendisine baktığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerini ovuşturdu ve esnedi.

"Uyumaya devam et." Sanki dünyanın en büyük baş belasıymış gibi ona hırladı, ki öyleydi. "Yolun aşağısındaki en yakın komşulara doğru yürüyeceğim. Arabayı çıkarabilmem için ağacı kaldıracak bir pikap kiralayabilir miyim diye bakacağım."

Kendini merdivene attı. "Bana bir dakika ver. Ben de seninle geliyorum."

İlk başta, merdivenden inen fırfırlı külotun içindeki yuvarlak poponun mükemmel görüntüsüne kendini kaptırıp cevap veremedi ama sonunda sesini buldu. "Burada kal ve döndüğümde içmek için kahve hazırla."

"Sen giderken küçük kadının kahve yapmasını mı bekliyorsun? Maceracılık mı? Öyle bir şey olmayacak. Bana üç dakika ver." Banyoya doğru ilerledi.

"Sanki her kadın üç dakikada hazırlanabilirmiş gibi," diye seslendi arkasından. "Sıra sende, göt kafa. İki buçuk dakika olsun."

"Büyükanne külotu giyiyorsun!"

"Sen bir sapıksın," diye karşılık verdi. Kendine rağmen gülümsedi.

10

Anlaşıldığı üzere, dünkü kıyafetleriyle, makyajsız, karışık saçları Yankees şapkasının arkasına dolanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ortaya çıkmadan önce kahve fincanını suyla dolduracak zamanı ancak bulabilmişti. "Bir dahaki sefere kiminle konuştuğunu unutma."

"İç çamaşırını gördüm," diye karşılık verdi, çünkü konuşmaları ilkokul bahçesine kadar gerilemişti.

"Bu gününü güzelleştirmiş olmalı." Numune kutularından bazılarını alıp sırt çantasına koydu. "Rüşvete ihtiyacımız olabilir."

Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi kapıdan onun önünde çıktı.

* * *

Rory çakıllı yoldaki çamurlu bir çukurun etrafından dolandı. Brett dün gece hakkında tek kelime etmemişti. Sanki her şeyi unutmuş gibiydi. Kadın kasketinin siperliğinin altından ona baktı. "Burada, vahşi doğada bile saçların çok gülünç."

Kaşlarını çattı. "Saçım ile ilgili bu şey de neyin nesi?"

Dün geceyle ilgili düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Böyle bir şey olmamıştı. Sadece bir rüyaydı. Islak bir rüya. "Şu sevimsiz erkek saç modeli fotoğraflarından birine benzediğinde şaşırıyorum."

"Tüm bu kıskançlıkla yaşamak acı verici olmalı."

"Pek sayılmaz. Buna alışkınım." Saçlarını onun gibi arkaya doğru tarayıp yüzüne mükemmel bir güç görünümünü vermek isterdi ama bunun için ne kişiliği ne de kariyeri vardı.

Yol kenarına atılmış parçalanmış bir çöp torbasının yanından geçtiler. Vızıldayan bir sivrisineği uzaklaştırdı. "Dün gece biraz kontrolden çıktık."

Sonunda konuyu açmıştı. "Pek sayılmaz. Seninle oynuyordum."

"Benimle oynamak mı?"

Bu konuda akıllı davranması gerekiyordu, bu da ciddi bir konuşma yapmaması anlamına geliyordu. "Ellerini kendine saklamayı gerçekten öğrenmelisin."

"Hey, elleri dolaşan tek kişi ben değilim."

Sivrisinek ona doğru yöneldi ve o da sivrisineğe bir hamle yaptı. "Eski bir erkek arkadaşım ile ilgili bir fantezi kuruyordum."

"Öyle mi?" Çamurlu bir köy yolunda yürümek için onun spor ayakkabıları kadar kullanışlı olmayan mokasenlerinin altındaki çakıllar çıkırdadı. Telefonunu çıkardı ve ekranını kontrol etti. Yüzündeki hoşnutsuz ifade, cep telefonu nirvanasına kulübede olduğundan daha yakın olmadığını gösteriyordu. Telefonu tekrar cebine soktu. "Mesele şu ki-"

"İşte senin bağımlı beyninin kaçırdığı şey, Rivers. Ben ilişki insanı değilim. Ben bir ilişki insanıyım, biriyle çıkma ve seni tanıma insanıyım. Dün gece olanlara rağmen -oteldeki o adi olayda olanlara rağmen- birkaç elleme ve hızlı bir dürtmeden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Hızlı bir *dürtme* mi? Bayan, gittiğimiz yol-"

"Duygusal yakınlığa anlık hazlardan çok daha fazla ihtiyacım var. O lokum testini geçirdim."

"Öyle mi?" Adam neredeyse onunla alay ediyordu. "Ben olsam bütün çanta için pazarlık edecek kadar akıllı olurum!"

Muhtemelen haklıydı.

Hardal sarısı bir çiftlik evi göründü. Noel telleri ışıklar hâlâ verandanın üzerinde sallanıyordu ve solan sardunyalılarla dolu nane yeşili eski bir mutfak lavabosu çim sanatı olarak hizmet ediyordu. Yolda son model bir pikap duruyordu.

"Bingo." Brett ön verandaya doğru yürüdü ve o kamyonun yanında beklerken zili çaldı. Kimse cevap vermedi ama uzaktan gelen sesler evin arka tarafından duyuluyordu. "Sen burada kal," dedi Brett.

Bunu görmezden gelerek evin yan tarafına doğru onu takip etti. Arka bahçeye ulaştıklarında, Camo Man'in galvanizli metal bir kulübenin arkasından çıktığını görünce dehşete kapıldı. Dün geceki üniformasını ve fallik tabancasını giymişti. "İkinizi tekrar görmeyi beklemiyordum."

"Burada olmayı beklemiyorduk," diye cevap verdi Brett. "Fırtına kulübedeki bir ağacı devirdi ve arabam garaj yolunda mahsur kaldı."

Camo Man sanki onlardan daha iyi bir şey beklemiyormuş gibi başını salladı. "Ve şimdi, yardıma ihtiyacınız var."

"Ağacı yoldan çekmesi için para verebileceğim birini tanıyor musun?" Brett yumuşak bir sesle söyledi. "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Şimdi benim gibi bir *moron* sizin gibi zeki insanlara nasıl yardım edeceğini nereden bilsin?"

Rory bir adım öne çıktı. "Yanlış konuşmuş olabilirim," dedi aceleyle. "Ama kendimi savunmak için söylüyorum, zamanını harcayan erkekleri destekleyemem-"

"İşe alabileceğim birini tanıyor musun?" Brett araya girdi. "Çikolata getirdim," dedi Rory.

Kamuflajlı Adam elini tabancasının kabzasına götürdü ve kadın tedirgin oldu. "Onları sadece bize bir daha ateş etmeyeceğine söz verersen teklif ediyorum. Ya da en azından bana. Erkek arkadaşım tek başına."

"Ne oluyor, Rory?" Brett haykırdı.

Camo Man başını salladı. "Dostum, başına devrilmiş bir ağaçtan daha fazla bela aldın."

"Haksız değilsin," dedi Brett.

Rory'nin ortamı yumuşatma çabası pek işe yaramadığından, bu hakareti görmezden gelmenin daha akıllıca olacağına karar verdi. Kamuflajlı Adam başını ormanın içinden geçen dar bir patıkaya doğru salladı.

sesler duyuyorlardı. Brett bir kez daha ona olduğu yerde kalmasını söyleyen bir bakış attı ama vicdanı onun yalnız gitmesine izin veremezdi, bu yüzden aceleyle onun önüne geçti.

"Rory . . ."

"Dikkat et de şu mokasenleri mahvetme," diye seslendi omzunun üzerinden.

Ağaçlar çamurlu bir koruluğa açılmadan önce fazla uzaklaşmamışlardı; korulukta birkaç vıcık vıcık çadır, birkaç pop-up kampçı, eski bir karavan ve birkaç kamyonet vardı. Yaprak küfü, kahve ve benzin kokusu burun deliklerine çarptı. Spreyle boyanmış bir insan tasvirinin kurşun delikleriyle delik deşik edildiği ham tahtalardan yapılmış kaba bir duvarın yanındaki bir kütüğün üzerinde oturan iki genç moronu gördü. Birkaç kişi de beyaz plastik sandalyelere uzanmış, yalıtımlı kahve fincanlarını tutuyordu. Onların arkasına birisi "İsa Kraldır" yazılı bir pankart asmıştı; eski Pazar okulu öğretmenlerinin bunu yersiz bulacağından emindi.

Bütün erkekler ona bakıyordu. Brett evindeymiş gibi görünüyordu.
"Burada iyi bir operasyon yürütüyorsunuz."

Kimse gülmese de Camo Man şaşırtıcı bir mizah anlayışı göstererek,
"Fazla bir şey değil, ama evim," dedi.

Rory kendini tutamadı. "Artık burayı gördüğümüze göre, bizi öldürmek zorunda değilsin, değil mi?"

"Toplanma hakkını hiç duymadınız mı?" Camo Man dedi ki. "Anayasa'da güvence altına alınmıştır. Ve şuradaki Shelby Smith de ilçe şerifi."

Şerif Smith onlara başıyla onay verdi.

Rory çikolatayı çıkarmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi ama sırt çantasını çıkarırken birden göğsüne doğrultulmuş bir tüfekte karşılaştı.

"Ben silahlı değilim!" Şerif Smith'e doğru döndü. "Bunu görüyor musun? Tutuklayın onu!"

Şerif, "Bobby'nin bildiği tek şey, senin silah çekeceğin," dedi. "Ben bir çikolatacıyım! Neden silahım olsun ki?"

Şerif omuz silkti. "Etrafta bir sürü deli var."

Brett onunla tüfeğin arasına girdi. "Beni kızdırmaya başlıyorsunuz."

"Bırak onu Bobby," dedi Camo Man. "Onunla ilgili tek tehlikeli şey koca ağzı."

Rory sırt çantasını sıkıca kavradı. "Unutun bunu! Çikolatamı hiçbirinize vermeyeceğim."

Şerif, "Çikolatayla ne alıp veremediği var?" diye sordu.

Brett, "Onu savunmak gerekirse, ülkedeki en iyi çikolata olabilir," dedi.
"Arkadaşlarına sor. Daha önce hiç böyle bir şey tatmadınız."

"Ve sen bunu yapmayacaksın," diye açıkladı Rory.

"Peki o zaman," dedi Camo Man. "Ağaç sorununuzda size yardımcı olamadığımız için üzgünüz."

Brett sırt çantasını kaptı ve tüm numune kutularını dağıtmaya başladı. Birkaç dakika içinde, bu örneklerin onun sıkı çalışmasını cilalamasını, daha fazlasını getirmediği için şikayet etmesini ve ona hükümetin zorbalığı hakkında ders vermesini izlemek zorunda kaldı; tüm bunlar Şerif Smith'in tabancasını çekip ahşap duvardaki spreyl boyalı figürün kafasına bir kurşun sıkmasıyla noktalandı.

* * *

Kamp alanının etrafında yarım düzine pikap dolaşmasına rağmen kimse ağacın taşınmasına yardım etmeye gönüllü olmadı. Ancak Camo Man onlara elektrikli testeresini ödünç verdi.

"İşin bitince kulübenin verandasına bırak. Ben alırım.

Öğleden sonra." Kıkırdadı. "Ve nasıl kullanılacağını bulmada iyi şanslar."

"En azından bizi öldürmediler," dedi Rory, Brett'le birlikte elektrikli testereyle yolda ilerlerken.

"Benim hayatım tehlikede gibi görünmüyordu. Ancak sizinki ..."

"Hala diyorum ki, buradaki kadınlar bu eziklerden bazılarıyla çıkmaya başlasalar ..."

"Teorinizi hatırlıyorum."

Adamın çamura bulanmış mokasenlerine baktı. "Ayakkabıların mahvolmuş." "Umurumda değil."

"Bir çift bin dolarlık ayakkabıyı mahvedebilecek kadar zengin olmak ve bunu umursamamak nasıl bir şey?"

"Bin dolara mal olmadılar ve anlamanız gereken şey şu. İnandığının aksine ayakkabılar, kıyafetler ya da saçım umurumda değil. Ama temsil ettiğim oyuncular genç, birçoğu yoksul büyüdü ve kaybettikleri zamanı telafi ediyorlar. Eğer yirmi dolarlık spor ayakkabılarla gelirsem, tüm güvenilirliğimi kaybederim."

"Clint öyle biri değil."

"O fakir büyümedi." Onun ne demek istediğini anladı.

"Sinyal alıyorum!" diye bağırdı, sesi ıssız bir adada mahsur kalmış ve bir kurtarma helikopteri görmüş biri gibiydi. Bir eliyle çılgınca telefonunu karıştırmaya başladı, diğer eliyle de zincirli testereyi sallıyordu.

Kendi telefonunu çıkardı ama ucuz fiyatlı operatörü Kuzey Michigan'ın vahşi doğasına hizmet vermeye uygun değildi.

Telefonu gelen mesajlarla çınlamaya başladı ve başparmağı ekranda hızla ilerledi. Zincirli testereyi ondan aldı.

"Kahretsin! Kaybediyorum!" Telefonunu başının üzerinde tuttu ve aceleyle yolun diğer tarafına geçti.

"Bir ağaca tırmanabilirsin," diye önerdi.

Cep telefonu sinyali engelini aşmakla o kadar meşguldü ki cevap veremedi.

Zincirli testere yedeğindeyken onu geride bıraktı ve yürüyüşüne devam etti. Kulübenin garaj yoluna döndüğünde, bir çift yaban hindisi önüne fırladı. Aniden durmadan önce ancak on metre daha gitmişti.

Az ileride kirli mavi bir Range Rover park etmişti.

Koşmaya başladı.

Clint kulübenin ön basamağında oturuyordu, çıplak ayakları kirli, dama desenli bir minibüsün içine sokulmuştu, elinde bir kahve fincanı vardı. Saçı sakalı dağınıktı, üzerinde haki bir şort ve kirli beyaz bir tişört vardı.

"Clint!"

Başını kaldırdı. "Rory?"

Bütün o eski kızgınlık geri geldi. Babası neden onunla Clint'le ilgilendiği kadar ilgilenmemişti? Kristin neden ona gerçek bir anne olamamıştı? Ve Rory neden hayatında on yıl önce olduğundan daha ileride değildi?

Kahve fincanını verandaya bıraktı ama kadın yaklaşırken ayağa kalkmadı. Tüm kızgınlığını kalması gereken yere, içine itti.

Rory'nin bulaşık suyu sarısından bir ton daha koyu olan saçları sanki haftalardır tarak ya da makas görmemiş gibiydi. Sadece sakalının yumuşattığı kare yüzü ve sert çene çizgisi Rory'nin yuvarlak yüzünden daha farklı olamazdı, ama babalarından aynı mavi gözleri miras almışlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi pek de umurundaymış gibi çıkmıyordu, bu da onu her zamanki aşırı hevesli selamlama şeklinden farklıydı.

Onun kırmızı çerçeveli gözlerine baktı ve anladı. "Ashley'i duymuşsundur."

"Evet." Dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Evet, duydum."

"Özür dilerim." Zincirli testere üç kilodan daha ağır olamazdı ama çok daha ağır geliyordu. Onu yere bıraktı ve verandada onun yanına oturdu.

Onu bu şekilde görmeye ya da aralarına giren ağır sessizliğe alışık değildi. Son zamanlarda birlikte oldukları birkaç durumda Clint sessizliklerini arkadaşlarından biri ya da ziyaret ettiği bir yerle ilgili komik bir hikâyeye doldurmuştu. Konuşmalarında ağır yükü o taşırdı. Şimdi umurunda değil gibiydi.

Ona gerçeği söylemek zorundaydı ama bu kadar bunalmışken değil. "Menajerin ve ben birlikte geldik."

Ellerini indirdi ama başını eğdi. "Tıpkı ailemi ipe çekmek için yaptığı gibi."

Kızın tam olarak ne kadar tuzağa düşürüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Çamura bulanmış spor ayakkabılarını uzattı. "Son zamanlarda onunla mutlu olmadığından bahsetti."

Sonunda kafasını kaldırdı. "Ashley'i mahvetti."

"Eminim bunu duymak zor olmuştur ama sizin için en iyisini düşünüyor gibi görünüyor."

"Onu tanımıyorsunuz. O sadece kendi komisyonunu düşünüyor."

Clint hiçbir zaman alaycı olmamıştı ama onun bu kadar üzgün olduğunu da hiç görmemişti.

Brett, Clint'in çamurlu arabasının arkasından dolandı ve başını arabaya doğru eğdi. "Kamp yapıyormuşsunuz," dedi önlerinde dururken.

Rory, Clint'in arabasının yanından geçerken arabanın arkasındaki açık hava malzemelerini de fark etmişti.

"U.P.'deydim." Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Rory, Kristin'in geçen yıl Clint'in Michigan'ın Yukarı Yarımadası'na yaptığı bir balık avı gezisinden şikâyet ettiğini hatırlıyordu. Kristin, bölgenin küçük oğlu için fazla seyrek nüfuslu olduğunu düşünüyordu. "Ya bir çeşit

Acil durum mu?" diye yakınmıştı Rory'ye. "Neden o da diğer profesyonel oyuncular gibi Miami'yi ziyaret edemiyor?"

"Ama bunun yerine Michigan'da balık tutmaya giderek önleyeceği cinsel yolla bulaşan hastalıkları bir düşünün," diye karşılık verdi.

Kristin bunun için onun kafasını koparmıştı.

"Sana ulaşmaya çalışıyordum," dedi Brett sakın bir sesle.

Clint elini çok uzun saçlarının arasından geçirdi. Onunkinin aksine, saçlarında hain bukleler yerine doğal dalgalar vardı. "Cep telefonumu torpido gözüne kilitlemiştim. Dün gece Newberry'ye gidene kadar kontrol etmedim. Her ne oluyorsa

dünyada olup bitenleri bilmeme gerek yoktu." Başını kaldırıp onlara baktı.
"Belli ki yanılmışım."

Yani dün geceye kadar Ashley'den haberi yoktu.

"Ashley için üzgünüm." Brett'in sesi de en az onun kadar yetersiz geliyordu.

"Evet, eminim," dedi Clint acı acı. "Ölümünün şüpheli olduğunu söylüyorlar.

Bu da ne demek oluyor? Ve benim evimde ne işi vardı?" Brett,

"Polisle temasa geçmeniz gerekiyor," dedi.

"Benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyorlar, değil mi?" Öfke sözlerini kırptırdı.

Brett sessizce, "Sana bazı sorular sormaları gerekiyor," dedi.

"Ve burada kendime, fişi çekersem dünyanın dönmeye devam edeceğini söyledim."

Rory'nin şu anda aklına gelen tek şey, doğal olarak yapması gereken şeydi. Ayakkabılarını yere vurarak dibine yapışmış çamurlu topakları çıkardı. "Arabanda yiyecek bir şeyler var mı? Kahvaltı hazırlayayım."

"Soğutucuda," dedi Clint. "Ama ben aç değilim."

"Yine de bir şeyler hazırlayacağım."

Açılmamış bir somon füme paketi, biraz ıspanaklı tortilla ve birkaç halka kurutulmuş ananas aldı. Elektrikli testere garaj yolunda çığlık atarken, o dört sandviç dürüm yaptı. Ne zaman merakı çok fazla gelmeye başlayınca, ön pencereden onları izlemek için durakladı. Brett testereyi Camo Man'i şok edecek bir verimlilikle kullanıyordu. Clint çalıları çekip götürüyor, mekanik bir şekilde hareket ediyor, ikisi de konuşmuyordu.

Kahvaltı tortillalarını masaya koydu ve bir fincan kahve pişirdi ama kahve çekirdekleri eskimişti ve sonuçları acıydı. Kulübenin kapısı açıldı ve adamlar içeri girdi.

". . . Bert Perkins'i ara," diyordu Brett. "Avukatınız olmadan polisle konuşmayın."

"İnsanların bana ne yapacağımı söylemesinden bıktım."

Her zaman tanıdığı o sevimli ağabey neredeydi?

"Beni sana göz kulak olmam için tuttun," dedi Brett kesin bir ifadeyle.

"Ben de bunu yapıyorum."

"Öyle mi?" Clint tezgâhın üzerine fırlattığı araba anahtarlarını kaptı.

"Şehre geri dönüyorum."

Kahvaltı etmeden ya da onu yanına almayı teklif etmeden kapıdan çıktı.

Kahvaltılık ekmeği lezzetli olsa da midesine iyi oturmamıştı ve kabin kahvesi içilemeyecek durumdaydı. Bir yerde durdular. İyi bir fincan için Ludlow. Ancak esas olarak Wi-Fi için durdular.

Rory fırın-kahve dükkanı kombinasyonunun dışındaki bir masada otururken, Brett birkaç metre ötedeki kaldırımını arşınılıyordu, telefonu kulağına dayalıydı ve

Ne zaman yön değiştirse güneş gözlüklerinin camları güneş ışığında parlıyordu. Çok sayıda *evet* duydu ve *daha iyi olamazdı*, talepkar müşterileri yatıştırırken uçan parmaklı mesajlarla birleşti. Bir konuşmada, patronuyla konuşuyor gibi görünüyordu ve onun "üzerinde çalıştığını" söylediğini duydu. Böylesine yüksek gerilimli bir işten nefret ederdi ama onun çalışma tarzına saygı duymak zorundaydı. Kendisi de böyle çalışmak istiyordu - tek başına adanmışlık ve günün sonunda başarı hissiyle.

Sonunda telefonunu bir kenara bıraktı ve onun karşısındaki beyaz plastik sandalyeye oturdu. Kahvesinden bir yudum aldı ve başparmağını kâğıt bardağın kenarında gezdirdi. "Ona ne yaptığını söylemedin."

Ashley'e söylediği yalanı kastettiğini biliyordu. "Hiç şansım yoktu."

"Cehenneme gitmedin. Kırk beş dakikadır o yolu temizliyorduk. Tek yapman gereken kafanı kapıdan çıkarıp konuşmak istediğini söylemekti."

Onu savunmaya geçirdi. "Ashley'nin öldüğünü bir gece önce öğrendi. Ona daha fazla yüklenmek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu."

"Onun için mi yoksa sizin için mi en iyi zaman?" "Bu haksızlık."

"Bunu erteleyemezsin, Rory."

Adam haklıydı. Masanın üzerine dökülen kahveyi fırının peçetesiyle sildi ve başını salladı. "Döner dönmez onunla konuşacağım."

"Güzel." Güneş gözlüklerinin modaya uygun, şeffaf plastik çerçevelerinin ardından ona baktı. "Ondan önce Nasıl bir iş istersiniz?"

"Birini öldürmek zorunda mıyım? Boş ver. Benim açımdan kötü zamanlama."

"Chicago'ya dönmeden önce küçük bir yoldan sapmam gerekiyor ve o gün için geçici bir asistana ihtiyacım olduğu ortaya çıktı." Boş boş telefonuna dokundu.

"Ne kadar ödüyorsun?"

Kahvesini yudumladı. "Ne istiyorsun?"

Başının üzerinde iki bin dolarlık bir para cezası, rafları boş olan yağ yakan bir yiyecek kamyonu ve yakında ödenmesi gereken bir daire kirası vardı.

"Bin

dolar," dedi, sadece cehennem için. "Sana

iki elli vereceğim."

"Bin mi?" "Yüz."

"Hayatımın hikayesi." Gelir elde etmeye o kadar odaklanmıştı ki, bunu kazanmak için ne yapması gerektiğini düşünememişti. "İş nedir?"

"Sen sür. Sana arabada anlatırım."

Direksiyonda yine o varken Ludlow'dan yola çıktılar. Adamın arabanın GPS'ini Detroit havaalanına ayarlamasını izledi. "Uçuyor muyuz? St. Barts? Maui? Paris'e mi?"

"Philly."

İç çekti. "Elbette. Bu arada, sana kahve getirmeyeceğim. Yani, sana kahve getirebilirim ama sadece işimin bir parçası değilse."

"Not edildi."

Telefon görüşmeleri arasında ona Tyler Capello'dan bahsetti. "Eagles'ta üçüncü yılını geçiriyor ve ligin en iyi koşucularından biri. Eski iş arkadaşım Nate Douglass onu Florida State'ten hemen sonra transfer etti.

Tyler'ın ikinci sezonunda Nate ile araları bozuldu. Tyler sonunda Nate'i kovdu ve Tommy Landom-Landom Sports Management adında bir çakalla anlaştı. Patronum da Nate'i kovdu."

"Bu çok sert görünüyor. Elbette böyle şeyler olur." "Bu şekilde değil. Nate, Tyler'ın annesiyle başa çıkamadı."

"Sorun neydi?"

"Callie Capello ona asıldı, erkeklerle yapmaya eğilimli olduğu bir şey. O türünün tek örneği."

Rory parçaları birleştirdi. "Sanırım Nate hayır demedi."

"Callie görünüşe göre çok ikna edici. Yine de Nate'in daha iyi bilmesi gerekirdi ve ilişkileri birkaç ay sonra Nate bitirmeye çalıştığında hızla yokuş aşağı gitti. Kısa sürede Tyler'ın eski menajeri oldu."

"Bana tüm bunların içinde nasıl yer aldığını anlat."

"Bu sabah yaptığım telefon görüşmelerinden biri patronum Heath'leydi. Tyler aniden benimle konuşmak istediğine karar verdi. Sadece benimle."

"Ve sen her şeyi bırakıyorsun - Clint'in hapse girebileceği gerçeği de dahil - Philadelphia'ya uçup Tyler'la buluşabilmek için mi?"

"Clint'le yarından önce önemli bir şey olmayacak ve Tyler beni hemen görmek istiyor. Umarım Landom'ın çok konuşan ve berbat bir ajan olduğunu anlamıştır." Telefonunu kontrol etti. "Landom şaibeli işe alma taktikleri olan ve sadece kendisine fayda sağlayan yan anlaşmalar yapma eğiliminde olan dibe vurmuş bir adam. Hatta birkaç ciro anlaşmasından gelen parayı kendi cebine aktardığına dair bir hikaye bile dolaşıyor."

"İlginç, ama ben tüm bunların neresindeyim?"

"Tyler Tommy'den kurtulacaksa, onunla sözleşme imzalamak istiyorum ama annesinin anlaşmanın bir parçası olmadığından emin olmalıyım. Muhtemelen aşırı tedbirli davranıyorum ama eğer bugün buralardaysa, senin görevin onunla yalnız kalmadığımdan emin olmak."

"Ah, ne kadar tatlı. Sana asılmasından korkuyorsun. Çaresizse tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi?" Kadın ona gülümsedi.

"Asla."

Birkaç saat sonra, Detroit Wayne County Havaalanı güvenlik kontrol noktasından en sevdiği losyonun sekiz onsluk şişesiyle çıkarken, hâlâ Brett ile Tommy Landom arasındaki farkı düşünüyordu. Brett küstah ve rekabetçiydi ama tanık olduğu her şeye göre aynı zamanda onurluydu. Onun aksine. Eğer çenesini kapalı tutsaydı, Clint büyük olasılıkla şimdiye kadar evlenmiş olurdu. Sonu perişan ve servetinde büyük bir göçük olurdu ama Ashley hâlâ hayatta olurdu.

Brett ehliyetini cebine koydu ve golf sopalarıyla hokkabazlık yapan bir adamı atlattı. "Uçağa binmeden önce vaktimiz var ve biraz alışveriş yapmamız gerekiyor."

"Güzel bir valiz seti işime yarayabilir."

"Doğru." Trader Joe'nun çantasına dikkatle baktı. "Ama ben daha çok üzerindeki şu dağınıklığı düşünüyorum."

"Dağınıklık mı?" Kol ağzları kıvrılmış bol keten bir tulum giymişti. dikkat çekici olmayan batık atlet ve çamurlu spor ayakkabıları yerine, parmaklarında Frida Kahlo desenleri olan kanvas ayakkabılar. "Bu kıyafete bayıldım."

"İkiniz bu tulumların içinde yaşayabilirsiniz."

"Onları sevimli yapan da bu." Sırt çantasını bir omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Hiç stil anlayışın yok."

Homurdandı. "Capello'ların evine böyle gelebileceğini bir an bile düşünme. Benim bir ünüm var."

Profesyonel anlamda zayıf bir zemindeydi ve dikkat dağıtmaya çalıştı. "Ben senin koruman olacağım."

"Neresinden bakarsanız bakın."

Rory havaalanının zincir kıyafetlerinden dışarı çıkarken Brett kendi kendine gülümsedi

önündeki mağazada. Sanatsal ifade ve bireysel özgürlük hakkında oflayıp puflarken onun için seçtiği açık mavi-beyaz çizgili pamuklu gömlek elbise onun seçeceği bir şeye benzemiyordu ama asistanının sıcak bir yaz gününde giyebileceği bir şeye benziyordu.

Ayrıca ona çılgın kanvas ayakkabılarını mağazada satılan tek deri sandaletlerle değiştirtmişti.

Kız, bir elinde Trader Joe'nun tıka basa doldurulmuş market poşeti, omzunda sırt çantasıyla kapıya doğru ilerlerken, Clint bir pişmanlık hissetti. Ona gömlek elbise gibi geleneksel bir şey giydirmek, Clint'in avizelerinden birinin ışıklarını kısmak gibiydi. Tanıdığı başka hiçbir kadın giydiği o çirkin keten tulumun altından kalkamazdı, ama onun üzerinde dikkat dağıtıcıydı -içinde uyuduğu büyükanne külotu kadar dikkat dağıtıcıydı-

Çünkü kayış sürekli omzundan kayıyordu. Çıplak kolundan aşağı kaydığına, tulum sanki her an ayak bileklerine doğru yuvarlanmaya hazırmış gibi görünüyordu.

Bal sarısı bukleleri, siyah tül elbisesi ve sıcak kırmızı rujuyla onu otelin balkonunda ilk gördüğü ana geri döndü. *İtiraf et.*

Rory Garrett'tan çok hoşlanıyordu. Onun ukala mizah anlayışını, keskin görüşlerini, vicdan azabını ve bu dünyadan olmayan çikolatalarını seviyordu. Hatta o sahte askerlere karşı koyuşunu bile takdir ediyordu, her ne kadar o sırada neredeyse kalp krizi geçirecek olsa da. Ayrıca araba kullanmasını da seviyordu. Onun aksine, ani hız patlamalarına ya da Sabırsızlandığında bir pisliğin tamponuna binme alışkanlığı. O sabitti.

Ama o bol tulumun gevşek kayışında hiç de istikrarlı bir şey yoktu. Küçük bir kayma ... Kendine dün gece olanları hatırlattı. O Clint'in kız kardeşiydi. Yasak meyve. Zehirli bir elma. Yasak bölge. Rahatsız Etmeyin. Girmek yasak.

Kesinlikle *Giriş Yok.*

Bebek arabası, araba koltukları, sırt çantaları ve panda ayıları ve pembe tek boynuzlu atlarla süslenmiş tekerlekli bavullarla dolu beş kişilik bir ailenin yanından geçti. Onlara acıyarak baktı.

Kapıya vardıklarında Rory fırlayıp bir koltuğa oturdu. "Moralimi bozdun," dedi huysuzca. "Umarım tatmin olmuşsundur."

Sırıttı. "Hiçbir şey senin ruhunu kıramaz. Sen yılmazsın."

Eteğini çekti. "Kalça ameliyatından sonra ilk kez dışarı çıkan seksen yaşında biri gibi hissediyorum."

"Profesyonel görünüyorsun. Ya da en azından yarı-profesyonel." "'Yarı' kısmı ne?"

Onun saçlarına baktı.

"Sakın saçımı eleştirmeye kalkma!" diye bağırdı. "Bunu yapmaya sadece benim iznim var."

"Saçına bayıldım."

"O zaman neden kaşlarını çatıyorsun?"

"İş için biraz fazla yatak odası gibi." "'Yatak odası gibi' mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sanki yeni uyanmışsın gibi." *Bir erkeğin kollarında.*

"Tamam. Ben bağlarım."

Kadın, sırt çantası ve Trader Joe's çantası tuvalete doğru yürürken, "*Bağla beni,*" diye düşündü.

Dizüstü bilgisayarını çıkardı ve en önemli müşterisine yeniden odaklandı. Clint her an Chicago'ya varabilirdi. Bundan sonra neler olabileceğine dair iyi hisleri yoktu.

* * *

Tyler Capello, Philadelphia banliyösünde servetiyle yaptırdığı taklit Toskana villasının devasa ahşap kapısını açtı. Koyu renk kıvrıkcık saçları, büyük elmacık kemikleri ve parlak bir teni vardı. Aynı zamanda

Bir koşucu için ideal bir vücuda sahipti; 1.80'den biraz kısa boylu ve tıknazdı. Gri kapüşonlu bir tişört ve hız ve güç için tasarlanmış güçlü bir şekilde şekillendirilmiş bacakları ortaya çıkaran kil rengi bir şort giyiyordu.

"Tyler, seni tekrar görmek çok güzel. Bu Rory, asistanım."

Kız hemen cevap vermeyince Brett'in dirseği kaburgalarına saplandı. Bakışlarını isteksizce bacaklarından çekti. "Tyler, seninle tanıştığım memnun oldum. Ben bir hayranım."

"Öyle mi?" Şımarık bir şüphecilikle onu tepeden tırnağa süzdü. "Benim koşu stilimi nasıl tanımlarsın?"

"Ani çıkışların ve hızın var. Çeviksin. Harika bir dengeye sahipsin. Ve deliğe girdiğinde, oyun biter."

Göz ucuyla Brett'in sol kaşının seğirdiğini gördü. Kızın oyunu ne kadar iyi bildiğinin farkında değildi ama büyürken Clint'in maçlarını izlemek zorunda kalmıştı. Daha sonra, sadece babasıyla yorumlarını paylaşabilmek için izlemişti, evden ayrıldıktan sonra aralarındaki birkaç etkileşimden biriydi bu. Tyler Capello'nun özel yeteneklerine gelince. O da doğru olsun ya da olmasın her egoist koşucunun duymak istediği şeyleri tekrarladı.

"Ondan hoşlandım," dedi Tyler Brett'e, onları çok katlı girişten geçirip geniş bir oturma odasına götürürken.

"Çok etkilidir."

Çikolata yapmak dışında kendini tanımlamak için kullanacağı bir kelime değildi.

Devasa büyük odaya girdiklerinde, sadece Callie Capello olabilecek bir kadın, Toskana sütunlarıyla çevrili bir kemerden içeri süzüldü. İri, cesur ve güzeldi; tıpkı Renoir'ın kadınlarından biri gibiydi ama pastel yerine ana renklerle boyanmıştı.

Tyler çok gençken doğmuş olmalıydı, çünkü neredeyse kırk yaşında gösteriyordu. Uzun siyah saçları, ela gözleri ve dolgun dudakları vardı. Rory'ye o kadar olgun bir eriği hatırlatıyordu ki, ısırınca çenesinden aşağı suyu damlıyordu.

Callie'nin yüksek fuşya stilettoları yaklaşırken parke zeminde tıkırdadı. "Brett." Adını bir öksürük gibi telaffuz etti. "Chicago'da Eagles Bears'la oynarken tanışmıştık."

"Bayan Capello. Sizi tekrar görmek ne güzel." Brett ona bir İngiliz uşağının resmiyetiyle hitap etti. "Bu benim asistanım, Rory-"

"Rory Meadows," diye hemen araya girdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan.

Capello."

Rory'yi görmezden gelen Bayan Capello'nun gözü sadece Brett'teydi. "Lütfen. Ben Callie." Kanepeye doğru geniş bir hareket yaptı. "Oturun."

Karloh Cousins'in evinin soğuk modernizmiyle tezat oluşturan Capello'nun evi, ağır perdeli pencerelerinin altından kirli bir Venedik kanalı geçiyormuş gibi görünüyordu. Fıçı kemerler; sahte altın rengine boyanmış duvarlar; büyük boy, pençe ayaklı mobilyalar. Rory, Callie'nin dekorasyonu kendisinin yaptığı tahmin etti.

Tyler'ın hala *madre* ile yaşaması ilginç.

Brett garnet brokarla döşenmiş, aşırı doldurulmuş bir koltuk seçti. Rory kanepeyi aldı.

"Anne, Brett'e bir bira getir. Rory, ne içiyorsun?"

Buzlu votka. "Sadece su."

"Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin. Anne, birayı unut. Dom'u aç." "Anne" girdiği gibi çıktı, kıvrımları tatlı bir şekilde dar, mor desenli mini elbise. Rory, stiletto giymek yerine elbisesini mantar sandaletleriyle tamamlardı, hani şu parmak uçlarında sarı fiyonkları olanlardan.

Brett ve Tyler Eagles'ın sezonu hakkında konuşmaya başladılar. Brett Tyler'a yaltaklanmadı. İltifat ediyordu ama gerçekçiydi. Callie, içinde dört şampanya kadehi ve bir şişe Dom Pérignon bulunan bir tepsiyle döndü. Tyler mantarı patlatarak bir gösteri yaptı.

Rory birkaç lüks restoranda garsonluk yaparken birkaç kadehten fazla Dom içmişti. Şahsen, o daha çok iyi bir IPA var. "Ne kadar etkileyici."

"Sadece en iyisi." Callie gülümsedi.

Şişe açılıp doldurulduktan sonra Tyler kadeh kaldırdı. "Geleceğe."

Brett kadehini kaldırdı, ama sadece başını salladı. Kimse onu yalakalıkla suçlayamazdı, gerçi Rory onu tam olarak bununla suçladığını hayal meyal hatırlıyordu.

Tyler'in bir yudum aldıktan sonra şampanyasını bir kenara bırakması, Rory'nin onun da IPA içmeyi tercih ettiğinden şüphelenmesine neden oldu. "Sanırım seni neden görmek istediğimi merak ediyorsun," dedi koşucu.

Callie kendini hiç düşünmeden Brett'in sandalyesinin dolgu koluna yerleşti ve omuzlarına birkaç santim kalana kadar süslü bir şekilde oyulmuş sırtına yaslandı. Fark etmemiş gibi davrandı ama Nehir'in yırtıcı bakışlarından hiçbir şey kaçmadı. "Sanırım daha iyi bir temsili hak ettiğini anladığın için böyle yapıyorsun."

"Sadede gelelim. Gördün mü anne. River dürüst bir adam."

"Gerçekten." Bu kelime onun erik suyu gibi dudaklarından damlıyordu. Callie Capello'dan seks sızıyordu. Brett'in temkinli davranmasına şaşmamalı.

Kapı zili çaldı. Callie isteksizce oturduğu koltuktan kalkıp gözden kayboldu, ancak birkaç dakika sonra yanında esmer tenli, yağlı bukleli ve iri yüz hatlarına sahip, havalı bir adamla döndü. Birçok kadın onu Neandertal tarzı yakışıklı bulabilirdi ama Rory bulmadı. "Tyler, adamım!"

Parmağıyla koşucuyu işaret ederken Gömleğinin manşeti yukarı kalktı ve kalın bir altın bilezikle çevrelenmiş kılıcı bileği ortaya çıktı.

"Burada ne yapıyorsun, Tommy?" Tyler mutlu görünmüyordu. "Mahalledeyim, evlat."

O ancak Tyler'ın karanlık ajanı Tommy Landom olabilirdi. Rory daha dik oturdu. Bu ilginç olacaktı.

Brett'inki gibi Tommy'nin kıyafetleri de pahalıydı: cebinde arması olan nane yeşili ve beyaz çizgili bir gömlek, lüks loafer'larının üzerinden mükemmel bir şekilde geçen siyah pantolon. Ayakkabı tasarımcıları spor menajerlerine indirim yapıyor muydu?

Landom Callie'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve kolunu omuzlarına doladı. "Burada ne yapıyorsun, Rivers? Benim bölgede kaçak avlanıyorsun." Bunu bir şaka gibi sunmuştu ama öyle olmadığı belliydi.

Callie onun kolunu silkti. "Brett, Tyler ve Tommy konuşurken sana bahçeyi göstereyim. Yeni bir havuz evi yaptık."

Brett, Tyler ve Landom'ı yalnız bırakmaktan rahatsız olduğunu belli etmedi ama Rory'nin önünde durdu. Birkaç saniye geçti. Onun ayağına bastı.

"Ah!"

"Özür dilerim." Adam kadının gözlerinin içine baktı. "Beceriksizliğim."

Adi herifle koşucu arasında yaşanacaklardan o kadar etkilenmişti ki görevini unutmuştu. "Ben de görmek istiyorum." Ayağa fırladı. "Burası harika bir ev."

Onları dört kemerli, yaldızlı bir başka odaya kadar takip etti. kapılar bir sundurmaya açılıyordu. Rory'nin düşüncesine göre, Brett'in nefret ettiği yonga levhalardan her yerde biraz kullanılabilirdi.

Callie kapılardan birini açtı ve Rory'ye döndü. "Sakıncası yoksa Brett'le yalnız konuşmam gerek."

Rory'nin beyni onlarla gelmek için çılgınca bir bahane aradı. "Ama bu ev için deli oluyorum, bahçede neler yaptığınızı görmeliyim. Seni rahatsız etmeyeceğim. Söz veriyorum." Elini Callie'nin dirseğinden geçirerek onu Brett'ten uzaklaştırdı. "Hangi parfümü kullanıyorsun? İnanılmaz kokuyor."

Callie'nin bir an için dikkati dağıldı. "Gerçekten mi? Beğendin mi? Sence çok ağır değil mi?"

"Başkasının üzerinde belki ama senin üzerinde değil. Sen cesur bir kokuya ihtiyacı olan bir kadınsın. Gardenya?"

Açık ucunda dikdörtgen bir yüzme havuzu bulunan U şeklindeki bir avluya adım atmışlardı. Callie dikkatini Rory'ye çevirirken Brett

biraz daha uzaklaştı ve sundurmanın dış sütunlarını inceleyerek büyük bir oyun oynadı. "Gardenya olabilir. Emin değilim."

"Tam sana göre." Rory doğaçlama yaptı. "Orta notalarda sandal ağacı ve belki de ylang-ylang seziyorum." Bırakın nasıl koktuğunu, ylang-ylang'ın ne olduğu hakkında bile en ufak bir fikri yoktu. Kolu hâlâ Callie'ninkine bağlıyken eve doğru büyük bir jest yaptı. "İlhamı nereden aldın? Bunu sen tasarladın. Bunu söyleyebilirim."

Şimdi Callie'nin tüm dikkati ondaydı. "Harika bir mimarım vardı. Tyler çok çalıştı ve ben de onun için özel bir şey istedim. Başka kimsede olmayan bir şey. Evlendiğinde içinde büyüyebileceği bir yer. istekli-çocukları var. Tüm iç tasarımı ben yaptım."

"Tabii ki yaptın." Brett havuz güvertesinin diğer tarafına geçmişti. "Cevap vermek zorunda değilsin elbette ama Tyler gibi özel biri nasıl oldu da ..." Başını evin arka tarafına doğru eğdi.

"Bilirsin işte. O."

"Tommy mi?"

"Lütfen söylediklerimi unutun. Brett bir rakibim hakkında olumsuz bir yorum yaptığımı bilseydi beni kovardı. Brett dürüstlükten yanadır." Gömleğinin eteğini çekiştirdi. "Oğlunuzla aranızda bir yakın ilişki."

"Birbirimiz için her şeyi yaparız. Kendimi çok suçlu hissediyorum. Bir süre önce iyi bir durumda değildim ve Tyler bu yüzden menajerini kovmak zorunda kaldı.

Daha sonra aceleyle Tommy ile anlaştı. İşler yolunda gitmiyor. Kendimi suçluyorum."

Rory bilge ihtiyarı oynadı. "Herkes hata yapar. Önemli olan onlardan nasıl kurtulduğumuzdur." *Peki sen hatalarından nasıl kurtulacaksın, Rory Garrett?*

Callie mini elbisesinin dekoltesine dokundu. "Tyler'ın farklı bir temsile ihtiyacı var ama artık daha akıllıyız. Acele etmeyeceğiz. En iyi menajerlerle konuşacağız. Başka bir hata yapmak istemiyorum."

"Brett'le görüşerek harika bir başlangıç yapıyorsun," dedi Rory. Rivers Takımı.

"Mmm ..." Callie yumuşak, samimi bir hareketle Rory'nin elmacık kemiğinden bir bukleyi uzaklaştırdı. "Çok güzel saçların var."

Rory cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı.

Callie Rory'nin gözlerinin içine baktı ve bir parmağını çene çizgisinde gezdirdi. "Gelecek hafta Chicago'ya geldiğimizde seni tekrar görmek isterim." Bununla birlikte

Rory'nin dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve eve geri döndü.

"Bana bu aptal elbiseyi giydirdiğin için hepsi senin suçun!" Philadelphia havaalanında güvenlikten geçerken Rory hâlâ ona bağırıp çağırıyordu. Adam arabasını almak için Detroit'e geri dönerken o da Chicago'ya gidiyordu. "O eşcinsel olduğumu düşünüyor. Keşke olsaydım. En ilginç kadınlar eşcinseldir ve eğer eşcinsel olsaydım, bana seks için para ödeyen bir adamın anısıyla uğraşmak zorunda kalmazdım."

Telefonundan başını kaldırdı. "Bir sorum var. Eğer Callie ile ikili olmaya karar verirsiniz, izlemek için para ödeyebilir miyim?"

Aptal sırtışı onu neredeyse etkisiz hale getiriyordu. Neredeyse ama tam olarak değil. "En kötüsü de bu hafta sonu Chicago'ya geldiklerinde onlar için büyük bir parti düzenlemeye karar vermiş olman ve benim de orada olacağıma dair ona söz vermiş olman!"

"Kendimi savunmam gerekirse, partide olacağını söylediğimde öpücükten haberim yoktu. İyi miydi?"

"Değerlendiremeyecek kadar şok olmuştum. Bu kadın çok seksi." Callie'nin koluna girip parfümünü nasıl övdüğünü hatırlayan Rory, Callie'nin Rory'nin kendisine asıldığı sonucuna nasıl vardığını anlayabiliyordu. Callie'nin cesaretini kıskanıyordu. Son zamanlarda herkesin kendine güveni ondan daha fazlaydı.

Telefonunu cebine koyarken, "Partide onunla yalnız kalmayacağından emin olacağım," dedi.

"Sorun değil çünkü ben orada olmayacağım."

"Olmak zorundasın. Yemek servisi yapıyorsun."

"Ben neyim?"

"Yeni karar verdim," dedi. "Benim evimde küçük bir parti vereceksin. Şehrin en önde gelen otuz kadar sporcusu ve onların önemli

Diğerleri. Tyler'ı etkilemem lazım. Benimle anlaşırsa ona ne tür bağlantılar kurabileceğimi görmesi gerekiyor."

"Bundan beş gün sonra! Ve ben bir çikolatacıyım, profesyonel bir yemek şirketi değilim. Bir partiyi o kadar hızlı planlayamam." Bunu söylerken bile, tam olarak kalifiye olmadığı bir işi bile geri çevirecek durumda olmadığını kendine hatırlattı.

"Bir yolunu bulacaksın," dedi. "İş sözleşmende yazıyor." "Bir kontrat imzaladığımı hatırlamıyorum."

"Sözlü anlaşmalar bağlayıcıdır. Bana güvenin. Ben bir avukatım." "Sen bir yılan." "İyi para ödeyen bir yılan." Kalkış panosunu inceledi.

"Bir restoran kiralayabilirsin." *Restoranı kiraya verme*, diye düşündü. *Bir işe ihtiyacım var, beceremeyecek olsam bile.*

"Bu yeterince kişisel değil." Tekrar yürümeye başladılar. "Parti özel hissettirmeli. Asistanıma mesaj attım ve davetiyeler şu anda yola çıkıyor."

"Böyle bir parti düzenlemek *çok* pahalıya mal olacak," dedi. "Özellikle de hazırlanmak için sadece beş gün varken."

Bir kaşını kaldırdı. "Şimdi yılan kim?"

"Adil bir uyarı. Partiden sonra, başka fırsatların peşinden koşmak için asistanlığınıza istifa ediyorum."

"Hırsına hayranım. Bekle biraz." Yan tarafa geçerek haftalık çantasını yere bıraktı ve bir not defteri çıkardı. Üzerine bir şeyler yazdı ve ona gösterdi. "Bu kısa süre için size tazminat ödemeye yeter mi? Masraflar hariç tabii ki."

Adamın not ettiği rakama baktı. \$2,000.00. Cezasını ödemek için tam olarak ihtiyacı olan miktar. Adamdan kalemi ve not defterini almadan önce sadece bir an tereddüt etti, karşı teklifini yaptı ve uzattı.

Şaşkın şaşkın ona baktı. "Sen delisin! Beş yüz dolar mı?"

"Senin acıma parana ihtiyacım yok." Defteri adamın göğsüne soktu. "Beş yüz. Bir kuruş bile fazla değil."

Eğer saçları geriye doğru taranmamış olsaydı, öfkeden diken diken olurdu. "Neyin var senin?"

"Aptallık. Gurur. Belki de dürüstlük. Ne dersiniz deyin. Masraflar çıktıktan sonra 500 dolar böyle bir parti için fazlasıyla cömert bir rakam. Ayrıca, bu rakam sembolik, değil mi?"

Onu hiç görmediği kadar ciddi görünüyordu. "Seni anlamıyorum."

"İkimiz." Ondan uzaklaşıp kendi kapısına doğru yürüdü.

* * *

Allovar & Ivy'de bembeyaz masa örtüleri ve ahşap panelli duvarlar vardı. Şöminede kütük yerine yapraklı Boston eğrelti otlarından oluşan bir piramit vardı ve her

Masada beyaz bir orkide vardı. Hepsinden iyisi, kalın halı çatal bıçak seslerini ve restoranın seçkin konuklarının konuşmalarını bastırıyordu.

Sessizlik Kristin'in parçalanmış sinirlerine merhem olmuştu. Dün kahvehaneden döndükten sonra o kadar çok muhabir kapının zilini çalmaya başlamıştı ki Kristin "Galiplere Selam "ın notalarını susturmak için parmaklarını kulaklarına tıkamak zorunda kalmıştı. Bu müzikal savaş nidası, oğlu Michigan Stadyumu'nda sahayı yönetirken, güneş kaskının mısır rengi ve mavisini parlatırken tüylerini diken diken ederdi ama şimdi her duyduğunda çığlık atmak istiyordu. Ve bu akşam randevusu için ayrıldığında, bir muhabir arabasını takip etmişti. Onu ancak kırmızı ışıktaki geçtiği ve bir devriye arabası onu kenara çektiği için atlatabilmişti.

Bir kadın öldürülmüştü, Clint'ten haber alamamıştı ve bu gece kimsenin akşam yemeği arkadaşı olacak durumda değildi. Ama o evde bir dakika daha kalamazdı, bu yüzden randevuyu iptal etmemişti.

Alçak ışıktaki Daniel Hanbridge'in köşedeki masada oturduğunu fark etmesi bir anını aldı, sırtı duvara dönüktü, büyük elleri önünde kenetlenmişti.

Kristin kimsenin ona Dan ya da Danny diye hitap edip etmediğini merak ediyordu. Bunu hayal bile edemezdi.

Onu görür görmez ayağa fırladı ve masaya çarparak bardağının kenarından masa örtüsüne su sıçrattı. "Gelmişsin. Geleceğinden emin değildim. Burada olmana sevindim."

Yüzünde hissetmediği bir gülümsemeyi düzeltti. Clint için endişelenmekten hasta olmuştu ve Daniel Hanbridge'in aksine gergin olmaktan çok telaşlıydı.

Dışarıdaki sıcaklık bugün seksenlerin üzerine çıkmıştı ve Allovar & Ivy bir fine-dining restoranı olmasına rağmen Daniel takım elbise giyen tek adamdı. Sıcaklamış olmalıydı. Kayık yakalı şal bir elbiseyle daha az resmi giyinmişti.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," dedi.

"Her zamanki gibi' mi? Bu sadece ikinci karşılaşmamız."

"Doğru." Beceriksizce başını salladı ve ona bir sandalye çekti. İkisi de yerleştikten sonra ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi, bu da konuşmanın yükünü kadının taşıması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu düşünmek bile onu yoruyordu. Bir kadeh şarap içer, başının ağrıdığını söyler ve yemekten vazgeçmek için yalvarırdı.

Menüyü aldı ama tekrar yerine koydu. "Bundan pişmanlık duyuyorsun, değil mi?"

"İnsanların duygularını okumakta iyi olmadığını söylemiştin."

"Ben değilim. Ama bu çok mantıklı. Sen herkesle çıkabilecek güzel, sofistike bir kadınsın ve burada benimle birliktesin."

"Kendin hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyorsun." Önceki konuşmalarını hatırladı. "Entelektüel olarak hariç."

"Bu doğru. İş söz konusu olduğunda kendime çok güvenirim."

Beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu genç bir kadın masanın yanında belirerek konuşmalarını kesti. Adı Courtney'di ve bu akşam için onlara hizmet etmekten mutluluk duyuyordu.

Kristin sauvignon blanc ve Daniel zinfandel sipariş etti. Tekrar yalnız kaldıklarında, "Bu benim yirmi sekiz yıldır ilk randevum," dedi. "Bu işte iyi olamayacağımdan şüpheleniyordum."

"Gregg öldükten sonraki ilk randevumu hatırlıyorum. Tam bir felaketti." Sadece Clint hakkında konuşmak isteyen ve ondan bir buluşma ayarlamasını bekleyen Minnetonka'lı bir muhasebeciyle çıkmıştı.

Sandalyesinde huzursuzca kaydı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, seni öpmeye çalışmayacağım. Anladığım kadarıyla kadınlar bazen gecenin sonunda ne olacağından endişe ettikleri için dışarıda geçirdikleri bir akşamdan keyif alamıyorlar."

"Endişelenmiyorum."

"Bu çok iyi." Gülümsedi. "Gitmeden önce kızım bana mesaj attı ve -ne yaparsam yapayım- kendim gibi davranmamam gerektiğini söyledi."

Kristin kendi kendine güldüğünü duydu. "Kızınız kulağa ilginç geliyor." "O benim gurur ve neşe kaynağım. Sizin çocuğunuz var mı?"

Kristin kucakındaki peçeteyi dikkatle düzeltti. "Bir üvey kız. Evlendiğimizde kocam genç bir duldu. Rory şehirde yaşıyor." Bazılarının atlayarak yalan söylediğini düşündüğü şeyi, o kendini koruma olarak görüyordu.

"Peki ya sen?" dedi. "Sanırım batı banliyölerinde yaşıyorsunuz."

"Hayır, Minneapolis bölgesinde yaşıyorum."

Yüzü düştü. "Neden kafedeydin?"

Tereddüt etti. "Burayı ziyaret ediyorum."

Courtney şaraplarıyla birlikte geldi. Kristin asla bu kadar yiyemeyeceğini söyleyerek itiraz etse de Daniel iki meze sipariş etti.

"Denemeden bilemezsin," dedi garson giderken.

"Ceketin çok seksi görünüyor," dedi Kristin. "Çıkarmakta özgürsün."

Ona mahcup bir sırıtış attı. "Yapamam. Gömleğim terden sıırılsıklam oldu."

Tekrar güldü. Bu adamla her şey apaçık ortadaydı, Gregg'le geçirdikleri onca yıldan çok farklıydı. Harika bir evlilikleri varmış gibi davranmaktan. Onu tüm kalbiyle seviyormuş gibi davranıyordu. Oğullarından daha fazla ortak noktaları varmış gibi davranıyordu.

Kadehini kaldırdı. "Kristin Meadows'a, elli yaşında beceriksiz biriyle akşam yemeği yemeyi kabul eden cesur bir kadına."

Gregg'in ölen karısından aldığı soyadını kullanması, kadehinin sapıyla oynamasına neden oldu. Kendini topladı ve kendi kadehini kaldırdı. "Aynı zamanda çok ilginç bir adam olan elli yaşındaki beceriksiz adama. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Yavaş yavaş sohbetleri daha rahat bir hale geldi. Onun için walleye ve onun için çilekli ıspanak salatasına karşı, seyahat, yürüyüş ve gerçek suç podcast'lerine karşı ortak bir sevgi keşfettiler. Politikaya benzer bir bakış açıları vardı ve ikisi de fotoğrafçılıktan hoşlanıyordu. Kadın film izlemeyi seviyordu. O sevmiyordu. Adam bilim merkezli kurgusal olmayan kitapları okumayı seviyordu. O ise anı kitaplarını severdi. Şaşırtıcı derecede canlı bir sohbetti, sadece Clint Garrett'ın annesi olduğunu söylememesiyle bozuldu.

Daha sonra onu arabasına kadar geçirirken, eski gerginliği geri döndü. "Ben- Bu- Şehirde daha ne kadar kalacağını bilmiyorum ama- Benimle tekrar çıkmak ister misin?"

Başını yukarı kaldırdı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Evet, seviyorum."

* * *

Kristin Daniel'la buluşmak için evden ayrıldığından beri sokaktaki araba ve haber minibüslerinin sayısı artmıştı. Akşamki tüm iyi hisleri yok olmuştu. Muhabirler arabasını fark ettiklerinde, koşmaya başladılar. garaj yolunun sonunda bağırarak sorular soruyorlardı. Döndüğünde neredeyse onlardan birine çarpıyordu ve garaja ulaştığında titriyordu.

Aceleyle eve girdi ama ışıkları açmadı. Büyük mutfak pencerelerinin perdeleri yoktu ve muhabirlerin dışarıdaki çalılarının arasına gizlenip onu izledikleri hissinden kurtulamıyordu.

Telefonu çaldı. Çantasından çıkardı. Arayan Clint'ti.

Şehre döndüm ve bazı arkadaşların evinde kalıyorum. Merak etme.

"Endişelenme" mi? Nasıl endişelenmez? Adamın numarasını tuşladı. Arama telesekretere düşerken, ilişkilerindeki görünmez çatlaklar daha da genişledi.

Rory'yi tekrar aramaya çalıştı ama o da cevap vermedi. Karanlık evin içinde tökezleyerek ev sinemasına gitti ve kanepelerden birinde kendine bir yatak yaptı. Büyük bir ekran ve rahat mobilyaların yanı sıra odada hiç pencere yoktu.

Bitişikteki banyoda yüzünü yıkadı ve giysilerini değiştirdi. Orada bıraktığı pijamaları. Clint'i tekrar aradı. Cevap vermedi. Ama gece yarısından hemen sonra Rory nihayet telefonu açtı.

"Nerelerdeydin?" Kristin telefona sarıldı. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Havadaydım. Philadelphia'dan Chicago'ya uçuyordum. Uzun hikaye."

Kristin, Rory'nin hikâyesini umursamadı. "Clint bana mesaj attı. Şehre döndüğünü ve arkadaşlarıyla kaldığını söyledi ama hâlâ mesajlarıma cevap vermiyor.

aramalar." Bunu itiraf etmek içini sızlattı. Doğduğu günden beri Clint onun hayatının merkezindeydi. İyi bir anne olmuş, her zaman onun yanında yer almış ve yetişkinler olarak kurdukları ilişkiden gurur duymuştu. Yetişkin çocuklarıyla aynı yakınlığı paylaşmayan arkadaşlarına içten içe acırdı. Yine de şimdi bilgi almak için Rory'ye gitmesi gerekiyordu. "Kim bu arkadaşlarıyla mı kalıyor?"

"Bilmiyorum. Ama onu bu sabah erkenden Michigan." Rory "kulübe" kelimesinin altını çizerek, Clint'in kendisine haber vermeden böyle bir şey almayacağı konusunda ısrar ettiğinde ne kadar yanıldığını Kristin'e gösterdi.

Kristin bir tutam saç parmağının etrafında öylesine sıkıca doladı ki saç kökleri çekildi. "Onunla konuştun mu? Ve bana söylemedin mi?"

"Garip bir gündü ve eve yeni geldim. Clint U.P.'de balık tutuyormuş ve Ashley'den dün gece geç saatlerde haberdar olmuş. Arabayla gittiğini söyledi.

Chicago'ya dönüp polisle konuşacaktı. Şu anda orada olabilir."

"Gece yarısı mı? Bu bir kabus. Basındaki o piranaları öldürmek istiyorum. Evin etrafını sardılar, beni rahat bırakmıyorlar. Kapı zilini çalıp duruyorlar. O şeyi nasıl kapatacağım? Beni deli ediyor!"

Rory, "Clint'in muhtemelen telefonundan devre dışı bırakması gerekiyor," dedi. "Belki devre kesiciyi falan açabilirsin."

"Sanki bunu nasıl yapacağımı biliyormuşum gibi. Bir kez olsun bana yardımcı olacak bir şey söyleyebilir misin?"

Rory'nin keskin nefes alışını duydu ve bininci kez Rory'yi kendi güvensizlikleri için bir hedef olarak kullanmaktan vazgeçmesini diledi.

"Şimdi kapatıyorum," dedi Rory.

Kristin onu suçlamadı.

* * *

". . . ve Ashley Hart'ın ölümüyle ilgili bir şüpheli tespit ettik. Daha fazla bilgi edindiğimizde sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Rory, Kristin'in sabah alelacele düzenlenen basın toplantısını izleyip izlemediğini merak ediyordu. Dün geceki çılgınca telefon konuşması, onu çileden çıkarmak için fazla bir şeye gerek olmadığını gösteriyordu.

"Şu anda başka bir açıklama yapmayacağım." Polis şefi notlarını topladı ve basın mensupları bağırarak soru sormaya başlayınca mikrofondan uzaklaştı.

"Clint Garrett şüpheli kişi mi?" "Onunla konuştunuz mu?"

"Cinayet işlendiğinde Garrett neredeydi?"

Clint jüri olmadan yargılanıyordu ve Rory bunu daha fazla izleyemezdi. Dedektif Strothers'ı aradı. "Bu çok saçma! Clint kimseyi öldüremez. Hizmetçisini araştırdınız mı? Sanırım ona aşık olabilir."

Strothers, "Hizmetçisi yeğenin quinceañera'sındaydı," dedi. "En az elli tanığı var."

Rory parmaklarını buklelerinin arasına soktu. "Ashley'nin eski erkek arkadaşından ne haber?" "Tüm olası şüphelileri araştırıyoruz Bayan Garrett. Size söylediğim gibi."

Polis, Ashley'i öldüren adamı yakaladıklarına inanıyordu ve daha fazlasını araştırmakla ilgilenmiyorlardı.

Arama sona erdi ve telefonu tüylü bornozunun cebine koydu. Basın her yerdeyken Clint'in neden evine dönmediğini anlıyordu ama bu işi Rory'ye bırakmak yerine Kristin'i aramalıydı. Polis kesinlikle bölgeden ayrılmamasını söyleyecekti, o halde neredeydi? Bir zamanlar her yerde olan kardeşi artık hiçbir yerde değildi.

Yatak odasına gitti ve dün gece çöpe attığı mavi-beyaz çizgili gömlek elbisesini dolabının arkasına attı. Giyindikten sonra mutfığa doğru yürüdü. İki gün önce bıraktığı gibiydi ama dolapta sakladığı çikolatalar olmayınca bomboş hissediyordu. Yaptığı son iş, Michigan'daki kıllı bir grup isyancıyı beslemeye gitmişti.

Yulaf ezmesi için suyu kaynamaya bıraktı ve Clint'e tekrar mesaj atmayı denedi.

Kristin cidden çıldırıyor. Götlük yapmayı bırak ve bana nerede olduğunu söyle.

Mutfak penceresinden sokağa baktı. Ashley'nin arabası hâlâ oradaydı.

Mutfak masasında Brett'in partisi için uçakta aldığı notlar duruyordu. Onu özlemekten hoşlanmıyordu - sekiz gün önce en kötü koşullarda tanıştığı bu kibirli pislik adamı. Onu düşünmeyi bırakabilmek için parti planına son şeklini vermek üzere yerleşti.

Brett ona gerçek asistanının numarasını vermişti ve Kyle Simmons ona yemek için Venmo ile avans veren iyi bir adam çıktı.

Telefonu çaldı. Arayan Clint'ti.

C: Eğer sana bunu kendine saklayacağına yemin et dersem.

Yemin ederim.

Ne annem ne de Brett.

Brett senin düşmanın değil. Onunla konuşmalısın.

Unut gitsin.

Boş ver. Yemin ederim.

Olivia ve Thad'in evinde. Beni yalnız bırak.

* * *

Brett Michigan'dan döndükten sonraki günü telefonlara bakarak ve Clint'in izini bulmaya çalışarak, bir yandan da patronundan kaçarak geçirdi. O gece güçlükle uyudu ve ertesi sabah yatak odasının pencerelerine vuran yağmurla uyandı. O

Tyler Capello'dan en azından kısmi bir taahhüt alabilmeyi diliyordu ama Clint hâlâ onun en büyük sorunuuydu. Aralarındaki ilişkiyi onarmanın en iyi yolu Clint'in Brett'in yanında olduğunu bilmesini sağlamaktı. Ancak bunu yapmak için onu yeniden bulması gerekiyordu. Tek bildiği Kristin'in onu aradığında söyledikleri idi; Clint şehre dönmüştü ama evinde değildi.

Duşa girdi ama seçeneklerini sıralamak yerine, yağmurlu bir güne Rory'yle başlamanın ne kadar harika olacağını düşündü; ikisi, ateşli bir sabah seksinden sonra onun yaratıcı kahvaltılarından birini yerken hayat üzerine kafa yoruyorlardı. Bu görüntüden sıyrıldı. O yanındayken çok fazla rahatlıyor, biraz fazla eğleniyordu ve şimdi bunun zamanı değildi.

Bir havluya uzanırken eli durdu. Birden Clint'in nerede saklandığının neredeyse kesin olduğunu anladı.

* * *

Brett, eski Stars oyuncusu Thad Owens ve eşi büyük mezzo-soprano Olivia Shore'a ait Gold Coast'taki kireçtaşından yapılmış görkemli malikânenin ön kapısına giden sekiz basamağı tırmandı. Onlar Clint'in yakın arkadaşlarıydı ve ne Olivia ne de Thad şu anda Chicago'daydı, bu yüzden evleri boş olmalıydı - yalnız kalmak istediği belli olan bir adam için bir bonus.

Brett zili çalsa bile Clint'in cevap vermeyeceğini düşünerek bir mesaj gönderdi.

Aç şu lanet kapıyı.

Sert sevgi nezaketten daha çok işe yarayabilir, ama Brett yanlış hesap yaptıysa ve Clint başka bir yerdeyse, mesaj en azından bir telefon görüşmesine yol açmalıdır.

Anlaşıldığı üzere Brett doğru hesaplamıştı.

Clint iki sabah önce kulübede olduğundan daha da kötü görünüyordu. Tüylü saçları başının bir yanında düz dururken diğer yanında dışarı taşmıştı ve gözlerinin altındaki gölgeler Brett'e gerçek çimli stadyum sahalarındaki çukurları hatırlatıyordu.

Clint görünüşe göre polisle konuşmadan önce temizlenmeye çalışmıştı ama sakalından kurtulurken boynundaki birkaç lekeyi gözden kaçırmıştı,

ve sanki deri değiştiryormuş gibi görünüyordu. Eğer biri onu şimdi görseydi, Chicago'nun en gözde bekarı unvanını devretmek zorunda kalırdı.

"Verilen sözler buraya kadarmış," diye hırladı Clint. "Rory'ye nerede olduğumu asla söylememeliydim."

Rory Clint'in nerede olduğunu biliyorsa, neden Brett'e haber vermemişti? "Rory bana hiçbir şey söylemedi. Onu gördün mü? Onunla konuştun mu?"

"Tabii ki hayır."

Hayal kırıklığı midesini bulandırdı. Rory hâlâ Clint'e gerçeği söylememişti. Brett ondan daha iyisini beklemişti ve herhangi biri hakkında, özellikle de çok sevdiği bir kadın hakkında yanılmış olmaktan hoşlanmıyordu. Bu sadece kararlarını sorgulamasına neden olurken, Brett'in hâlâ Clint'in şamar oğlanı olduğu anlamına da geliyordu.

Clint elini kapı pervazına dayadı. "Ne istiyorsun?"

"Kimin tarafında olduğumu hatırlamanı istiyorum." Brett hem Rory'ye hem de kendine kızgın bir halde onu iterek fuayeye geçti.

Owens-Shore konutunun i i, havasız Romanesk dış cephesinden daha farklı olamazdı. Açık yeşil duvarlar, renkli sanat eserleri ve  ocuk oyuncaklarıyla dolup taşan bir çamaşır sepeti. Bu rahat ortam onu sakinleştirmişti. "Bert Perkins'i hatırlıyor musun? Avukatınız? Senden hiç haber alamadığını söylemek için beni aramıştı."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Konuşmak istememek Garrett kardeşlerin ortak bir özelliği gibi görünüyordu.

Brett yaklaştı. "Yasal bir temsilci olmadan karakola gelmek aptalcaydı."

"Beni rahat bırak." Clint, Brett'e sırtını döndü ve koridorda geri çekildi.

Brett onun ardından yürüdü, bir çift uzun pencerenin önünde parlak siyah bir kuyruklu piyanonun durduğu güneşli bir odadan ve Thad'ın ofisi olması gereken daha erkeksi başka bir odadan geçti. Clint koridorun kenarındaki bir kapıyı sarsarak açtı ve halı kaplı merdivenlerden inerek gözden kayboldu. Brett onun peşinden aydınlık, lüks bir şekilde tamamlanmış, içinde bir bilardo masası, bir şömine ve tavana monte edilmiş bir çift televizyon. Odanın bir ucundaki dikdörtgen ahşap platformun üzerinde doldurulmuş bir tek boynuzlu at oturuyordu. Bakılırsa

Payetli mavi  ocuk mikrofonu ve yanındaki mikrofon sehpası, burası bir  ocuk performans sahnesi olmalı. Annenin kariyerine erken başlamak gibisi yok.

Clint bilardo masasının üzerindeki topları sıraya dizdi, kırdı ve kafasını

kaldırmadan toplamaya başladı. "İki saat boyunca beni sorguya çektiler,

Avukatım olmadan başka bir şey söylemeyeceğimi söyleyene kadar bana aynı soruları sordular. Biraz geç değil mi?" Yan cebe nişan aldı ve ıskaladı. "Polis teşkilatında dostlarım var. Stadyum güvenliği, özel etkinliklerde çalışan adamlar. Onları yıllardır tanırım. Düşündüm ki ..."

"Polisin seni rahat bırakacağını sanıyordun." Rory kardeşinden Altın Çocuk diye söz ederdi. Clint hayatın kendi istediği gibi gitmesinden başka bir şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Sokak zekâsını geliştirmesi gereken kişi Rory'ydi.

Clint Brett'e döndü. "Ashley öldüğüne göre onu nasıl ezdiğini hatırlamak nasıl bir duygu? Seni iyi hissettiriyor mu? Doğru mu?"

Brett, Clint'in yeterince günah keçisi olmuştu. "Yani Rory'yle konuşmadın mı?"

"Ona ne söylemem gerekiyor?"

Sana söylemesi gereken şey bu. Clint hâlâ Ashley'nin onu, şöhretinin baskısı ona fazla geldiği için terk ettiğine inanıyordu. Rory iki kez itiraf etme fırsatını kaçırmıştı; iki gün önce kulübede ve dün bütün gün. Clint'in gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Ama Brett kelimeleri çerçevelerken, kendini Rory'nin nasıl araba kullandığını, nasıl güldüğünü ve kendisi hakkında nasıl acımasızca dürüst olduğunu hatırlarken buldu. O ipeksi yeşil sabahlığın kıvrımlarına nasıl yapıştığını, nasıl

O gülünç tulumlar sanki üzerinden kayacakmış gibi görünüyordu. Büyükanne külotunu, kabadayı buklelerini ve vahşi mavi gözlerini hatırladı.

Yeter. Duygularını beyninin kilitli kutusuna itti. Rory bir tıkanıklıktı ve o da Nehir'di. İş her zaman önce gelirdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Rosehill Mezarlığı, bu sabahki yağmur fırtınasından beri bastıran sıcaktan korunmak için gölgeli bir vaha sağlıyordu. Rory Kanada kazlarının kaldırımındaki pisliğinden sıyrıldı ve basit mezar taşları, özenle yapılmış anıtlar, dolambaçlı patikalar ve göletlerle dolu çimenlik alana baktı. Üç yüz elli dönümlük bu alan şehrin en büyük mezarlığıydı ve kendi dairesine taşındığından beri bazen yakınlardaki yeşil alandan faydalanıyordu.

Şimdi L istasyonuna yürüyüşünü bir süreliğine de olsa ertelemek için buradaydı. Dün sabah Clint'ten bir mesaj almıştı. neredeydi ve hemen onu görmeye gitmeliydi. Bunun yerine, parti için yapması gereken onca iş varken, bunu bir gün erteleyebileceğine karar vermişti.

Hasır çantasında olası bir barış teklifi olarak hazırladığı çikolatalardan oluşan bir paket vardı, her ne kadar barışın pek olası bir sonuç olmadığını bilse de. Brett'ten hâlâ haber alamamıştı ve en azından mesaj atmamış olmasından nefret ediyordu ama Clint'le konuşana kadar onunla iletişime geçemezdi.

Ağaçların arasından bir çift geyik çıktı. Araba kornaları ve siren seslerinin yakınında vahşi yaşamın olması garipti. Geniş arazide Montgomery Ward'dan Oscar Mayer'e kadar Chicago'nun önde gelenlerinin kalıntılarının yanı sıra yüzlerce İç Savaş askeri ve savaşın on dört generali. O zamandan beri Burası Chicago'ydu, Rosehill aynı zamanda azılı katiller Leopold ve Loeb'in yanı sıra Aziz Valentine Günü katliamının kurbanlarının da ebedi istirahatgahıydı. Mezarlık Chicago tarihinin bir mikrokozmosuydu.

Cep telefonu çaldı. "Senin evindeyim," dedi Brett telefonu açarken. "Neredesin? Seninle konuşmam gerek."

Ani tavırları hoş bir konuşma olmayabileceğini düşündürüyordu. Onu kovmayacağını umuyordu. Partide çalışması için iki kişiyi işe almıştı bile: Jon'un yemek servisi konusunda deneyimli bir arkadaşı ve üniversitede barmenlik yapmış olan komşusu Toby. "Rosehill'deyim."

"Mezarlık mı? Bu harika." Onun alaycı ses tonunu kaçırmamıştı. "Hangi caddeye yakınsınız?"

"Peterson. Batı Caddesi girişinden geldim." "Orada kal."

Brett onu endişe verici derecede kısa bir süre içinde bir söğüt kıyısındaki bankta buldu. Düğmeli gömleğinin kollarını sıvamıştı.

Sıcak havaya hürmeten şeffaf çerçeveli güneş gözlüklerini bir çift havacı gözlüğüyle değiştirdi. Mezarlıkta bile güçlü bir oyuncu gibi görünüyordu.

Bankta durduğunda, mavi çiçekli etekli, halter yakalı rockabilly sundress'ini inceledi. Pilsen'deki bir ikinci el dükkânından on dolara almıştı ve normalde bunu giymeyi severdi, ama bugün moralini düzeltmek için alışlagelmiş işini yapmıyordu.

"Clint'in nerede olduğunu buldum," dedi ona doğru yaklaşırken. "Senin sayende değil."

"Bana gizlilik yemini ettirdi."

"Öyle dedi."

Sinirli bir şekilde eteğini düzeltti. "Onunla konuştun mu?"

"Az önce oradaydım."

"Nasıl geçti?"

"Sence nasıl geçti?" Adam önünde durmuş, bacaklarını açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve kadın suçlamaların dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu.

"Şimdi onu görmeye gidiyorum," dedi.

Çenesinde bir kas kasıldı. "Yoldan sapmış gibi görünüyorsun."

Ayağa kalktı. "Nerede olduğunu daha dün öğrendim."

Kollarını indirdi ve bir elinin parmakları avucunun içine kıvrıldı. "Bunu daha bu sabah anladım ama onu çoktan gördüm. Ama sen zaman bulamamışsın gibi görünüyor."

Onun sitemi canını yaktı. Gerçeği hemen ağabeyine anlatmalıydı ama bunu ertelemek için bahaneler bulmaya devam etmişti. Şimdi burada, mezarlıktaydı ve hâlâ oyalanıyordu. "Sana söyledim. Şimdi gidiyorum."

"Öyle misin? Kulübeye geldiğinde onunla konuşmadın."

Dün, nerede olduğunu biliyordun, ama ziyaret etmeye fırsat bulamadın.

O. Şimdi burada, neredeyse öğlen oldu ve sen kim bilir ne kadar zamandır bu mezarlıkta dolaşıyorsun. Yine de benim kötü adam olmam gerekiyordu - hala mükemmel bir insan olarak gördüğü eski kız arkadaşına haksız yere iftira atan kişi." Başını salladı, dudağı kıvrıldı. "En kötüsünü biliyorsun Öyle mi? Ona yaptığın şeyle ilgili gerçeği söyleseydim, tüm baskılar üzerimden kalkardı. Söylemeye başladım. Kelimeler ağzımdan çıkmaya hazırdı ama onun yerine orada durdum ve bana daha fazla saçmalık atmasına izin verdim. Kendimi savunmak için hiçbir şey söylemedim."

Hasır çantasının askısını kavradı, adamın gözlerine bakmadı.

"Kayıtları düzelteceğim."

"Eninde sonunda yapacağından eminim, ama asıl mesele bu değil, değil mi?" Omuzları alametifarikası olan acımasız kararlılığıyla dikleşti. "Ben işime yüzde yüzümü veririm."

"Birkaç yüz kez bahsettiğiniz gibi."

İğnelemeyi duymazdan geldi. "Senden başka biri bu işe karışmış olsaydı, Clint'e bildiklerimi doğrudan söylerdim. İstedim ama yapmadım."

"Acımasız olmadığın için seni affediyorum." Hatalıydı ve özür dilemesi gerekirdi. Bunun yerine, küstahça davrandı. "Mesajı aldım. İcabına bakacağım."

Şimdi kızgın olmaktan çok sıkıntılı görünüyordu. "Zor şeyler yapmaktan her zaman kaçınamazsın, Rory."

Öfkeli bir insan değildi, ama bir panik sarsıntısı onu patlattı. "Sen, usta bir işkolik, bana hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda ciddi ciddi ders mi veriyorsun?"

"Nasıl istersen öyle al." Başını sertçe sallayarak uzaklaştı ve onu mezar taşlarının arasında öfkeli bir halde bıraktı.

Ne göt ama! Ne kadar küstah, kibirli bir pislik! Müşterileri dışında kimseyle yakın ilişki kurmaya gerek görmeyen bu adam, sadece çalışmak için yaşayan bu adam, onu eleştirme hakkına sahip olduğuna inanıyordu!

Suçlamanın acısıyla gözleri yandı. Bir sandaletinin burnuyla, diğerinin burnuna düşen bir yaprağı fırçaladı. Güneş bir bulutun arkasına geçti ve gerçeği gördüğünde öfkesi azaldı. Adam haklıydı. Zor şeyler yapmak söz konusu olduğunda, kaçıyordu. Clint'e gerçeği söylemenin sonuçlarına katlanmak istememiş, bu yüzden de işi bahane ederek bunu ertelemişti.

Brett'in kendisinden sakladığı şeyi görmüş olması küçük düşürücüydü, özellikle de karakteri hakkında ona attığı tüm kederin ışığında

kusurlar. O ana kadar onun saygısına ne kadar değer verdiğini fark etmemişti. Ve şimdi onu kaybetmişti.

Gri-kahverengi bir kürk çizgisi patikada hızla ilerliyordu. Şehirli bir çakal, mitolojideki hileci. Çalılıkların arasında kayboluşunu izledi. Düzenbaz, işte oydu. Kendini kandırıyordu.

Bir çikolata dükkânı sahibi olma hayaline doğru ilerliyordu ama tek yaptığı daha da geride kalmaktı. Çikolatayı gerçek mesleği haline getirmek için attığı tek somut adım, çiftçi pazarlarının güvenli sınırları içinde küçük partiler satmaktı ve onu bile terk etti. Bir işten diğerine sürüklendi ve - kendini sabote etmenin en büyük örneği olarak- biriktirdiği parayı dükkânına değil, bir yemek kamyonuna harcadı.

Burada mezar taşlarıyla çevrili bir yerde otururken gerçeği gördü. O yapmadı

kendini tehlikeye atacak cesarete sahipti. Arkası gelmeyen büyük hayaller onun tarzıydı ve bunun nedeni çok açıktı. Gerçekten denemediği sürece, başarısız olma riskini göze alması gerekmiyordu.

Kendini bildi bileli, asla ağabeyi kadar iyi olamayacağı düşüncesinin kendisini şekillendirmesine izin vermişti, öyleyse neden denesin ki? Ama artık çocuk değildi ve Clint'in başarısını kendi cesaretsizliği için bir bahane olarak kullanmayı bırakmasının zamanı çoktan gelmişti. Kendisiyle yaşamaya devam etmek istiyorsa, geleceğine bağlanmak zorundaydı. Parası ve işi yoktu ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama bir yolunu bulması gerekiyordu. Başarısız olsa bile bir şeyler denemek zorundaydı.

Banktan kalktı ve mezarlık kapısına doğru ilerledi.

Hayatına devam etmek için atacağı ilk adım, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmekti.

* * *

Clint'in Owens-Shore'ların evinin kapısını açmasını beklerken, eski anıları yeniden canlandı. Clint dört yaşında okumaya başladığında, babası ona yedi yaşına kadar okuyamayacağını hatırlatmıştı.

Futbol oynamayı çok severdi, ta ki bir yaz öğleden sonrası küçük kardeşi bahçede topa öyle bir vurmuştu ki ona yaklaşamamıştı. Ondan sonra herkese futbolun sıkıcı olduğunu söylemişti. Aynı zamanda orta dereceli notlarla üniversiteyi bırakmıştı Clint

akademik olarak gelişiyordu. Sürüklenmek, bir hedef belirleyip onun peşinden gitmekten her zaman daha kolay olmuştu ama artık değil.

Zili tekrar çaldı. Clint'in içeride olduğundan neredeyse emindi ve zili duymazdan gelerek ona geri dönüp gitmesi için mükemmel bir bahane veriyordu. Ama kolay yolu seçmekten bıkmıştı. Gölden gelen esinti eteğini bacaklarının etrafında savururken ona mesaj attı.

Kapıyı aç. Ben hamileyim.

Söylediği çok daha büyük bir yalanın yanında küçük bir yalan neydi ki?

Otuz saniye geçmeden Clint kapıyı hızla açtı. "Ne oluyor, Rory?"

İçeri eğildi. "Yalan söyledim. Bu ilk kez olmuyor. Hamile değilim." Dişlerini sıktı. "O zaman neden hamile olduğunu söyledin?"

Kapıyı poposuyla kapattı ve omurgasıyla kapıya bastırdı. "Beni görmeni sağlamak için aklıma gelen tek yol buydu."

"Seni görmek istemiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Uzun sürmeyecek." Fuayenin yüksek tavanlarına ve açık kapılarına rağmen, yapması gereken şeyin ağırlığından duvarlar üzerine kapanıyordu. "Burası çok sıcak. Dışarı çıkabilir miyiz?"

"Mahallede dolaşmakta pek özgür değilim." Alaycılık ona, ona yakıştığı kadar yakışmıyordu.

"Bunu biliyorum, ama ..." Sundress'inin askılı yakasını karıştırdı.

"Sanırım sıcak basması yaşıyorum." Daha çok anksiyete atağı gibi görünüyordu ama her iki durumda da temiz havaya ihtiyaı vardı.

Belki de ondan kurtulmanın en hızlı yolunun pes etmek olduğuna karar verdi, çünkü başını evin arka tarafına doğru eğdi. "Hadi. Ne söyleyeceksen söyle ve git."

Clint şu anda onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve Rory de Kristin'le hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ne kadar üzgün bir aileydiler.

Onu koridorda, mutfakta ve beyaz badanalı tuğladan asma kaplı duvarları ve bir dizi bakır tonlu saksıdan dökülen yemyeşil yaprakları olan gölgeli bir kentsel verandada takip etti. Ayrıca bir Yetişkinler için oturma alanı olan verandanın bir ucunda parlak mavi kapısı, beyaz panjurlarla çerçevelenmiş bir çift penceresi ve kiremit çatısı olan sedir bir oyun evi bulunuyordu. "şanslı ocuk," dedi Rory.

"ocuklar. İki tane var."

Pencere önündeki kutularda kırmızı plastik sardunyalı vardı ve bir bahçe cücesi oturuyordu.

ön kapının dışında. Rory düşüncelerini toparlamak için kendine biraz zaman tanıyarak başını eğip içeri baktı. Küçük bir lavabo ve ocak, bir masa ve sandalyeler ile duvara monte edilmiş, akrep ve yelkovanı hareketli bir saat gördü. Tekrar doğruldu. "Eski pembe plastik oyun evim bunun yanında çok ucuz kalırdı."

"O oyun evini severdim."

"Ne demek istiyorsun? İçinde hiç oynamadın."

"Ben yapmadım. Arkadaşlarıma pembenin görünmezliğin ninja rengi olduğunu söyledim ve onu bir kaleye dönüştürdüm." Bir çift deniz mavisini yastığı kenara itti ve kanepeye yığıldı. "Eskiden çatıya tırmanırdım Nerf Lock 'n Load ile komşuları vurmaya çalıştım. Ayrıca arka çitin üzerinden atlamak için çatıyı kullandım. Bu yüzden başım büyük belaya girdi."

"Başın hiç belaya girmedi."

"Berbat bir hafızan var. Annem beni her yakaladığında cezama bir gün daha eklerdi."

Rory, Kristin'in Clint'e hiç ceza verdiğini hatırlamıyordu. Çantasının askısını endişeyle çekti. "Dün gece sana çikolata yaptım. Organik Peru fasulyesinden fındıklı ve sütlü çikolata." Çantasını karıştırdı, kraft kâğıdına sardığı paketi çıkardı ve kanepede onun yanına koydu.

Ona bakmadı bile. "İyi niyetli olduğuna eminim ama senin ya da annemin beni daha iyi hissettirmeye çalışmasına ihtiyacım yok. Ashley'e olanlarla tek başıma başa çıkmak zorundayım."

"Bunu anlıyorum, ama-" Oyun evinin yanında durmak için geri döndü. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. "Bu seni üzecek."

Sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Hiçbir şey beni lanet olası bir psikopatın Ashley'i öldürdüğünü bilmek kadar üzemez."

Şimdi dağılamazdı. Bunu yapmak zorundaydı. "Benim hatam olabilir." Doğruldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek şu ki ..." Yumruklarını sıktı. "Ashley'nin sana değer vermediğini söylemiyorum çünkü verdiğini biliyorum. Ama o senin paranı daha çok önemsiyordu."

Ayağa fırladı. "Rivers'la konuşuyordun." Kapıyı işaret etti. "Git. Şimdi. Onu kovacağım!"

"Hayır!" Kelimeler ağzımdan döküldü. "Brett haklıydı. Sen onunla tanışmadan kısa bir süre önce Ashley ve ben dairemde akşam yemeği yiyorduk, çok fazla şarap içiyorduk. Bana çalışmaktan ne kadar yorulduğunu söyledi. Gerçek lüks istediğini söyledi; tasarım kıyafetler, mücevherler, seyahat. Bir malikanede yaşamak ve insanların ona bakmasını istiyordu."

"Bu demek değil ki-"

"Açık açık söyledi. Bana eski moda bir servet avcısı olduğunu ve bunun için özür dilemeyeceğini söyledi." Rory dudağını ısırды. "Aslında onun bu yönüne hayrandım. İstedikini elde etmek için herkesle evlenmeye hazır olduğunu söylerdi." Burnu akmaya başlamıştı ve elinin tersiyle burnunu temizledi. "Sana gerçekten değer veriyordu Clint. Belki seni seviyordu bile. Ama parayı daha çok seviyordu. Sana anlatmaya çalıştım ama dinlemedin. Daha fazlasını yapamazdım, ama sonra ona bir yüzük aldığını ve Vegas'a götüreceğini söyledin ..." Rory'nin sesi kesildi. "Bunun olmasına izin veremezdim."

Sözleri düzdü, duygudan yoksundu. "Ne yaptın sen?"

Bir elini karnına bastırdı. "Ona gizlilik yemini ettirdim ve senin kumar bağımlısı olduğunu ve tüm parayı kaybettiğini söyledim. Dedim ki borç içindeydiniz ve Stars sizi kesecekti." Bu en kötü kısmıydı. "Ben de Stars maçlarına bahis oynadığın için başka hiçbir takımın seni almayacağını söyledim."

"Sen *ne*?"

"Özür dilerim!" diye bağırdı. "Anlık bir şeydi ama bana inandı. Görmüyor musun? Ertesi gün senden ayrıldı!"

Sanki ayağının altında ezmek istediği bir solucanmış gibi ona baktı. Onun nazik, güler yüzlü küçük kardeşi ... Kelimeleri ezerek söyledi. "Neden benim evime gitti?"

Ellerini karnının önünde kavuşturdu. "Çünkü öldürüldüğü sabah Karloh'la konuştu. Ona senin hakkında doğruları söylemiş. Ona bu bilgiyi her kim verdiyse yalan söylediğini söyledi." Boğazı daraldı. "Seni geri almak için evine gitti."

"Ve ben orada değildim."

"Ama başka biri öyleydi." Rory kendini savunmaya çalışmadı ya da yöntemleri öyle olmasa bile amaçlarının saf olduğunu söylemedi. "Beni affetmeni beklemiyorum."

Dudakları zar zor kımıldadı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Başını salladı ve arka kapıya doğru döndü ama söyleyecek bir şeyi daha vardı. "İki kişi seni Ashley konusunda uyarmaya çalıştı. Brett bu konuda açıktı, ben değildim."

"Annemi kışımından uzak tut." Dudakları zar zor kıpırdadı. "Bunu bana borçlusun." "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ashley'le beni nasıl ayıracağını buldun," dedi acı acı. "Eminim bunu da başarabilirsin. Şimdi defol git buradan."

Ravenswood'a geri dönerken güneş gözlükleri sıcak gözyaşlarını gizleyememişti ama burası Orta Batı'ydı ve diğer yol arkadaşları başka tarafa bakacak kadar kibardı.

* * *

Kristin koltuğuna kıvrıldı ve karanlık film ekranına baktı. Clint'in ev sineması, evde kendini güvende hissettiği tek yerd. Bir oda Penceresiz. Dışarıda gizlenen yırtıcıların ona ulaşamayacağı bir yer.

Bu kadar korkak olmayı bırakmalıydı. Evin arka tarafı çitle çevriliydi. Kimse arka bahçeye giremezdi ve burada saklanmayı bırakması gerekiyordu.

İki gece önce Daniel Hanbridge'le yediği yemek sırasında, oğlunun başındaki belayı geçici olarak unutmuş ve Clint'in annesi, Rory'nin üvey annesi ya da Gregg Garrett'in dul eşi değil, sadece kendisi olabilmişti. Kinesiyoloji alanındaki yeni lisans derecesi ve fizyoterapist olma planlarıyla kendini yeniden kaygısız, yirmi iki yaşındaki Kristin Shaw gibi hissetmişti.

Öyle bir şey olmamıştı. Gregg'e hamile olduğunu söylediğinde, Gregg evlenme teklif etmemişti. Sadece onunla evleneceğini söylemişti. Onun ne kadar yüce gönüllü olduğunu düşündü acı acı.

Rory'nin evliliğinin altında yatan gerilimi, Gregg'e sonsuza dek minnettar olması gerektiği duygusunu ne kadar az özlediğini bilmesine hiç izin vermemişti. Yapması gerekeni yapıp, "Çok teşekkürler, ama beni sevmeyen bir adamla evlenmeyeceğim ve ölü karının evine taşınmayacağım," deseydi hayatı nasıl olurdu acaba? Bebeğim ve ben sensiz de gayet iyi idare ederiz" mi derdi?

Ama onu sevmişti ve yirmi iki yaşındaki bir gencin saf iyimserliğiyle, onun da kendisini sevmesini sağlayabileceğinden emindi. Bir bakıma başarmıştı da. Onun tanıdıklığını sevmeye başlamıştı. Rahat yaşamı

Onun için yaptıklarını ve kızının sorumluluğunu üstlenme şeklini. Ona verdiği oğlunu kesinlikle seviyordu. Ama daha önce hiç tanımadığı Daniel Hanbridge'in iki gece önce ona gösterdiği saygıyı onun gözlerinde görmemişti.

Belki Daniel hayatına başka bir zamanda girmiş olsaydı - oğlunun cinayetle suçlanmadığı bir zamanda - onu görmeye devam edebilirdi ama şimdi değil.

*"Çocuğunuz var mı?" "Bir
üvey kızım var."*

Daha fazlasını söylemediği için pişman değildi.

Korkmuş bir tavşan gibi burada saklanmaya devam edemezdi ve kendini kalkıp mutfığa gitmeye zorladı. Çoktan ortalığı temizlemişti.

Akşam yemeğinde yediği dondurulmuş Lean Cuisine'in kalıntıları ve yapacak başka bir şey düşünemiyordu. Rahat mobilyaları ve kitaplık duvarıyla Clint'in ofisi evdeki en sevdiği odaydı. Oradaki pencere duvarının gözünü korkutmasına izin vermemeliydi.

Yer lambasını yaktı ve bir kitapla kanepeye yerleşmeye çalıştı. Arkadaşları vardı. Gönüllü çalışıyordu. Boşalan hayatını doldurmak için bir kadının yapması gereken her şeyi yaptı.

Eskiden nasıl olduğunu hayal etti. Terli bir kafanın küçük çocuk kokusunu; ayağının takılıp düştüğü krampon, sırt çantası ve ceket çöplerini. Doğum günü partilerini planlamak, araba havuzlarını sürmek ve okul gezileri için izin belgelerini imzalamak istiyordu. Çocuğunu kendi hayatı haline getirerek büyük bir günah işlemişti ve o çocuk isyan etmişti. Onu aramadı, ona söylemedi olduğu yerde. O artık bir erkekti ve kadının hayatına müdahalelerine karşı sabrını yitirmişti.

* * *

Dün Clint'le karşılaştığı için morali bozulan ve yenilgiye uğrayan Rory, parti hazırlıklarına konsantre olamıyordu. Onun yerine, Clint Garrett'in kız kardeşi olmamayı dilediği onca zamanı düşünmeye devam etti. *Olmak Ne dilediğine dikkat et.*

Tabelaya baktı. Gilford Grafik Tasarım, Roscoe Village mahallesindeki gölgeli bir sokakta, bir kuaför salonunun üstündeydi. Eğer polis Ashley'in sapık eski erkek arkadaşını sorgulamak istemezse, Rory bunu yapacaktı. Ashley'nin eski patronunun bazı cevapları olabilir.

Onu buraya sürükleyen sadece suçluluk duygusu değildi. Clint'in adaletsizliği

Kamu itibarının yerle bir edilmesine tanık olmak korkunçtu ve partiye sadece iki gün kalmış ve yapılacak yüzlerce iş kalmış olsa bile buraya gelmek zorundaydı. Artık kolay yolu seçmiyordu. Zor şeyler yapabilirdi ve bir isme ihtiyacı vardı.

Merdivenleri tırmandı ve kapıyı açtı. Son teknoloji ürünü iki bilgisayar, küçük ve iyi döşenmiş bir odada şık siyah iş istasyonlarının üzerinde duruyordu.

organize bir stüdyo. Duvarlarda, çoğunlukla logo ve reklam tasarımları olmak üzere stüdyonun yaptığı işlerin çerçeveli fotoğrafları sergileniyordu. En yakın çalışma masasında oturan adam başını kaldırmadı. "İş doldu."

"Buraya iş için gelmedim."

"O zaman?"

"Ashley için buradayım. Ben onun arkadaşıydım."

"Sana iyi şanslar." Saçları son moda pompadour kesimliydi, tepede yüksek ve yontulmuş, yanlarda soluktu. Daracık zeytin rengi motosiklet giyyordu.

kot pantolon ve kolsuz siyah tişörtünde gökkuşağı rengine bir DNA ipliği dövmesi vardı.

Rory ofise doğru tereddütlü bir adım attı. "Ondan pek hoşlanmamışsın gibi görünüyor."

"İşini severdi. Getirdiği parayı severdi. Ama kız arkadaşı kaltağın tekiydi." Kalemini yere bıraktı. "Muhabir olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle hayır. Komşusu. Olanlarla başa çıkmakta zorlanıyorum ve belki onun hayatı hakkında daha fazla şey bilirimsem yardımcı olabilirim diye düşündüm. Ben Rory Meadows."

"Duncan Gilford." Başını eğdi. "Bir dakika. Sen şu Rory misin? onun dairesinin üstündeki dairede mi yaşıyor? "Goodwill'in ıskartaları ile döşenmiş kasvetli bir yer mi?"

"O benim."

Bir sonraki çalışma masasındaki tekerlekli tabureyi elinin tersiyle sıvazladı. "Oturun."

Tabureye doğru ilerlerken stüdyonun daha fazla ayrıntısına göz attı: ortadaki masanın üzerinde şirketin GGD logosu, bir pothos bitkisi siyah metal raflardan, bozuk paralarla dolu bir kavanoz buldu. İhtiyacı olan bilgiye nasıl ulaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve bir başlangıç noktası aradı. "Ashley için çok üzgün görünmüyorsun."

"Kimse tanıdığı birinin öldürülmesini beklemez ve ben geçici olarak yıkıldım. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer tanıdığım biri olması

gerekliyorsa

en azından Ashley'di."

Rory bir kaşını kaldırdı. "Bana neden baş şüpheli olmadığını açıkla."

"Sağlam bir mazeret. O sabah potansiyel bir şüpheli ile kahvaltı toplantısındaydım.

müşterisi ve iki yöneticisi." Ergonomik koltuğunda arkasına yaslanırken, dar tişörtü yırtık göğüs kaslarını ortaya çıkarıyordu. "Benim ne düşündüğümü merak ediyorsanız, bence onu futbolcu öldürdü. Cinayet sebebi olabilecek tek eski erkek arkadaşı o değil."

Clint'in suçluluğu hakkındaki görüşüne değil, onun eski erkek arkadaşından bahsetmesine odaklandı. "Ayrıldığı emlakçı adamı düşünüyorum. Ayrılmalarının onun için zor olduğunu biliyorum."

"O bir müşteriydi, konut emlakçılığında önemli bir oyuncuydu. Garrett için onu terk ederek büyük bir hata yaptı ama Ashley her zaman daha kabarık bir banka hesabı arayışındaydı."

Rory düşünceli görünmeye çalıştı. "Emlakçı olan eski sevgilisinin adını hatırlayamıyorum."

Sandalyesinde doğruldu ve bilgisayarına geri döndü. "Onu polise verdim."

Adını almışlardı ama Clint'in suçlu olduğundan emin olduklarına göre onu ne kadar yakından sorgulamışlardı? "Bana verir misin?"

"Neden istiyorsun?"

"Onunla konuşmak istiyorum." "Kız dedektifçilik mi oynuyorsun?"

"Belki polis bir şeyi gözden kaçırmıştır." Tabure onun altında birkaç santim yuvarlandı. "New York'tan buraya taşındığımda Ashley bana dostça davrandı. Tek arkadaşımdı. Ona borçluyum."

Yine onun dikkatini çekmişti. "Ona bir şey borçlu olduğundan emin değilim. Senden hoşlanıyordu ama yine de arkandan sana Ezik Kız diyordu. Ve bunu sana kaltak olman için söylemiyorum tatlım, sadece sana yardım etmek için söylüyorum. keder."

İncinmiş hissetmeyi reddetti. "Benim hakkımda başka ne söyledi?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Evet. Teselliye ihtiyacım var."

"Senin rüküş olduğunu söyledi ama eğer bugün giydiğin şey bir örnekse, yanılmış. Bu bluz her şey."

Bebe mavisi pamuklu bluzunun yakası portre şeklindeydi ve etek ucunda Audrey Hepburn-vari lacivert pedallı ayakkabısının bel bandının altına

sokarak gizlediği küçük bir delik vardı. Nane şekerine doğru işaret etti.

yeşil reçine halka küpeler. "Ashley sadece yirmi dört ayar giyerdi. Modadan anlardı ama kendine özgü bir tarzı yoktu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Kıyafetlerinde ayırt edici olan tek şey her şeyin diğer yüzlerce kadın gibi pahalı görünmesiydi."

"Ama o daha güzeldi." "Ve bunu bilmiyordu."

Rory taburenin üzerinde kıpırdandı. "Onu çöpe atmaktan pek hoşlanmıyorum." "O seni ezmekte hiç zorlanmadı."

"Ben daha büyük bir insanım."

"Senin kendi iyiliğin için fazla iyi olduğunu ve dünyanın seni çiğneyip parça parça tüküreceğini söyledi. Yine de tükürülen o oldu." Başını iki yana salladı. "Yine de onun çalışmalarını özleyeceğim. Ne zaman Tam gün çalışıyordu, çok iyiydi ve kesinlikle nasıl müşteri çekeceğini biliyordu."

Rory tekrar denedi. "Eski erkek arkadaşı . . . ? Emlakçı mı?"

"Dedektiflik işini polise bırak, tatlım. Ben bir şey yapmayacağım. dahil."

"Sen bu işe karışmazsın. Bana sadece bir isim veriyorsun. Ve çikolata getirdim." Elini çantasına attı ve ordövrleri planlamak, masa ve tabak kiralamak için telefon görüşmeleri yapmak arasında hazırladığı altı adet nefis kremalı ahududulu trüften oluşan bir paket çıkardı. "Bunu deneyin."

Yer mantarını ısırdı ve tatlar damağına çarptığında gözlerini devirdi. "Hayatım boyunca nerede saklandın? Tanrım ..." Kutuyu almak için elini uzattı. Kadın kutuyu onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

"İsim mi?" "Ciddi misin?"

"Bunların geri kalanını sana vereceğim ve gelecek hafta bir düzine daha bırakacağım. Tek yapman gereken Ashley'nin eski sevgilisinin adını vermek."

Bir not defterine uzandı, üzerine bir şeyler karaladı ve ona verdi. "Beni bu işin dışında bırak Nancy Drew. Ve çikolataları ver."

"Tamamdır." Onları uzattı ve ressamın el yazısına baktı.

Grant Padderson

* * *

Birkaç dakika sonra, öğleden sonra geç saatlerde dışarı adımını attığında, kendisine doğru gelen tanıdık bir figür gördü. Onu görmemiş gibi davranmak için artık çok geçti ve midesi rahatsız edici bir takla attı.

Brett onun önünde durdu ve Gilford tabelasına baktı.

Grafik Tasarım. "Ashley'nin patronuyla mı konuşuyordun? Gerçekten mi, Rory? Ortalıkta dolaşan bir katil var ve sen de bunu araştırmanın sana mı düştüğüne karar verdin?"

"Peki ya sen? Buralarda mı dolaşıyordun?" Ellerini ceplerine soktu. "Bu farklı."

Sarı mantar sandaletlerinin parmakları üzerinde doğruldu. "Çünkü mü?" "Çünkü öyle."

"Çünkü sen sert, aşırı başarılı bir Amerikan başarı hikayesisin ve ben değilim?" İşte yine başladı, onun karakteriyle alay ediyor ve kendini küçük düşürüyordu. Bundan ne zaman vazgeçecekti?

Ayaklarının üzerinde huzursuzca kaydı. "Söylediklerim için özür dilerim. Kötü bir sabah geçiriyordum ve hıncımı senden çıkardım."

Kendini onun bakışlarıyla buluşturdu. "Doğru olmayan hiçbir şey söylemedin."

"Taş atmak için kendime ait çok fazla hatam var." Adamın gözleri, kadının çantasından bir tarak çıkarma isteği uyandıracak şekilde saçlarında gezindi. "Ve seninle ilgili harika şeyleri atlادم."

Ona şaşkınlıkla baktı. "Bir tane söyle." "Peki ya onur duygunuz?"

Gözlerini kırıştırdı. "Kimse benim hakkımda böyle bir şey söylemedi."

"Evsiz insanları besliyorsunuz ve nefret ettiğinizi söylediğiniz kardeşiniz için endişeleniyorsunuz."

"Ondan nefret ettiğimi hiç söylemedim. Ben sadece-"

"Zeki ve komiksin, ayrıca iyi öpüşüyorsun."

Aralarındaki gerilimi azaltma çabası sonuçsuz kaldı ama kadın onun çabasını takdir etti. "Sana zaman kazandıracağım," dedi. "Gilford Ashley'den pek hoşlanmazdı ama bütün sabah bir toplantıdaydı ve sağlam bir mazereti var." Yaklaşımını belirleyene kadar Ashley'nin eski sevgilisinin adını paylaşmayacaktı. "Mutfağınızı kontrol etmek ve bazı şeyleri dondurucunuza aktarmaya başlamak için dairenize girmem gerekiyor."

"Resepsiyondaki kapıcıya sizin için bir anahtar bırakacağım."

Onun onurlu olduğunu söylemişti ve bunu kanıtlamanın zamanı gelmişti. "Dün Clint'le konuştum. Paçayı kurtardın."

Telefonu cebinde uğulduyordu. ıkardı ve ekrana bir göz attı. "Buna bakmam gerek."

Elbette yle yaptı. Müşterileri her zaman önce gelirdi. Ne istediğini çok iyi bilen bir adamdı.

* * *

Rory döndüğünde iki kaslı adam Ashley'in beyaz kanepesini ikinci kattan aşağı indiriyorlardı. Onlar geçtikten sonra ve dairenin açık kapısında durdu. İçeride bir kadın yastıkları bir kolinin içine atıyordu. Ağartılmış platin rengi saçları vardı ve çene hizasındaki düz saçlarının tamamını içine alamayan bir atkuyruğu vardı. Rory kapının çerçevesine vurdu. "Sen Stacy olmalısın. Ben de Rory."

"İçeri gelin." Ashley'nin kız kardeşinin sert bir yüzü vardı; geniş elmacık kemikleri, küçük bir ağzı ve yorgun gözleri vardı. Rory, Ashley'nin aşağılayıcı yorumlarından Stacy'nin genç yaşta evlendiğini, şimdi Family Dollar'da çalıştığını ve çoktan

 ocuk. şişkin karnının şekline bakılırsa bir bebeği daha olacaktı.

"Numaranı bulamadım, yoksa arardım," dedi Rory. "Ashley için zgnm. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Her şey kontrolüm altında." Kutuları işaret etti. "Ashley tüm eşyalarının bende olmasından nefret ederdi."

Rory ne söyleyeceğinden emin değildi. "İlişkiler zor olabilir."

"Ashley'i tanısaydınız, muhtemelen anlaşamadığımızı bilirdiniz. Ashley bu konuda pek de kurnaz sayılmazdı. Yine de ..." Topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü. "Onun başına böyle bir şey gelebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Korkunç bir şey."

Stacy toparlanmayı bıraktı ve ayaklarını sehpayaya dayamak için kalan sandalyeye çöktü. "Sadece yedi ay oldu ve şimdiden kendimi bok gibi hissediyorum ama en azından kusmayı bıraktım." Etrafına bakındı. "Keşke tüm bu beyaz mobilyalar yerine para bıraksaydı ama Ashley ne kazandıysa harcadı."

"ok güzel şeyleri var."

Stacy kanepenin olduğu yere doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. "Mobilyalarının zerine birkaç çarşaf atacağım. Çocuklar kirlitse bile, elimizdekinden daha iyidir. Kıyafetlerini de satıyorum. O tasarımcı kıyafetlerini giymeyeceğimden eminim."

"Pek çok kadın yapamazdı."

"Cesedini bırakana kadar cenaze töreni yapamam. Ve kimsenin geleceğinden emin değilim."

Adamlardan biri dönmüştü, kollarında dövmeleler olan esmer bir adamdı. Stacy'nin oturduğu sandalyeye yöneldi ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Çekil, bebeğim. O sandalyeye ihtiyacım var."

"İhtiyacın olan şey, Jake, lanet olası bir vazektomi."

Homurdandı, onu kaldırdı ve koltuğu kapıdan dışarı çıkardı. Kadın onun ardından başını eğdi. "Ashley'nin etkileyemediği bir erkek yoktu, Jake bile. Sanki odaya bir erkek girse, onu parmağında oynatmadan rahat edemezdi. O benden daha fazla dayanıyor. Muhtemelen parfümünü koklayabilmek için arabasını saklamak istiyor ama ben satmak istiyorum ki biraz para biriktirmeye başlayabilelim." Stacy atılan son şeyi aldı. ve onları açık kutuya fırlattı. "Şunları bana uzatır mısın?"

Rory, Ashley'in bir grup halinde dizdiği seramik şamdanları, deniz otundan bir sepeti ve muhtemelen hiç bakmadığı bir yığın sehpa kitabını aldı. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin? Gidip üstümü değiştirebilirim."

"Ashley taşınma kutularını yatağının altına saklamış. Benim için birkaç tane daha çıkarırsan harika olur."

Rory yatak odasına doğru ilerlemeye başladı ama donup kaldı. "Ashley bu dairede en az üç yıl yaşadı. Neden hâlâ eşyalarını toplayıp kutular?"

"Bunlar yenileri. Taşınmak istedi. Bunu sana söylemedi mi?" Rory o gün daireyi ararken hiç kutu görmemişti.

Ashley ölmüştü ama o zaman yatağın altına bakmak aklına gelmemişti.

"Ashley taşınmaktan hiç bahsetmedi."

Stacy omuz silkti. "Bu konuda garip davranıyordu." "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Onunla son konuştuğumda birkaç hafta içinde taşınmayı planladığını söyledi ama nedenini söylemedi."

Eski sevgilisi Grant Padderson onu takip ettiği için mi taşınıyordu? Yoksa Karloh'un yanına taşınmayı mı planlıyordu?

Rory, Stacy için kutuları aldı ve gitti. Dairesine varır varmaz Dedektif Strothers'ı aradı ve ona kutulardan bahsetti.

"Bunlar envanterimizde mevcut" dedi.

"Ama bana taşınmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Sence de bu garip değil mi? Sanırım eski sevgilisinin onu bulacağından korkuyordu ve nereye gittiğini bilecek kimse yoktu."

"Bilgi için teşekkürler Bayan Garrett. Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama bir randevum var."

Bir kez daha kovulmuştu.

* * *

Birkaç saat sonra, zaten tıka basa dolu olan dondurucusuna bir parti mezesi daha tıktırırken kapı çalındı. Ellerini kuruladı ve kapıya gitti. Brett diğer tarafta haki rengi kıyafeti ve kıyamet yüz ifadesiyle duruyordu.

"Sorun nedir?"

İçeri daldı. "Clint'i tutukladılar ve Ashley'i öldürmekle suçluyorlar."

Brett'e biraz fındık ve ahududulu trüf mantarı ile yerel olarak üretilmiş bir duble IPA verdi. Bira ve yer mantarının iyi eşleşmemesini umursamayacak kadar üzgündü.

Brett koltuğuna yığılmış, bir elinde yarım yer mantarı, diğerinde bira. "Saç örneklerini kızın üzerinde buldular."

"Kız onun yatak odasında!" Rory haykırdı. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Ayrıca yüzüğünü de tutuyordu." "Ne yüzüğü?"

"Michigan'daki son senesinden kalma Ulusal Şampiyonluk yüzüğü."

"O yüzüğü yıllardır takmadı."

"Ashley ölmeden iki gece önce, Michigan'daki eski takım arkadaşlarıyla bir araya geldiği bir toplantıda bunu giyerken fotoğrafı çekildi." Brett bitirdi trüf mantarı ve birasını sehpanın üzerine koydu. "Polis haberi henüz açıklamadı ve kamuoyuna açıklandığında- Bilmiyorum, Rory. Belki de yaptı."

"Sakın söyleme. *Sakın* söyleme."

Kollarını kalçalarına dayadı ve boşluğa baktı. "NFL'deki en tanınmış yüzlerden birine sahip. O sabah evden çıkarken onu nasıl kimse görmemiş olabilir?"

"Muhtemelen erken çıkmıştır." Onun yanındaki mindere yığıldı. "Ona yalan söylememiş olsaydım ..."

"Bu senin hatan değildi." Kolunu ona doladı. "Yorgun görünüyorsun."

"Pek uyuyamadım."

"Parti yüzünden, değil mi? Seni son dakikada nasıl da fırlattım."

"Uyku abartılıyor." Büfeyi bir araya getirmekten daha fazlası uykusunu kaçırmıştı. Dün gece çalışırken, kendi dükkânını açmasının önündeki tüm engeller o kadar aşılmaz görünmüştü ki, neden devam edemeyeceğine dair bahaneler üretmeye başlamıştı. Ama bu sefer kendini durdurdu. Bir yemek kamyonu vardı, değil mi? Cezasını ödemek ve kamyonu yenilemek için yeterli parayı bulduğunda, kamyonu tekrar yola çıkarabilirdi ama bu sefer camdan sakız, lolipop ve Pez dispenserleri yerine kendi çikolatalarını satacaktı. Hayallerindeki çikolata dükkânı olmayabilirdi ama yine de bir çikolata dükkânı olacaktı, sadece tekerlekli.

Kendini mutfağa geri sürükledi ve küçük, beyaz kartondan, dört parçalı numune kutularının sonuncusunu çıkardı. Elinde kalan malzemelerle işe koyuldu. İşini bitirdiğinde çok güzel Her birinin üzerinde cep telefonu numarası ve "Özel Siparişler Kabul Edilir" yazan bir etiket bulunan kutuları doldurmak için çikolatalar. Bu kutular Brett'in zengin konuklarının partiden ayrılırken yanlarında götürmeleri için bekliyor olacaktı. Belki kimse aramazdı ve o da azalan malzemelerini boşa harcamış olurdu. Belki de hiçbir şey olmayacaktı ama deneyecekti ... başarısız olsa bile.

Yorgunluğun ve ona yakın olmanın verdiği rahatlığın etkisiyle onun omzuna yaslandı. Adam sabun, baharat ve biraz da bira kokuyordu. Burada olmak doğru geliyordu. Sanki birbirlerine uyuyorlarmış gibi.

Onu daha yakına çekti ve rahatlık hissi yok oldu. Parmak uçları çenesini okşadı. Ona baktı, fırtına bulutu gibi gri gözlerini içine çekti ve yapmaması gereken şeyi yaptı. Dudaklarını onunkilere değdirdi.

En ufak bir dokunuştı. Dostça küçük bir kelebek öpücüğü. *Selam dostum. . . Benim. İyi dostun Rory merhaba diyor. Kişisel bir şey değil. Sadece küçük bir öpücük.*

* * *

Brett, Rory'nin dudaklarını kendi dudaklarında hissettiği anda sağduyusu uçup gitti.

Pencere. Ağzına değen o hafif dokunuş ona Nehir olduğunu, soğukkanlı ve mantıklı olduğunu unutturdu. Disiplinin onun süper gücü olduğunu unutturdu. Onun yerine, vücudu beyninin yerini aldı ve her parçası bu felaket kadına ihtiyaç duydu.

Ağızları kilitlendi. Adam doğrudan kızın içine daldı.

Gömleğinin altına uzandı ve adam parmaklarını o öfkeli buklelerin içine daldırdı. Kadının elleri adamın sırtına gömüldü ve ona, kadının içine girmesi için izin verdi.

Purple Rain tişörtünün altından kızın göğüslerini buldu ama kız üzerine çıkınca yönünü kaybetti. Vücutları rahatsız kanepede birbirine dolandı. Bir ayağı yerde, diğeri bilmem nerede olan adam, kadının poposunu kavrayarak onu sertçe kendine doğru çekti. Başını avuçlarının arasına aldı, öpücüğü devraldı, güzel bir velociraptor onu canlı canlı yemeye hazırdı.

Tanrım, çok tatlıydı. Çok tatlıydı.

Tişörtünün altına uzandı. Sütyeninin kopçasıyla boğuştu. Sütyenlerin kancasını açmakta her zaman iyiydi ama bu sütyen 1940'lardan kalma gibiydi, kopçası Alman topçularına dayanacak şekilde tasarlanmıştı. Sonunda kopça koptuğunda, kadın şaha kalktı ve tişörtü kafasının üzerinden fırlattı, sütyeni hâlâ üzerindeydi, saten askıları kollarından aşağı düşüyordu. Tişörtü çıkarmak için uzandı ama bacağı sehpaye çarparak bira şişesini devirdi.

Kanepenin yarısı üstünde, yarısı dışındaydı. Fişek gibi ateşli, vahşi ve gülünçtüler. Kadın adamın üzerine düştü ve ikisi de yerde, sehpa ile kanepenin arasına sıkışmış, bira adamın tişörtünün kolunu ıslatmıştı.

"Yatak." Sesi sanki okyanusun dibinden geliyormuş gibi çıkıyordu.

"Yatak," diye fısıldadı. Ama üzerinden yuvarlanmak yerine ona sıkıca sarıldı ve tekrar öpüşmeye başladılar, ağızlar ve diller, dişler çarpışıyordu ve göğüslerinin yanları onun ellerindeydi ve dünya, kafasını lanet sehpanın ayağına çarpına kadar bir dalma ve tırmanma hız treniydi.

Yeterli.

Kendini kurtardı ve onu yukarı çekti. Onu ayaklarından kaldırdı, kollarını kalçasının altına koydu. Bacaklarını onun beline doladı.

Öpüştüler.

Onu yatak odasına götürürken yine eğilerek yürüdü. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye fısıldadı.

Bir ömür boyu verdiği doğru kararları bir kenara attı.

"Gerçekten öyleyiz." Onun ağzına karşı gülümsedi.

Bir vuruş. Kalbinden gelmiyordu. Biri kapıyı çalıyordu! *Gerçekten mi?*

Belki de duymamıştır.

Ama yaptı ve öpüşmeyi kesti. "Boş ver onu," diye fısıldadı. "Aynen öyle," diye fısıldadı.

Ama tıkırtılar durmadı. Aksine daha da arttı. Bir iniltiyle yanağını adamın çenesine dayadı.

Kaçınılmaz olana boyun eğdi ve onu yere bıraktı. Kapı tıkırdamaya başladı.

Rory *Purple Rain* tişörtünü kaptı. "Git başımdan!"

Kızgın bir kadın sesi "Kıyafetlerim sende!" diye bağırdı.

Rory bir Rottweiler hırlamasıyla tişörtünü başına geçirdi ve her adımında Tanrı'nın adını anarak kapıya doğru yürüdü.

Boş yere şortunu düzeltmeye çalıştı, davetsiz misafiri lanetledi, cevap verdiği için Rory'yi lanetledi, ereksiyonunu lanetledi.

"Claudia?"

Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı.

Rory'nin hâlâ çözülmemiş sutyeninin askıları tişörtünün kollarının altından kollarına dolanıyordu, saçları darmadağınktı ve altı gece önce akşam yemeğini paylaştığı o evsiz kadın bir kez daha tam olarak yanlış bir zamanda ortaya çıkmıştı.

Daha da çılgınlaştı.

Rory Claudia'nın temiz giysilerini verip ona banyoyu gösterdikten sonra, "Duş alması gereken biri varsa o da benim!" diye tısladı. "Soğuk bir tane!"

"Bu, çok ileri gittiğimize dair Tanrı'dan bir işaret."

"Bu Şeytan'dan bir işaret!" Şimdi kağıt havlu almak ve birasını devirdiğinde yaptığı pisliği temizlemek için mutfığa giden oydu.

"Kristin Clint'le ilgili haberi nasıl karşıladı?"

Elinde kağıt havluyla durakladı ve ona baktı. "Onunla hiç konuşmadım."

"Onu aramadın mı?"

"Bunu hiç düşünmedim."

"Sen Nehir'sin!" diye haykırdı. "Her şeyi düşünüyorsun!"

"Stresliydim."

"Sen stres yapmazsın!"

Ne kadar da yanılıyor, diye düşündü, limon sarısı şortundan çıkan o sağlam bacaklara bakarken.

Kendini toparladı ve telefonunu kontrol etti. "Onu araması gereken kişi sensin."

"Ve ona telefonda biricik sevgilisinin tutuklandığını mı söyleyeyim? Ben bile bu kadar kalpsiz değilim." Gözlerini ondan ayırmadı. "Oraya gitmelisin

hemen şimdi ve ona şahsen söyle. Haber yayılmadan önce." Adam da ona ters ters baktı. "Sen söyle ona."

Ona baktı.

O da ona baktı.

Elini uzattı.

Taş . . . Kağıt . . . Makas . . . Makas

kağıdı keser.

Rory üvey annesiyle konuşmak için Kraliyet Tatlılar Sarayı'nın batısına giderken, Claudia'ya jambonlu sandviç yedirip iklim değişikliği hakkındaki fikirlerini dinlemesi de bu şekilde oldu.

* * *

Rory güneş gözlüklerini unutmuş, batmakta olan son güneşe karşı gözlerini kısmıştı. Neredeyse sevişiyorlardı. Claudia kapıyı yumrukladığında ellerini kullanmadan orgazm olmanın eşiğine gelmişti. Onun nesi vardı ki? O sadece eziklerle ilişki kurardı, barakudalarla değil. Ama Brett Rivers ile seks kaçınılmazdı.

Ona kafayı takmayı bırakıp Kristin'e nasıl ulaşacağını bulması gerekiyordu ki haberi verebilsin. Ön kapıya kadar yürüyüp zili çalamazdı, onca muhabir kamp kurmuşken ve Tatlılar Kraliyet Sarayı'nda araba kullanırken olmazdı. Kim olduğunu anlarlar ve hayatını cehenneme çevirirlerdi. Kristin'i arayıp onunla bir yerde buluşmak isteyebilirdi ama Kristin takip edilirdi. Ayrıca, hemen sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyecektir.

Rory ancak eve yaklaştığında Clint'in, DuPage İlçesi'nin küçük ormanlık alanlarından birinin arazisinin arka tarafına denk geldiğinden söz ettiğini hatırladı. Belki o yoldan girebilirdi. Fazla gün ışığı kalmamıştı ama birkaç yanlış dönüşten sonra evin arkasından geçen çıkmaz bir sokakta koruyu buldu. Kamyonu iki blok öteye park etti ve yola koyuldu.

Koruluğa giden patika ona Brett'le birlikte sadece üç gün önce milis kampına ulaşmak için geçtikleri yolu hatırlattı. Ancak bu patika çamur yerine talaşla kaplıydı. Devrilmiş bir ağacın gövdesinde yarım tabaklar halinde mantarlar büyümüşü ve çok sayıdaki meşe ağacının cazibesine kapılan sincaplar çalılıklar arasında koşuşturuyordu.

Clint'in arazisinin arka sınırını belirleyen çitlere ulaşmak uzun sürmedi. Ne yazık ki çitin yüksekliği en az üç metreydi. Çiti boydan boya yürüyerek aşmak için bir yol aradı ama tırmanabileceği hiçbir şey bulamadı; ne kullanışlı, terk edilmiş bir merdiven ne de mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş bir ağaç kütüğü.

Görebildiği tek erişim, çitin yakınında büyüyen bir şeker akçaağacı ve onun üzerinden sarkan bir daldı. Dal o kadar da sağlam görünmüyordu ama diğer tek seçeneği Kristin'e haberi telefonda vermektir ve zaten vicdanı yeterince rahatsızdı.

Canı cehenneme. Artık kolay bir çıkış yolu aramıyordu ve o çitin üzerinden geçecekti. Ama ağaca çıkmasına yardım edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bölgeyi araştırdı ve budaklı bir kütük buldu. Kütüğü akçaağacın dibine kadar sürüklediğinde tişörtü terden sırlıslam olmuştu ve iki tırnağı kırılmıştı, ki zaten tırnaklarına pek dikkat etmediği için bu büyük bir kayıp sayılmazdı. Üstüne tırmandığında kütük sallanıyordu ama alttaki dalı tutmaya yetecek kadar kaldıracı vardı.

Kendini yukarı çekti, keşke gitmeden önce sarı şortunu giymek yerine kot pantolon giyseymiş diye düşündü.

Çitin üzerinden sarkan ağaç dalı hâlâ başının en az beş metre üzerindeydi. Çocukken ağaçlara tırmanmak eğlenceliydi ama bu hiç eğlenceli değildi. Bir kez aşağı baktı ve bu hatayı bir daha yapmadı.

İhtiyacı olan dala doğru manevra yaptığında dizi kanıyor ve kalçaları sürtünüyordu. Güneş batmıştı. Tam bir alacakaranlıktı. Dişlerini sıkı ve kendini dalın üzerine bıraktı. Dal sallanmaya başladı; çok değil, sadece daha sıkı tutunmasını sağlayacak kadar.

Sürünerek ilerledi. Artık çitin üzerindeydi. Birkaç santim daha-

Silah sesi gibi uğursuz bir çatırtı duyuldu. Dal kırıldı ve o kadar sert bir şekilde yere çarptı ki rüzgâr onu dışarı attı. Ölecekti. Çaresizce çimlere uzandı. Nefes alamıyordu.

Bir gece yırtıcı kuşu av aramak için üzerinde süzülürken, ilk hava şırıltısı ciğerlerine doldu. Hırıltıyla bir nefes daha aldı ve sonra bir nefes daha. Nihayet doğrulabildiğinde, kendini çitlere çarpmaktan kıl payı kurtulduğunu fark etti.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Sıyrılmış ve yaralanmıştı, sırtı ağrıyordu ve sağ ayağı pek de iyi hissetmiyordu ama başarmıştı. Pes etmemişti. Topallaya topallaya eve doğru ilerledi, yüzme havuzunun etrafından dolaşıp bahçeye girdi. Clint'in ofisinde loş bir ışık yanıyordu ama evin geri kalanı karanlıktı. Gül ağaçlarının arasından ofise doğru ilerledi.

Ashley'nin avluda düştüğü yere bakmaktan kaçınarak pencereleri açtı.

Kristin tek bir lambanın altındaki kanepede oturmuş, bacaklarını altına almış, elinde bir kitap tutuyordu. Rory pencereye hafifçe vurdu. Rory camın arkasından bile Kristin'in çığlığını duyabiliyordu. Kristin ayağa fırladı; kitap halıya düştü. Göğsünü tutarak bakışlarını pencerelere yöneltti.

Rory el salladı.

Kristin ona doğru hışımla yürüdü, gözlerinde cinayet vardı. Rory barış işareti yaptı, arka kapıyı işaret etti ve bacaklarına daha fazla zarar vermeden kendini gül ağaçlarının arasından kurtarmaya çalıştı.

Sonunda Kristin arka kapıyı açtı. *"Ne yapıyorsun?"* diye bağırdı. "Neyin var senin?"

Çok fazla. Rory topallayarak ona doğru geldi. "Arka çitin üzerinden tırmandım. Tam olarak umduğum gibi gitmedi."

"Herkes gibi zili çalamadın mı?"

"Gazetecilerin de beni takip etmesini istemedim. İçeri girebilir miyim?" Kristin ellerini havaya kaldırdı ve mutfağın ışığını yaktı.

Rory üvey annesini hiç bu kadar bakımsız görmemişti; makyajsız, yıkanmamış saçları ucuz bir plastik muz tokasıyla toplanmıştı. Üstü kırış kırıştı, ten rengi kaprisinin önü lekeliydi.

Rory içeri girip kapıyı arkasından kapattığında Kristin onun kirli şortunu ve hırpalanmış bacaklarını onaylamaz bir tavırla incelemeye başlamıştı bile. "Hırpalanmış gibi görünüyorsun." Mutfağın yanındaki banyoyu işaret etti. "Kendini temizle. Ben biraz merhem getireyim."

Kristin elinde bir tüp merhemle belirldiğinde Rory son kir ve kanı da yeni yıkamıştı. "Prenses Yasemin yara bandı bulamadım. Sinirlenme."

Rory, Prenses Yasemin'in yara bantlarını tamamen unutmuştu. "Yara bandına ihtiyacım olacağını sanmıyorum."

"Tanrı merhametlidir."

Kristin'in tanıdık keskinliği belli belirsiz güven vericiydi. "O kadar dramatik bir kraliçe miydim?"

Kristin'in soruyu ciddiye alması onu şaşırttı. "Oldukça metanetliydin. Garajdaki çiviyle alnını kestiğin ve acil servise gitmek zorunda kaldığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz."

"Hayatımda hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Ama tek umursadığın şey sonrasında dondurma için pazarlık yapmaktı."

"Dondurma söz konusu olduğunda babamı manipüle etmek oldukça kolaydı."

"Tatlıya olan düşkünlüğünü ondan almışsın. Tabii ki seni götüren bendim. Clint'in T-ball maçı vardı, Gregg de onunla gitti."

Clint'in adının anılması Rory'ye bir görevi olduğunu gereksiz yere hatırlatmıştı. Merhemi tekrarladı. "Dondurma yerine Şarap mı? Belki Clint'te hâlâ bahsettiğini duyduğum Napa Vadisi Promontory'den vardır. Kendimizi şımartalım."

"Sarı Kuyruk'tan memnunum."

"Ben değilim."

Clint'in şarap mahzeni aslında, şişeleri yan yatırıp etiketlerini açığa çıkaran ahşap rafların bulunduğu, cam duvarlı güzel bir odaydı. Rory, Napa Valley Promontory'yi buldu ve en iyi Madagaskar çekirdeklerinden yaptığı yüzde yetmiş bitter çikolatalarıyla nasıl eşleşeceğini hayal etti.

Şişeyi saygıyla mutfığa taşıdı. Kristin dolapların altındakiler hariç bütün ışıkları kapatmıştı. Kırmızı şarap yerine beyaz şarap için tasarlanmış iki kadeh koymuştu, ama Rory ses çıkarmaktan kaçındı. Bunu işaret ederek kendini beğenmiş bir eşek gibi.

Kristin ona tirbuşonu uzatırken kapı zili çaldı.

Galipler." Kristin alnını ovuşturdu. "Bugünlük peşimi bıraktıklarını sanıyordum." Parmakları buruşuk bluzunun yakasına doğru kayd. "Dün gece birini yakaladım -belki bir muhabir- ön pencereden eve bakıyordu."

Rory kaşlarını çatı. "Seni korkuttuğuma şaşmamalı. Özür dilerim."

Kristin'in saçları tokasından kurtulmuş ve yanağına sarkmıştı ama fark etmemiş gibiydi. "Hiç cevap vermesem de kapı zili durmadan çalıyor. Eminim görmüşsünüzdür, her yerde arabalar ve haber minibüsleri var. Clint'in hizmetçisi Gabby, magazin gazetelerinden biri ona bir haber için bin dolar teklif etti."

Rory evin anahtarı olan, muhtemelen Clint'e aşık olan, Ashley'den hoşlanmayan ve başka yerde olduğunu kanıtlayan güzel hizmetçiyi çok iyi hatırlıyordu. Zil tekrar çaldı. Kristin zile uzanırken eli titredi.

Rory'nin onun için doldurduğu bardak. "Genelde bu saatte beni rahatsız etmezler." Haber yayılmış olmalıydı.

Kristin onun yüzünü aradı. "Neden buradasınız? Bu dostça bir ziyaret değil.

Tabii ki hayır. Biz dost ziyaretleri yapmayız."

"İçmek için daha rahat bir yer bulalım." Rory başını tavana doğru eğdi.

"Tercihen meleklerin bizi yargılamayacağı bir yer."

"Clint'in burayı onun için yeniden dekore etmeme neden izin vermediğini asla anlayamayacağım."

Rory'nin oldukça iyi bir fikri vardı.

Kristin, Clint'in ofisine dönmek yerine onu ev sinemasına götürdü.

"Burası daha rahat." Karanlık ekranın önünde ortalanmış iki koltuktan birini seçti. Rory şarap şişesini yuvarlak bir masanın üzerine koydu ve yanına yerleşti.

"Dün sabahki basın toplantısını izlediğinizi varsayıyorum." Kristin boş sinema perdesine baktı. "Halka açık bir toplantıdan başka bir şey değildi. Linç."

Rory kadehinin sapını kavradı. Bu kadar güzel bir şarap en iyi muameleyi hak ediyordu. Rengi incelenmeli, bacaklarını gözlemlemek için dikkatle döndürülmeli ve önemli kokular için koklanmalıydı. Onun yerine derin bir yudum aldı. Boğazından aşağı kaydı, şimdiye kadar içtiği en iyi şaraplardan biriydi ama

Sarı Kuyruk'u seçti çünkü bir damlasını bile takdir edemedi.

Uzaktan kapı zili duyuldu. Kristin gözlerini sıkıca kapattı. "Bu çok fazla."

Rory onun sesini hiç bu kadar yenilmiş duymamıştı. Bardağını sehpanın üzerine koydu ve doğru sözcükleri bulmaya çalıştı, ama hiç olmadığını fark etti. "Korkarım bazı kötü haberlerim var."

Kristin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Biliyordum. Yoksa neden burada olasın ki?" Rory söylemesi gerekeni söylemeden önce tereddüt etti.

"Clint tutuklandı." Kristin inledi ve elleriyle yüzünü kapattı.

Rory sarılmak, bir tür teselli vermek istedi ama Kristin bunu hoş karşılamadı. Güven verici görünmeye çalıştı. "Clint'in avukatı sabaha kadar onu kefaletle serbest bırakacak."

Kristin başını kaldırdı, yüzünde sert bir ifade vardı. "Ashley'i Clint öldürmedi!"

"Bunu biliyoruz. Polisin doğru kişiyi bulması an meselesi." Bunun doğru olması için dua ederek şarabından bir yudum daha aldı.

Kristin koltuktan fırladı. "Ona ulaşmalıyım."

"Bunu yapamazsın. Brett bu işin peşinde. Şimdiye kadar muhtemelen bir avukat ordusu ve şehirdeki en iyi özel dedektifleri tutmuştur."

Kristin minderlere doğru geri çekildi. "Bundan emin olamazsın."

"Brett Rivers'ı tanırım. Bu iş onun elinde ve şu anda Clint için ona ihtiyacı olan odayı vermekten başka yapabileceğin bir şey yok. Seninle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince şeyle uğraşıyor."

Kristin'in gözleri yaşlarla doldu. "Bu senin için bile çok kaba."

Rory kaba olmak istememişti ama her zamanki gibi yanlış şeyi yanlış şekilde söylemişti. "Sadece Clint'in seni sevdiğini ve senin ne kadar perişan olduğunu görmenin bunu onun için daha da zorlaştıracaklarını kastetmiştim. "Clint seni seviyor.

Artık kendi başının çaresine bakabilir. Onun da senin için endişelenmesini istemezsin."

Kristin bardağını kaptı ve sanki şişesi sekiz yüz doların üzerinde olan bir şarap yerine Two Buck Chuck içiyormuş gibi içindekileri boşalttı. "Bu evden nefret ediyorum! Neden aldığını hiç anlamadım."

Rory, Kristin'in bardağını yeniden doldurdu. "Bir çeşit isyan sanırım." "Clint'in neye isyan etmesi gerekiyor?"

"Beni yener." Ama bu tam olarak doğru değildi. Artık çok geç olduğundan, kardeşini farklı görmeye başlamıştı -kendisi olmaktan kaçabilmek için çıplak kemikli bir kulübe satın alan bir adam. Onun aksine, her zaman tetikte olmak zorundaydı. O herkesle rahatça konuşabilirken, o ne söylediğine dikkat etmek zorundaydı çünkü alıntılanacağını biliyordu. Her sabah eklemleri ağrımadan yataktan kalkıyordu. Çok fazla beyin sarsıntısından kaynaklanan erken bunama konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ve bir sevgiliyi öldürmekten alenen yargılanmıyordu. Uzun zamandır gözünden kaçan şeyi özümstedikçe dünyası değişti.

Clint Garrett olmak bir lütuf olduğu kadar bir lanetti de.

Kristin cebinden buruşuk bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. "Birkaç gün önce biriyle çıktım."

Rory konunun aniden değişmesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Babam gideli iki yıl oldu. Bana uyar."

"İzin istemiyordum. Ve sadece bir randevuydu." Gözleri yine yaşlarla doldu ve Rory onun Clint'i düşündüğünü anladı.

"Onunla yattın mı?" Rory dikkat dağıtmak için sordu.

"Tanrım, hayır. Onu pek tanımıyorum."

"Ama keşke yapsaydım diyorsun."

Kristin saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir kadeh şarap daha içti. "Birinin önünde tekrar soyunmayı hayal bile edemiyorum."

"Eminim benden daha iyi çıplak görünüyorsundur."

"Pek sayılmaz." Ellerini yumruk şeklinde kıvırdı. "Ya onu her türden soysuzla birlikte bir hücreye kapatmışlarsa?"

Rory, Kristin'in bardağını yeniden doldurdu. "Eğer öyleyse, soysuzlar onun en iyi arkadaşı olmak için birbirlerini yiyecekler."

"Tüm bunların nasıl olduğunu anlayamıyorum. Bir gün her şey harikayken ertesi gün hayat darmadağın oluyor."

"Bunu atlatacaktır. İkiniz de atlatacaksınız."

Kristin cebinden çıkardığı mendili parçaladı. "Daniel benim Clint'in annesi olduğumu bilmiyor."

"Daniel mı? Yeni erkek arkadaşın mı?"

"O elli yaşında ve ben onu bir daha görmeyeceğim." Rory'nin doldurduğu şaraptan biraz daha içti. "Kendimi Kristin olarak tanıttım. Meadows." "Bu çok garip."

"Çıktığım erkekler benden çok Clint'le ilgileniyorlar. Bu yüzden ona söylemedim."

Rory anlıyordu. Yıllar önce, mecbur kalmadıkça soyadını kullanmayı bırakmıştı. Kapı zili çalmaya devam etti ve Kristin sonunda koltuktan fırladı. "Bu evde bir dakika daha kalamam! Dışarı çıkmak zorundayım."

Rory'nin kendi sınırları de gerilmişti. "Belki bir otel bulabilirsin." Bunu söylerken bile bunun zor olacağını biliyordu. Gazeteciler Kristin'i nereye giderse gitsin takip edeceklerdi ve eğer onlardan kaçmayı başarırsa, otel personelinde biri nerede olduğunu sızdıracaktı.

Kristin Rory'ye o tanıdık hayal kırıklığı ifadesiyle bakıyor, dudaklarının çevresindeki kırışıklıklar küçük bir akordeonun körüğü gibi sıkıştıyordu. Rory'nin bunca yıldan sonra buna alışmış olması gerekirdi ama suçluluk duygusu ve şarap onun katlanmasına neden oldu. "Ya da sanırım geceyi benim dairemde geçirebilirsin," diye mırıldandı.

Üvey annesi neredeyse boşalmış şarap şişesini kaptı ve hiç de sakın olmayan bir şekilde kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Rory sordu.

"Bavul hazırlamaya."

* * *

Bir saat sonra arka çite yaklaştılar. Artık zifiri karanlıktı, Kristin biraz sarhoştan da öteydi ve taşıdığı bavulu Rory'nin bacaklarına vurup duruyordu; Rory'nin dikkatini çekmişti, bir gecelik giysiden fazlasını alacak kadar büyük bir bavuldu bu. Rory altı-

Garajda bulduğu ayak merdiveni, Kristin ise el fenerini tutuyordu. "Önüme tut!" Rory yakındı.

Kristin ışını kaydıldı. "Çok yavaş yürüyorsun." "Onun yerine bunu taşımak ister misin?"

"Pantolonunu düğümlemene gerek yok." "Doksan yaşın altında kim 'donum düğümlendi' der ki?" "Ben yaşlı bir ruhum. Dikkat et!"

Rory merdivenin ucunu çalılıklara takmıştı. Tökezledi ama tutunmayı başardı. "Şu anda evde bonbon yiyor olabilirdim. Gerçekten."

"Sızlanmayı kes," diye karşılık verdi Kristin. "Evden ayrıldığımızdan beri tek yaptığın bu."

"Eğer toparlanman bir saatini almasaydı, bunu hava kararmadan önce yapabilirdik. Ve bunu yapmak zorunda da değildik. Arabanı alabilirdik."

"Hayır! Ortadan kaybolmalıyım."

"İhtiyacın olan şey duş almak. Ne kadar oldu?" "Sen kendin için endişelen."

Daha evden çıkmadan önce bile böyle didişiyorlardı, Çünkü küçük şeyler için tartışmak Clint'in hapiste olduğunu düşünmekten daha kolaydı.

Sonunda çitlere ulaştıklarında Rory merdiveni çitlere dayadı ve yavaşça tepeye tırmandı. Ormanın içi, açık avluya göre daha da karanlıktı.

"Bavulunu bana ver."

İkisi de epeyce itip kaldırdıktan sonra Rory bavulu üst korkulukta dengede tutmayı başardı.

"Dikkatli ol. Tüm banyo malzemelerim içeride. Bir ip getirmeliydik. Nasıl yapacaksın-"

Rory bavulu çitin üzerinden aşağı attı. Tatmin edici bir gümbürtüyle yere çarptı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum!" Kristin ağladı.

"Bu canavarı çitin üzerinden başka nasıl geçirebileceğimizi sanıyordun?"

"En azından biraz daha eğilebilirdin, böylece bu kadar uzağa düşmek zorunda kalmazdın."

"Eğer bunu yapsaydım, bavul beni de beraberinde götürürdü." "Bir lütuf," diye mırıldandı Kristin.

"Bunu duydum." Rory altındaki zemine baktı ve beceriksizce çitin üzerine çıktı. Üst korkuluğa tutunarak diğer bacağını üzerine uzattı, nefesini tuttu ve yere düştü.

Bir şekilde ayakta kalmayı başardı.

Kristin'in kafası çitin üzerinde belirdi. "Ne yapmam gerekiyor?" "Ne yaptıysam onu."

"Bir bacağımı
kıracağım." "Seni
yakalayacağım."

"Beni yakalayamazsın."

"Biliyorum. Ama yapabilirmişim gibi davran." Rory bavulu hedef alanının dışına taşıdı.

"Ah, Tanrım..." Rory'nin beceriksizce çırpınışıyla karşılaştırıldığında, Kristin kendini konumlandırırken neredeyse zarif görünüyordu. Rory kenara çekilerek ona geniş bir alan açtı.

"Ne yapıyorsun orada?" diye bağırdı üvey annesi. "Beni yakalaman gerekiyordu."

"Oh, evet ..."

Rory onu yakalayamadı ama en azından düşüşünü engelleyebildi. Kristin kendini yerden kaldırırken inledi. "Bunun için çok yaşıyım."

Rory el fenerini aldı ve ormandan çıkan patikaya doğru tuttu. "Ben kamyoneti getirene kadar evlerin görüş alanından uzak durun."

"Kamyon mu?"

Kristin yakında anlayacaktı.

Beş dakikadan biraz fazla bir süre sonra Rory arabayı patika başına çekti, direksiyonun arkasından kalktı ve yolcu kapısını açtı.

Kristin dehşetle içeri baktı. "Araban nerede? Bu da ne böyle?" "Tatlılar Kraliyet Sarayı'na hoş geldiniz."

Rory parti için dört parçalık numune kutularını doldurmayı bitirmeden yatamazdı, bu yüzden Kristin'e yatak odasını teklif etti ve Brett'le olması gerekenden çok daha ileri gittikleri pütürlü kanepede çalabileceği uykuyu yakalamaya razı oldu. Kristin'le birlikte Mutfak lambasının ışığında, işine odaklanmaya ve kendini bir daha asla o imkânsız duruma sokmamaya karar verdi.

Sabah saat birde, Brett'in misafirleri için hazırlanan kutular nihayet hazırды. Her birinde parlak, altın tozlu kabuklara sarılmış dört bonbon vardı: Fransız pralini, ahududu kreması, hindistancevizi romu ve çok sevdiği ancho chili. Toby'nin kendisi için bastırдыğı etiketleri her kutunun üzerine yapıştırdı.

Lüks Çikolatalar Özel

Siparişler Kabul Edilir

Şimdilik sadece cep telefonu numarasını listeleyebildi. ayrıcalıklı ve kişiselleştirilmiş hizmet izlenimi. Parti biter bitmez, işi için bir isim bulur ve bir şirket kurmaya başlardı. ilkel bir web sitesi. Küçük bir online işletme ona planında çok daha ileri gitmek için ihtiyaç duyduğu sermayeyi sağlamayacaktı ama doğru yönde atılmış olumlu bir adım olacaktı. Bu arada, bir oda arkadaşı bulması gerekiyordu.

Sonunda kanepede yatacağı anlamına gelse de kiradan tasarruf edecekti. Yemek şirketlerinde bulabildiğı kadar çok işe girecek ve ne kadar sürmesi gerekiyorsa günde on sekiz saat çalışacaktı. Önce borçlarını ödeyecekti. para cezası. Sonra da eve yapılması gereken her şey için para biriktirmeye başlayacaktı.

Kamyon. Şehirden gıda sağlık sertifikası almıştı ama kamyonundan çikolata satabilmesi için önce ticari bir mutfakta yer kiralaması gerekiyordu. Onarımlara ek olarak, cafcacflı pembe ve mor renkler ve rüküş isim tam olarak iyi çikolata diye bağırmadığı için Kraliyet Tatlı Sarayı'nın da yenilenmesi gerekecekti. Başarması gereken her şeyi ve ne kadar çok şeyin ters gidebileceğini çok fazla düşünürse felç olurdu, bu yüzden bunları düşünmek yerine sadece yoluna devam ederdi.

Birkaç saat uyudu ve ertesı sabah altıda kalkıp parti için karides marine etti ve akşam yemeğı için yabancı mantarlı lazanya yaptı. Vejetaryenler. Brett sekizde aradı ve Clint'in kefaletle serbest bırakıldığını söyledi. Saat dokuzda yatak odasının kapısını çaldı. "Upsy-daisy!" Kendini neşeli hissetmese de, Kristin'in Rory gençken ona işkence ettiğı neşeli sesi taklit etti.

"Git buradan," diye inledi Kristin içeriden.

"İyi haberlerim var," diye seslendi Rory kapıdan. "Clint kefaletle serbest bırakıldı."

Kapı açıldı. Kristin'in yanağında bir kırıışıklık vardı ve saçları başının yan tarafında orantısız bir yumru oluştuyordu. Bir değışiklik olarak, elli bir yaşının her biri gibi görünüyordu. "Onunla konuştun mu? Onunla konuşmak zorundayım!"

"Brett'le konuştum. Clint bütün sabah avukatıyla birlikte olacak. Eminim sizi arayacaktır."

"Nerede o? Evine geri mi dönüyor?"

"Bundan şüpheliyim. Acele et ve giyin. Kahvaltı randevun var."

"Kahvaltı randevusu mu?" Kristin saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

"Ne yapıyorsun sen?"

ne hakkında konuşuyorsun?"

"Daniel Hanbridge aradı. Telefonunuzda onun adını görünce doğıal olarak cevap verdim."

"Telefonumu aldın! Rory, ne yaptın sen?"

"Bu sabah kahvaltı için müsait olup olmadığını sordu, ben de memnuniyetle olacağını söyledim."

"Buna hakkın yoktu! Şimdi onu arayıp iptal edeceğim." Kristin onun yanından geçip telefonunu akılsızca bıraktığı oturma odasına doğıru yürüdü.

"Kötü fikir. Tek yapacağın oturup endişelenmek. Seni Busy Chicken'a götürmesini önerdim. Mahalle arasında bir yer. Birinin sizi tanıyacağından endişeleniyorsanız güneş gözlüğü takın."

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Bu senin iyiliğin için." Aynı zamanda Rory'nin de iyiliği içindi. Ashley'nin sapığı Grant Padderson'la bu sabah buluşabilmek için Kristin'in yoldan çekilmesi gerekiyordu. Hızlı bir Google aramasıyla onun yerini kolayca bulmuştu. Bu buluşma onu parti hazırlıklarının daha da gerisine düşürecekti ama kendisinin bu yeni versiyonu bu kadar önemli bir şeyi erteleyemezdi. "Daniel seni yarım saat içinde alacak ve berbat görünüyorsun, bu yüzden acele etsen iyi olur."

Kristin dişlerini sıktı. "Çok fazla sınırı aştın." Kristin tanıdık bir hoşnutsuzluk tıslamasıyla banyoya doğru yürüdü ve kapıyı çarptı. Telefonunu yanına almadığı için Rory kahvaltı randevusunun hâlâ devam ettiğini biliyordu.

* * *

Daniel Hanbridge geldiğinde Kristin hâlâ yatak odasında giyiniyordu, bu yüzden Rory kapıyı açıp kendini tanıttı. "Daniel Hanbridge'le Telefonu aç," dedi, ellerini yanında getirdiği bulaşık havlusuna silerken. "Kristin birkaç dakika içinde çıkacak."

İlginç görünümlü bir adamdı; uzun ve sıırıklıydı, yüksek bir alnı ve yumru bilekleri vardı, daha çekici bir Abraham Lincoln gibiydi. Başını salladı ve dairesine göz gezdirdi, fahişenin posterini görünce durakladı.

"İronik olması gerekiyordu," diye açıkladı Rory.

"Çoğunlukla." Adam ona ilgiyle baktı. "Nasıl yani?"

"Birbirimizi açıklayabileceğim kadar iyi tanımıyoruz."

Ağzının kenarlarında yavaş bir gülümseme belirdi.

Kristin yatak odasından çıktı, neredeyse kendisi gibi görünüyordu. turkuaz pantolon ve asimetrik beyaz bir bluz, saçları her zamanki gibi sarı küt. Daniel onu içeri alırken yüzü kızardı. "Son dakikada aradığım için özür dilerim. Umarım sizi kırmamışımdır."

"Bugünlerde çok az şey beni rahatsız ediyor," dedi Kristin. Tam olarak doğru değildi. Rory onu gücendirmişti.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ciddiyetle.

Çok ciddiydi, sadece doğruyu söylemeyi bilen kaya gibi sağlam bir adamdı. Brett Rivers'ın aksine, güvensiz bir müşteriyi nasıl kandıracağı ya da huysuz bir genel müdürü nasıl tavlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Yine de iki adamda benzer bir şeyler vardı. Belki de özlerinde ikisinin de iyi olduğu duygusu.

Yaşlı çift kapıya doğru ilerlerken Rory kendini tutamadı. "Gitmeden önce, Bay Hanbridge. Üvey anneme karşı niyetiniz nedir?"

"Rory!" Kristin'in nefesi kesildi. "Boş ver onu Daniel. Sorun çıkarmayı seviyor."

Ama onu görmezden gelmedi. Bunun yerine onunla yüzleşti. "Onun tarafından büyülendim."

Rory gülümsedi. "Yeterince iyi."

* * *

Parti ertesi akşamdı. Rory'nin hâlâ marine etmesi gereken tavuklar, hazırlaması gereken etler ve alması gereken özel yiyecekler vardı ama bunların beklemesi gerekecekti. Clint tutuklanmıştı. Polis işini yapmazsa, Rory onlar için yapacaktı. Ve bu işi tek başına, ünlü bir spor menajeri devreye girmeden halledecekti.

Brett'e duyduğu çekimi onun harika vücuduna ya da onu daha da yakışıklı yapan yüzündeki hafif asimetriye bağlayabilirdi. Suikastçının gri gözlerini ya da İrlanda kremi-çikolata rengi kalın saçlarını suçlayabilirdi ama ona duyduğu çekim fiziksel olmaktan öteydi. Adamın yetkinliği, kendine güveni ve kontrolü ele alan doğası onu cezbediyordu. Şimdi, tüm bunların ötesine bakması ve ona karşı büyüyen hislerini dizginlemesi gerekiyordu. Hayatları çok farklıydı, kişilikleri birbirine hiç benzemiyordu. Onları geleceği olmayan bir ilişkiydi. Tüm odağını işine vermesi gerekiyordu.

"Bay Padderson'ı görmek için randevum var."

Resepsiyon görevlisi, Padderson Emlak'ın dördüncü kattaki lüks ofisinde gri granit bir masanın arkasında oturuyordu. Rory randevuyu dün, Brett gelip ona Clint'in tutuklandığını söylemeden hemen önce almıştı.

"Ona haber veririm. Oturabilirsiniz."

Rory oturmak yerine, lobinin duvarında asılı olan ve hiçbiri bir insanın fahişe posteri asabileceği yerlere benzemeyen muhteşem iç mekânlara sahip malikânelerin mükemmel bir şekilde aydınlatılmış fotoğraflarına baktı.

Üvey annesi yakışıklı Abe Lincoln ile kahvaltı randevusundayken Kristin'in bavulunu yağmaladığı için Rory çevresine uyum sağlamıştı. Pollock'tan esinlenilmiş sıçrama desenli ipeksi bir orta baldır şal etek ödünç almış ve Kristin'in sıkıcı siyah üstlerinden biriyle, daha da sıkıcı gümüş halkaları ve çıplak, orta topuklu sandaletleriyle eşleştirmişti. çok küçüktü. Rory saçlarını difüzör ve düzleştirici kullanarak yarı evcilleştirmişti bile,

ve Kristin'in süslü saç bantlarından birini takmıştı. Chicago Board of Trade'de servet kazanan bir adamın karısı gibi görüldüğünü umuyordu ama kendini gülünç hissediyordu. Tüm moda dünyasından seçebilecekleri varken neden böyle giyinirlerdi ki?

Ashley'nin eski sevgilisinin adını Brett'le paylaşmama kararını bir kez daha gözden geçirmede. Eğer o burada olsaydı, kontrolü ele alırdı -bu onun doğasında vardı- ve onun içeri dalmasına ihtiyacı yoktu. Bunu tek başına yapmak zorundaydı.

"Bayan Meadows? Ben Grant Padderson."

Ufak tefekti, belki kırklı yaşlarının başındaydı, kafası tıraşlı ve saçları manikürlüydü. Simsiyah kıyafetinin içinde ipeksi, uzun kollu, boğaz kısmı açık bir gömlek, mükemmel dikilmiş bir pantolon ve çorapsız, parlak siyah mokasen ayakkabılar vardı. Keşke Ashley gözünü Clint'e dikmek yerine onunla kalsaydı.

"Bay Padderson." Adam elini sıkarken pahalı kolonyanın kokusunu içine çekti.

"Lütfen. Bana Grant de. İçimde iyi arkadaş olacağımıza dair bir his var."
Ve içimde öyle bir his var.

"Bay Meadows-"

"Maalesef kocamın acil bir işi çıktı ama karar mercii benim."

"Tabii ki."

Onu, iki kübik kulenin siyah granit bir masaüstünü desteklediği ofisine götürdü. Gri mermer zeminler, orijinal tuvaler ve şık, Avrupa tarzı Mobilya, fakir insanların burada vakit kaybetmelerine gerek olmadığını ilan etti.

Onu masasının önündeki virgül şeklindeki sandalyelerden birine doğru yönlendirirken, Padderson'ın büyük bir hayır kurumu bağışçısı olduğunu gösteren ahşap duvar plakelerinin zevkli bir şekilde sergilendiğini fark etti. Rory büyük bir hayır kurumu bağışçısı olsaydı, parasını bağışçı plakeleri için harcayan hiçbir kuruluşa vermezdi. Bu da ona alt geçitte kamp kuran sokak insanlarına sandviç götürmeyeli bir haftadan fazla olduğunu hatırlattı. Birilerinin aç kalacağını düşünmekten nefret ediyordu ve Chicago'ya geldiğinden beri fırsat buldukça onları besliyordu.

"Kahve ister misiniz? Size mimoza da ikram edebilirim. Tabii şampanyanızı sek tercih etmiyorsanız?"

"*Champers*" mı? Gerçekten mi? Bu kelime kolonyasına ve manikürlü tırnaklarına çok yakışıyordu. "Hiçbir şey, teşekkür ederim."

"Bana kendinizden bahsedin." Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu ve ona sanki gezegendeki en büyüleyici kadınmış gibi baktı, ki öyle olmadığı açıktı. Üst düzey müşterileri onun ilgisini samimi bulabilirdi ama kendisi gibi alt sınıf bir müşterinin saçmalık ölçeri daha kuvvetliydi.

Bir kraliyet mensubu gibi ayak bileklerini yana doğru çaprazladı. "Randevuyu alırken resepsiyon görevlinize de söylediğim gibi, Ashley Hart bana sizin adınızı verdi" -boğazı gerçek bir duyguyla gerildi, yaşanan diğer her şeyin aksine- "daha önce Birkaç hafta önce."

"Ashley . . ." Elini yüzünde gezdirdi, serçe parmağındaki yüzük ışığı yakaladı. "Ne kadar çirkin bir şey oldu."

Sıkıntısı gerçek gibiydi, ama ne sıkıntısı? Yakalanmaktan mı? "Bu çok zor oldu," dedi.

"Onu tanıyan herkes için zor. Şimdi bana tam olarak ne aradığınızı söyleyin."

Ve böylece Ashley'nin ölümünü göz ardı etti. Ashley'nin Konuyu yeniden açacaktı ama bu arada bir cevap bekliyordu. Önceden düşünmeliydi. "Şey ..." Pollock baskılı eteğinin bir kıvrımını kıvrıdı. "Kocam ve ben Kuzey Sahili'nde bir yer arıyoruz." Durakladı. "Tercihen Winnetka, ama Glencoe ya da zorda kalırsak Kenilworth'ü de düşünebiliriz." Konuya ısınarak devam etti.

"Yedi milyonun üzerinde bir şey yok. Açık kat planı, en az altı yatak odası, ısıtılmalı zeminli dört arabalık garaj." HGTV'ye kanalize oldu. "Granit tezgahlı ve paslanmaz çelik aletli bir şef mutfağı. Köpeklerimiz için bir havuz ve çitle çevrili bir bahçe. Kocam plaja erişimi tercih ederdi. Ve tabii ki eğlenmek için bolca alan."

"Mükemmel bir zevkin var."

Ne yalakaydı ama. Ama aynı zamanda tehlikeli miydi? Konuşmayı tekrar Ashley'e getirmesi gerekiyordu ama bunu yapamadan ofisin kapısı açıldı ve resepsiyonist göründü. "Bay Meadows geldi."

Başka kim olacaktı? "Günah kadar sıcak" Brett Rivers.

Grant Padderson, boyu küçülse de hemen ayağa fırladı -küçük bedeninden dolayı değil, gerçek güç sahibi, geriye taranmış saçları, tasarımcı takım elbisesi ve her şeyiyle geldiği için.

Ve gerçek güç sahibi mutlu değildi.

"Merhaba, *sevgilim*." Adam odayı geçerken o öldürücü gözler ona alevler saçıyordu. "Sonunda gelebildim."

"Yaşasın," dedi zayıf bir sesle.

Padderson masasının yanına geldi. Brett tokalaşmak için elini uzattı. "Luther Meadows."

Kendine Ashley'nin kedisinin adını mı vermiş?

"Geç kaldığım için özür dilerim. Ne zaman buluşacağımızı unuttum ve resepsiyonistinizi aramak zorunda kaldım. *DeeDee* telefonunu açmıyordu." Bakışları Rory'nin mide bulandırıcı derecede mükemmel kıyafetinin üzerinde gezindi ve daha da onaylamaz bir hal aldı. Bu adam onun giydiği her şeyi beğenmemeyi hayatının misyonu haline mi getirmişti?

Emlakçı onu heyecanla karşıladı. "Sevgili eşiniz ve ben tanışmaya başladık."

Rory, "Ben de tam Grant'e kiremitlerden söz etmeye hazırlanıyordum," dedi, son derece neşeli bir sesle. "Kocam bayılıyor ama ben modası geçmiş buluyorum. İstedğin her şeye sahip olamazsın, balkabağım."

Brett ona ters ters baktıktan sonra yumuşak bir sesle, "O zaman sana ayakkabı dolabı yok, *DeeDee*," dedi. Kendini ayakkabı dolabında rahat ettirmeye çalıştı.

virgüllü sandalye. "Kadınların ayakkabı konusunda nasıl olduklarını bilirsiniz. Sanki sevimli *küçük beyinleri* ayaklarının içine girmiş gibi."

Rory, Brett'in en önemli müşterisinin kız kardeşine karşı en azından uzlaşmacı olmaya çalıştığı o ilk günleri özlüyordu.

"Şimdi, şimdi, tatlım." Onun dizini okşadı. "Sadece birimizin Harvard'dan mezun olduğunu unutma." Grant masasının arkasına yeniden yerleşirken ona komplocu bir sırıtişla baktı. "Kocam bir *devlet* okuluna gitmeye zorlandı, ama bakın ne hale geldi."

Brett ona "*Bunu gerçekten söyledin mi?*" der gibi baktı.

Grant, didişen çiftlerle diplomasi uygulamakta ustaydı. "İkiniz gibi yüksek başarıya sahip kişiler seçkin bir mülkü hak ediyor. Aklımda piyasaya yeni çıkmış iki ev var. İlki yeni inşaat, kapılı girişi olan altı yatak odalı çağdaş bir ..."

Adam yüzen bir merdiveni, açılır kapanır cam duvarları ve motorlu çatısı olan bir pergolayı sayarken zar zor dinledi. Konuşmayı Ashley'e nasıl geri getirebilirdi?

Brett her zamanki gibi ondan önce davranarak sözü devraldı. "İlginç bir mülk. Eşim sizi Ashley Hart'tan duyduğumuzdan bahsetti mi?"

İncelik buraya kadarmış.

"O yaptı." Grant sanki aralarına daha fazla mesafe koymak istermiş gibi masasından geriye doğru itti. "Olanlar trajik."

Brett çok küçük sandalyeye yeniden yerleşti. "DeeDee, Ashley'nin onunla tanışmadan önceki son ciddi ilişkim olduğundan da bahsetti mi?"

Ne oluyor be?

Bileğini dizinin üzerinden geçirdi-iyi çocuk zamanı. "Kulağa duygusuzca geldiğini biliyorum -kimse onun başına gelenleri hak etmiyor- ama beni terk ettiğı gün hayatımın en şanslı günüydü."

Grant'e Ashley'nin arkadaşı olduğunu çoktan söylemişti ve Brett her şeyi berbat ediyordu. Söze girdi. "İronik olan şu ki Ashley ve ben hâlâ yakındık. Ona olanlarla başa çıkmak benim için kocamdan daha zor oldu."

"Çünkü üç yıldızlı Michelin restoranında yedi yüz dolarlık bir yemeğın sonunda terk edilen sen değildin." Gözlerini Padderson'a dikti. "Ne diyorsun Grant? Ashley Hart Tarafından Terk Edilenler Kulübü'nü kuralım mı? Kısa bir süre önce senin de aynı şeyi yaşadığını duydum."

Grant masasının üzerindeki kalemle oynadı. "Her şeyin bir sebebi vardır."

Bu ifadeyi kullanan kişi, insan varlığının acımasızlığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Çok cesur ... " dedi.

Padderson, "İlk başta korkunçtu," dedi. "İyi davranmadım. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Sonra Los Angeles'ta bir konferansta biriyle tanıştım.

hayatımı değıştirdi." Padderson'ın gülümsemesi samimi görünüyordu. "Sonu iyi biten her şey iyidir." Yüzünü yeniden düzelitti. "Zavallı Ashley hariç tabii. Onu rahatsız ettiğim için özür dileme fırsatım olmadı. şimdi size ikinci bir mülkten bahsedeyim. Eğlence için ideal bir ev. İçinde-"

"Tanıştığın kişi. . ." Rory öne doğru eğildi. "Hâlâ birlikte misiniz? Mutlu sonlara bayılırım."

"Öyleyiz." Ekranı görebilmeleri için bilgisayarını ayarladı. "Burası ekli bir misafiri olan muhteşem bir Tudor-"

"O zaman Ashley'den ayrılmanın bir hediye olduğu ortaya çıktı?" Devam etti.

Brett bacaklarını açtı. "Karımın kusuruna bakmayın. Kişisel sınırlara her zaman saygı göstermez."

Bakın kim konuşuyor.

Tudor malikânesinin slayt gösterisi ekranda oynatılırken Grant, "Sorun değil," dedi. "Evet, bu bir hediye idi. Jason'la tanıştığım da, ayrılığa verdiğim aşırı tepkinin gerçek bir kalp kırıklığından çok kendime söylediğim yalanlarla ilgili olduğunu nihayet anladım."

Rory sandalyesinde geriye yaslandı. "Demek Jason'la mutlusunuz?" dedi zayıf bir sesle.

"Çok mutluyum." Gülümsedi. "Ashley'nin benden ayrılmak için iyi bir nedeni olduğu ortaya çıktı, futbolcunun ortaya çıkmasının ötesinde."

Bundan sonra Rory, son teknoloji ürünü bir şef mutfağı ve asla karşılayamayacağı Gaggenau aletleri olan saray gibi bir malikânenin ayrıntılı bir tarifini dinlemek zorunda kaldı.

"Bir gösteri için ne zaman uygun olur?" Padderson söyledi.

Gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı. Ashley'i düşünüp duruyorum." Söze girdi. "O futbolcunun onu öldürdüğüne inanamıyorum. Çok iyi birine benziyordu. Acaba hiç düşmanı var mıydı? Sana hiç ipucu olabilecek bir şey söyledi mi Grant?"

"Hayır, yapmadı." Grant'in soğuk tepkisi ona çok ileri gittiğini söyledi. "Basından mısınız?"

"Kesinlikle hayır." Brett oyunun bittiğini anladı ve ayağa kalktı. "DeeDee, belli ki Ashley konusunda şu anda yeni bir ev hakkında konuşamayacak kadar üzgünsün.

Grant, vaktini harcadığım için özür dilerim. DeeDee çok hassas."

Grant ikisine de çıkışı gösterdi.

* * *

"*Narin*" mi? Kaldırımında durmuş, olmadıkları bir çift gibi didişiyorlardı.

"Başka ne söyleyebilirdim ki?" diye karşı çıktı.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey söylememen gerekiyordu! Sen ve milyon dolarlık mokasenlerin içeri dalmadan önce her şeyi gayet iyi idare ediyordum."

"*Harvard* mezunu biri, bir araba kazası kadar incelikli sorular sormaktan daha iyisini yapabilirdi."

"*Ben mi?* Ashley Hart tarafından terk edilenler kulübü kurmak isteyen ben değildim."

"Tamam, en parlak anım değil."

Onun karşılık vermemesinden nefret ediyordu. Dürüstlüğü onu daha da çok sevmesine neden oluyordu.

"Padderson aptal değil," dedi. "Eminim şimdiden DeeDee ve Luther Meadows'u Google'da aratıyordur ve bir şey çıkmıyordur. Polisi aramazsa şanslı sayılırız."

Kendisine ait olmayan sandaletlerin parmaklarını inceledi.

O da tasarımcı mokasenlerinin parmaklarını inceledi.

Bir UPS kamyonu geçti.

İç çekti. "Kabul et, Rory. Biz berbat dedektifleriz."

"Televizyonda çok daha kolay görünüyor," dedi. "Sana hiçbir şey bilmediğini söyledikten sonra Duncan Gilford'u görmeye gitmemiş olmanı hâlâ diliyorum. Ve sen de

onu gördün. Padderson'ın adını ancak bu şekilde öğrenebilirdiniz. Bu bana olan inancınızın eksikliğini gösterir."

"Yalan söylediğinde ağzının köşesinin tiklendiğini gösterdi. Gerçekten Padderson'la yalnız buluşmana izin vereceğimi mi sandın? Soğukkanlı bir katil olabilirdi."

"Ama değildi."

"Artık bundan oldukça eminiz. Bugünden önce değildik."

Çantasını karıştırıp güneş gözlüklerini aradı. "Ne zaman ofisinde olacağımı nereden bildin?"

"Resepsiyon görevlisini aradım ve *eşimin* toplantıyı planladığı saati unuttuğumu söyledim. 'Meadows'u kullanacağınızı tahmin ettim. Neyse ki ilk adınızı sormadı, yoksa Juliet diyecektim."

"Her şey kontrolüm altındaydı. Senin müdahalene ihtiyacım yoktu." Güneş gözlüklerini taktı. "Ve şimdi onu bir şüpheli olarak eleyebiliriz."

"Bu da bizi başladığımız yere geri götürüyor."

"Clint'le birlikte," dedi asık suratla.

"Şimdi onu görmeye çalışacağım." Önce telefonuna, sonra da ona baktı. "Evime girmen gerektiğini söylemiştin. Yedi gibi evde olurum. Neden benimle orada buluşmuyorsun, sana mutfağı gezdirebilirim. Her şeyi denemen için sana bir şans veririm."

Birbirlerini denemek. Nehir'in istediği buydu ve ikisi de bunu biliyordu. "Bunu düşüneceğim."

* * *

Brett kızgındı. Onu bu duruma soktuğu için evrene kızgındı. Parmağında bir türlü çıkmayan bir kıymık olduğu için Rory'ye kızgındı. Beyninin pantolonunun içine girmesine izin verdiği ve sonra da bunun için onu suçladığı için kendine kızdı.

Callie Capello'yla yaşadığı aptalca ilişki yüzünden Nate Douglass'ı çok küçümsemişti ama bu daha da kötüydü. Callie seks için yaşıyordu. Ne yaptığını biliyordu. Rory ise kahkaha, çikolata ve evsizleri doyurmak için yaşıyordu. Rory onun gibi azimli değildi. O

harika çikolata yapmayı, iyi bir insan olmayı ve onu delirtmeyi önemsiyordu.

Ona bu gece dairesinde buluşacağını asla söylememeliydi. Ona bir işinin çıktığını ve orada olamayacağını yazacaktı. Green Bay'e gitmesi gerektiğini söyleyecekti ve ona yalan söylemeyi sevmediğı için bunu yapacaktı. Birkaç müşterisiyle görüşecek ve geceyi Kohler tatil köyündeki bir süitte geçirerek hayatında neyin önemli olduğunu kendine hatırlatacaktı.

İyi bir plandı. Tek yapması gereken takip etmekti.

Rory, Brett gelmeden gittiğinden emin olmak için saat altıda Brett'in dairesinden ayrıldı. Yabani mantarlı lazanya, en sevdiği özel dükkândan aldığı peynirler, zeytinler ve somon fümeyle birlikte artık pırıl pırıl olan buzdolabında duruyordu. Sarılmış et paketleri düzgün yığınlar halinde duruyordu ve çilek ve incir tezgahın üzerinde onu bekliyordu. Rezerve ettiği tüm masaların, çarşafların ve tabakların yarın zamanında geleceğinden emin olmak için kiralama şirketiyle iki kez kontrol etmişti. Açık büfenin Brett'in mobilya olduğu kadar heykel de olan, türünün tek örneği cam ve zeytin ağacından yemek masasının üzerine nasıl yerleştirileceğini bile planlamıştı. Evindeki tüm eşyalar arasında bir tek bunu arzuluyordu.

Masa ve dairenin sahibi.

Bu da o ortaya çıkmadan gitmeyi daha gerekli kılıyordu.

Kamyoneti evinin garajına park etti ve bahçeyi geçerek arka kapıya gitti. Eğer Claudia dün gece ortaya çıkmasaydı, o karışık öpüşme, iki kişi düşünmeyi bıraktığında meydana gelen türden tedbirsiz bir ilişkiyle doğal sonucuna ulaşacaktı. Sonrasında sorumluluğu reddedebilir, gerçek bir seçim yapmadığını, bunun basit bir olay olduğunu söyleyebilirdi. Ama bu gece evde kalırsa bu bahaneyi kullanamazdı çünkü ne olacağını çok iyi biliyordu, Brett de öyle. Bu kez akıllıca olanı yapıyor ve beyninin yönetmesine izin veriyordu.

Yumuşak konuşan bir spor menajeriyle soyunurken bir gelecek inşa edemezdi. Ayrılmak yapılacak en doğru şeydi ama bu mutlu olduğu anlamına gelmiyordu.

Dairesine çıkan merdivenleri her basamağa bir öncekinden daha sert basarak tırmandı. Kapıyı hızla açtı.

Bir şey yanıyordu.

Mutfağa koşarken dökülen şeker spor ayakkabılarının altında çıtırdadı. Kristin açık pencerenin önünde durmuş, dumanı dağıtmak için bir bulaşık havlusu sallıyordu. Sıçrayan karıştırma kapları un kaplı tezgâhı kirletiyordu ve

Yumurta kabukları, Rory'nin doksan dolarlık vanilya özütü şişesinin kahverengi su birikintisinde duruyordu. Lavaboda, on sekiz kalibrelik ticari kurabiye tepsisinde Kristin'in yemek pişirme felaketinin kömürleşmiş kalıntıları duruyordu.

Üvey annesi, parçalanmış bir kanepenin yanında duran bir aile köpeği kadar suçlu görünüyordu. "Sana çikolatalı kurabiyelerle sürpriz yapacaktım." Rory mutfağına yapılan bu saygısızlık karşısında öfkeliydi... ama yine de duygulanmıştı.

Lavabodaki dağınıklığa doğru yürüdü, kurabiye kâğıtlarının üzerine su sıçrattı ve omzunun üzerinden ters ters baktı. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum. Annen burada olmadığı sürece yemek yapmana izin yok."

"Pişirme süresini unuttum."

"Rüyalarındaki erkek arkadaşına bakmaktan çok mu meşgulsün?"

"Tabii ki hayır." Kristin'in sertçe karşılık vermesi sesinin eski haline dönmesine neden oldu. "Ve bu olmadan onlarca kez çikolata parçacıklı kurabiye yaptım."

Elbette yapmıştı. Kristin çiğ kurabiyeler, yanmış kurabiyeler ve şekerini unuttuğu kurabiyeler yapmıştı. Tatlı sevmeyen insanlar bunları yapmaya çalışmamalıydı.

Yine de Kristin bunu onu memnun etmek için yapmıştı.

Üvey annesi tezgâhın dağınıklığını toplamak için pencereden uzaklaştı. Rory onu iterek yolundan çekti. "Ben ortalığı toplarken sen de bana kahvaltı randevunu anlat."

"Bu bir randevu değildi."

"Bir randevuydu." Rory mutfağında yeri olmayan çikolata parçalarını silerken burnunu kırıttı.

"İyi biri ama tuhaf." "Nasıl garip?"

"O çok gerçekçi. Onunla her şey açık ve net. Bu ferahlatıcı."

Rory ona merakla baktı. "Babamdan farklı olarak mı?"

"Ben öyle bir şey demedim." Kristin, Rory'nin dün ödünç aldığı siyah bluzun üzerindeki unları temizledi. Rory, Kristin'in bütün giysilerini üvey annesine fark ettirmeden iade etmişti, ama Rory sıçrama boyalı midi eteği çok beğenmişti. Bir kot yelekle harika görünecekti.

moto botlar. "Baban iyi bir adamdı," diye devam etti Kristin. "Annemi çok severdi."

Rory, Kristin'in sözlerinin ardında duyduğu acıya pek şaşırmamıştı ama evliliklerinin altında yatan gerginliği ancak Rory büyüdükçe hissetmişti.

"Havanda olduğunu görebiliyorum," dedi Kristin. "Ben koridorun karşısındaki Toby'nin yerinde olacağım."

"Toby'nin mi? Siz ikiniz ne zamandan beri arkadaşsınız?"

"Bu öğleden sonra. Dışarıda buluştuk. Telefonumu çözmeme yardım etti ve ben de onun üzerinde çalıştığı bir belgeyi düzelteceğime söz verdim. Muhtemelen tek bir kelime bile anlamayacağım ama virgölün nereye konulacağını biliyorum ve bana ihtiyaç duyulması güzel bir şey." Sivri bir bakışla dışarı fırladı.

Rory mutfağı temizlemeyi bitirdi ve yarın mini sürgülere dönüştürmeyi planladığı yavaş pişirilmiş elma ezmesi tavuk üzerinde çalışmaya başladı. O iyi bir aşçıydı ama eğitimli bir şef değildi ve Brett'in ona ödediği paraya göre bu partinin çok özel olması gerekiyordu. Planladığı açık büfe menü gösterişli olmadan yaratıcıydı, lüks dokunuşlu rahat yiyeceklerdi, Istakozlu peynirli makarna ve balzamik soslu etek biftek şiş gibi şeyler. Eğlence olsun diye, eritilmiş Gruyère, karamelize soğan ve taze kekik serpiştirilmiş soslu sandviçler servis ediyordu; bunların hepsinin üstesinden gelebileceğinden oldukça emindi.

Toby'yi bara bakması için görevlendirmenin yanı sıra, Jon'un arkadaşı Becky Evans da servis yapacaktı. Rory ana yemekleri tamamlayıp tatlıya son rötuşları yaparken Becky de masaları hazırlamak ve şarküteri kulesini hazırlamak için yarın öğleden sonra erkenden onunla evde buluşacaktı. Konuklar yemeklerin tadını çıkarırken, Rory de kıymetli numune kutularını istifleyecekti.

çikolataları ön kapının yanındaki masaya koy ve küçük bir dua et.

Brett'in eve geldiğinde boş bir daireyle karşılaştığında nasıl tepki verdiğini merak etti. Belki o da ikisinin birlikte yalnız kalmasının ne kadar çılgınca olduğunu fark etmişti.

* * *

Green Bay'de geceleme yerine, Brett saat yediden biraz önce dairesinin kapısını açtı ama kıvrık saçlı çikolatacı onu karşılamak için dışarı fırlamadı. Buradaydı. Kahretsin, evet, buradaydı. Buzdolabı Raflar yiyeceklerle doluydu, ısıtma tepsileri tezgahların üzerinde duruyordu ve bir kağıt

Havlunun üzerinde tek bir bitter çikolatalı trüf mantarı ve şöyle bir not vardı: *Sağduyu ile eşleşir.*

Bir lokmada mideye indirdi, hışımla yatak odasına gitti ve spor çantasını kaptı.

* * *

Rory bir gece daha kanepede uyuyamadı, İngiliz kraliyet ailesi için akşam yemeği hazırlamak zorunda kaldığı kabus onu rahatsız ediyordu.

Brett ve Callie yan odada kumsalda öpüşürken o da muz ve bir kutu Pringles yemişti. Sırtı ağrıyarak uyandı ve Gergin bir midesi vardı ama duş aldıktan ve haşlanmış yumurta yedikten sonra günle yüzleşmeye hazırdı. Ta ki telefonuna bir mesaj gelene kadar. Ve bir anda günü mahvoldu.

"Neyin var?" Rory karnına ağrılar girmiş bir halde telefonuna bakarken Kristin yatak odasından çıktı.

"Buna inanamıyorum. Bu geceki sunucum işi bıraktı." Rory her olasılığı planladığını sanıyordu ama bunu planlamamıştı.

"Biri ölmüş gibi görünüyorsun."

"Daha da kötüsü!" Rory koltuktan fırladı. "Becky hazırlıklara yardım etmek ve servise hazırlanmak için öğlen benimle evde buluşacaktı. Brett, Tyler Capello ile sözleşme imzalamak istiyor, bu yüzden şehrin en iyi sporcularından bazılarını onunla tanışmaya davet etti. Hem yemek yapıp hem de servis yapamam!" Rory karnını kucakladı. Hâlâ Manhattan'da yaşıyor olsaydı, yardım edecek bir arkadaş bulabilirdi ama burada kimsesi yoktu.

"Yardım edeceğim."

Rory dönüp ona baktı. "Sen mi?"

"Toby barmenlik yapabiliyorsa, eminim ben de servis yapabilirim." "Toby üniversite boyunca barmenlik yaptı."

Kristin dudaklarını büzdü. "Bunun bir açık büfe olduğunu söylemiştin. Eminim birkaç temiz tabak koymayı başarabilirim."

Kristin, Rory'nin dünyası hakkında hiçbir şey anlamıyordu. "Tabak hazırlamaktan daha fazlasıdır. İyi bir sunucu her yemeğin içinde ne olduğunu anlatmaya hazır olmalıdır. Yiyeceklerin yenilenmesi ve tazelenmesi gerekir. Biri atalını düşürürse, bittiğini anlamadan yenisine ihtiyaç duyar."

"Roket bilimi sayılmaz." Kristin burnunu çekti.

"Ya biri seni tanırsa? Clint Garrett'in annesinin yemek şirketinde çalıştığını nasıl açıklayacağım?"

"İnsanlar görmeyi bekledikleri şeyi görürler. Eğer biri fark ederse, sadece bir benzerlik olduğunu düşüneceklerdir."

Brett böyle düşünmezdi. Yıldız müşterisinin annesini dökülenleri silerken görse çıldırırdı. "Servis elemanları bir yemeği ne zaman servis edeceklerini bilmeli.

Son lokmanızı alamadan yemeğinizin çırpılıp götürülmesinden daha kötü bir şey olamaz. Ve bu öğleden sonrayı hazırlamak için yardıma ihtiyacım var. Çok fazla yardıma."

"Beni istiyor musun, istemiyor musun?" Kristin kavgacı bir şekilde söyledi.

Rory kuşkularını yuttu. "Sana söylediklerimi aynen yapmalısın. Beni görmezden gelmek yok. Tartışmak yok."

Kristin ona yapmacık bir gülümseme verdi. "Bana ciğer yedirmedeğin sürece gayet iyi idare ederiz." Gülümsemesi soldu. "Ve beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım var."

Rory anladı ve yumuşadı. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

* * *

Kristin mutfakta her zamanki felaketini yaşıyordu. Istakozlu makarna ve peynir sosu için sütün kaynamasına izin vererek Rory'yi yeniden başlamaya zorladı. Antep Fıstığı

kabukları çiğ sebze salatasında son buldu ve bir karton yumurta mutfak zemininde kader. Rory, şarküteri kulesi üzerinde çalışması için ona bırakın mandolini, bıçak bile emanet etmeye cesaret edememişti ama çiçekçi ve kiralama şirketi geldiğinde Kristin'in eli ayağına dolaşmıştı.

Brett'in sade siyah ve gri iç mekanını hızla sıcak bir parti alanına dönüştürdü, masaları oturma alanına, fuayeye ve barın yanındaki veranda balkonuna stratejik olarak yerleştirdi. Kiralama şirketindeki adamlarla tatlı dille konuşarak Brett'in hantal beton sehpasını yoldan çekmelerini sağladı, Rory'nin aklına gelmeyen bir şeydi bu ve yemek odasındaki sandalyeleri, yanlarında bardakları koymak için küçük masalar bulunan rahat oturma grupları şeklinde düzenledi.

"Etkileyici." Rory, Kristin'in paslı yağ tenekesinin resminin yanında yeniden düzenlediği çiçeklere baktı ve sanat eserinin gülünç yerine şık görünmesini sağladı. "Sana para ödüyordum olsaydım, ikramiye verirdim."

"Ait olduğun yere, mutfaka geri dön." "Peki efendim."

Rory siyah pantolonunu, beyaz gömleğini ve Crayola renkli Vans ayakkabılarını tamamlayan avcı yeşili şef önlüğünü giyerken Brett'in gelişini dinledi. Kristin'i burada gördüğünde üzülecekti. Kristin

Dün gece onu terk ettiği için de üzgün olup olmadığını merak etti. Saçındaki bandanayı yeniden bağlayarak mutfağa döndü.

Adam ortaya çıktığında çiğ sebze salatası için sos hazırlamayı yeni bitirmişti. Gözlerini onun poposundan ayırarak, biraz Tezgahtan Marcona bademleri. "Bu bana ne kadara mal oluyor?"

"Bana bir bütçe vermedin." Bifteği turşunun içine attı. "Sana e-posta ile gönderdiğim menüye bakmayı da reddettin. Seni detaylarla rahatsız etmemem gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledin, çünkü sen benim için çok önemlisin.

Size özellikle yemek şirketi olmadığını söylemiş olmasına rağmen, etkileyici bir partiyi nasıl düzenleyeceğini zaten bilmesi gereken benim gibi önemsiz bir insanı dinleyerek zaman kaybetmeyin."

"Öyle demediğimi biliyorum."

"Gevşek bir yorum. Para konusuna gelince, sizden çok daha bilgili olan asistanınıza ayrıntılı bir fatura göndereceğim." İkisi de dün gece konusunu açmadan kadın elindeki sıcak pedi adama doğru savurdu. "Şimdi lütfen mutfağımdan çıkar mısın?"

"Teknik olarak benim mutfağım." "Bu gece değil."

Gülümsedi, birkaç badem daha aldı ve ortadan kayboldu. birkaç dakika sonra tekrar patladı. "Kristin'in burada ne işi var?"

Kadın durakladı. "Ona sormanız gerekecek. O kadının aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana soruyorum."

En iyi stratejisi kaçmak ve dikkatini dağıtmaktı. Gözlerini onun üzerinde gezdirdi, bakışlarının kaygan saçlarından nefis göğsüne, oradan da kasıklarına kadar inmesine izin verdi. "Çok ateşli görünüyorsun. Ve bunu tamamen cinsel anlamda söylüyorum."

Gözlerini ona dikti. "Laftan başka bir şey değilsiniz hanımefendi. Ve doğru

Şu anda otuz dört milyon dolarlık oyun kurucunun annesi misafir banyomu temizliyor."

"Merak etmeyin. İyi bir iş çıkaracaktır."

Şu anki işvereni olan kişi hırlamayı andıran bir ses çıkardı. Bu konuşmayı rayından çıkaracak bir şey söylemek için çabaladı. "Bir ilişkimiz olamaz."

"Bunu göreceğiz. Şu anda Kristin'in neden burada olduğunu bilmek istiyorum." Tekrar denedi. "Seninle bir ilişki yaşamak istemediğimden değil.

Açıkçası, istiyorum - sen sensin ve her şeydin - ama sonunda sadece senden nefret ederim."

"Beyninizin hangi paslı köşesinden bu sonuca vardınız?"

"Belli ki farklı evrenlerde yaşıyoruz ve sen beni yirmi yaşında bir plaj voleybolcusu için hemen terk ederdin. Artı, çocukluk travması. Kardeşimin dünyasının bir parçası olan biriyle ilişki yaşamak benim için iyi değil. Kristin'e gelince, sorunlarınız varsa onunla konuşmanız gerekecek. O ve ben çok az konuşuruz."

Onun argümanında bir kusur olduğunu biliyordu ama tam olarak bulamıyordu. Nefesinin altında mırıldanarak, oyun kurucusunun annesini bulmak için oradan uzaklaştı.

* * *

Kristin ona kaşlarını çattı. "Bu gece Rory'ye yardım etmek tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey. Clint için endişelenmekten işlevimi zor yerine getiriyorum."

"Anlıyorum." Bütün diplomasisini kullandı. "Ama Rory sana asla izin vermemeliydi-"

"Elinde az adam vardı ve bu benim kararımdı."

Oğlunda ve üvey kızında gördüğü kararlılığın aynısını onda da gördü. Bu Garrett'lar onu mahvedecekti.

Düz beyaz bluzunu ve siyah pantolonunu işaret etti. "Merak etmeyin. Kimse beni tanımayacak. Tanırlarsa da ben hallederim. Şimdi Rory kaydardığımı görmeden açık büfe masasını hazırlamayı bitirmeliyim. Onun ne kadar mantıksız olduğunu biliyorsun."

Hiç yaptı mı? Ve tek mantıksız olan o değildi.

Vazgeçerek hızlı bir duş aldı ve gri bir pantolon ile siyah bir spor gömlek giydikten sonra o sabah ayrıldığından beri başka neler olup bittiğini araştırmak için dışarı çıktı.

Ev hiç bu kadar davetkâr görünmemişti: gayri resmi oturma grupları şeklinde düzenlenmiş sandalyeler, lacivert keten masa örtüleri, her yerde çiçekler. Mutfaktan gelen iştah açıcı kokular ona, birkaç badem dışında, o sabah bir kâse Cheerios'tan beri hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

Yemek odasına gitti, Rory masasının ortasına bir çeşit ordövr kulesi inşa etmişti. Farklı boyutlardaki kaseleri dengeleyen çeşitli cam tabaklarla etkileyici bir mühendislik başarısıydı. Ve yiyecekler... Meyveler, peynirler, etler, zeytinler ve kuruyemişlerin yanı sıra krakerler, bazlamalar ve dip soslardan oluşan bir dağ. Somon füme kıvrımları, chorizo ve limon kabuğu ve soğanla süslenmiş karides kaseleri. Eğer

Bu geceki parti Tyler, Callie ve diğer konuklarını etkilemeye yetmemişti, neyin yeteceğini hayal bile edemiyordu.

Balkonun verandasında bir bar ve bu sabah orada olmayan saksı ağaçları vardı. Yüzleri iyi tanıyordu ve barmeni Rory'nin karşı dairesinde oturan bilgi işlem görevlisi olarak tanıdı. Katlanır cam kapıları açtı ve dışarı çıktı. "Toby, değil mi? Seninle Rory'nin evinde tanışmıştık. Bu gece ona yardım edebildiğine sevindim."

"Memnuniyetle. Ne istersiniz?"

"Buzlu viski. Bir sürü buzlu. Uzun bir akşam olacak." Toby içkiyi hazırlarken Brett biraz araştırma yapmaya karar verdi. "Rory, Ashley'e olanlar yüzünden çok üzgün. Onu iyi tanır mıydın?"

Toby ona bakmadı. "Onun için deli oluyordum ama o beni sadece bir arkadaş olarak görüyordu."

Brett polisin o sabah Toby'nin nerede olduğunu araştırıp araştırmadığını merak etti. Toby içkisini uzatırken Brett, Callie Capello'nun sesini duydu. İlk misafirleri gelmişti. İçkisinden bir yudum alarak onu karşılamaya gitti.

Callie daracık beyaz bir tulum, uzun siyah postişler ve bir palet dolusu makyajla süslenmişti. Adamın uzattığı eli savuşturdu ve onun yerine yanağını öptü, ağzına çok yaklaştı. Adam hızla geri çekildi ve omzunun üzerinden oğluna baktı. "Tyler nerede?" Kıçını sıkmaya hazırlandığını hisseden adam hızlı bir geri adım attı.

"Navy Pier'de bazı arkadaşlarıyla birlikte. Yakında ortaya çıkacaktır."

Kahretsin. Bu partinin tek amacı Tyler'ı etkilemekti ve çocuk burada değildi.

Dilini dudaklarının kenarı boyunca kaydırdı. "Her zamanki gibi iyi görünüyorsun, Brett Rivers."

"Sana bir içki alalım." Ve sonra, çünkü o dünyadaki en rezil insandı. "Barmeni seveceksin. Toby adında hoş bir genç adam."

"Nefis. Ama önce . . . Seksi asistanın nerede?"

Kınanacak biri olabilirdi ama o kadar da kınanacak biri değildi. "Hard at çalış." Kristin arka koridordan çıkarken onu dirseğinden yakaladı ve bara doğru yönlendirdi.

Onu son gördüğünden bu yana geçen birkaç dakika içinde makyajını silmiş ve gözlüklerini takmıştı. Saçları ortadan ikiye ayrılmış ve kulaklarının arkasından tokayla tutturulmuştu. Bu birkaç değişiklik onu kimsenin fark etmediği insanlardan birine dönüştürmüştü.

Kapı zili çaldı. Kristin, İngiliz malikânesindeki bir hizmetçi gibi çenesini indirerek zili açmaya gitti.

* * *

Saat dokuzda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Brett bütün konuklarla kaynaşmıştı ve içlerinden sadece birkaçı Clint'in tutuklanmasından söz edecek kadar kalın kafalıydı. Rory'nin yıkılan ordövr kulesinin yerini, et sevenler, vejetaryenler, çok yiyenler ve diyet yapanlar gibi herkes için bir şeyler sunan muhteşem bir büfe almıştı. İçkiler akıyordu, sohbet canlıydı ve Rory harika bir çalma listesi hazırlamıştı. Ciddi bir sorun dışında parti daha iyi gidemezdi. Tyler Capello hâlâ gelmemişti.

"Kocamı kurtarmak isteyebilirsiniz." Patronunun karısı Annabelle Granger Champion'a baktı. "Bayan Capello ona sahip gibi görünüyor köşeye sıkıştım."

Rory gibi Annabelle'in de kıvrırcık saçları vardı, ama onunki bal sarısı yerine kumraldı ve Rory'den birkaç santim daha kısaydı. Brett, "Onu sen kurtarırsan muhtemelen daha iyi olur," dedi. "Ama seni öpmesine izin verme." Ve sonra, sonradan aklına gelmiş gibi: "Tabii sen istemezsen."

Güldü. Annabelle'le ilk tanıştığında şaşırılmıştı, Heath'in karısını bu kadın yerine turbo şarjlı bir manken olarak hayal etmişti.

hem gençlere hem de yaşlılara çöpçatanlık yapıyor. "Bu harika bir parti, Brett."

Bu doğrudu. Davet ettiği kırk misafirden daha fazlası gelmişti: Chicago Stars ve Bears oyuncularını, White Sox'tan bir kısa forvet, Cubs'tan bir atıcı ve Blackhawks'tan bir oyuncu. Karlo Cousins birkaç takım arkadaşını da getirmişti. Ve hâlâ Rory'nin yiyeceği bitmemişti. Keşke bütün bunları yapmak yerine onunla birlikte partinin tadını çıkarsaydı, diye düşündü. iş. Kristin'e gelince... Onu ne zaman kirli bir tabak taşıırken görse, araya girip onun yerine işi yapmak istiyordu, ama bir kez denediğinde, Kristin gizlice ayağına basmıştı. Şimdiye kadar Heath bile onu tanımamıştı. Görünmezlik pelerini işe yarıyordu.

Heath sonunda Callie'den kurtulmuştu ve karısının yanına sokuldu. "Tyler nerede, Brett?"

"Henüz burada değil." Heath'in hoşnutsuzluğunu anlamak zor olmadı. "Callie'yle aranız nasıldı?"

"Pantolonumun fermuarını hâlâ çekebiliyorum, yani Nate'den daha iyi durumdayım. Asıl soru, onunla nasıl geçiniyorsun?"

"Hâlâ bir kar tanesi kadar saf."

Annabelle, kocasına asılan kadına doğru kaşlarını çattı. "Tyler Capello ile sözleşme imzalamak bana değerinden daha fazla sorun çıkaracakmış gibi geliyor."

"Yanılıyorsun!"

"Yok artık!" Brett ve Heath hep bir ağızdan haykırdılar.

Annabelle Brett'e onaylamaz bir tavırla baktı. "Hala gençsin, bu yüzden hayata çarpık bakışını anlayabiliyorum, ama sen . . ." Kocasına ters ters baktı. "Hayatını daha da zorlaştırmaman gerektiğini bilmelisin."

Heath'in yüz ifadesi sadece karısıyla birlikteyken olduğu gibi yumuşadı. "Benim değil. Brett'in."

Aralarındaki yakınlığa tanıklık etmek Brett'in içinde bir şeylerin sızlamasına neden oldu. Bu tür bir ilişkiyi asla bilemezdi.

Bu duygu ortaya çıktığı kadar çabuk geçti. Rory'yle kurduğu söze dökülmeyen iletişim, insanların yakın bir ilişki kurmak için evli olmaları gerekmediğini kanıtlıyordu. O ve Rory pratikte birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlardı. İnsanlar hayatı çok karmaşık hale getiriyordu.

Kristin mutfaktan temiz bir tepsiyle çıktı. Annabelle ona bakıyordu ve hemen dikkatini dağıtmaya çalıştı. "Çocukların ne yapıyor? ne için?"

Artık çok geçti.

"Bayan Garrett?"

Kristin, Annabelle'in sesini duyunca döndü. Ajansın müşterileri için düzenlediği yıllık partide tanışmış olmalıydılar. Kristin ona başıyla selam verdi.

Kafası karıştığı belli olan Annabelle, sunucunun üniformasına baktı. İncelikten hoşlanmadığı için hemen konuya girdi: "Ama neden?"

Kristin sesini alçaltarak yaklaştı. "Üvey kızıma yardım ediyorum. Partinin yemeklerini o yapıyor."

Brett yüzünü buruşturdu.

Heath karısının yanına gitti ve bir pitonun kurbanının canını almadan önce yapabileceği kadar hoş bir şekilde konuştu. Bu durumda, kurban Brett'ti. "Bu partiyi üvey kızın mı düzenliyor? Clint'in kız kardeşi mi?"

"Üvey kardeşim," diye yanıtladı Kristin. "Gördüğünüz gibi harika bir aşçıdır." Annabelle başıyla onayladı. "Ve kimsenin seni tanımasını istemiyorsun." Kristin ona zayıf bir gülümseme verdi. "Nasılım?"

"Kimseye söylemeyeceğiz."

Kristin görevinin başına dönerken, Heath Brett'in omzunu siper gibi kavradı. "Ofisime. Pazartesi sabahı ilk iş."

* * *

Rory'nin ayakları acıyor, sırtı ağrıyor, parmağını kesmiş ve elini yakmıştı, ama bunların hiçbiri önemli değildi. Akşam mükemmel gidiyordu. Bozulabilir

Yemek artıkları buzdolabında, kalanlar da tezgâhın üzerindeki kaplarda istiflenmişti. Fransız soğanlı sosisli sandviçleri bitmişti ve son Birkaç marul sarması, ama onun dışında herkesi doyuracak kadar hazırlamıştı. Örnek çikolata kutuları ön kapının yanına yığılmıştı. Yatırımının karşılığını almak için dua etti. Şimdi tek yapması gereken Vitrin tatlısı.

"Burası cennet gibi kokuyor." Callie Capello kapı aralığında duruyordu.

Callie mutfağa gelen ilk misafir değildi ama hiçbiri uzun süre kalmamıştı.

Ancak Tyler'ın annesi, eve yerleşmek istiyormuş gibi görünüyordu. sohbet etmek için. Rory ona başıyla kısa bir selam verdi. "Bayan Capello."

"Ben Callie, hatırladın mı?" Yemek için bekleyen tabakları işaret etti. Arka planda sessizce uğuldayan bulaşık makinesindeki boşluk. "Yemekler çok lezzetliydi. Yetenekli bir kadınsın."

"Umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur." Rory büyük boy çikolatalı lav keklerinin sonuncusunu kontrol etmek için eğildi. Pişirme zamanlaması mükemmel olmalıydı. Keklerin kenarları yanmadan ya da yapışkan orta kısımları kurumadan tamamen pişmesi gerekiyordu.

"Bu harika bir parti," dedi Callie.

Bulaşık makinesi bip sesi çıkararak son yükün bittiğini işaret etti. Rory kapıyı açtığında bir buhar bulutu dışarı çıktı. Makinenin bulaşık makinesini bütün akşam çalıştığından sıcak bulaşıkları elde kurutmak zorunda kaldı ve bir havlu kaptı. "Tyler eğleniyor mu?"

"O burada değil."

Rory'nin elleri bir tabağa uzanırken durdu. "Ne demek istiyorsun? Partide değil mi?"

"Navy Pier'de bazı arkadaşlarıyla buluştu." Callie yapışan beyaz tulumunun yakasını düzeltti, yukarı çekmek yerine göğüs dekoltesinin biraz daha altına itti. "Burada olacağını söylemişti ama saptırdı."

Kristin'in mutfağa yaptığı ziyaretlerin hiçbirinde onur konuğunun kayıp olduğundan bahsetmemişti ama kısa bir talimat alışverişinden fazlasını yapamayacak kadar meşgullerdi. "Anlamıyorum. Brett partiyi sadece onun için planladı."

Callie omuz silkti.

Rory kuru bir bulaşık havlusu kaptı. "Bu hiç hoş değil. Onu ara ve burada olması gerektiğini söyle."

Callie ona doğru kemerli, kara bir kaşını kaldırdı. "Çok patronluk taslıyorsun." "Yaptığı şey doğru değil. Brett bu partiyi sadece onun için düzenledi."

"Sanırım." Rory bulaşık havlusuyla bir başka sıcak yemek tabağını çıkarırken, Callie küçük gümüş omuz çantasından telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Tyler, buraya gel. Hemen."

Anlaşılan Tyler *Madre*'yle tartışmaya alışık değildi, çünkü cevap beklemeden telefonu kapattı. "O burada olacak." Kalçalarını tezgâha dayadı, etkileyici göğüslerini öne çıkaran bir pozisyon aldı ve Rory'ye mırıldandı. "Nasılsın bakalım?"

Rory yorgundu, bulaşıklar sıcaktı ve işemesi gerekiyordu. "Açıkçası ben erkeklerden hoşlanıyorum ama sen çok iyi öpüşüyorsun."

Callie güldü. "Son zamanlarda etrafımda o kadar çok palavracı var ki. Açık sözlü biriyle birlikte olmak ferahlatıcı."

Rory, giderek büyüyen kiralık tabak yığınının tutan plastik kasaya bir temiz tabak daha ekledi. "Bu, Brett'in saçmalamayanların kralı olduğunu belirtmem için mükemmel bir fırsat. En azından müşterilerine karşı. Kişisel ilişkileri konusunda o kadar emin değilim. Umursadığımdan değil."

Callie gülümsedi. "Çok tatlısın."

"Teşekkürler." Fırının zamanlayıcısı öttü. "İzninizle. Bununla ilgilenmem gerekiyor."

"Seni yalnız bırakayım. Anı için teşekkürler."

Rory güldü.

* * *

Brett, onur konuğu nihayet kapıdan içeri girdiğinde Tyler'ın ortaya çıkacağından umudunu kesmişti. Ne yazık ki yalnız değildi. Tommy Landom onun yanındaydı.

"Beşiğin güzelmiş Rivers," dedi Landom, konuşması kesik kesik, yürüyüşü dengesizdi.

Tyler geç kaldığı için özür dilemeden Landom'dan ayrıldı ve Cubs'ın atıcısına doğru ilerledi. Şöminenin yanında duran Heath, hem Tyler'ı hem de Landom'ı fark etti. Brett'e öyle ateşli bir bakış fırlattı ki, Brett sanki kıdemli başkan yardımcılığı erime tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi hissetti.

Brett Landom'a doğru ilerledi. Kolonya ve viski kokuyordu. "Burada ne yapıyorsun, Tommy?"

"Oğluma göz kulak oluyorum, hepsi bu." "O artık senin oğlun gibi görünmüyor." "Her şey bitene kadar bitmiş sayılmaz."

Brett tam Landom'ı zorla kapıdan çıkarmaya hazırlanırken, Kristin mutfaktan elinde çeşitli büyüklüklerde kubbe şeklinde çikolatalı keklerin sergilendiği süslü bir servis tepsisiyle çıkageldi. Sonra Rory geldi. Adam onu son kontrol ettiğinden beri bandanasının altındaki kıvrıcık at kuyruğunu düzeltmişti ve daha önce giydiği yeşil önlük yerine tertemiz beyaz bir önlük giymişti. Geceye hangi makyajla başladıysa o da silinmişti ama yine de çok sevimli görünüyordu.

İçinde pudra şekerine benzeyen bir şey bulunan tel süzgeçli bir kâseyi Kristin'in oturma alanında hazırladığı masaya taşıdı. Belli ki bir şeyler dönüyordu ve konuklar Tyler da dahil olmak üzere görmek için toplandılar.

Kristin tepsiyi yere koydu. Rory şeker dolu tel süzgeci kaseden aldı ve tozunu almak için keklerin üzerine yerleştirdi. nlğnn cebinden küçük bir bütan mutfak feneri çıkardı. "Tatlı için hazır mısınız?"

Ortam neşeliydi ve kalabalıktan biri düdük çaldı. Rory bir elinde eleği, diğerinde meşaleyi tutuyordu. Başparmağını hızlıca bastırınca meşale parladı, şeker elekten aşığı süzüldü ve keklerin üzerinde yanan turuncu bir ateş topu patladı.

İzleyiciler nefes nefese kaldı ve ateş topu gözden kaybolurken alkışa boğuldu.

"Tekrar!"

"Bunu nasıl yaptın?" "Bir daha bakalım."

Konukları açıkça etkilenmişlerdi.

Gülümsedi, şekerli keklerin üzerine vurdu -aynı anda meşalenin tetiğine bastı- ve bir ateş topu daha üretti. Kahretsin, Rory bu işte iyiydi. Patronu onu yemek şirketi olarak tuttuğunu bilmesee ve Clint'in annesi kirli bulaşıkları taşımasa, bu harika bir parti olacaktı.

Birkaç gösteriden sonra Kristin şeker dolu kâseyi kaldırdı ve Rory ilk keki kesti.

Ortasından bir çikolata nehri fişkırdı.

Konuklar servis için sıraya girdiğinde, kızarmış fındık, hindistan cevizi, ahududu ve krema isteyen herkes için ayrı kaseleri işaret etti. Pastasını doğrudan almak niyetindeydi.

"Dostum, bu harika bir parti." Tyler Capello onun yanına sokuldu.

"Buraya daha erken gelmeliydim."

Öyle mi düşünüyorsun? "Gelebildiğine sevindim Tyler. Akeem Deeever ile tanıştın mı? Seni tanıştırayım-"

Veranda kapılarının yanındaki tül perdeler alevler içinde kaldı.

Biri ıglık attı. Rory mutfaga doğru koştu. Brett alevleri bastırmak için bir yastık kaptı. Annabelle Champion yardım etmek için araya girdi ama Heath onu itti ve başka bir yastık kaptı. Keskin duman odayı doldurmaya başladığında Callie kk oğlunu güvenli bir yere sürükledi.

Brett göz ucuyla Tommy Landom'ın sarhoş bir inançsızlıkla elindeki bütan meşalesine baktığını gördü. *Pislik* herif! Landom meşaleyi bıraktı ve koşmaya başladı.

Misafirler evden kaçarken açık veranda kapılarından gelen hava akımı alevleri besledi. Karloh Cousins, yere dökülen çok sayıdaki çikolatalı lav kek parçalarından birine basan bir kadının kalkmasına yardım etti. Toby, kadını

portatif barı balkonun ucuna yerleştirerek alkol ateşten uzak tuttu. Bir masa örtüsü alevler içinde kaldı, tepedeki fiskiyeler devreye girdi ve Heath ve Annabelle Champion dışındaki konuklar kapıya doğru koşmaya başladı.

Rory, Brett'in orada olduğunu unuttuğu yangın sndrcyle mutfaktan koşarak ıktı. "Geri ekilin." Başlığı alevlere doğrulttu, pimi çekti ve tetiğe bastı, söndürücüyü proton paketine sahip bir Hayalet Avcısı gibi ustalıkla kullandı. Alevler yavaş yavaş söndü ama fiskiyeler çalışmaya devam etti.

Rory partisinin yıkıntıları arasında bir kadının görünebileceği kadar perişan bir halde duruyordu; giysileri sırlıskılamdı, atkuyruğunun ucundan sarkan bandanası damlıyordu, yanında yangın söndürücü vardı.

Bina yöneticisi fiskiyeleri kapattırđında sadece Brett, Rory, Kristin, Toby ve şampiyonlar kalmıştı. Heath dişlerini sıkarak, "Parti vermeyi çok iyi biliyorsunuz," dedi.

Brett elleri ve dizleri üzerinde, kırık tabakları toplamak için vıcık vıcık lav pastası yığınları arasında sürünen yıldız oyun kurucusunun annesini sürükleyerek kaldırdı. "Bundan sonrasını ben hallederim, Kristin."

Kocasının aksine Annabelle olaya iyi tarafından bakma eğilimindeydi. "İyi haber şu ki, herkes yıllarca bu parti hakkında konuşacak."

"Öyle olacak." Heath başını el değmemiş yemek odasına doğru uğursuz bir hareketle salladı. Brett de onu takip etti, kariyeri etrafında parçalanmayan bir adamın sahte güveniyle yürüyordu.

Piton masanın yanında durdu. "Burada bir toparlama yapalım. En iyi müvekkiliniz cinayetle suçlanıyor, annesi yerde sürünerek temizlik yapıyor, *kız kardeşi* misafir olması gerekirken mutfağınızda kışını yırtarak çalışıyor ve tüm bunların üstüne Tyler Capello -*anlaşamadığınız* bir oyuncu- partinize iğrenç eski menajeriyle birlikte geliyor. Evinizi ateşe verir. Bu doğru mu?" Kelimeleri yumrukladı. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

Nehir hiçbir zaman söyleyecek söz bulamazdı. Şu ana kadar.

Champion, "Yıllar boyunca bazı rezillikler gördüm," dedi, "ama bu listenin en başına geçti. Seninle ilgili benim bilmediğim tam olarak neler oluyor?"

Çok fazla. "Tuhaf bir dizi durum, hepsi bu."

"Bu son garip durum olsa iyi olur." Piton'un onunla işi bitmemişi. "Yarın için ne planladığımı biliyor musun? Ailemle birlikte gölde, otuz iki metrelik tatlı bir yelkenliyle güneşin tadını çıkarmayı planlıyordum. Bunun yerine telefonlara bakacağım ve bu da beni karımın boktan listesinin başına koyuyor ki bu olmak istediğim bir yer değil ve "Eğer topu düşürmeseydin!" Kıvrıldı. "Bunu sana söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim ama hayal kırıklığına uğradım." Arkasını döndü ve muhtemelen Brett'in geleceğini de yanına alarak oturma odasına yöneldi.

Şampiyonlar ayrıldı ve Kristin, Toby'nin kendisini eve bırakma teklifini kabul etti. Kapıdan çıkarken durdu ve Rory'nin yanına gitti. "Özür dilerim," dedi. "Çok çalıştın."

Teknik olarak, burası onun yeri ve kariyeri olduğu için başsağlığı dilemeyi hak eden oydu, ama Rory bunu ağır karşılıyordu. Omuzları çökmüş, kolları kayıtsızca iki yanında sallanıyordu; karakterinin temelini oluşturan atılgan ruhu içinden sökülüp atılmıştı. Acı verici bir daralma göğsünü sıkı.

"Burada kuru giysileriniz var mı?" Sesi hem huysuz hem de nazikti, nasıl hissettiğinden emin değildi.

Başını salladı, ona sırtını döndü ve ıslak Crayola çizmeleriyle yerde gıcırdayarak mutfığa çekildi.

Sadece ana yaşam alanındaki ve fuayedeki fiskiyeleer devreye girmişti ama her yer duman kokuyordu, ciğerleri yanıyordu ve buradan çıkmaları gerekiyordu. Yatak odasına yöneldi ve haftalık çantasına bir parça kıyafet attı.

* * *

Rory, kiralama şirketinin tabak çanak ve cam eşyalar için sağladığı kasalara bakıyor, olanların şokuyla hareketsiz kalıyordu. Brett arkasından geldi. Yüzü ve boynu is içindeydi, siyah gömleği mahvolmuştu ve pantolonunda bir delik vardı.

"Yarın her şeyi halledeceğim," dedi. "Hadi gidelim." "Bütün bunları bırakmam."

Belinin ön tarafına uzandı ve ıslak önlüğünü çözdü. "Bu gece yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ama anlamıyorum. Meşaleyi masanın arkasına koydum. Hiçbir şeye yakın değildi."

"Tommy Landom fark etti. Sarhoştı ve sanırım senin şeker numaranı kendisi de denemek istedi."

Ellerini sıktı. "Bunların hepsi benim suçum."

Brett ona o kadar acıyarak bakıyordu ki, onu boğmak istedi. "Yanlış bir şey yapmadın," dedi. "Harika bir partiydi. Sonuna kadar." Kolunu ona doladı ve mutfaktan çıkmasına yardım etti.

En kötüsünün geride kaldığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Fuayeye ulaştığında, en iyi çikolatalarının tüm numune kutularının ıslak bir piramit halinde yerde yattığını gördü.

* * *

Brett, Rory'nin bozuk kamyonetine güvenmediği için onu evine kadar takip etti ve dairesine kadar yürüdü. Hâlâ parti için yaptığı yemeklerin kalıcı kokularını taşıyordu. Gıcırdayan yerleri, sarkık kanepesi ve ev gibi kokan bu eski püskü yer, Brett'e kendi dairesinden daha sıcak gelmişti.

vardı. Yüzü solgundu ve adam onun yanağına dokundu. "Benim üzerime ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?"

Gözlerini sertçe kırıştırdı. "Ben bir haydutum. Haydutlar ağlamaz."

Onun kalbini kırıyordu. Ya da en azından eğer bir kalbi olsaydı onun kalbini kırardı. Kirli beyaz tişörtünün göğsünün yanında üç küçük yanık izi vardı, bandanasını kaybetmişti ve yirmi yarda çizgisinden kaleyi ıskalamış bir golcü kadar moralsiz görünüyordu.

"Ne yapacaksın?" dedi uyuşuk bir sesle.

"Birkaç günlüğüne bir otele yerleşin. Sigortayla ben ilgilenirim. yarın." Heath'le tekrar karşılaşmakla kıyaslandığında kolay bir görevdi. Daha birkaç hafta önce Brett dünyanın zirvesindeydi, yıldızlarla dolu kariyerinde bir sonraki yükseliş için hazırды ve şimdi buradaydı.

"Bu haldeyken otele giriş yapamazsın," dedi. "Benim duşumu kullan."

"Önce sen git. Senin daha çok ihtiyacın var."

Yirmi dakika sonra, eski moda yatak örtülerine benzeyen beyaz bornozlardan birini giymiş ve başına bir havlu sarmış olarak banyodan çıktı. Banyoya temiz kıyafet götürmediğine göre, altında çıplak olduğunu tahmin etti, bu erotik görüntü ona kendi nemli kıyafetlerini unutturdu. Kendini toparladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Banyo senin."

Sorusuna cevap vermemiştir. Az önce arabasından çıkardığı bavulu eline aldı. "Mutfakta seni bekleyen ızgara peynirli bir sandviç var. Eminim yemek yemeye vaktin olmamıştır."

"Bana ızgara peynir mi yaptın?"

"Yeteneklerim var."

"Teşekkürler." Gülümsemesi o kadar hüzünlüydü ki zar zor fark edildi.

* * *

Ekmek mükemmel bir şekilde kızarmış ve kaşar lezzetli bir şekilde yapışkandı. Hatta iki üçgen şeklinde kesmişti. Brett Rivers her şeyi iyi yapmıştı ama o sadece birkaç ısırık alabilmişti. Örnek çikolatalarının o küçük, su dolu kutularının görüntüsü sonsuza dek aklına kazınmıştı.

Sandviçi sehpanın üzerine bıraktı ve koltuğa yığıldı. Chicago'nun zenginlerine çikolatalarını tanıtmak buraya kadarmış.

Atletler. Kalan malzemelerini de tüketmiş, başarısız olmuştu ve artık pes etme zamanı gelmişti. Kraliyet Tatlı Sarayı'nı satacak, borçlarını ödeyecek ve catering işlerinde çalışarak geçimini sağlayacaktı. Tüm zamanını alacak ve ruhunu emecek işler. Bir kez daha, çekip gidecekti. Bir kez daha, yeterince güçlü olmadığını kanıtlıyacaktı.

Ama hala çok çalışma yeteneğine sahipti, değil mi? Ve hâlâ nasıl olağanüstü çikolata yapılacağını biliyordu. Ya istifa etmediyse? Ya bırakmasaydı?

Bu başarısızlığa rağmen çekip gitmediyse? Ya bunun yerine daha derine inseydi?

Brett banyodan onu giyerken görmeyi en çok sevdiği kıyafetlerle çıktı: spor şortu ve tişört. Bornozunun altında hiçbir şey yoktu ve ıslak saçlarını tarayan düzgün tarak izlerinin dikkatini dağıtmasını memnuniyetle karşılarken bornozunu bacaklarının üzerine çekti. "Saçların beni her zaman kötü bir ruh haline sokuyor."

"İlginç. Saçların beni iyi bir ruh haline sokuyor. Şimdi neden kendini daha iyi hissetmek için söylemen gereken her şeyi söylemiyorsun?"

"Özür dilerim." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Her şeyin mükemmel olmasını istedim." "Yaptığın her şey *mükemmeldi*," dedi adam. "Bu benim suçum. Bunu yapmam gerekirdi."

Tommy'nin kıcını içeri girer girmez tekmeledi."

"Tatlıyı yakmaya karar veren sen değilsin." Başını ellerinin arasına aldı. "Gösteriş yapıyordum ve şimdi eviniz mahvoldu."

"Burası sigortalı ve bir restorasyon şirketi dağınıklığın icabına bakacak." Kadının bıraktığı ızgara peynir üçgenini aldı. "Dik otur ve kendini suçlu hissetmeyi bırak." Sandviçi tekrar kahvenin üzerine koydu.

bir ısırık bile almadan. "Evimden çok kariyerim için endişeleniyorum."

Onun herhangi bir kırılganlık ifade ettiğini hiç duymamıştı ve onu daha yakından inceledi. Gözlerini kaçırdı. "Unut gitsin. Ben iyi olacağım."

Bu küçük güvensizlik gösterisinden bile pişmanlık duydu ve içinde bir acıma hissi uyandı. Hiçbir şey onun için yeterli olmayacak mıydı? Onun çıplak kalçasına dokundu ve sessizce, "Çünkü sen Nehir'sin," dedi.

Dosdoğru önüne baktı. "Aynen öyle."

Başını onun omzuna yasladı. "Yenilmez olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Bazen nehirler kurur ya da taşar. Olur böyle şeyler."

Kolunu ona doladı. "Bu River'a değil."

Kapı açıldı. Kristin onları kanepede sarmaş dolaş görünce donakaldı. "Oops."

Rory ve Brett hemen ayrıldılar. Garip bir sessizlik çöktü.

Rory ayağa fırladı ve yönünü değiştirmeye çalıştı. "Nerelerdeydiniz genç bayan?" "Toby ve ben acıkmıştık. Denny's'e gittik. Hemen döneceğim."

Kadın koridorda kayboldu.

Rory koltuğa geri yaslandı. "Sanki her şey yeterince berbat değilmiş gibi, şimdi de geleceği olmayan bir adamla takılarak ne yaptığımı sandığım konusunda bana çıkışacak."

Brett de ayağa kalkmıştı. "Takılmıyoruz ve sen otuz dört yaşındasın. Onun senin yüzüne bakıp hiçbir şey." Yine de aralarına bir metre kadar mesafe koymuştu ve en az onun kadar rahatsız görünüyordu. Ve adam ne kadar rahatsız görünürse, kadın o kadar üzülüyordu.

Onlarıki klasik bir yasak ilişkiydi. Kadın Clint'in kariyeri için bir tehdit oluşturuyordu ve Clint de doğrudan kalp kırıklığına giden bir yoldu. İlişkilerinin bu kadar uzun sürmesinin tek nedeni Clint'e yardım etmeye çalışmalarıydı. İdeal bir dünyada, belki de gerçek arkadaş olabilirlerdi. Onun ihtiyacı olan da buydu. İyi bir arkadaş. İkisinin de buna ihtiyacı vardı. Taşındığında arkadaşlarını geride bırakmıştı ve Brett'in arkadaşları yerine müşterileri vardı. Ve Brett de ona sahipti. Ama aralarında alevlenmeye devam eden cinsel sıcaklık her şeyi mahvediyordu.

Kristin koridordan tekrar içeri girdi. "Toby ikinci yatak odasına taşınmama izin veriyor."

Bay Cool, Rory'den olabildiğince uzaktaki mutfak kapısından, "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin," dedi. "Ben bir otele gidiyorum."

Kristin, "Sanırım gitsem daha iyi olacak," dedi.

Rory itiraz ederken bornozunun kuşağını daha sıkı çekti. "Öyle bir şey değil. Biz arkadaşız. Brett müşterilerinin arkadaşı olduğuna inanıyor, ama Çünkü onların yanındayken her zaman tetikte olmak zorunda. Ama benimleyken, tehlikede olan hiçbir şeyi yok."

Kristin elini kaldırdı. "Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Birkaç şey alayım, sonra buradan giderim."

Rory gözlerini Brett'e dikti. Kaşlarının arasında iki keskin çıkıntı oluşmuştu. Kristin elinde bir diş fırçası ve koluna geçirdiği bir çift pijamayla hızla yeniden ortaya çıktı. "Keyfinize bakın."

"Eğlenmeyeceğiz-" Çoktan kapıdan çıkmıştı.

Rory ellerini yumruk yaptı. "Tek istediğim *arkadaş* olmamız!"

"Gerçekçi değil," dedi sertçe.

"Tabii ki öyle!" Ayağa fırladı ve ona doğru yürüdü. "Sadece aklımıza koymamız gerekiyor."

Ona doğru ilerledi. "Peki senin yanındayken bunu nasıl yapacağım? Cin şişesi gözlerinle-"

"'Cin şişesi' mi?!"

"-ve hiçbir şeyi örtmeyen saçma sapan kıyafetler!"

"Kıyafetlerim *her şeyi* örtüyor!"

Adam kızın üzerine abandı. "Ve senin küstahlığın ve o bacaklar-"

"Sakın bacaklarımı eleştirmeye kalkma! Kalçalarım sürtünüyor diye-"

"Ve saçların!"

"Yine saçlarım! Elimde değil-"

"Ellerimi içine sokmak istediğim tüm o bukleler." Kızın şaşkınlığına rağmen, adam tam da bunu yaptı. Parmakları çekiştirdi, acıtmadı, yüzünün sert açılı yumuşadı. "Ve o akıllı ağzın."

Onun gri gangster gözlerine baktı. "Ağzımın nesi var?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Hiçbir şey yok."

Dudakları havada asılı kaldı. Başparmakları kızın çenesini kavradı, ağzının kenarlarını okşadı. İkisi dünyada yalnızdı.

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü, şimdiye kadar aldığı en tatlı öpücüktü. Ta ki tatlılık şiddete dönüşene kadar.

Ona doğru bastırdı. Elleri kalçasının altından kayarak onu ayaklarından çekti. Bornozu boynundan sıyrılarak göğüslerinin iç kıvrımlarını adamın tişörtünün yumuşak kumaşına bastırdı. Kollarını onun boynuna doladı.

Onu yatak odasına taşıdı, öpüşmeleri derinleşti, huzursuzlaştı, tüm itme ve savuşturma. Kadın adamın vücudundan aşağı kaydı. Ayakları yere değdiğinde, bornoz kollarından kaydı, dirseklerine takıldı ve göğüslerini serbest bıraktı. Adam bakışlarını kaçırdı. Kadın öpüşmelerini kaçırdı. Adam cübbenin kuşağını çekiştirdi ve cübbe kayarak yere düştü.

Sanki daha önce hiç çıplak bir kadın görmemiş gibi onun vücudunu inceledi ve tanıştıklarından beri ilk kez, tatlı dilli River söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Ta ki söyleyemeyene kadar. "Tanrım, çok güzelsin."

Kendini mahcup hissetmesi gerekirdi ama hissetmedi. Bu onun vücuduydu: ince bel, kıvrımlı kalçalar ve uyluklar, karnında küçük bir yay. Ağda yapması için bir neden yoktu ve bacaklarını tıraş etmesi gerekiyordu. Ama vücudu sağlıklı, güçlü ve tamamen kendisine aitti. "Ben güzel değilim," dedi. "Ben sadece benim."

"Fazlasıyla yeterli," dedi kısık sesle. Elleri uyluklarının arkasını kavradı ve onu bir kez daha yukarı çekti. Bacaklarını adamın beline doladı ve kendini onun çevik, araştırmacı parmaklarına açtı.

Çılgın zamanlardı. Vahşi, vahşi öpüşmeler. Yatağa garip bir iniş. Spor şortunun kemerini yakaladı. "Çıkar."

Dik oturdu ama sadece tişörtünü çıkardı. Gözleri parlayarak onu tekrar öptü.

Birbirlerine dolandılar. Elleri adamın şortunun elastik bel bandının içine kaydı. İstedigini bulması uzun sürmedi.

Kadın keşfederken inledi. Onun vücudunu hatırlamıyordu. Sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibiydi.

Spor şortu kayboldu ve elleri onun her yerindeydi, onu en çok neyin memnun ettiğini keşfetmek için ustaca zihin okuma güçlerini kullanıyordu.

Bacaklarını açmış. Islak. Açık. Parmaklar. Ağız.

Dakikalar, saatler içinde bir sonsuzluk geçti. Kadın dağıldı.

Adam onun üzerine çıkmadan önce kendine gelmesi için zar zor zaman tanıdı. Yüzü kızarmış, gözleri kararmıştı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Sonra adam onun içine girdi ve her şey yeniden başladı.

* * *

Rory ertesi sabah uyandığında Brett hâlâ yanında uyuyordu. Önündeki zorlukları düşünmek yerine, kendini onun seks kokusunun, baharatının ve tıraş losyonunun kalıntılarının tadını çıkarmaya bıraktı. Dirseğine yaslandı ve onun çıplak gövdesine baktı, erkek gibi giyinmediği için memnundu. Onu dinlenirken görmeye alışık değildi ama yine de uykuda bile belli belirsiz hareketler vardı. Ayağının bir seğirmesi, göz kapaklarının titremesi. Bir yerinde

Beyni hâlâ uyanıktı. Onu yeniden istiyordu. Tanrım, bu adamı seviyordu.

Doğruca ayağa fırladı. Bu adamı kesinlikle sevmiyordu!

Onu sevmesi dışında. Kendisine verdiği tüm öğütlere rağmen aşık olmuştu. Onun nesi vardı? Yastığını kaptı ve adamın kafasına vurdu. "Çık dışarı!"

İnledi ve yavaş yavaş tek gözünü açtı. "Çok ... huysuz."

Çakıllı sabah sesi onu daha da karşı konulmaz kılıyordu. Parmağıyla onun elmacık kemiklerinin dış hatlarını çizme isteğiyle savaştı. Adam bir kolunu başının arkasına koydu ve yarı kapalı gözlerle onu inceledi.

Yataktan fırladı ve şönil bornozunu yerden kaptı. "Buradan ne kadar hızlı çıkabileceğini anlamaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Yanlı." Yatağın başlığına daha fazla yaslandı ve kadının kollarını kolların içine sokmasını izledi. "Karmaşık bir durum, hepsi bu." Elini buruşuk saçlarının arasından geçirdi. "Prezervatif kullanmadım. Aklıma bile gelmedi."

Yataktan yastığı kaptı ve ona bir kez daha vurdu. "Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum! Ve hiçbir cinsel yolla bulaşan hastalığımız yok. Bunların hepsini biliyorsun, o yüzden sakın ol!"

Yastığa el koydu ve yatağın uzak tarafına, onun ulaşamayacağı bir yere bıraktı. "Ben her zaman prezervatif kullanırım."

"Hamile kalırsam sana haber vereceğimden emin olabilirsiniz."
Bornozunun kuşağını çekiştirerek kapattı. "Kaldırabilirsiniz."

"Hiç komik değil."

Ondan çok kendine kızgındı, yatak odasının kapısına doğru giderken spor şortunun ve Nike'lerinin üzerinden geçti. Durdu, aralarına aşılmaz bir bariyer koymaya kararlıydı. "Seni sevmiyorum," dedi. "Yakınından bile geçmiyorum. Bu fikri o egoist kafandan çıkar."

"Tam olarak aklımdan geçmiyordu ama açıkladığın için teşekkürler."

"Ciddiyim. Senin pislik kişiliğin beni ilgilendirmiyor. Sadece vücudun."

Ağzının etrafındaki gerginlik yerini tembel bir sırıtışa bıraktı. Yataktan dışarı kaydı. "Vücutlardan bahsetmişken ..." Adam cinsel bir dinamit gibiydi, çırılçıplak, ateşli ve yakışıklıydı, gözlerinde şeytan vardı.

"Seninkini bir daha göreyim." Az önce bornozunun kuşağına bağladığı fiyonk, adamın elini çekmesiyle çözüldü.

Sadece bir kez daha. Bir kez daha ve bir daha asla.

Kontrolü ele geçirdiğinde, onu yatağa geri fırlattığında, onu bir o yana bir bu yana hareket ettirdiğinde, ona en heyecan verici şekilde hükmettiğinde onu durdurmaya çalışmadı.

Ama kontrolü ele almayı bilen tek kişi o değildi ve ona elinden gelenin en iyisini yaptıktan sonra, tüm şüphelerini bir kenara bırakıp sırasını aldı. "Sırt üstü yat."

Adam temkinli görünmesine rağmen ona itaat ettiğinde neredeyse şok olmuştu. "Şimdi," dedi, yeni keşfettiği dominatrix sesiyle, "yapacaksın tam olarak sana söylediğim gibi." Parmaklarını adamın çıplak göğsünde gezdirdi. "Yoksa ..."

* * *

Rory duş aldı, saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve makyajla uğraşmadan kaprileriyle soluk siyah bir atlet giydi. Kristin kapıyı çalmadan, üzerinde hâlâ pijamalarıyla içeri girdiğinde alt dudağını sıkıyordu. "Brett'in gittiğini duydum."

Rory çıplak ayaklarıyla kahve yapmak için mutfağa girerken, "Aramızda hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledi. Brett yarım saat önce çörek almak için ayrıldığında ona bir veda öpücüğü bile vermemişti ama yatak odasında paylarına düşenden fazlasını öpüşmüşlerdi.

Kristin onu mutfağa kadar takip etti, Rory ona Jenna Willis'le alışveriş merkezinde olduğunu söylediğinde nasıl görünüyorsa, aslında Jenna'nın bodrumunda Will Gibson'la öpüşüyordu. Ama bu kez Kristin kendini düşman gibi hissetmiyordu ve yalan söylemek kolay yolu seçmenin bir başka örneği gibi görünüyordu. Rory sürahiyi lavaboya taşıdı. "Tamam. Aramızda *her şey* oldu ve o çörek almaya gitti ve ben bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ah, Rory ..." Kristin'in iç çekişi onaylamamaktan çok sıkıntılıydı. "Erkek arkadaşlarımın hiçbirinden hoşlanmıyorsun."

Rory'nin acınası mizah çabası boşa gitti ve Kristin'in endişeli bakışı daha da derinleşti. Rory sürahiyi lavaboya bıraktı. "Biliyorum, biliyorum. Onunla takılmak aptalca. O Clint'in menajeri ve tek umursadığı işi ve para kazanmak. Ayrıca, o o, ben de benim."

"Senin hiçbir sorunun yok," dedi Kristin sertçe, "ama onun çok sorunu var."

Rory sinirlendi, ama onu savunamadan Kristin devam etti. "Brett Rivers'ı severim. Akıllı ve ahlaklı biri, işi biliyor ve müşterileriyle mükemmel bir şekilde ilgileniyor. Ama romantik bir ortak olarak . . . ? Adam çalışmaktan başka bir şey yapmıyor." Kollarını kavuşturarak buzdolabına yaslandı. "Rory, sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Kim romantizmden söz etti ki?" Rory ancak bu kadar açık sözlü olabilirdi. "Bu tamamen seksle ilgili," diye mırıldandı.

"Testosteron salgılıyor. Bunu anlıyorum. Ama kadınlar onun hayatının dışında. Birini hayatına almaya karar verirse, kariyerinin yanında ikinci planda kalacaktır."

"Bunu her zaman anlamışımdır."

Kristin başını salladı ve eli hafifçe Rory'nin omzuna geldi. Rory yanağını ona yaslamak istedi. Onun yerine musluğu açtı.

ve kahve sürahisini doldurdum.

Kristin geri çekildi. "Giyinmem gerekiyor. Daniel'ı öğleden sonra Millennium Park'ta bir pikniğe davet ettim ama önce eşyalarımı Toby'nin dairesine taşımam gerekiyor."

Rory ona bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Toby'nin şirketi onu bir haftalığına Washington'a gönderiyor ve o yokken ben onun evinde kalacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Birinin Luther'le ilgilenmesi gerekiyor ve yatak odanı geri almanın zamanı geldi."

* * *

Kristin gittikten kısa bir süre sonra Brett döndü. "Ne sevdiğinden emin değildim, o yüzden her şeyden bir tane aldım." Büyük bir kutu çöreği sehpanın üzerine koydu. "Çikolata hariç. Damak zevkini bozmak istemedim."

"Düşünceli. Ben kahve getireyim." İki fincan doldurdu ve oturma odasına döndü. Adam kanepede oturmuş, bacaklarını uzatmış, hiçbir şeye bakmıyordu. Aralarındaki rahatlık kaybolmuştu. Kadın fincanı uzattı ve ona dokunmadan yanına oturdu. "Michigan'da başka seçeneğin olmadığı zamanlar hariç, seni telefonundan en uzun süre uzakta gördüğüm zaman bu."

"Çörek almaya giderken gizlice birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Üstünlüğünü kaybetmediğini bilmek güzel." Adam kutunun kapağını kaldırdığında, kadın içindekileri inceledi. "İki düzine mi?"

"Seçenekler."

Dün geceki gibi, diye düşündü. Çok fazla seçenek vardı. Bir Fransız cruller için vanilya buzlu ve serpiştirilmiş bir çöreği atladı, ancak gerçekte, karar veremiyormuş gibi davranarak onu geri koydu. Aralarındaki gariplik iştahını bastırmıştı.

Koyu mavi kupasında "Çikolata var mı?" yazıyordu. Bir yudum aldı. "Yaptığın o küçük çikolata kutularına ne olduğunu gördüm. Gittiklerinde herkese verecektin, değil mi?"

"Aklıma harika bir fikir geldi." Sesinin acı çıkmaması için kendini zorladı. "Sadece işim için kendi kendimi tanıttım. Onlar için sizden para almadım."

"İşiniz için mi?"

"Düşündüğünüzün aksine, sürüklenmiyordum." "Öyle olduğunu söylemedim."

"Ama sen öyle düşünüyorsun." Kupasına baktı, yansıması kahvenin yüzeyinde bozulmuştu. "Bir planım var. Bunu hayata geçirmek umduğumdan biraz daha uzun sürecek ama yapacağım."

"Bir de bana sor."

Gülmemesi için dua ederek kendini hazırladı. "Kamyonu yenileyeceğim ve çikolatalarımı satacağım," dedi aceleyle.

Başını salladı. "İlginç."

Onun tüm engelleri sıralamasını duymak istemedi ve aceleyle devam etti. "Pazartesiden itibaren birçok yemek şirketine iş başvurusunda bulunacağım. bulabildiğim kadar para toplayacağım. Ayrıca bir oda arkadaşı bulacağım. Cezayı öder ödemez, kamyon tamiri için para biriktirmeye başlayacağım. Kısa kadar

sokaklara geri döneceğim. Bir yemek kamyonu açmak için iyi bir zaman değil, biliyorum, ama menüye gerçekten yaratıcı sıcak çikolata ekleyeceğim, birkaç tane de şeyler."

Henüz kaşlarını çatmamıştı, bu yüzden ona kuracağı web sitesinden bahsetti,

Kiralamayı düşündüğü ticari mutfak alanı, sonunda satın alabileceği özel malzemeler, böylece istediği türde çikolatalar yapabilecekti. hayalini kurduğu.

"Partide harika bir iş çıkardın," dedi. "Neden kendi catering şirketini kurmuyorsun?"

"Size servis ettiğimden daha karmaşık yemekler sunacak kadar iyi bir şef değilim. Catering de sermaye gerektirir ve kâr marjı düşüktür. Ayrıca . . . perişan olurdum."

"Kaybettiğin çikolataların parasını sana ben ödüyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Hayır, ödemeyeceksin. Çikolatalar sözleşmemizin bir parçası değildi."

Kupasını aldı ve kenarından onu inceledi. "Bak, Rory... eğer biraz paraya ihtiyacın varsa..."

Kanepeden atladı. "Tek kelime daha etme!" Kendini daha sakın konuşmaya zorladı. "Teklifin için minnettarım ama bunu halledeceğim."

Başını salladı. "Eminim öyledir."

Ama o da emin değildi, kız da.

* * *

Brett onun belalı biriymiş gibi davranmasını izlerken, beyninin hangi bölgesinin ona sadece birkaç kuruş para teklif etmenin harika bir fikir olduğuna karar verdiğini merak etti.

Seks yaptıktan saatler sonra.

Dün gece hiçbir şey koreografi gibi gelmemiştir. Sahte porno yıldızı hareketleri yapmaya çalışmamıştır. Ellerinin her zaman tam olarak doğru yerde olup olmadığı konusunda endişelenmemiştir. Her şey gerçek gibiydi.

Bir ısıruk almadan önce elindeki çöreği bir kenara bıraktı. "Kiralama şirketi bu öğleden sonra her şeyi almak için evinize gelecek. Oraya gidip neden onların masalarından birine ve birkaç masa örtüsüne para ödeyeceğinizi açıklamam gerekiyor."

"Ben hallederim."

"Bu benim işim. Ve merak etme. Oradayken üzerine atlamayacağım." Daha çok onun üzerine atlamaktan endişeleniyordu.

Sadece kendisinin yapabileceği şekilde onun gözlerinin içine baktı.

"Bundan pişmanlık duyuyorsun. Aramızda olanlardan."

"Pişman değilim..." Müşterilerine verdiği aynı pratik gülümsemeyi ona da verdi. "Bu kadar keyifli bir şeyden nasıl pişman olabilirim?"

"Çünkü seninle iş her zaman önce gelir. Dün geceye kadar."

İnsanları yatıştırma, her durumda doğru kelimeleri bulma konusunda bir yeteneği vardı ama hedeflediği her şey elinden kayıp gidiyor gibiydi - yirmi yıllık sıkı çalışma ve yorucu öz disiplin. Ensesini ovuşturdu. "Ne söylememi istiyorsun, Rory? Haklı olduğunu söylersem, aptalın tekiyim. Dün gece her türlü sınırı aşmadığımızı söylersem yalancı olurum. İkimiz için de önemli olan sınırları."

Taş suratlıydı. "Benim için duygusal olarak önemli. Senin için pratik olarak önemli."

"Belki benim de bu işte duygusal bir payım vardır," dedi hararetle. "Ben bir robot değilim ve sen benim için çok şey ifade ediyorsun."

"Tabii ki çok şey demek istiyorum! Ben senin tek gerçek arkadaşınım. Ve bu ne kadar acınası bir durum?"

İşsiz, borç batağındaki bir çikolata üreticisi az önce ona zavallı demişti. Bunun onu öfkeliendirmesi gerekirdi ama canını yakmıştı. Kadının çok zekice gözlemlediği gibi, arkadaşları onun müşterileriydi. Onlarla hiçbir zaman tamamen rahatlama lüksüne sahip değildi. Bu ilginç, kıvrıkcık saçlı kadınla olduğu gibi değil.

Kendini çok heyecanlandırmış olmalıydı - ya da belki de adam onu bu hale getirmişti - çünkü ayağa kalkmıştı. "Bunu banka hesabına yatır ve İç şunu. İlişkimizin cinsel kısmı harikaydı -harikadan da öte- ama o kaşıntıyı giderdik ve bitti."

Onun haklı olmasını istemiyordu ama seçenekleri belliydi. Ya kariyerine sahip olacaktı ya da Rory Garrett'la seks yapacaktı ama ikisine birden sahip olamazdı. Başarılı ajanlar için kurallar taşa yazılmıştı. Hiçbir kişisel Bir müşterinin annesi, teyzesi, kuzeni ya da özellikle bir müşterinin kız kardeşiyle olan ilişkilerinde, Champion Sports Management'ta çalışmaya devam etmek istediği sürece.

Eros'un yay dudakları hafif bir oval oluşturdu. "Dairende benimle yalnız kalmaktan endişe ediyorsan, spor salonuna git ya da özel jetine atla ve birkaç müşteriyle Vegas'a uç."

Acı çekiyordu. Bunu görebiliyordu. Ve o sorumluydu. "Benim özel bir-" Parmağını ona doğru uzattı. "Ne yaparsan yap, şunu anla. Ben senin kariyerini bitiren küçük kirli sırrın olmayacağım."

Doğrudan kalbine saplanmış bir kurşun gibiydi. "Rory, işlerin bu kadar ileri gitmesini hiç istememiştim."

"Tüm kararları veren sen değilsin, Rivers. Şimdi eşyalarını topla ve git."

Acıdı. Çok fena acıyordu. Rory dizlerini göğsüne çekip ağlamamaya çalıştı, çünkü gözlerinin arkasına dolan sıcak gözyaşlarına teslim olmak göz kapakları sadece kırık bir kalbi olduğu anlamına gelebilirdi. Ve bunu kabul etmek istemiyordu. Aslında bir pislik olmayan ama zeki, nazik, cömert, çıldırtıcı ve tamamen iyi bir insan olan o pislik Brett Rivers'a ne kadar derinden aşık olduğunu kabul etmek istemiyordu. Çarpık değerlerle.

Boğazı kapandı ve gözyaşları döküldü. Onu en başından beri anlamıştı. Kırbaç gibi zeki ve iradeli, klasik aşırı başarılı işkolik. Farklılıklarına rağmen birbirlerine bağlanmışlardı ve bu sadece cinsel anlamda değildi. İlişkilerinde filtrelenmemiş bir şey vardı.

Ham ve gerçek bir şey. Birbirlerinin en iyi ve en kötü yanlarını görmüşler ve her ikisini de kabullenmişlerdi.

Açık kapıdan, buruşuk çarşafı onunkı alay ediyordu. Adamın dün gece için duyduğu pişmanlığı -kendisi için duyduğu pişmanlığı- fark etmemiş gibi davranabilirdi.

Bu ilişkinin gizlilik içinde daha uzun sürmesine izin verebilirdi, birkaç gün, hafta, bir ay daha onunla birlikte olmasına izin verebilirdi, ama dayanmak yerine doğru olanı, zor olanı yapmıştı. Onu evden kovdu.

Ama gözyaşları durmuyordu. Aptalca, salakça bir şekilde ona aşık olmuştu ve kalbi binlerce parçaya bölünmüştü. Saklanamıyordu bile. Bu sabah onun evine gitmeli ve dün gecedan kalan dağınıklıkla, kiralama şirketiyle, artık yemeklerle, tavalarıyla ve kaplarıyla uğraşmalıydı. Bunların hiçbirini yapmayacaktı. Kapısını kilitliyor, perdeleri kapatıyor ve sahip olamadıklarının yasını tutuyordu.

Çirkin ağlamasına boyun eğdi. İşi bittiğinde yüzünü yıkadı ve anahtarlarını aldı.

Zor şeyleri başarabilen biriydi ve bitirmesi gereken bir işi vardı.

* * *

Kristin, Millennium Park'ın Lurie Bahçesi'ni çevreleyen uzun çitlerin arasına yerleştirilmiş bir bankta onlar için bir piknik yeri buldu. Yirmi beş dönümlük park bir zamanlar harap bir demiryolu nakliye sahasıydı, ama şimdi Chicago'nun muhteşem silüetinin fon oluşturduğu, ülkenin en güzel kamusal alanlarından biriydi. Kristin Daniel'e şarküteriden aldığı jambonlu ve isviçreli sandviçle birlikte taze mısır salatası, meyve kompostosu ve şekerleme ikram etti. Bir şişe şarap iyi olurdu ama park polisi alkolü hoş karşılamıyordu.

Daniel sandviçinden düzgün bir ısırık aldı. "Dünyanın en büyük yeşil çatılarından birinin üzerinde oturduğumuzu biliyor muydunuz?"

"Evet, bunu biliyorum." Bu kadar ani davranmak istememişti ama Bugün ne söylemesi gerektiği konusunda gergindi. Tekrar denedi. "Çoğu turist altlarında otoparklar ve demiryolu hatları olduğunu fark etmez. Chicago, Minneapolis'in daha büyük bir versiyonu gibidir. Pek çok şeyi yanlış yapıyor ama pek çok şeyi de doğru yapıyor."

Daniel elindeki sandviçle ona doğru küçük bir jest yaptı. "Bunu yapman çok hoş."

"Benim için zevkti." Sesi sanki Chick-fil-A'da çalışıyormuş gibi çıkıyordu. "Yağmur yağmadığına sevindim, yine de biraz yağsa iyi olurdu. Üvey kızımın ev sahibi domateslerini sulamak zorunda kaldığı için bana şikâyet ediyordu. her gün bitkiler."

"Hava durumu hakkında konuşmak istemiyorum."

O da istemiyordu ama konuşması gereken şeylerden bahsetmek de istemiyordu. "Çok hoş görünüyorsun." Beyaz bir polo ve zeytin rengi bir şort giymişti, her ikisi de yeni gibi görünüyordu.

Converse spor ayakkabılar. "Kıyafetini kızın seçti, değil mi?"

Gülümsedi. "Beni çorap giymemem konusunda ikna etmeye çalıştı ama bir yere kadar dayanabilirim."

"Anlaşılabilir." Bahçedeki süs otları ve çiçeklerden oluşan geniş yamalı bohçaya baktı. Bazılarını tanııyordu; bazılarını ise tanıyordu.

-Pembe ve mor koni çiçekleri, salvia, Rus adaçayı tarlaları, hepsi de doyurucu Orta Batı çiçekleri.

Daniel kollarını kalçalarına dayadı. "Kristin, ilişkimizde nerede durduğumuzu bilmem gerekiyor."

Her zamanki gibi doğrudan. Sandviçinden bir parça kabuk kopardı. "Senden çok hoşlanıyorum ama şu anda hayatımda çok şey olduğunu bilmen gerekiyor."

Daha dik oturdu. "Benden ayrılıyorsun." "Hayır, ben-"

"Anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum." Sandviçini sarılı olduğu kâğıdın üzerine koydu ve ayağa kalktı. "Ben artık gideyim."

"Hayır! Hayır, ben-"

"Daha fazla konuşmamayı tercih ederim." Omurgası dik, vakur bir şekilde uzaklaşmaya başladı.

Ayağa fırladı, elindeki mısır salatası kabını yere döktü ve adamın koluna uzandı. "Bekle!"

Ona ciddiyetle baktı, sadece doğuştan gelen iyi davranışları onu geri çekilmekten alıkoydu. "Çok ciddiym ve sosyal işaretleri yorumlamakta zorluk çekiyorum. Bir kadının başa çıkması gereken çok şey var."

"Çok ciddi değilsin. Samimi ve dürüstsün. Yoğunsun ama aynı zamanda tanıdığım en açık adamsın."

"Ama artık beni görmek istemiyorsun? Yoksa yine yanlış mı anlıyorum?"

Adamın şaşkınlığı kalbine dokundu ve henüz söylememesi gereken bir şeyi söylemesine neden oldu. "Senin için deli oluyorum." Gözlerinin içine bakarak onu incelerken ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Devam etmeden önce ona kendisini yakalaması için gereken zamanı verdi. "Bunu itiraf etmek için çok erken olduğunu biliyorum.

Bugünü de sayarsak tam üç kez buluştuk ve sanırım seni korkutuyorsam bunu anlayışla karşılayacağım."

"Nedenmiş o? Neden benim için deli oluyorsun?"

"Çünkü seninleyken tetikte olmak zorunda değilim. Bir konuda ne hissettiğinden ya da ne düşündüğünden emin değilsem, tek yapmam gereken sormak ve sen de bana gerçeği söyleyeceksin." Onun kolunu serbest bıraktı. "Kocamla birlikteyken hep temkinliydim. Ona kendimi affettirmek zorundaymışım gibi hissettim çünkü ben onun ölü karısı değildim. Onun gerçek karısı. Bu çok yorucuydu."

Başını salladı ve işleme koyuldu. "Bu çok karmaşık. O zaman benden ayrılmıyorsun?"

"Ben değilim. Ama sana söylemem gereken bir Şey var." Şimdi kendine zaman tanınması gereken kişi oydu. Mısır salatasını kabın kapağıyla yürüme yolundan toplamaya başladı. Daniel yardım etmek için eğildi ama Daniel onu durdurdu. "Bana bırak. Çok dağınık."

Dağınık, tıpkı hayatındaki diğer önemli ilişkiler gibi.

Bankta oturdu, onun sözüne inandı. Bebek arabası iten bir çift, geveze gençler ve parlak yazlık elbiseler giymiş kadınlarla birlikte yanından geçti. Birkaç mısır tanesi her nasılsa ayağının ucuna düşmüştü. beyaz spor ayakkabı. Ayakkabıyı çıkardı ama arkasında bir yağ lekesi bıraktı.

Dağınıklığın en kötüsü nihayet temizlendikten sonra onun yanındaki banka oturdu ve çantasında sakladığı dezenfektana uzandı. Ellerini temizlemek için acele etmedi çünkü düşüncelerini ya da ellerini aceleye getirmesine gerek yoktu.

Daniel gibi bir adamla eylemler.

İşini bitirdiğinde bahçelere baktı. Monark kelebekleri süt otlarının arasında uçuşuyor, kırmızı kanatlı karatavuklar ağaçlardan sesleniyordu. "Bana çocuğum olup olmadığını sormuştun," dedi. "Sana Rory'den bahsettim."

"İlginç bir genç bayan."

"Kesinlikle ilginç. Ama sana söylemek istediğim bu değil." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Benim de bir oğlum var."

Daniel ona şaşkınlıkla baktı. "Onda bir sorun mu var?" "Hayır. Hiç de değil. O harika biri. Ama nerede olursa olsun temkinli olmayı öğrendim. endişeli. Özellikle de şimdi."

"Anlamıyorum."

"Soyadım . . . Meadows değil, Garrett." Ona tamamen baktı. "Daniel, benim oğlum Clint Garrett."

Daniel gözlerini kırpıştırdı, bakışları odaklanmıştı, içindeki çarklar dönüyordu. "Clint Garrett?"

"Chicago Yıldızları oyun kurucusu."

"Clint Garret'in kim olduğunu biliyorum." Düşüncelere daldı. "Bu inanılmaz. Ama neden bana söylemedin?"

"Çünkü çok fazla insan ona yaklaşmak için beni kullanmaya çalıştı. Ve şu anda olan her şeyle birlikte ..."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Yapacağımı düşündüğün şey bu muydu? Seni kullanacağımı mı?"

"Bilmiyordum. Seninle zaman geçirip seni daha iyi tanıyana kadar bilmiyordum."

Onu uzun uzun inceledi, düşüncelerini okumak imkânsızdı. Sonunda ayağa kalktı. "Kristin, gitmem gerek."

"Ama-"

"İnsanlar bana doğruyu söylemediğinde benim için çok zor oluyor."

"Eminim öyledir." Onun yanında ayağa kalktı. "Ama kendime bakmak zorundayım ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Ona yavaşça başını salladı ve uzaklaştı.

Gregg önemli bir tartışmanın ortasında çekip gittiğinde yıkılmıştı. Kendisini nasıl incittiğini görmesine izin vermek istemediği için banyoda sessizce ağlamıştı. Ama Daniel Hanbridge Gregg Garrett değildi ve öğle yemeğini bitirdi. Yemek kolay yenmemişti, çünkü boğazındaki yumruyu yutmak zorunda kalmıştı. Ama güzel bir yaz günüydü ve yapması gerekeni yapmıştı.

* * *

Rory, Kraliyet Tatlı Sarayı'nı manevra yaparak misafir park yerlerinden birine yerleştirdi. Asansörle dairesine çıkarken ağlama krizinden dolayı başı hâlâ ağrıyordu ama Tanrı merhametliydi ve Brett orada değildi. Mutfaktaki yemek dağınıklığının geri kalanını temizledi, servis tabaklarını topladı ve kiralama şirketiyle anlaştı. İslî bir egzoz şeridi gibi akan kamyonla eve dönerken, önümüzdeki birkaç günü nasıl atlatacağını merak ediyordu.

Kamyonu boşalttı ve her şeyi üst kata, Toby'nin açık kapısının önünden geçerek mutfığa taşıdı. Yolda aynada kendini gördü. Berbat görünüyordu ama en azından gözleri artık şiş değildi. Kristin'i kontrol etmesi gerekiyordu.

Toby'nin dairesine giren herkes burada bekar bir adamın yaşadığını dekorundan anlayabilirdi: siyah deri kanepeler, uyumlu koltuk, çıplak ahşap zemin, perde yok ve kablolar ve elektronik ekipmanlarla dolu endüstriyel raflar. Luther'in kum kabı, *Tetris* çıkartmalarıyla süslenmiş dikdörtgen bir aynanın altında onurlu bir yer işgal ediyordu.

Kristin, Toby'nin eşyalarını sakladığı küçük ikinci yatak odasından çıktı. bisikleti ve muhtemelen uyuduğu yer. Bir rulo kâğıt havlu ve bir şişe camsil taşıdığını görmek hem tuhaf hem de şaşırtıcı değildi. Toby, Clint'le hemen hemen aynı yaşıydı, onunla bir bağ kurmuştu ve genç erkeklere annelik yapmayı seviyordu.

Luther sırtını ayak bileklerine yaslariken Kristin onun görüntüsünü inceledi. "Ne oldu? Berbat görünüyorsun."

"Yeterince uyumadım." Eliyle kâğıt havluları işaret etti. "Toby'nin dairesini neden temizliyorsun?"

"Meşgul olmaya ihtiyacım var," dedi sıkıca. "Terk edildim."

Rory'nin sonunda kendi sorunları dışında odaklanabileceği bir şey vardı. "Daniel seni terk mi etti? Sana tapıyor."

Kristin camsil şişesini Toby'nin siyah metal masasına çarptı. "Belli ki bana yeterince tapmıyor. Görünüşe göre dürüst olmayan kadınlarla sorunları var."

Rory'nin bunu anlaması sadece birkaç saniye sürdü. "Sonunda ona Clint'in annesi olduğunu söyledin."

"Başından beri ona söylemediğim için de özür dilemeyeceğim." "Sen doğru olanı yaptın. O bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyor."

"O bu şekilde görmedi. Daniel için her şey ya siyah ya da beyazdır. Ben grinin tonlarına alıştım. Çok fazla gri."

Kristin'in Rory'nin babasıyla olan hayatı gibi mi?

"Buranın bu kadar tozlu olduğuna inanamıyorum." Kristin Toby'nin masasına saldırdı. "Her neyse, bitti ve sadece üç kez çıktık, yani dünyanın sonu değil."

"Ama onun için deli oluyorsun."

"Belki." Kristin bilgisayar klavyesinin altını sildi. "Şu halimize bak. İkimiz de ulaşılmaz adamlara aşık oluyoruz."

Rory bunu inkâr etmeyi düşündü ama içi boşalmıştı. "Brett'le benim de ilişkimiz bitti. Hiç birlikte olmadığımızdan değil, ama . . . Her neyse, bitti."

Kristin sprey şişesini bir kenara bıraktı. "Lenslerimi takmam gerekiyor, sonra da senin evine gidip konuşalım." Luther onu banyoya kadar izledi.

Rory Toby'nin dairesine göz gezdirdi. Büyük bir plak koleksiyonu vardı ve Kristin'in bahsettiği gibi toz almaktan hoşlanmıyordu. Yatak odası açıkken buraya hiç gelmemişti ve şimdi içeri baktı. Sade bir metal iskelet üzerinde, yapılmamış bir çift kişilik yatak duruyordu. İçinde bir lamba, çalar saat ve çerçeveli bir fotoğraf bulunan bir şifonyeri ve komodini vardı. Onun deneyimine göre,

Başucu fotoğraflarında hatıra görüntüleri vardı: güzel bir manzara, eğlenen arkadaşlar, sevgiliyle romantik bir kare, ama kapı aralığından bile bu fotoğrafın bir kadını ve binalarının arkasındaki garajın bir köşesini gösterdiğini fark etti.

Daha yakından baktı. Kadın kameradan uzaklaşıp arabasına doğru yürüyordu, yüzü ve vücudu garip bir açıyla fotoğrafçıya dönüktü. Görüntü bulanıktı. Toby neden böyle sıradan bir-

Rory ürperdi. Fotoğraftaki kadın Ashley'di.

* * *

Rory, Kristin'e gördüklerini buzlu çörekler ve bir şişe zinfandel eşliğinde anlattı; bu kombinasyon hüznün dışında hiçbir şeyle uyuşmuyordu. "İnsanlar önemli fotoğraflarını yataklarının yanında saklarlar, komşularının odak dışı çekilmiş bir fotoğrafını değil."

Kristin koltukta bacak bacak üstüne attı. "Ne diyorsun sen?"

Rory başını salladı. "Ne dediğimi bilmiyorum." "Toby kimseye zarar vermez."

"Ted Bundy için de böyle demişlerdi. Yani, Ted Bundy hakkında böyle bir şey söylediklerini bilmiyorum ama söylemiş olabilirler."

"Toby, Ted Bundy değil."

"O fotoğrafın ürkütücü olduğunu kabul etmelisin."

"Onlar arkadaştı. Belki de sahip olduğu tek fotoğraf budur ve yeni öldüğü için onu yanında istiyordur."

"Belki."

Kristin çilekli çöreğini bir yudum zinfandel ile değiştirdi. Sonunda aralarına giren sessizliği bozdu. "Brett'le aranızda ne oldu?"

"Aptallık. Olan buydu. Bu işte iyi olduğumu biliyorsun."

"Kendini aşağılamayı bırak, Rory. Bundan hoşlanmıyorum."

Rory parmaklarını peçeteye sildi. "İlişkiler söz konusu olduğunda çok düşüncesizim, bu Clint'le benim ortak özelliğimiz gibi görünüyor. Buna rağmen,

Ashley'nin aksine, Brett'in işkolik kısmı dışında mükemmel bir karakteri var." "Ve sen onu seviyorsun."

Rory şortundaki çörek kırıntılarını toplamayı bir iş haline getirmişti ki, yaptığı işi bırakıp başını kaldırdı. "Bunu hiç istemedim. Onun önceliklerinin ne olduğunu her zaman anladım, ama sen onunla birlikteydin.

Tam olarak nasıl karşı koyabilirdim

ki?" "Kesinlikle etkileyici bir adam."

"Clint olmasaydı, asla birlikte bu kadar çok zaman geçiremezdik ama ikimiz de polisin en bariz şüpheliyi görmezden geleceğine güvenmiyoruz ve bir ekip oluşturduk." Kristin'e Michigan gezisinden, Ashley'nin patronuyla konuşmasından ve Grant Padderson'la yaptığı görüşmeden bahsetti.

Kristin şarap kadehini bir gümbürtüyle yere bıraktı. "Bütün bunların olup bittiğinden haberim yoktu. Ben oturup ellerimi ovuştururken sen Clint'in tutuklanmasıyla ilgili elle tutulur bir şeyler yapıyordun."

"Sana musallat olan bir vicdan azabın yok." "Sen neden bahsediyorsun?"

Rory yeterince gizliliğe katlanmıştı. Şarap kadehini ve çörekleri bırakıp kanepeye oturdu ve Kristin'e her şeyi anlattı.

"Ah, Rory ..." Kristin'in kirpiklerinin altından bir damla gözyaşı süzüldü. "Asla bu kadar hızlı düşünemezdim."

"Yapılması gereken korkunç bir şeydi!"

"Korkunç mu?" Kristin yanağından süzülen gözyaşlarını sildi. "Ona gerçeği anlatmaya çalıştığında seni dinlemedi. Yaptığın şey nasıl korkunç olabilir?"

"Ashley bu yüzden öldü!"

"Bunu bilemezsiniz. Onu her kim öldürdüyse bir fırsat arıyordu ve Clint'in evinde bir fırsat buldu."

Kristin'in bunun doğru olduğunu bilmesine imkân yoktu ama yine de Rory'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. "Berbat olduğumu düşünmüyor musun?"

"Bence sen iyi bir insansın ve onun sahip olabileceği en iyi kız kardeşsin. Brett'le birlikte onun adını temize çıkarmak için ne kadar çok şey yaptığınıza bir bakın."

"Sonuç yok."

"Ben öyle demezdim." Alaycı bir gülümseme verdi. "Birbirinize aşık oldunuz." "Birimiz diğerinden daha çok aşık oldu ve dün gece oldu. Şimdi başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Sen ve Daniel." "Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Bana işinize ne olduğunu anlatın. Önce o kamyondan şeker satıyordun, sonra değildi."

Rory'nin savunması çoktan çöktüğü için, üvey annesine bütün hikâyeyi anlattı. Kristin memnuniyet verici bir şekilde öfkelenildi. "Jon ne korkunç bir insan! Ona dava açmalısın."

"En başta onunla iş yaptığım için kendimi dava etmeliyim."

"Kendine çok yükleniyorsun."

"Öyle miyim? Neden sakız satmanın çikolatacı olmak için uygun bir yol olduğuna karar verdim biliyor musun? Çünkü gerçekten istediğim şeyin peşinden gidecek cesarete sahip değildim."

"Kes şunu, Rory. Elinden geleni yapıyorsun." Ellerini birbirine vurdu. "Kalp kırıklığı için en iyi tedavi meşgul olmaktır. Yeni planlar yap ve harekete geç. ileri."

"Planlarımı çoktan yaptım," dedi tereddütle. Kristin'le hayatı hakkında her şeyi paylaşmak onu eleştiriye açık hale getiriyordu ama çöreklerle şarap içtikleri için şansını denedi. "Kraliyet Tatlılar Sarayı'nı tekerlekli bir çikolata imparatorluğuna dönüştüreim."

"Başka bir yemek kamyonu mu?" Kristin elindeki çöreği bıraktı.

"Şaşırdım." "Yani onaylamıyorsun."

"Benim onayıma ihtiyacın yok. Bu kadar savunmacı olmayı bırak." "Ama bunca yıllık pratiğim var."

Kristin çenesini tuttu. "Rory, demek istediğim bu benim aklıma gelen bir şey değil, ama bunun neleri içerdiği ya da bunu yaparak kendini geindirip geindiremeyeceğin konusunda hiçbir fikrim yok."

"Söylediğimi unut."

Kristin iç çekti. "Baştan başlayabilir miyiz? Daha fazlasını duymak istiyorum. Bana işinizi nasıl tasarladığınızı anlatır mısınız?"

Rory, Kristin'in yargılamalarına kendini daha fazla açma konusundaki çekingenliğini, fikri hakkında konuşmak için duyduğu özlemle tarttı. Derin bir nefes aldı. "Uzun bir günün sonunda işten çıktığınızı düşünün. Belki de erkek arkadaşınızla yeni kavga ettiniz ya da alışverişe çıktınız ve ayaklarınız ağrıyor. Biraz lüksü hak ediyorsunuz ve işte buradayım - tam önünüze park edilmiş uygun fiyatlı lüks. Ön vitrinde bir dizi güzel, el yapımı çikolata sergileniyor. EĞer güvenli oynamak istiyorsanız, tereyağlı krema veya deniz tuzlu karamel seçersiniz, ancak daha maceraperestseniz, egzotik bir şey denersiniz: böğürtlenli amaretto, belki veya tarçınlı biber - aldatici olmadan lezzet dolu bir kombinasyon. Tadına baktığınızı anda Bir trüfün yeterli olmadığına karar verirsiniz ya da kız kardeşinizin veya kız arkadaşınızın çikolatayı ne kadar çok sevdiğini düşünürsünüz ve birkaç tane dörtlü paket alırsınız.

Belki de ev sahibi hediyesi veya Anneler Günü hediyesi olarak daha büyük bir ürün yelpazesi satın almak için geri dönersiniz."

Konuya ısınarak, park etmeyi planladığı iş bölgelerini; kışın gurme sıcak çikolata için fikirlerini ve eğer

Soğutmayı, yazın çikolataya batırılmış dondurma toplarını çözebilirdi. "Bu iş beni zengin etmeyecek," dedi sonunda işine son verirken, "ama *kendimi geçindirebileceğim*. Ve belki de sonunda kendi dükkanımı açacak kadar para kazanabilirim."

Kristin iğneyi görmezden geldi. "Ne zaman başlayacaksın?"

"Önce para biriktirmeliyim. Kamyonun tamire ve yeni bir boyaya ihtiyacı var. Satın almam gereken malzemeler, ambalajlar var. Ticari bir mutfakta yer kiralamam gerekiyor. Oraya ulaşacağım ama biraz zaman alacak."

"Karmaşık."

Rory alınabilirdi, ama Kristin eleştirmekten çok düşünceli görünüyordu, o yüzden buna izin verdi. öreklerini ve şaraplarını bitirdiler, her biri kendi düşünceleriyle meşguldü.

* * *

Rory ertesi sabah uyandıktan kısa bir süre sonra bir e-posta aldı. Chicago Belediyesi, park cezasının internet üzerinden ödendiğini bildiren bir mesaj gönderdi.

Kristin'e para cezasından bahsetmemişti, yani bunu sadece bir kişi yapmış olabilirdi.

Kasketini kaptığı gibi mezarlığa doğru yola koyuldu. Yolda önünden geçtiği evlerin posta pulu gibi bakımlı çimleri ve Boston eğrelti otları, sardunyalar ve sarmaşıklardan oluşan asma sepetleriyle süslenmiş büyük verandaları vardı.

rengarenk impatiens. Bazı verandalarda Amerikan bayrakları, bazılarında gökkuşağı bayrakları dalgalanıyordu. Genelde bu sokaklarda yürümekten keyif alırdı ama bugün kalbi nemli hava kadar ağırdı.

Gölgeli mezarlığa girdi ve yol boyunca ilerledi, o otel odasında masanın üzerinde beş yüz dolarla uyandığı andan itibaren Brett'le olan ilişkisinin bir parçası olan güç dengesizliğinin tüm ağırlığını hissediyordu. Şimdi, seksten hemen sonra ayrılmışlardı ve bu konuda kendini suçlu hissediyordu. Hissetmemesi gereken suçluluk duygusunu yatıştırmanın en iyi yolunun cüzdanı olduğuna karar vermişti.

Cezayı geri ödeyemezdi, bu yüzden sadece iki seçeneği vardı. Ya olay çıkaracaktı ya da ona kibar bir teşekkür notu yazarak ve borcunu ödeyebileceği anı bekleyerek onurunu koruyacaktı.

* * *

Ona lanet bir *teşekkür* notu yazmıştı!

Sevgili Brett,

Bu sabah belediyeden eski ortağıma kesilen park cezasının ödendiğine dair bir bildirim aldım. Elbette, elimden geldiğince size geri ödeyeceğim. Gereksiz cömertliğiniz için teşekkür ederim.

*Saygılarımla,
Rory Meadows Garrett*

Bu *da* ne be? "Rory Meadows Garrett," sanki onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi! Notta pul yoktu, o yüzden resepsiyona elden teslim etmişti. Onunla yüz yüze bile konuşmadı.

Notu avucunun içinde ezdi ve çöpe attı.

Para cezasını ödemek banka hesabında bir çentik bile açmamıştı ama bu onun için her şey demkti. En azından bunu kabul etmek için bizzat gelebilirdi. Ona teşekkür etmek için değil. Tanrım, hayır. İsteddiği son şey onun teşekkür etmesiydi. İsteddiği-

Onu görmekten başka ne istediğini bilmiyordu. Ama onlar bitmişti. O maymun sırtından inmişti.

Hiç bu kadar kötü hissetmemişti.

* * *

Rory o günkü üçüncü işinden sabahın birinde evine döndü. Bir şirket kahvaltısında çalışmış, bir açık hava barbeküsü için hazırlık yapmış ve bir hayır yemeğinde servis yapmıştı. Tökezleyerek yatak odasına girdi, spor ayakkabılarını tekmeledi ve bütün gün düşündüğü tiramisu çikolatasını denemek için son malzemelerini bir araya getirmek bir yana, dişlerini fırçalayacak kadar enerjisi olup olmadığını düşündü. Dişlerini fırçalamadan yatağa girmek, bütün gün düşündüğü Eşyaları alışveriş arabasında. Sadece birkaç dakika dinlendikten sonra ayağa kalkacak ve ...

* * *

"Kapını kilitlememişsin. Yine."

Rory gözlerini loş sabah güneşi ve yatak odasının kapısında beliren öfkeli üvey annesiyle açtı. Çalar saatini eline aldı. 7:15. Rahatlamış bir halde yastıklara gömüldü. Bir buçuk saat boyunca işte olması gerekmiyordu.

"Rory, sağduyun nerede?" Kristin sordu. "Geceleri kapını kilitle. Ve neden gıysilerin hâlâ üzerinde?"

Rory inledi ve kasları çaresiz bir politikacı gibi çılgık atarak yuvarlandı. Bir buçuk saat çikolatası üzerinde çalışmak için yeterli bir süre değildi. Cehennemden gelen üvey anneyi uzaklaştırmak için elini kaldırdı ve sendeleyerek banyoya gidip hızlı bir duş aldı.

Rory, daha beş gün önce Brett için çıkardığı şönil bornoza sarınmış olarak çıktığında Kristin hâlâ oradaydı. Hatırladıkça göğsü ağrıyordu. Şimdi tek yapması gereken bir ayağını diğerinin önüne koymak ve işine odaklanmaktı.

Kristin, ilk tadışta neredeyse içilebilir olduğu anlaşılan bir fincan kahve uzattı. "Konuşmamız gerek."

"Ah, Tanrım." Rory kanepeye doğru yöneldi. "Sen de benden ayrılmak istiyorsun."

"Keşke yapabilseydim."

Kristin o kadar sinirli görünüyordu ki, Rory'nin kahkahası kalsaydı gülerdi. Kristin elindeki mavi spiralli defteri sallayarak ona doğru yürüdü. "Bunu sehpanın üzerinde

bırakmışsın." "Onunla ne yapıyorsun?"

"Gözetleme. Günlüğüne yaptığım gibi. Ryan Amos'la çok ileri gittiğini bu şekilde öğrendim. Ve bunu babana hiç söylemediğimi de unutma."

"Not edildi ve takdir edildi. Ryan hıyarın tekiydi. Daha yükseği hedeflemeliydim."

"Mesele bu değil." Kristin onun yanına çöktü, defterin açık sayfaları Rory'nin kaba mali hesaplamalarını gösteriyordu. Kristin, Rory'nin rakamlar. "Yemek kamyonunuzu çalışır hale getirmek için ihtiyacınız olan şey bu. Haksız mıyım?"

Rory parmaklarını kahve fincanının etrafında kıvırdı. "Kaba bir tahmin, bu yüzden şu anda Şeytan'ın yemek şirketinde çalışıyorum."

"Yatırımcılara ihtiyacınız var."

"Zekice bir gözlem, Veronica Mars. Ne yazık ki yatırımcıların ilgisini çekecek türden bir geçmişe sahip değilim."

"Bana sormalıydın."

Rory geri çekildi. "Sana mı sordu? Neden sordun?"

Kristin dudaklarını büzdü. "Çünkü yapmalıydın." "Ama neden bana yardım edesin ki? Benden hoşlanmıyorsun bile."

"Sevilecek ne var ki? Saygısız, huysuz ve genellikle zor birisin." "Ve bunlar benim iyi yönlerim."

Ama Kristin'in dikkati bir şakayla dağılmayacaktı. "Ne söylersem söyleyeyim alınıyorsun."

Rory aynı şeyi tersinden de söyleyebilirdi, ama söylemedi. Kristin havayı içine çekti. "Ayrıca, sen de benden hoşlanmıyorsun."

Rory bunu düşündü. "Bu tamamen doğru değil. Ortak bir alaycılığımız var ve şaşırtıcı derecede iyi anlaşıyoruz."

Kristin'in kaşları çatıldı. "Küçükken benden bir süre hoşlanmıştın, ama sonra-" Elini o *unut gitsin* hareketlerinden biriyle salladı, sadece gözleri yaşlarla doldu. "Çok erken pes ettim. Özür dilerim."

Rory Kristin'i kızdırmak istiyordu, onu gerçekten üzmemek değil. "Beş gece önce ellerin ve dizlerin üzerinde parçalanmış lav kekini topluyordun. Buna çok erken pes etmek diyemem."

"Pastadan bahsetmiyorum." Kristin'in sesi kesildi. "Başından beri daha iyisini yapmalıydım. Sen annesini kaybetmiş bir çocuktun ve ben de evine çok erken taşınan yabancı bir kadındım. Tabii ki öfkeni çıkaracak birine ihtiyacın vardı."

Rory, Kristin'in yemek masasının altına çömelmiş, elinde bir dizi Barbie'yle oyun parkındaki salıncakta onu ittiğini gördü. *Daha yükseğe, Kissy!*

Daha yüksek! Kristin, Rory zorbalığa uğradığında onu teselli ediyor ve seks ve doğum kontrolü konusunda sakın bir şekilde açık sözlü davranıyor. "Ne kadar geveze ve saygısız bir veletle uğraşmak zorunda kaldığını düşününce elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Elimden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi."

Rory, Kristin'in pişmanlığından hoşlanmamıştı. "Kes şunu. Babamla evlendiğinde sadece yirmi bir yaşındaydın. Çok şey üstlendin."

Kristin ellerini kucağında kavuşturdu. "Yirmi iki yaşındaydım, hamileydim ve ölmüş karısına hâlâ aşık olan bir adama umutsuzca aşıktım." Bakışları tekrar Rory'ye kaydı. "Annen onun için her şeydi. Asla sinirlenmez, sesini yükseltmez, ondan hiçbir şey talep etmezdi. O mükemmeldi."

"İnandığın şey bu mu?"

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle, "ama onun inandığı şey buydu."

Rory babasının Kristin'i ne kadar sık küçümsediğini, onun fikirlerini ne kadar sık reddettiğini hatırlıyordu. "Babam bir pislik olabilir."

"Seni çok severdi."

"Hiç belli etmedi. Her zaman Clint'le ilgiliydi."

"Ona anneni çok fazla hatırlatıyordun. Bu Clint'in asla katlanmak zorunda kalmadığı bir haçtı."

Rory neredeyse unutmak üzere olduğu bir şeyi hatırladı. "Babam annem hakkında konuşmazdı, ama sen konuşurdun. Beni ne kadar çok sevdiğini anlatırdın. Bana taktığı sevimli lakapları ve benimle birlikte nasıl bahçe ektiğini hatırlatırdın. Onunla hiç tanışmadın. Bunları nereden biliyorsun?"

"Arkadaşları. Onun hakkında konuştular. Çok fazla. Mahalledeki diğer kadınlardan daha gençtim ve beni yerimde tutmak istiyorlardı." Kristin gülümsedi. "Ona fiziksel olarak daha çok benziyorsun. Her şeyden Duyduğuma göre eşsiz bir kişiliğe sahipmiş; komik, yüce gönüllü, sanatçı."

Geçmiş Kristin'in bakış açısından görmek tuhaftı. "Sen ondan daha güzelsin ve senin de kocaman bir kalbin var. Ayrıca biraz da komiksin."

"Senin kadar komik değil."

"Neredeyse hiç kimse değil."

Kristin güldü ve Rory'nin not defterindeki son rakama dokundu. "Bu sana iyi bir başlangıç için yeterli mi?"

"Evet, ama-"

"O zaman yapalım. Sana borç para vereceğim."

Rory'nin dilini bulması birkaç saniye sürdü. "Cidden bunu yapar mısınız?"

"Evet, ama ..." Kristin elini kaldırdı. "Şartlarım var." "Ne gibi?" Rory ihtiyatla konuştu.

"Bu işte ortak olacağız. Birlikte çalışacağız."

"Neden bir yemek kamyonunda çalışmak isteyesiniz ki? Angarya olabilir. Ayrıca sürekli tartışırız."

"Partide birlikte çalıştık, değil mi? Sen kendi işini yaptın, ben de kendi işimi."

"Çikolata yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama tezgahları nasıl temizleyeceğimi ve müşterilere nasıl servis yapacağımı biliyorum." "Minneapolis'te yaşıyorsun."

"Buraya taşınıyorum."

Rory ona bön bön baktı. "Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri, bilmiyorum. Belki parti gecesinden beri. Meşgul olmayı seviyorum." "Evde meşgulsün. Arkadaşların var. Bir evin var."

"Arkadaşlarımı istediğim zaman ziyaret edebilirim. Eve gelince... Onu satıyorum."

"Evimizi mi satıyorsun?"

"Senin evin, Clint'in evi, Gregg ve Debra'nın evi, ama benimki asla. Bir hayaletle yeterince uzun süre yaşadım ve bundan bıktım. Ayrıca her sabah uyanıp günümü nasıl dolduracağımı düşünmek için de çok gencim."

"Bilmiyorum. I . . ."

"Anlaştık. Bir iş ve kredi ödenene kadar işinizin bir yüzdesi karşılığında size başlangıç parasını borç vereceğim."

"Ama bu asla gerçekleşmeyebilir."

"O zaman gelecekteki yatırım stratejimi yeniden düşünmem gerekecek, değil mi?"

O kadar kendini beğenmiş, kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, Rory ona sarılmak istedi. Sarılacağından değil. İkisi kucaklaşmıyordu. Onlar

iş ortakları.

Ve bir çeşit arkadaş.

Brett dağınık bir şekilde oturuyordu. Restorasyon şirketi yanmış perdeleri, bir halıyı ve döşemeli bir sandalyeyi temizlemişti. Sudan zarar görmüş döşemenin bazı bölümlerini ve birkaç parça duvar tahtasını kaldırmışlardı ama

Henüz hiçbir şey değiştirilmemişti ve Brett değiştirilip değiştirilmeyeceğini umursamıyordu. Buradan nefret ediyordu. Rahat mobilyaları olan, belki başkasının baktığı bir bahçesi olan ama dışarıda oturup bira içebileceği bir yerde yaşamak istiyordu. Bacaklarını çarpıp durmayacağı bir sehpa ve bakmaktan hoşlanacağı bir sanat eseri, mesela bir fahişe posterini istiyordu.

Kesinlikle bir fahişe posterini değil. Onu düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Telefonu çaldı. Arayan Heath'ti. Dördüncü çalışta açtı. Patronu hiç vakit kaybetmemişti. "Tyler Capello CAA ile anlaştı."

Bu Brett'in kariyerindeki en büyük başarısızlıktı ve umurunda olmalıydı. Umursadı da. "Çocuk serserinin teki," dedi.

"Bu seni daha önce hiç durdurmadı."

"Annesi tam bir kabus."

"Kendinde olsaydın üstesinden gelemeyeceğin bir şey değildi. O bizim olmalıydı, Rivers. Ama şimdi değil."

Hat kesildi.

* * *

Kristin, Toby seyahatten döndüğünde üvey kızının yanına taşınarak Rory ile kurdukları kırılgan barışı bozmak istemiyordu, bu yüzden Rory'nin ev sahibi Oscar Reynolds ile konuştu ve Ashley Hart'ın dairesini o dönene kadar aylık olarak kiraladı.

daha kalıcı birini buldu. Daha güzel bir daire alabilirdi.

-Ama Rory'nin alt katında yaşamak şimdilik iş açısından mantıklıydı. Ayrıca Rory'nin Kristin'e oğlunun ihtiyaç duymadığı bir şekilde ihtiyacı vardı. Ve belki Kristin'in de Rory'ye ihtiyacı vardı.

Kamyon tamir edilirken Kristin bir mobilya kiralama şirketi buldu ve daireye taşınmaya başladı. Bu arada Rory de yemek şirketine olan taahhüdünü tamamlıyor, malzeme siparişi veriyor ve

-Ara sıra boş kaldığı zamanlarda bir web sitesi oluşturuyor.

Kristin, Rory'nin ihtiyaç duyduğu lisanslı mutfak alanını ticari bir mutfak dördte biri fiyatına kiralayabilecekleri yakınlarda bir fırın buldu. Ancak Rory'nin burayı mesai saatleri dışında, yani öğleden sonra dörtten ertesi sabah dörde kadar kullanması gerekiyordu. Kristin bundan hoşlanmıyordu ama Rory daha kullanışlı ve daha pahalı bir mutfak kiralamayı da düşünmüyordu. "Senin paranı kullanmanın daha iyi yolları var," dedi.

Kristin Daniel'dan haber alamıyordu ama Clint neredeyse her gün ona mesaj atıyor, iyi olduğuna dair güvence veriyor ve aynı zamanda yalnız kalmak istediğini açıkça belirtiyordu. Onu rahat bırakmak yaptığı en zor şeydi ve bu kadar meşgul olmasaydı uzak kalabileceğinden emin değildi.

Yemek kamyonu tasarımını araştırdı ve kamyonlarını öne çıkarmanın en iyi ve en ekonomik yolunun orijinal pembe boyanın üzerine göz alıcı grafikler içeren özel tasarım bir vinil kaplama yaptırmak olduğunu keşfetti. Rory onu bir kutu taze yapılmış çikolatayla birlikte Ashley'nin eski patronu Duncan Gilford'a gönderdi ve bir gün sonra hem Kristin hem de Rory'nin sevdiği sofistike bir kakao-kahverengi tasarım üretti. Hızlı bir geri dönüş vaat eden yerel bir prodüksiyon şirketine gönderdiler ve Kristin'in Volvo'sunu almak için Toby'yi Burr Ridge'e bıraktılar.

* * *

Toby onları Clint'in evinin önüne bıraktı, ev artık haber minibüslerinden ve muhabirlerden boşaltılmıştı. Kristin kalan giysilerini toplamak için içeri girdi, ama Rory bir daha o eve girmek istemedi.

Birkaç hafta önce evin yanında gördüğü bahçıvanı fark etti. Muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı, iriydi, kollarında dövmeler vardı. "Çiçekler çok güzel," dedi ona yaklaşırken. "Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?"

Budamaya çalıştığı çalılardan başını kaldırıp bakmadı. "Birkaç yıldır."
"Clint'in bir arkadaşıyım."
Küçük, kan çanağına dönmüş gözleriyle onu süzdü. "Olanlar çok zordu."
"Gerçekten zor." Güneş gözlüklerini unutmuştu ve gözlerini kısarak bakışı. "Onunla hiç konuştun mu? Ashley'le?"
"Neden benimle konuşsun ki?"
"Bilmiyorum. Öyle mi yaptı?"
"Bir keresinde yüzmek istediğinde havuzda ölü bir sincap vardı ve benden onu çıkarmamı istedi."
"Neden Clint'e sormadı?" "O burada değildi."
"Yani o evde yokken eve mi geldi?"
"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Kolunun tersiyle alnındaki teri sildi ve uzaklaştı.

* * *

Kristin Chicago otobanlarında araba kullanmaktan nefret ettiği için Rory arabayı geri götürdü ve Volvo'yu Ashley'in eski yerine park etti. Kristin eşyalarını yerleştirmek için yeni dairesine gittikten sonra Rory arka bahçeden Dedektif Strothers'ı aradı. "Ashley'nin o yokken Clint'in evine gittiğini biliyor muydun?"

"Bunu sana kim söyledi?"
"Bahçıvan, bahçeyle ilgilenen adam. Adını öğrenemedim ama onda şüpheli bir şeyler var. Ketum."
"Sorgulamayı polise bırakmanızı istemiştim."
"Yapacağım. Kardeşime karşı suçlamaları düşürür düşürmez."
"Bayan Garrett-"
"Meadows. Ve Ashley'nin öldüğünde yüzüğünü tutuyor olması hiçbir şey ifade etmiyor. Sana söylemiştim. Sadece buluşma için takmıştı. Yoksa yıllardır takmıyordu ve eve gelir gelmez çıkarırdı."
"Bunu kesin olarak bilmiyorsun."
"Kardeşimi tanıyorum."
Onu bir daha görmek istemeyen ağabeyi.

* * *

Kristin, beyaz duvarları ve sıradan bej renkli kiralık mobilyaları olan daireye baktı. Ashley Hart'ın tüm izleri kaybolmuştu.

Daire ile ilgili her şey tamamen kişiliksizdi. Hayır

Kanepenin yanındaki masanın üzerinde fotoğraflar duruyordu, duvarlarda ev sahibinin estetiğini yansıtan hiçbir resim asılmamıştı.

Daire, Minneapolis'teki büyük evin aksine ondan hiçbir şey talep etmeyen boş bir tuvaldi.

"Kapı kilitli değil," diye seslendi üç kez çalınan kapıya karşılık olarak.

Ama kapı Rory tarafından çalınmamıştı. Onun yerine Daniel açık kapı aralığında durmuş, sırık gibi vücudu, elle taranmış düz saçları ve kızının seçmediği bol, ten rengi pantolonuyla boşluğu dolduruyordu. Kalbi haince küçük bir sıçrama yaptı.

"Sizi görmek için üvey kızınızın dairesine gittim. Pek dostça davranmadı ama niyetimi anladıktan sonra bana burayı kiraladığınızı söyledi." İçeri doğru tek bir adım attı. "Düşündüm taşındım ve keşke en başından beri bana güvenmiş olsaydın diye düşünsem de, tereddütlerinin anlaşılabilir."

Sert ve kararlı bir şekilde başını sallaması, söylemesi gereken her şeyi söylediğini ve meselenin halledildiğini gösterir gibiydi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Oh, öyle mi? Tereddütlerimin *anlaşılabilir* olduğu *sonucuna varman* sadece dokuz gün sürdü."

Kadının tepkisi umduğu gibi olmadı ve tereddüt etti. "Eminim Ünlü bir sporcunun annesi olduğunuz için insanların sizden faydalanmaya çalıştığı pek çok örnek oldu."

"Evet, oldu."

"Bu gerçeği kavradıktan sonra mantığınızı anladım."

"Millennium Park'ta benden uzaklaşmadan ve bir buçuk hafta boyunca ortadan kaybolmadan bu gerçeği *kabullenememiş* olman büyük talihsizlik."

Adem elması boynunda gergin bir şekilde sallanıyordu. "Saygısızlık etmek istememiştim. Düşünecek çok şey vardı ve ben yalnızken daha iyi düşünürüm. Bu benim alışkanlığım."

"Biri benden uzaklaştığında onu hayatımdan çıkarmak *benim* alışkanlığımdır. Şimdi anlaştık ve gidebilirsin."

Bu hiç de onun alışkanlığı değildi. Gregg kaç kez aşırı duygusal olduğuna karar verdiğinde ondan uzaklaşmıştı? Ama eskiden olduğu kadına karşı sabrını yitirmişti.

Daniel'e en keskin bakışını ve *düşünmesi* için gereken tüm zamanı sundu. kovulduğu gerçeği.

Şaşırtıcı derecede çabuk anladı. "Kızgınsın."

"Kızgınım, ama bundan daha fazlası, hayal kırıklığına uğradım. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

Omuzları sıkıntıyla kamburlaştı. "Öyle olsun istemedim. Seni asla kasıtlı olarak hayal kırıklığına uğratmam."

"Ama yaptın. Yeni insanlarla tanıştığımda oğlum hakkında neden açık sözlü olamadığımı anlamam dokuz gününü almamalıydı, özellikle de olanlar ışığında. Gazeteleri okumuyorsan diye söylüyorum, haksız yere cinayetle suçlandı."

"Bunu anlıyorum. Tedbirli olmanız çok akıllıca."

"Sonra *ne olacak*? Kelimelerini kullan, Daniel."

Ona yaklaştı, büyük elleri garip bir şekilde yanlarında sallanıyordu.

"Kristin, sen benim için her şeysin. Düşüncesiz bir adam değilimdir ama o gün kafede, açıklayamayacağım bir şekilde sana çekildim. İlk gülüşünle hayatımı aydınlattın ve o gülüşten sonra ben-" Adem'in

Apple zorlukla yutkunurken bir kez daha başını salladı. "Sanırım sana aşık oldum." Derin bir nefes aldı. "Bu kadar önemli bir şeyin nasıl bu kadar çabuk gerçekleşebildiğini anlamamın zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor, bu yüzden bunu anlamam bu kadar uzun sürdü. Lütfen sizin de aynı şekilde hissetmenizi beklemediğimi anlayın."

Daniel inanmasa onu sevdiğini söylemezdi ama onun bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Gregg onu sevdiğini söylerdi ama bu daha çok onun

ona olan gerçek tutkusundan çok tanıdık sevgisi.

Kadının cevap vermemesi onu caydırmış gibi görünmüyordu. "Bir noktada hala beni görmek isteyebileceğini varsayıyorum - ve böyle bir şey olmadığını varsayıyorum

-Lojistik sıkıntılı. Burada terk edemeyeceğim bir işim var. Minneapolis'te bir eviniz ve orada bir hayatınız var. Neden geride bırakmayı düşündünüz? Elbette bugüne kadar bu daireyi kiraladığınızı bilmiyordum, bu da bana biraz umut veriyor, ancak sonuçları."

"Dokuz gündür tüm bunların üzerinde duruyorsun ve bir kez bile birlikte tartışmamız gerektiği aklına gelmedi mi?"

"Senin duygularının benimkiler kadar derin olmadığını bildiğim halde, içimi dökmek küstahlık gibi geldi."

"Bana sormadan hislerimin ne olduğunu nereden biliyorsun?" "Mantık. Kendine bir bak. İlgin çeken herhangi bir erkeğe sahip olabilirsin."

"Benim ilgimi çeken erkekler iletişim kurabilen erkeklerdir."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı. "Mümkünse bunu düzeltmek

istiyorum."

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

Pes etmeyi reddederek çenesini dikleştirdi. "Ben bir mühendisim. Sorunları çözmek benim işim."

"Bu bir mühendislik sorunu değil, insani bir sorun ve dürüst bir konuşma yapmak yerine senin yaptığın gibi benden uzaklaşan biriyle ilişki içinde olamam. Kocamın sessiz muamelesine yıllarca katlandım ve bunu bir daha asla yaşamayacağım."

"Bunu şimdi anlıyorum."

"Anlamak yeterli değil. Kendi başına hareket etmek yerine olayları olduğu gibi tartışacak biriyle ilişki içinde olmaya ihtiyacım var."

"Geçerli bir nokta." Kaba bir şekilde başını salladı. "Bunu yapabilirim." "Yapabilir misin? Emin değilim."

"Çok eminim," dedi ciddiyetle. "Çünkü şu anda bunu yapıyorum. İstedğim gibi gitmek yerine, eğer beni kovmayı tekrar düşünürsen, bu konuyu tartışmak için burada kalacağım." Kadın tereddüt edince, adam aralarındaki kalan mesafeyi kapattı ve ona baktı. "Kim olduğumu değiştiremem,

Kristin. Duygusal nüansları senin kadar çabuk anlayamayacağımı biliyorum, ama şimdi bana senin için neyin önemli olduğunu söylediğine göre, seni nasıl incittiğimi ve neden daha iyi iletişim kurmam gerektiğini anlıyorum. Bana karşı sabırlı olabilir misin?

Ben mi?"

O kadar içtendi, o kadar sevecendi ki, tüm duyguları yüzünden okunuyordu ama yine de temkinliydi. "Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerek."

"O zaman birlikte düşünelim." Gitmek yerine kanepeye doğru işaret etti. "Hiçbir şey söylemeyeceğim, sadece elini tutacağım ve sana bahsettiğim engelleri düşünmen için ihtiyacın olan zamanı vereceğim."

Adam bir şekilde durumu tersine çevirmeyi başarmıştı ve kadın buna hiç aldırmadı. "Sanırım bunu yapabiliriz."

Kanepeye doğru ilerlediler ve oturdular.

"Üvey kızınız bana bir silahınız olduğunu söyledi. Eğer bu doğruysa, ki bundan şüpheliyim, umarım silahınızı kilit altında tutuyorsunuzdur. Araştırmalar, evlerinde tabanca bulunan kişilerin cinayet işleme oranının, silahı olmayan komşularına göre iki kat daha fazla olduğunu gösteriyor."

"Silahım yok. Üvey kızım tam bir baş belası." "O seni önemsiyor."

"Sanırım öyle."

"Ondan hoşlanıyorum. Bana seni hatırlatıyor." "Konuşmayacağımızı

saniyordum."

"Ben de öyle dedim, ama korkarım sana düşünmek için çok fazla zaman verirsem, ne kadar büyük bir sorun olduğumu anlayacaksın."

"Oh, bunu tanıştığımız gün fark ettim."

Kadının elini tuttu ve avucunu ovuşturdu. "Şimdi sessiz olacağım."

"Güzel. Bir erkeği konuşurken öpmekten daha kötü bir şey yoktur." Ve ona tam olarak kim olduğunu söylemeye istekli dürüst bir adamı öpmekten daha iyi bir şey olamazdı.

Öpücükler arasında gözlerinin içine öyle bir baktı ki, sanki şimdiye kadar tanıştığı en güzel, en seksi kadınmış gibi hissetti. Pek çok açıdan eski usul bir beyefendiydi ve onları yatak odasına götüren de oydu. Ne hakkında endişelenecek zamanı olmadığı için mutluydu.

Yoksa kalçalarındaki gevşek deriye, karnındaki soluk çatlaklara, hafif yıpranmış vücuduna takılırdı. Ama onu soyarken, ona sadece hayranlıkla baktı.

Diğer her konuda olduğu gibi sevişme konusunda da bilinçli olduğu ortaya çıktı. Vücudunun her nüansına dikkat ediyor ve ayrıntılar söz konusu olduğunda titiz davranıyordu. Aynı zamanda yavaştı. Çıldırııcı derecede yavaş. Acele etmesi için ona bağırarak istiyordu ama aslında acele etmesini istemiyordu.

Çünkü çok lezzetli bir şekilde aklını kaçıırıyordu.

Sonunda, bitmeden hemen önce, ona onu sevdiğini söyledi ve kendisinin de aynı sözleri ona fısıldadığını duydu.

* * *

Rory bir ışık havuzunun içinde durmuş, yapmak için doğduğu şeyi yapıyordu. Cömert boyutuna rağmen, fırın mutfağı gecenin derin sessizliğinde rahattı. Harry Styles arka planda kayıp aşk hakkında şarkı söylerken, Rory taze bir yeni, daha büyük temperleme makinesine çikolata kalletleri tedarik etti. Kristin'in ortaklığı sayesinde, daha büyük partiler üretmek için ihtiyaç duyduğu şeylere sahip oldu.

Gecenin köründe, pırıl pırıl paslanmaz çelik tezgâhları, üçlü lavaboları ve endüstriyel mikseriyle bu mutfakta olmak isteyebileceği tek şeydi. Brett'e bundan bahsetmek istedi. Ona önce hangi tatları satmayı seçtiğini söylemek, Duncan Gilford'un ambalajları için bulduğu logoyu tarif etmek, karar verdikleri ismi paylaşmak ve yenilenmiş eski Kraliyet Tatlı Sarayı'nın iki gün içinde sokaklara çıkmaya hazır olacağını bildirmek istiyordu. Gerçekten ilgilenirdi. İyi sorular soracaktı.

sorular sorun, gözden kaçırdığı faydalı bir şeyi gösterin ve onun adına mutlu olun.

Ama onun kendisi için mutlu olmasına ihtiyacı yoktu. Kendisi için mutluydu. Hiç çalışmadığı kadar çok çalışıyordu; o kadar konsantre, o kadar yaratıcı çalışıyordu ki onu hiç düşünmüyordu. Yaptığı zaman hariç.

* * *

Brett, sabahın birinde yatakta olması gerekirken Benik'in Fırını'nın arkasındaki ara sokakta sinsice dolaşırken kendini bir sapık gibi hissetti. Parmaklıkları arka kapıdan

Pencereden onu pırıl pırıl tezgâhta çalışırken görebiliyordu. Kırmızı bir bandana buklelerini tutuyordu ve kot önlüğünün altından bir atlet görünüyordu.

Sanki 1950'lerin seksi bir mandıra çiftçisi tarafından giyilmiş gibi görünen tulumlar. Tezgâhın üzerinde işinin aletleri duruyordu: çikolata kalıpları, süsleme için farklı renklerde kakao yağı içeren sıkma şişeleri, bir hava fırçası, çikolatalarının üzerine süslemeler püskürtürken etrafındaki alanı korumak için uydurduğu bir tür karton kabin.

O akşam erken saatlerde komşusu Toby ile bira içmek için buluşmuştu, görünüşte partide barmenlik yaptığı için ona bahşiş verecekti -Brett'in akşamın karmaşasında yapmayı unuttuğu bir şeydi bu- ama aslında Rory'nin kirayı ödeyemediği için sokakta yaşamadığından emin olmak istiyordu. Fırın dairesinden bir milden daha az uzaklıktaydı ama eve yürüyerek gideceği düşüncesi

Gecenin bir yarısı tek başına olmak onu çok korkutmuştu. Burası Chicago'ydu!

Pencereye niyetlendiğinden daha sert vurdu. Kadın şaha kalktı, eli göğsüne gitti ve onu tanıyınca yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. Metal kapıya doğru hışımla yürüdü. Saniyeler sonra kapı açıldı. "Ne istiyorsun?" Onu gördüğüne azıcık bile sevinmiş görünmüyordu.

Bazen en iyi savunma güçlü bir hücumdur. İçeri girdi, kapı arkasından kapandı. "Gecenin köründe, sokaktaki herhangi bir haydutun içeri dalabileceği bir yerde tek başına ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Senin gibi mi?" Kız adama ters ters bakarken alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve adamın dikkatini yeterince öpemediği ağzına çekti.

Rory Garrett'la tanışmadan önce hayatının yolu çok daha basitti. Onunla tanışana kadar ne çukurlar, ne yan yollar, ne de inşaat sapakları vardı. Şimdi ise, dümdüz olan hayatı, düzeltmesi gereken bir trafik çıkmazına girmişti.

Etrafına bakarak zaman kazandı. Arka planda hafif bir müzik çalıyor ve evinin mutfağında kullandığı temperleme makinesinin daha büyük bir versiyonu mırıldanıyordu. Tezgâhın üzerinde paketlenmeye hazır üç farklı çeşit kalıp çikolata sıra sıra duruyordu: yeşilin farklı tonlarında fırçalanmış beyaz kabukları olan bir parti, siyah ve beyaz benekli metalik mor kubbeleri olan bir diğeri ve çikolata-kahverengi dalgalı çizgilerle borulanmış üçüncü sıcak pembe bonbonlar.

"Devam et," dedi isteksizce. "İsteddiğini biliyorum."

Onu gitmeye zorlamıyor olması, mantıklı bir konuşma yapabilecekleri umudunu veriyordu. İlişkilerine karşı takındığı ya hep ya hiç tavrı gereksizdi. Saçmaydı. Bu yüzden buradaydı. Birbirlerini sessizce görmeye devam edebileceklerini anlamasını sağlaması gerekiyordu.

Son birkaç haftadır iştahı onu terk etmiş olsa da, kadının yarattıklarını görmek iştahını geri getirdi. Her bir parça zarifçe işlenmiş bir sanat eseriydi ve herhangi birini yemek ona saygısızlık gibi geliyordu. Bunun onu durdurmasına izin vermedi. Beyaz kaplamalı bir bonbon seçti ve ısırırken parlak kabuğun kendine özgü çıtırtısını hissetti. Naneli bitter çikolatalı ganaj ağzında çiçek açtı ve ardından keskin bir burbon tadı geldi. İnanılmazdı. "Mükemmel bir naneli julep yapmışsın."

Ona ters ters bakmayı unuttu. "Ben de bunun için gidiyordum. Sadece yetişkinler için." Yenmemiş yarısını geçici olarak bir kenara bıraktı ve parlak mor bir bonbon aldı. Bu kez, böğürtlen ve kremi bir tat patlaması yaşadı.

Hem basit hem de aşırı lüks olmayı başaran vanilya. Hiçbir zaman hayalperest bir insan olmamıştı, ama onun yarattığı her şey özel bir sihirle aşılınmış gibiydi. "Bir daha asla ucuz çikolata yiyemem."

Gözlerini kaçırmadan önce bakışları sadece bir anlığına onunkilere yapıştı.

"Tat testi için teşekkürler. Artık gidebilirsiniz." Dikkatini masanın üzerindeki büyük boş oyuncak ayı kalıplarına çevirdi. Her birinde oyuncak ayı lolipopu yapmak için bir çubuğun yerleştirilebileceği bir boşluk vardı. Gözleri, burnu ve patileri çoktan boyamıştı. Şimdi bir fırça aldı, bir tür mini ısıtıcının üzerinde duran parlak mavi kakao yağına batırdı ve ayının atkısını işaretleyen girintiyi boyamaya başladı.

Gitmek yerine iki çikolatasını bitirdi ve kadının titiz çalışmasını, işinin ustası olmasını, her hareketinin bir amaca yönelik olmasını izledi. Sonunda sessizliği bozdu. "İşten ıkma saati ne zaman?"

"Hata yapmaya başladığımda." Eli titredi. "Kahretsin! Konsantre olabilmem için dışarı çıkar mısın?"

Zaman kazanmaya çalışarak, kahverengi dalgalı parlak pembe boncuğa uzandı. "Bu sonuncuyu denemeliyim."

Yaptığı şeyi bıraktı ve onu izledi. İfadesindeki beklenti dolu bir şey onu uyarmalıydı ama uyarmadı.

İlk darbeyi ağzının çatısı aldı, onu dili izledi, sin boşluklarına kadar uzandı - alnından terler fişkırmasına neden olan bir cehennem. Hırıltıyla nefes aldı. "Bu şeyin bir uyarı etiketine ihtiyaı var."

"Bir tane olacak," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu zel bir parça."

Nefesini geri aldığında, sıcaklığın altında bir espresso izi, bir portakal fısıltısı algıladı. Bu, tatlı ve baharatın, acı ve zevkin mükemmel bir karışımıydı, hepsi tek bir ateşli ısırıkta. Bir tane daha yemek istedi. Onu yemek. Çikolatalar afrodizyak etkisi yapıyordu. Onu tezgâhın üzerine yatırmak, çıplak vücudunun her yerine çikolata sürmek ve yalayarak çıkarmak istiyordu.

Sertleşmesini gizlemek için hızla geri adım attı ve bir spatulayı yere düşürdü. Onu aldı ve bir dizi kirli tencere ve kâsenin temizlenmeyi beklediği lavaboya taşıdı; orada kadın fark etmeden önce vücuduna toparlanma şansı verebilir ve bir sonraki hamlesini planlayabilirdi. Kadının ne kadar gereksiz bir inatçı olduğunu anlamasını sağlamalıydı.

Bulaşık sabununu buldu ve üç küvetten birini sıcak, sabunlu suyla doldurmaya başladı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Biliyorum." Dönmeden omzunun üzerinden baktı. Kadının sert duruşu çözülmüştü. Elleri hareketsizdi, omuzları gevşemişti, dudakları aralanmıştı ve o cin mavisini gözleri artık buz gibi değildi.

Onun kendisini izlediğini fark ettiğinde zırhını tekrar giydi. "Keyfine bak."

Dikkatini bulaşıklara vererek daha fazla zaman kazandı. Onu ne kadar zlediğinden ve onsuz dünyasının ne kadar dzleştiğinden başka konuşacak bir şey aradı. "Bira içmek için arkadaşın Toby'yle buluştum - parti gecesi ona bahşiş vermeyi unuttum. Bana Kristin'le birlikte iş yapmaya başladığınızı söyledi."

Arkasından baktığında, ayıların kakao yağı eşarplarının kıvrımlarını morla vurguladığını gördü. Görünüşe göre, düz mavi atkılar usta bir çikolatacı için yeterince özel değildi.

"Toby'ye Venmo ile bahşış gönderebilirdin," dedi. "Neden onunla buluşmak zorundaydın ki?" Ayı kalıplarının olduğu tepsiyi kenara itme şekli, yaptığı işten memnun olmadığını gösteriyordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

Bitmemiş ayı kalıplarını lavaboya taşıdı ve sabunlu suyun içine attı. "Neden olmayayım ki?"

Yanağında mavi kakao yağı lekesi gördü ve onu öpmek için can attı. "Çünkü serbest dolaşan bir katil var ve sen sorular."

Lavabonun önünde onu dirsekleyerek yoldan çekti ve ellerini suya daldırdı. "Toby'nin benim hakkımda dedikodu yapmak yerine kendi işine bakması gerekiyor. Ve geceleri Kristin'in arabasını alıyorum, bir milden daha az olmasına rağmen. Benim seçimim değil. Kristin her zaman kendine rastgele iş unvanları vermeye meyilli.

Öyle hissediyor ve kendini sağlık ve güvenlik müdürümüz ilan etti."

"Geçmişinizi düşündüğümde ikinizin birlikte iş yaptığını duyduğuma şaşırdım."

"Benim kadar şaşırmadı."

"Nasıl gidiyor?"

"Birbirimizi öldürmedik, eğer kastettiğiniz buysa." Bir nefes aldı Ayı kalıbına sünger. "İki gün içinde ilk yolculuğumuzu yapacağız, bu yüzden bu gece işimi bitirmem gerekiyor. Sen buradayken konsantre olamıyorum."

Başını salladı. "Aramızdaki bu şey Bunun hakkında çok düşündüm ve çekip gitmek mantıklı gelmiyor." Daha kararlı konuştu, pazarlık masasındaki Nehir. "Birlikte olmaktan hoşlanıyoruz. Eğleniyoruz. Yatakta da çok iyiyiz."

Ellerini kurulamak için bir havlu aldı. "Şehrin her yerinde seni bekleyen bir kadın cinsel smorgasbord'un var. Bana ihtiyacın yok."

"Sadece seksten bahsetmediğimi biliyorsun. Arkadaş olabiliriz, eğer istediğin buysa. İyi arkadaş. Birbirimizi anlarız." Yalan söylüyordu. Onunla sadece arkadaş olamazdı ve bunu ikisi de biliyordu. Pazarlık masasında asla yalan söylemezdi ve ona dokunmak için uzanırken bile bunun için kendinden nefret ediyordu.

* * *

Adamın eli ensesine dokununca Rory'nin teni karıncalandı. Musluktan lavaboya yavaşça su damlıyordu. . *tat* . . *tat*. Klima hırıldadı ve aralarındaki büyü yeniden kendini gösterdi.

Geri çekilmek yerine yanağını onun bileğine yasladı. Ama uzaklaşmadan önce sadece bir anlığına. "Seninle arkadaş olamam. Ve bana bakışına bakılırsa, sen de benimle arkadaş olamazsın."

"Sana nasıl bakıyorum?"

Sesi boğuklaştı. "Sanki aşman gereken bir engel daha varmış gibi."

"Bu hiç adil değil." Başparmağı dudaklarının kenarını buldu. Kadın gözlerini kapattı. Adamın eli bulaşık deterjanı, çikolata ve hırs kokuyordu. Gol çizgisine doğru tek başına ilerleyen, her şeyi kazanmak zorunda olan bu adama kapılmak çok kolay olurdu.

Kendini geri çekti. "Yapamam. Bu bir oyun değil. Bana zarar veriyorsun."

Ona vurmuş da olabilirdi. Adam irkildi ve utançtan olsa gerek bakışlarını kaçırdı. "Haklısın. Buraya gelmemeliydim."

Birkaç saniye içinde mutfakta yine yalnız kalmıştı.

Kristin odadan odaya koşarak omuz yastığı bulmaya çalıştı. futbol sahasına koştu ve Rory'yi evcil kaplumbağasını beslemediğı konusunda uyardı. Kapı çalma sesi onu yavaş yavaş rüyasından çekip çıkardı. Rory'nin hiç evcil kaplumbağası olmamıştı. Bir şeyler ters gidiyordu. Sabah yiyecek kamyonunu açmanın baskısı onu ele geçirmişti.

Kristin rüyanın kalıntılarını silkeleyerek yataktan fırladı ve bornozunu giyme zahmetine katlanmadan kapıyı açtı. Darmadağınık oğlu diğer tarafta duruyordu.

"Clint . . ." *Oğlum. Kalbim . . . Benim sevgili küçük oğlum.* Eli yanağına doğru uçtu.

Bir kafadan daha uzun, geniş omuzlu, Gregg'in mavi gözleri ve elmacık kemiklerine sahip olan adam ona doğru yaklaştı. Ona çok kısa bir süre sarıldı, sakalının kırçilları alnının üst kısmını okşadı. "Merhaba anne. Bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim." Çok geçmeden ondan uzaklaştı. "Bugünlerde sadece geceleri dışarı çıkabiliyorum. Bir vampir gibi. Yoksa basın beni takip ediyor."

Kalbi onun için acıyordu. "Elbette. Zahmet olmaz. Girin içeri." Onun çocuğuydu, ama telaşlanmıştı. Çocuklar küçükken kontrol anne babaların elindeydi, ama büyüdüklerinde söz sahibi çocuklar oluyordu ve eğer biraz oyalanırsa, yanlış bir şey söyleirse onu yine uzaklaştırabilirdi.

Kapıyı arkasından kapattı ve ışıkları açmak için yalınayak yürüdü. Rory, Clint'in Ashley'i burada hiç ziyaret etmediğini, bu yüzden dairenin onun için hiçbir anısı olmaması gerektiğini söyledi.

"Mesajını aldım," dedi.

Hangi mesaj? Çok fazla göndermişti. Çok fazla. Belki de Rory'nin apartmanında bir daire kiraladığını söylediğı dünkü mesajı kastediyordu,

Gerçi ona hangisi olduğunu söylememiştir.

"Seni görmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," dedi. "Pek iyi bir durumda değildim."

"Anlıyorum." Anlamamıştı. O onun annesiydi. Onunla her şeyi konuşabilirdi. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Bir sandviç. I ton balığı salatası var." Rory, Kristin'in Clint'i boğduğunu düşündü, ama çocuğunu beslemek istemek boğucu muydu?

"Aç değilim."

"Biram var." Aceleyle mutfığa girdi. Daniel için bir çeşit Guinness'ten altılı paket almıştı. Onu o akşam görmüştü ve şimdiden özlemişti. Onunla sevişmeyi seviyordu ama birbirlerine sarılmalarını da seviyordu. Saatlerce konuşmuşlar, hikâyelerini, sırlarını, güçlü ve zayıf yanlarını paylaşmışlardı.

"Bira içmiyorsun," dedi arkasından.

"Bunu yapan bir arkadaşım var." Daniel'i ona daha sonra, bu kadar gergin olmadığı bir zamanda anlatacaktı. Buzdolabından bir şişe aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Bira bardakları yoktu, tabak çanağı bile yoktu ama

bir yerlerde şişe açacağı vardı. Nereye koymuştu? Onu bulması gerekiyordu. "Anne, bu da ne demek oluyor? Burası eskiden Ashley'nin eviydi. Neden

Kiralar mısın?"

Bu konuda endişelenmişti. "Umarım seni üzmez. Ona ait hiçbir şey hâlâ burada değil. Ben kalıcı bir yer bulana kadar geçici olarak buradayım."

Kaşlarını çattı. "Peki ya ev? Burada gerçekten ne yapıyorsun?"

Sana yakın olmak. Rory'nin yanında. Daniel'in yanında. "Biri eve göz kulak oluyor."

Evi hiç özlememiştir. Yenilenmiş bir mutfığa ve arka taraftaki yeni eklentiye, yeni boyaya, yenilenmiş zeminlere rağmen - Debra orada sadece dört yıldır yaşarken Kristin

Yirmi sekiz, tüm bunlara rağmen ev onun değildi.

Başka bir çekmeceyi açtı. Belki de bira açacağı yoktu. Belki de sadece bir tane almayı düşünmüştü.

"Benim yüzümden mi hâlâ buradasın? Kalmak zorunda değilsin." "Bunu biliyorum."

"Bana Rory ile çikolata sattığını mı mesaj attın? Bu çılgınlık."

Son çekmeceye ulaştı ve aramaya yeniden başladı.

hareketleri giderek sakarlaşıyordu. Bira istediğini söylememiştir ama kadın ona bira vermezse, onunla vakit geçirmek istemeyebilirdi. Çünkü

Çekmeceleri ve dolapları karıştırıyor, Rory'yle ne yaptıklarını karmakarışık bir şekilde anlatıyor, kendini tekrarlıyor, olayları sırasına göre anlatmıyor, dolap kapaklarını ve çekmeceleri açık bırakıyordu.

Ona tedirginlikle baktı. "Anne, iyi misin?"

Adamın yüzündeki endişe her şeye odaklanmasını sağladı. Onun kendisini gördüğü gibi o da kendisini gördü -elleri titriyor, göğsü kabarıyor, şişe açacağını arıyordu

Sanki Kutsal Kase'yi arıyormuş gibi. Rory ile iş yapmak delilik değildi. Oğluyla ilişkisinin bir şişe açacağı bulmasına bağlı olduğuna inanmak delilikti.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Rory haklıydı. Kristin Clint'i boğuyordu. Doğduğundan beri hayatının amacı onun annesi olmaktı. Şimdi Daniel'la tanıştığına göre, o da mı onun gölgesinde yaşamaya başlayacaktı?

Rory'yle birlikte olmak, üvey kızının işine olan tutkusunu görmek, içinde bir şeyleri uyandırmıştı ve bu imaj artık kendisine uymuyordu. Enerjisi ve hırsı olan yetkin bir kadındı, Rory'nin iğneleyici sözlerine karşılık verebilecek, kendini tahta bir çitin üzerinden atıp kalbini kazanan zeki, eksantrik adama karşı durabilecek bir kadındı. Bir şokla, kendisinin bu yeni halini ne kadar sevdiğini fark etti.

Ekmek kızartma makinesiyle kahve makinesinin arasına sıkışmış şişe açacağını gördü. Ondan uzaklaşıp oğluna doğru döndü. "Kusura bakmayın. Açacağı bulamıyorum."

Omuz silkti. "Sen ve Rory hiç anlaşılmadınız. Neden onunla birlikte bir yemek kamyonu işletmeye karar verdiğini anlamıyorum. Paraya ihtiyacınız var mı? Paraya ihtiyacın varsa, memnuniyetle-"

"Paraya ihtiyacım yok. Biliyorsun baban bana iyi bir gelir bıraktı. Ve bu yapmak istediğim bir şey. İlginç bir şey. Zorlayıcı."

Çenesini düzeltti. "Evde yapacak ilginç şeylerin var. Orada arkadaşların var."

"Burada arkadaş ediniyorum." Bay Reynolds onunla bahçesi hakkında konuşuyor, Toby babasıyla yaşadığı sorunları anlatıyordu ama en iyi arkadaşı artık üvey kızıydı. Clint'in kavgacı bakışlarıyla karşılaştı. "Rory senin kardeşin. I

Yaptığı şeyden hoşlanmadığınızı biliyorum ama onun kalbi doğru yerdeydi." "Ve Ashley öldü!"

"Ashley'nin ölümünden Rory'yi sorumlu tutma! Las Vegas'a uçmaya ve açıkça paranın peşinde olan bir kadınla kaçmaya hazırdın. Rory araya girecek kadar önemsedti."

Clint ellerini ceplerine soktu ve mutfaktan çıktı. Kadın da onun peşinden gitti. "Rory'nin kaç kez telefonda senin davanı soruşturan dedektifle tartıştığı hakkında bir fikrin var mı?" Sokak lambası, adamın durduğu pencerenin önündeki halıya trapez şeklinde bir desen gönderiyordu. Ona doğru ilerledi. "Rory, Ashley'nin eski erkek arkadaşlarından birinin izini bulmuş, bunu biliyor muydun? Ashley'nin patronuyla, hizmetçinizle, hatta bahçıvanınızla bile konuştu. Seni bulmak için Michigan'a kadar gitti!"

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi," diye mırıldandı.

"Bana bak. Rory senin hakkında bir kez bile şüphe duymadı. Ashley'nin ölümünden senin sorumlu olabileceğin ihtimalinden bile hiç söz etmedi. Ve sen de ona borcunu, onu hayatından çıkararak ödedin."

"Ashley ölmeyi hak etmedi!" diye haykırdı.

"Tabii ki yapmadı. Ve Rory senin bu yaptıklarını hak etmiyor. Genelde iyi bir karakter yargıcısın, ama Ashley'i yanlış yargıladın ve kardeşini de yanlış yargılıyorsun."

Ellerini ceplerinden çıkardı. "Onu savunduğuna inanamıyorum."

Kristin sonunda neyi kaçırdığını anlamıştı ve kalbi onun için acıyordu. "Sen doğal bir lidersin. Ne zaman ne yapacağını itiraf etmek senin için hiç kolay olmadı.

Yanılıyorsun. Ama Ashley konusunda yanıldın ve bununla yüzleşmek yerine Rory ve Brett'i günah keçisi yaptın."

Oğlunun ona hiç böyle baktığını görmemişti - öfkeyle değil, daha çok ona ihanet etmiş gibi. Midesi bulandı ama oğlu kapıya doğru hışımla yürürken tek kelime etmedi. O onun oğluydu. Onu çok seviyordu ama bunu kendi başına çözmesi gerekiyordu.

* * *

Yenilenmiş kamyonadaki ilk günlerinde Rory, Union İstasyonu yakınlarında bir park yeri buldu. Güneş gözlükleri, Lilly Pulitzer ve hasır süveteriyle şık Kristin, kaldırımında durmuş, müşteri aramak yerine Hamptons'da bir bahçe partisine gidiyormuş gibi görünüyordu. Rory kamyonetin penceresinden, sabah tren istasyonundan çıkan yolcuların ona bakmadan geçip gitmelerini izliyordu. Kimsenin onu şehrin en ünlü -şimdi kötü şöhretli- oyun kurucusunun annesi olarak tanınamaması şaşırtıcı değildi. Kim Clint Garrett'ın annesini bir yiyecek kamyonunun önünde çikolata satarken görmeyi beklerdi ki?

Rory ancak üç saat uyuduktan sonra saat altıda kalkmış, Kristin'i çoktan uyanmış ve giyinmiş bulmuştu. Fırına gitmişler ve orada saklanan çikolataları aldı ve Rory'nin direksiyonunda olduğu kamyonetle Loop'a doğru yola çıktı.

"Affedersiniz, efendim." Kristin kibarca, takım elbise ceketini koluna geçirmiş bir adama seslendi. "Lezzetli el yapımıımızı denemek ister misiniz? çikolata?"

Adam ona bakmadan yoluna devam etti.

"Affedersiniz hanımefendi. El yapımı çikolatalarımız var. Tereyağlı kremalarımızı denemek ister misiniz?"

Kadın ona doğru bakmadı bile.

Rory kamyonu bu kadar erken açmanın zaman kaybı olduğunu biliyordu ama Kristin ısrar ediyordu ve Rory aralarındaki barışı korumak istiyordu.

Kristin, kulaklıklılı ve leopar çantalı bir Z kuşağına "Cezbedici tatlar" diye seslendi.

"El yapımı deniz tuzlu karameller." Bunu haki giyen bir Y kuşağına söylüyorum.

Kristin devam ettikçe sesi daha da çaresiz çıkıyordu ama Rory depresyona girmek için çok erken olduğunu söyledi. Dün gece yeni TikTok ve Instagram sayfalarında yayınladığı videoları kontrol etti. Sadece bir düzine takipçisiyle influencer olmaktan çok uzaktı, ama olanlara DM atıyor ve onları ücretsiz numune almak için kamyonu ziyaret etmeye davet ediyordu.

Pencereyi gölgeleyen kahverengi-pembe çizgili yeni tenteye rağmen içerisi çok sıcaktı. Klima tamir edildikten sonra, gündüzleri burada çikolata yapmaya başlayabilir ve fırın mutfağını sadece geceleri ihtiyaç duyduğunda kullanabilirdi. Ama klima olmamasına rağmen kamyonu yaptıkları şeyi çok sevmişti. Sadece iyi çalışmıyordu, aynı zamanda Duncan Gilford'un vinil kaplama için yaratıcı tasarımı, yapışkan Kraliyet Tatlı Sarayı'nı bir çikolata imparatorluğuna dönüştürmüştü.

Kakao kahverengisi bir ağaç şimdi pembe dış cepheyi güzelleştiriyor, dalları çatıya doğru kıvrılıyor ve pencereyi çerçevelemek için sarkıyordu. Ağaçta yaprak yerine renkli bonbonlar filizleniyordu. Ve kamyonun altında fındık kahverengisi bir yazıyla sonunda karar verdikleri isim yazıyordu:

Sadece En İyisi
Artisan Çikolatalar

Uygun Fiyatlı Lüks

Kristin büyük boy güneş gözlüklerini çıkararak pencerenin önünde belirdi. "Başka bir yere ihtiyacımız var."

"Konum iyi ve dört saatimiz dolana kadar hareket etmiyoruz." "Ama kimse durmuyor!"

"Saat sekiz oldu. İnsanlar hâlâ ilk kahvelerini içiyor. Sana söylemiştim. Yarın 10'da açacağız."

Kristin o kadar yenilmiş görünüyordu ki, Rory dilini tutmuş olmayı diledi ve ses tonunu yumuşattı. "Kuşluk vakti işler yoluna girecek. Göreceksin." Bunun doğru olması için dua etti.

Kristin'in yüzüne sert bir ifade yerleşti. "Yeterince iyi değil." Pencereden uzaklaştı ve bir Sag Harbor karnavalı çığırtkanı gibi bağırmaya başladı. "Sabahınızı başlatın! Kahvenize çikolatalı yer mantarı atın! Kahve ve yer mantarı! Yeni bir gün!"

Rory'nin yer mantarları sıradan bir fincan kahvenin içinde boğulmak için değil, tadına varılmak için tasarlanmıştı ama bu konuda züppe olmasına da izin vermiyordu.

İşlek yolculardan biri Kristin'e doğru baktı ve Kristin de ona doğru yürüdü. "Siz, efendim! Kahvenizde yer mantarı mı var yoksa sadece Ben mi?"

Rory güldü, Brett fırının mutfağından çıktığından beri ilk kez gülüyordu.

Kristin'in üzerine yürüdüğü yolcu koşarak uzaklaştı ama Kristin'in cesareti kırılmamıştı. "Hanımefendi! Kahvenizdeki çikolata verimli bir günü garantiler! Warren Buffett'ın başarı sırrı buydu!"

Rory bunu ilk kez duymuştu.

Yolcu hızla yanından geçti. Kristin botunu çıkarıp bir bayrak gibi salladı. "Şehirdeki en iyi çikolata! Sabah fincanınızdaki yer mantarı gününüzü güzelleştirecek! Bir fiyatına iki tane!"

Kristin'in aldığı bu tek taraflı kararları gerçekten tartışmaları gerekiyordu.

Sırt çantalı bir kadın yavaşladı. Elinde Starbucks bardağıyla tereddütle pencereye yaklaştı. "Deneyeceğim."

Fincanını pervaza koyup kapağını çekerken, Rory onun için iki yer mantarı seçti ve gülümseyerek bir tülbentin üzerinde uzattı. "Yarın uğrayın ve nasıl beğendiğinizi bana bildirin."

Kadın başını salladı, yer mantarlarını kahvesine attı ve ödemesi gerekenin yarısını ödedi ama satış yapmışlardı.

Daha sonra sakallı yaşı bir adam göründü ve Rory havaya girdi. "Bu büyük bir fınan. Üç taneye ihtiyacın olabilir."

Kristin bunu duymuş. "Ne kadar çok yer mantarı alırsan, o kadar büyük nefis!" Rory başını pencereden dışarı uzattı. "Nefis mi?"

"Sen kendi işine bak."

Kristin'in coşkusu bulaşıcıydı ve daha sonra yaşı, yönetici tipinde bir kadın ortaya çıktı ve neyse ki yer mantarlarını kahvesinde boğmak değil, yemek istiyordu. Dört saatleri dolduğunda, on sekiz ayrı parça ve iki numune paketiyle birlikte tüm kakaolu yer mantarları bitmişti. Bu bir başlangıçtı ve aynı zamanda hareket etme zamanıydı.

* * *

Brett, yeni renkleri ve göz alıcı tasarımıyla Rory'nin kamyonunu bulmakta hiç zorlanmadı. Rory akıllıca davranarak işletmesini şehrin en popüler gıda kamyonu konum uygulamasında listelemişti ve Loop'ta Clark Caddesi ile Lake Caddesi'nin yakınındaki park yeri iş yerlerinin öğle yemeği kalabalığından yararlanıyordu.

On dakika boyunca, caddenin karşısındaki 7-Eleven'in penceresinden dışarıyı izlerken telefonunun ping sesini duymazdan gelmişti. Kristin önce kaldırımında durmuş müşteri çekiyordu, ama sonra Rory'yle yer değiştirdiler.

Rory'nin tanıdık sarı şortu sağlam, esnek bacaklarını gösteriyordu ve kırmızı-beyaz kareli kolsuz bluzu da giydiği bluzdu.

Clint'in evinde buluştukları gün. Yoldan geçenlere seslenirken kıvrırcık saçları başının etrafında parlak bir bulut oluşturunuyordu ve ne dediğini duyamasa da ya kendisi ya da bacakları harika bir iş çıkarıyordu çünkü insanlar pencereye yaklaşıyordu.

Omuzlarına bir ağırlık çöktü. Rory'yi bir türlü kendini toparlayamayan, tuhaf, seksi, ilgi çekici bir kadın olarak düşünmeye alışmıştı. Ama şimdi, telefonu çaldığında onu kendi halinde, enerji dolu, yapmak için doğduğu şeyi yaparken gördüğünde, kendini ezik hisseden kişi oydu.

Bu günlerde kafası bulanıktı ve sürekli kötü bir ruh hali içindeydi. Talepleri onu hiç rahatsız etmeyen müşteriler dışlarını sıkımsa başlamıştı. Oyunu sadece kazanmak için oynamak, kendisini bir oyun olduğunu bile bilmeyen Rory ile kıyasladığında anlamsız geliyordu. O

En büyük daireye sahip olmak, en hızlı arabayı kullanmak ya da ESPN'de ateşli yeni bir müşteriyle boy göstermek umurunda değildi. O sadece harika çikolata yapmak istiyordu.

Dün bir toplantıya geç kalmıştı çünkü aklı sürekli ondaydı; söylediği bir şey onu güldürmüştü, yanağından sarkan bir bukleyi nasıl ittiği, teninin verdiği his, içindeyken çıkardığı sesler.

Onlar tanışmadan önce mutluydu. Ya da belki mutlu değildi ama memnundu. Ya da belki tam olarak memnun değildi, çünkü bu kelimenin ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyordu. Her zaman hareket halindeydi, bir sonraki büyük şeyin peşindeydi - en büyük müşteri, en büyük anlaşma. Gucci mokasenlerinin altında ot bitmezdi. Ama neye doğru koşuyordu ya da neyden kaçıyordu?

Müşteriler arasındaki bir boşlukta Rory, yanına park etmiş bir tamale kamyonuna yaklaştı ve onlara bir şeyler uzattı. Daha sonra aynı şeyi istakoz ruloları satan bir kamyonu da yaptı. Istakoz dürümü alan bir adamın Rory'nin kamyonuna yaklaşıp elindeki kâğıdı verdiğini görene kadar ne yaptığını anlamamıştı. Komşu kamyonlara kupon dağıtıyordu; zekice bir hareketti. Birden onunla birlikte çikolata satmak istedi. Kaldırımında, öğle yemeği kalabalığını paralarını şehrin en iyi çikolatasıyla takas etmeye ikna eden işportacı olmak istiyordu.

Ama telefonu çalmaya devam ediyordu ve yapması gereken kendi işi vardı. Oyunu oynamak. En iyi olmak.

* * *

Rory ve Kristin, ilk birkaç gündeki başarılarının yorgunluğu ve sevinciyle, bir Asya füzyon kamyonundan takasla aldıkları buharda pişmiş köfteleri afiyetle yediler. Kristin parmaklarındaki son soya sosunu da sildi ve mutfağın öbür ucunda, lavabonun başında duran Rory'ye baktı. "Bu gece mutfığa geri dönmüyorsun."

"Yapmak zorundayım. Kakaolu yer mantarımız bitmiş."

Kristin kendini beğenmiş bir tavırla, "Devam eden pazarlama zekam sayesinde," dedi. "Senin sayende." Rory yol boyunca yorgun olmasına rağmen gülümsedi.

Saat daha yedi buçuk bile olmamıştı. Börek kabını lavaboda çalkaladı ve geri dönüşüm kutusuna attı. "Bunu yapmama gerek yok.

Çok fazla yapıyorum, bu yüzden uzun sürmez. Gece yarısına kadar evde olurum. Diğer her şeyden birkaç gün daha yetecek kadar var."

Kristin'in ifadesi ağırlaştı. "Rory, bu senin için sürdürülebilir değil."

"Sadece klima tamir edilene kadar. O zaman çalışabilirim. kamyonunda daha çok var."

"Bu da birkaç hafta daha sürebilir. Bütün gece çalışıp ertesi sabah sekizde sokakta olamazsın. Sen haklıydın. Daha geç bir saatte başlamalıyız."

"Ortaya çıkıp sonra ortadan kaybolamayız. Gıda kamyonları bu şekilde çalışmaz. Sabahın erken saatlerinde gelen müşteriler geri dönüyor. Daha fazla alıyorlar ve sadece kahveye boğulmak için değil." Kristin'in açılmamış yemek çubuklarını masadan aldı ve önemsiz çekmecesine yerleştirdi. "Sabahları işe yaramaya devam ederse, birinci sınıf bir kahve ve daha fazla trüf aroması eklemeyi düşünmeliyiz." Bir esnemeyi bastırdı. "Akçaağaç, amaretto. Belki kakule gibi sıra dışı bir şey."

"*Lanet olsun.*" Kristin yüzünü buruşturdu.

"Kakuleyi hayır olarak kabul ediyorum." Rory çantasını nerede düşürdüğünü hatırlamaya çalışarak oturma odasına geçti.

Kristin onu takip etti. "Başımı döndürüyorsun."

Kristin'in bu yeni versiyonunu saklı olanla bağdaştırmak zordu, Rory'nin birlikte büyüdüğü endişeli kadın. "Her saniyesini sevdin." *Ve seni seviyorum.* Bu bilgi yeniydi, beklenmedikti ve çok doğru hissettirdi.

"Çok sevdim ama bütün hafta boyunca gecede dört saatten fazla uyumuş olamazsınız."

Rory esnedi. "Ben halledebilirim."

Kristin'in çenesi dikleşti. "Yarın sabah sen uyurken ben kamyonu çıkaracağım. Daha sonra L'ye binip benimle buluşabilirsin."

"Bunu yapamazsın. Bırakın kamyonu sürmeyi, arabanızı bile şehirde kullanamazsınız."

"Korkunun yoluma çıkmasına izin vermekten yoruldum."

Rory gözlerini Kristin'e dikti ve boğazında bir şeyler düğümlendi. "Büyüdüğümde tıpkı senin gibi olmak istiyorum." Kristin başını eğdi ve Rory'nin

Rory iltifatına bir yumrukla karşılık vermek istedi ama onun yerine Rory ona uzun uzun sarıldı. "Kamyonu adım adım kullanacağız. Acele etmene gerek yok. Alışmana yardım edeceğim."

"Zaten yardımcım var. Daniel bir sürü kamyon kullandı. Yarın sabah benimle geliyor."

"Daniel mı? Onunla bu konuyu çoktan konuştun mu? Onun yürütmesi gereken bir işi yok mu?"

"Programını yeniden düzenliyor." Kristin'in ağzı aptalca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece bir sabah için."

Rory şimdi çok daha iyi anlıyordu. "Babam asla böyle bir şey yapmazdı."

"Rahatsız edilmekten hoşlanmazdı. Daniel da baban gibi değil." Rory gülümsedi. "Hayır, öyle değil."

* * *

Arka planda Imagine Dragons çalarken, Rory ekstra kremalı ganajı fırın tezgâhına serdiği parşömen kâğıtlarının üzerine cömert, eşit kubbeler halinde sıktı. Yeniden üzerinde çalışabileceği bol miktarda malzemeye sahip olmanın keyfini çıkarıyordu. Ganaj kubbeleri sertleştikten sonra, onları eliyle temperlenmiş çikolataya batırıyor ve ince Fransız kakao tozu serpererek bitiriyordu.

Saat daha on olmuştu. Yorgunluktan ölüyordu ama amaretto aromalı ayrı bir ganaj yapmaya ve Kristin'in teklifini kabul etmeye karar verdi. Saat sekize kadar yatakta kalsa bile kendini çökmüş hissedecekti. Fırının deposuna gitti ve taze bir torba kallet aldı. Bir gün ticari bir kavurma makinesi alabilecek ve kendi çekirdeklerini kavurabileceklerdi.

Depodan çıktığında biri arka kapıyı çaldı. Acı bir kez daha yüzüne vurdu. Brett ortaya çıkmaya devam ederse onu düşünmeyi nasıl bırakacaktı?

Ama mutfğa girdiğinde, parmaklıklılı pencereden ona bakan yüz Brett'e ait değildi. Clint'e aitti, onu bir daha asla görmek istemediğini söyleyen kardeşine.

Dikkatle kapıyı açtı. Küçük, kibar bir baş hareketiyle selam verdi. "İçeri girebilir miyim?"

Omuz silkti ve kenara çekildi.

"Burası çok güzel kokuyor."

Imagine Dragons "Demons "a geçmişti. Elindeki kallet torbasını hazırlık masasının üzerine koydu ve müziği kapatmak için telefonunu eline aldı. Tezgâhlara ve fırınlara baktı. "Beni parktaki o kadına satmaya çalıştığında kaç yaşındaydın?"

Ona bakmak yerine telefonuna odaklandı. "Altı buçuk. Daha iyisini bilecek kadar yaşlı."

Ellerini şortunun ceplerine soktu. "En sevdiğim hikaye. Bu cesaret ister."

"Aptallığıma verin." Neden buraya geldiğini merak ederek telefonunu bir kenara bıraktı. "Beton kaldırımında bebek taşıyan altı yaşında bir çocuk. Seni düşürebilirdim."

"Yapmadın."

Tezgâhın üzerindeki trüf mantarlarını inceliyormuş gibi yaptı. "Kristin daha sonra yıllarca seni benimle yalnız bırakmazdı."

"Seni asla benimle yalnız bırakmamalıydı. Boktan bir bebek bakıcısıydın." Kalçalarını altı gözlü ocağa yasladı.

"En boktanından." Adamın gitmesini dileyerek elindeki poşeti açtı. "Bir kasırğa sireni çaldığında, bana bunun bir zombi olduğu anlamına geldiğini söylemiştin.

İstila. Zombilerin jalapenolardan nefret ettiğini söylemiştin ve beynimi emmelerini engellemenin tek yolu bir tanesini çiğ yemekti."

Sonunda ona baktı. "Gözlerini ovuşturup çığlık atmaya başlamasaydın işe de yarardı. Bu yüzden başım büyük belaya girdi."

"Bunu hak ettin." Mutfağı geçti ve başını depoya doğru uzattı. "Ben beş yaşındayken Noel arifesinde bana Noel Baba'nın yanlışlıkla Hubble teleskobuna çarpıp öldüğünü söylemiştin."

"Berbat bir kardeş olduğumu biliyorum ve benimle işinin neden bittiğini anlıyorum. Beni daha kötü hissettirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Özür dilerim.

Şimdi, gitmenizin sakıncası var mı?"

Yapışkan ganaj kubbelerine yaklaştı. "Bunlardan bir tane yiyebilir miyim?" "Henüz pişmediler ama yiyebilirsiniz."

Bir trüf mantarı aldı, hepsini ağzına attı ve etrafında konuştu. "En iyisi beni balonlu naylonla bantlayıp Slaters'ların evinin arkasındaki büyük tepeden aşağı yuvarladığın zamandı." Bir tane daha yedi, Brett'in yaptığı gibi tadına bakmadı, sadece tadını çıkardı. "Annemle babamın eve geleceğini öğrenmeden hemen önce beni kesmezdin."

Çok iyi hatırlıyordu. "Beni neden ele vermediğini hiç anlamadım."

"Eğlenceliydi ve dikkatini çekmek hoşuma gitti. Annem ve babamdan emindim ama senden emin değildim."

Sonunda ona baktı. "Mazoşist olmalısın."

"Belki." Sesi yumuşadı. "Frankie'nin öldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

Rory asla unutmayacaktı. Frankie Spravic üçüncü sınıftayken Clint'in en iyi arkadaşıydı. Garip bir ev yangınında ölmüştü ve tüm toplum

yas tutmaya başladı. "Korkunçtu."

"En az iki hafta boyunca her gece benimle yattın. Sana uykuymda ölmekten korktuğumu söyledim, sen de bütün gece uyanık kalacağına ve nefesim kesilirse beni uyandıracağına söz verdin."

"Eminim siz uyur uyumaz ben de uyuyakalmışımıdır."

"Ama bunu bilmiyordum." Yapış yapış olmuş parmaklarını durulamak için lavaboya doğru yürüdü. "Seni hep kıskanmışımıdır."

Ona bakakaldı. "Beni mi? Beni nasıl kıskanmış olabilirsin?" "Senin çuvallamana izin vardı. Benim hiç olmadı."

"Ama senin üzerine titriyorlardı. Seni putlaştırdılar. Sen yanlış yapamazdın."

"Ve kendimi onların, özellikle de babamın beklentilerini karşılamak zorundaymışım gibi hissettim. Her şeyde iyi olmak zorundaydım. Çuvallamama izin yoktu. Ama sende bu baskı yoktu. Bir sınavdan kalabilirdin ve tek yaptığı seni birkaç gün cezalandırmak olurdu. Ama herhangi bir şeyde -çalışma, spor, ev işleri- hata yaparsam, babamdan sorumluluk, başarı, potansiyelime göre yaşamak hakkında uzun nutuklar çekerdim. Bana tüm bunları hatırlatırdı. sahip olduğum avantajlar, doğuştan sahip olduğum yetenek. Onu hayal kırıklığına uğratmak, cezalı olmaktan çok daha kötüydü. Ve sen üniversiteye gittiğinde, odaklanman gereken tek kişi ben olunca, daha da kötüleşti."

Entelektüel olarak ne dediğini anlamıştı ama duygusal olarak ne anlama geldiğini anlamamıştı. "Beni kıskanıyor muydun?"

"Evet. Sanırım hala öyleyim."

Sanki yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti.

Kalçalarını büyük ticari buzdolabına yasladı. "Her zaman yeteneğinizin en üst seviyesinde performans göstermek zorunda değilsiniz. Sosyal medyada trolenmiyorsunuz ya da spor yazarları hakkınızda saçma sapan şeyler uydurmuyor. İnsanlar selfie istemeden istediğin yere gidebiliyorsun." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Zavallı ben, değil mi? Milyonlarca insan benim sahip olduğum şeyi istiyor ve ben burada bunun için sızlanıyorum. Ne hak sahibi bir pislik."

Adamın sürekli baskı altında yaşadığını düşündü. Hiç bitmeyen kamu incelemesi. Ve şimdi, işlemediği bir cinayetle suçlanıyordu. "Sanırım Altın Çocuk olmak sanıldığı kadar iyi bir şey değil."

"Acımaya gerek yok. Futbol oynamayı seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ama onunla bağlantılı her şeyi sevmiyorsun."

"Dediğim gibi. Milyonlarca insan benim sorunlarımı yaşamak ister."

"İşlemedikleri bir cinayetle mi suçlanıyorlar? Pek sayılmaz."

"Ashley konusunda aptallık ettim. Beni uyarmaya çalıştın. Brett de öyle. Ama yanılmış olmayı sevmiyorum ve bunu duymak istemedim."

Sonunda gerçeği görmesini neyin sağladığını merak ediyordu.

Hiçbir şeye bakmadı, sonra dikkatini tekrar ona verdi. "Onun hakkında yalan söylemek, beni korumak için yalan söylediğin tek zaman değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki sekiz yaşındaydım ve babam geceleri garaja kilitlemezsem bisikletimin çalınacağı konusunda beni sürekli uyarıyordu."

"Ona benziyor."

"Tam söylediği gibi oldu. Kaldırmayı unuttum, ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Öğrendiğinde bana ateş püskürdü. Benden ne kadar utandığını, daha iyisini beklediğini, aptalca şeyler yaptığım halde benimle nasıl gurur duyabildiğini anlattı. Ağlamaya başladım. Aşağıya indin, neler olduğunu gördün ve babama senin hatan olduğunu söyledin. Bisikletimi garajdan aldığını ve işin bitince bahçeye bıraktığını söyledin."

"Sanırım hayal meyal hatırlıyorum."

"On dört yaşlarında olmalısın. Görünüşe göre babam neden bir çocuğun bisikletine binmek istediğini hiç merak etmemiş çünkü tek hatırladığım anneme seni idare etmesi gerektiği gibi bir şey söylediği çünkü vazgeçtiği."

"Tanıdık geliyor."

"O zaman bile bunun yanlış olduğunu biliyordum ama tek kelime etmedim. Suçu senin üstlenmene izin verdim."

Gülümsedi. "Senin karaktersizliğin kulaklarıma müzik gibi geliyor."

O da ona gülümsedi. "Seni nasıl takip ettiğimi, kaçamayasın diye peşinden ayrılmadığımı ve söylediğin her şeyi tekrarladığımı hatırlıyor musun? Dostum, bu eğlenceliydi. Çok sinirlenirdin. En iyisi yatağının altına saklanıp üzerine atlamaktı. Bütün evde bağırarak beni kovalardın."

"Seni asla yakalayamam."

"Gelecekteki kariyerim için iyi bir alıştırma. Anneme şikayet ettiğinde, sana sadece küçük bir çocuk olduğumu ve bu konuda yetişkin gibi davranman gerektiğini söylerdi."

"Bu beni hâlâ kızdırıyor."

"Kesinlikle haksızlık." Sırıttı.

Gözyaşlarının acısını hissederken bile gülümsedi. "Senin ne kadar küçük bir pislik olduğunu unutmuşum. Neden bunca yıl kendimi suçlu hissetmeme izin verdim?"

"Beni yener." Ayıldı. "Ashley'i ben öldürmedim."

Çantasından bir mendil kaptı, aniden sinirlendi. "Bunu bana neden söylüyorsun? Onu senin öldürmediğini biliyorum!"

"Nereden biliyorsun? Bir mazeretim yok ve kesinlikle bir nedenim vardı."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Clint, seni tanıyan herkes birini öldürebilecek kapasitede olmadığını bilir. Bu yüzden bu kadar korkunç."

Elini sakallarının arasından geçirdi. "Annem, Ashley'e söylediklerin hakkında sana bok attığım için kıcıımı tekmeledi."

"Öyle mi?"

"Dedektiflik yaptığınızı söyledi."

"Ve kesinlikle hiçbir şey bulamadım. Polisin tek yaptığı bana patronluk taslamak."

Başını eğdi, kaldırdı ve ona baktı. "Geçen gün söylediklerim için özür dilerim. Yanılmışım. Her zaman yaptığın gibi bana göz kulak oluyordun."

Geçmişin bu yeni görüntüsü onu şaşırtmıştı. Babasının Clint'e ne kadar baskı yaptığını ve Kristin'in ona düşkünlük göstererek bunu telafi etmeye çalıştığını unutmuştu. Ama Rory de kendince Clint'in üzerine titriyordu. Clint onun küçük kardeşiydi ve çocuksu yaramazlıklarına rağmen korkunç bir kardeş olduğuna inanıyordu. Kardeşini seviyordu.

-Onu hep sevmişti. Kabul edemediği kendisiydi. "İkimiz de diğerinin sahip olduğu şeyi istedik," dedi.

"Ama bu konuda hiç konuşmadık."

"Artık var. Sen iyi bir adamsın Clint Garrett." İhtiyacı olan son şey, üzerine titreyen başka bir kadındı. "Seni görmeye geldiğimde bir pislik gibi davranmış olsan da."

"Suçlu." Başını eğdi. "Aramızdaki şeylerin farklı olmasını istiyorum."

"Ben de istiyorum." Durakladı. "Beni takip etmeye başlamadığın sürece ve söylediğim her şeyi tekrarlıyor."

Koluyla kasıtlı olarak ona çarptı. "Beni takip etmeye ve söylediğim her şeyi tekrarlamaya başlamadığın sürece sorun yok."

"Seni öldüreceğim!"

"Seni öldüreceğim!"

Onu göğsünden bıçakladı. "Jalapeños alıyorum."

Adam güldü ve onu kucakladı.

O da hemen ona sarıldı.

Rory, yarın için taze yer mantarlarını taşımak için kullandığı yemek kaplarına koyarken hâlâ gülümsüyordu. Çocukluğunu görmek için ne kadar çarpık bir mercek kullanmıştı. Clint bu gece ona bir hediye vermişti ve o da

Ona da bir tane verdiğini umuyordu. Hayatı şu anda istikrarsız olsa da, en azından kardeşiyle ilişkisinin bir geleceği vardı.

Tabii cinayetten hapse girmediyse.

Bu düşünceyi bir kenara itti, kapların kapaklarını kapattı ve mutfağın ışıklarını söndürdü. Gece yaptığı işi kollarında dikkatlice dengeleyerek kendini sokağa bıraktı.

Nereden geldiği belli olmayan karanlık bir figür belirdi.

Nefes nefese kaldı ve en üstteki kap - içinde dört düzine taze yapılmış yer mantarı olan - elinden kaymaya başladı.

Figür bir dalış yakalaması yaptı ...

"Buldum!" Brett sırt üstü yuvarlandı ve bir şekilde yer mantarlarını tuttu. "Hasar yok."

Ona baktı. Kendisi gibi görünmüyordu ve bunun tek nedeni, elinde plastik bir kapla yıkık dökük betonun üzerinde yatıyor olması değildi.

Ellerinde yer mantarları dengede duruyordu. Arka kapının her iki yanına yerleştirilmiş projektörler, tıraş olmamış ve geriye doğru taranmış saçları sadece bir anı olan bir adamı gösteriyordu. Şimdi saçları alnına düşmüş ve arkaya doğru uzamıştı. Garip bir şekilde yayılması tişörtünü yamultmuştu ve bir ayakkabısı eksikti.

Kimse bu pasaklı beleşçiyi, bir ay önce o otelin balkonunda ilk kez karşılaştığı spor endüstrisinin ukala deviyle karıştıramazdı.

Yiyecek bakıcısını onun elinden kaptı. "Bana böyle sinsice yaklaşarak ne yapıyorsun?"

Hâlâ yerde, çıplak bacaklarındaki gevşek çakılları fırçalamaya başladı. "Seni şaşırtmak istememiştin."

Kalp atışları yavaşça normale döndü. "O zaman ne yapmak istedin?"

Bacak kollarında birkaç kan lekesi belirdi ama onları görmezden geldi. ayağa kalktı. Eğildi ve belki ihtiyacı olduğu için, belki de ona bakmak istemediği için daha fazla çakıl taşı topladı. "Yapamadım. Uyu," diye mırıldandı.

"Yani farelerle ara sokakta takılmaya mı karar verdin?"

"Seni görmek istedim." Kurtarma görevi sırasında kaybettiği ayakkabısını bulmak için etrafına bakındı.

"İşimiz bitti, Brett. Söyleyecek bir şey kalmadı."

"Bu doğru değil." Kolunun iç tarafındaki sıyrığa baktı, ayakkabıyı unutmuş gibiydi.

Sonunda onun arabasının sokağın karşısına park ettiğini fark etti.

"Brett, sarhoş musun?"

Onu hiç böyle görmemişti - beceriksiz, kararsız - ve mesafesini korumaya yönelik tüm içsel kararlılığına rağmen, yer mantarlarını Kristin'in Volvo'sunun kaputuna bıraktı ve ona doğru ilerledi. "Sorun nedir?"

"Hemen hemen her şey." Sonunda ayakkabısını giydi, ancak geri çıkarıp çakılları silkeledi ve tekrar denedi.

"Bacağın kanıyor."

"Umurumda değil. Ben bir karar verdim." "Ne tür bir karar?"

"Heath'e her şeyi anlatacağım."

"Sen nesen?" Kadın ona giderek artan bir endişeyle baktı. "Hayır, değilsin."

Avucunu yüzünde gezdirdi. "Seni küçük kirli bir sır gibi hissettirdiğimi söylemiştin. Bundan nefret ediyorum."

"Bırak gitsin. Her şeyi bırak." Buna bir son vermek zorundaydı. "Seninle bir ilişkim olamaz. Bunu herkesten çok senin anlamaman gerekir. Şu anda işim benim için her şey. Beni aşağıdan başka bir yere götürmeyecek her türlü karmaşık duyguyla dikkatimi dağıtamam."

"Dağınık duygularım olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Benimki kadar dağınık değil." Ya gururuna tutunacaktı ya da kendini soyup bu işe bir son verecekti. Kendini onun bakışlarıyla buluşturdu. "Sahip olduğumuz tek gelecek kalp kırıklığı. Söylediklerime rağmen sana aşık oldum, Brett."

Hareket etmedi. Gözünü kırpmadı.

"Bunun bir hata olduğunu biliyordum ama yine de oldu." Uzun bir nefes aldı. "Senin için her şey bir yarış. Bu senin DNA'nda var. Ama ben öyle değilim. Ve kendine karşı dürüst ol. Eğer bana kilitlenirsen, sıkılacağını biliyorsun. Senin için eğlenceli olan atak, mücadele, hileli oyun. Hayatın bununla ilgili. İlişkilerin bununla ilgili."

"Sen bir yarışma değilsin!" diye haykırdı. "O zaman neyim ben?"

Cevap vermek için ağzını açtı. Kapadı. Kadın içeri girdi. "Hayatındaki en önemli şey olacak kadar ciddi miyim? Kariyerinden önce mi? Hırslından? Gözlerimin içine bak ve bana aşık olduğunu söyle." Sesi titriyordu. Bekledi. "Devam et," diye fısıldadı. "Yap hadi."

Aralarında sağır edici bir sessizlik uzandı ve içinde bir şey kırıldı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Yer mantarlarını aldı, Kristin'in arabasına bindi ve onu geride bıraktı.

* * *

Brett ara sokakta gözden kaybolan arabasının arka lambalarına baktı. Bacakları sanki betona gömülmüş gibi hissediyordu. Her zaman hızlı refleksleri vardı ama kızın bunu ağzından kaçırma şekli, ona meydan okuma şekli... Tutunmuştu. Eğer ona birkaç dakika verseydi, o-

"Seni sikik."

Clint çöp konteynerinin yanından fırladı ve onu tişörtünün önünden yakaladı. "Onunla oynuyordun!" Clint onu fırının tuğla duvarına doğru sertçe itti. "Kız kardeşim!" Brett'i bir kez daha tuğlalara bastırabilecek kadar serbest bıraktı. "Seni orospu çocuğu!" Bir itiş daha. "Sen bir yılansın! O bile bunu anlayabilmeliydi."

Onu etkileyen "bile" kelimesiydi. Sanki Rory'de eksik olan bir şey vardı, sanki tanıdığı en zeki kadın o değildi. Kurtuldu, Clint'in göğsüne vurdu ve onu yere serdi.

Çakılda güreşiyorlardı. Çöp konteynerinde fareler koşuşturuyordu. ambulans sireni uzaktan çığlık attı. Ayağa fırladılar. Garrett onu omzundan ve çenesinden vurdu. Brett ona ulaşabildiği her yerden vurdu. Sefaletle beslendiğinden, berbat ettiği her şey için ihtiyacı olan hedefe sahipti.

Garrett yedi yaş küçüktü, eğitimli bir atletti ve ondan elli kilo fazlaydı ama dövüş yine de olması gerekenden daha uzun sürdü. Sonunda, Brett'in sırtı bir kez daha duvara sabitlenmiş ve Clint'in kolu göğsüne bağlanmışken, dövüş sona erdi.

"Kovuldun, seni orospu çocuğu! Ve bir daha asla onun yanına yaklaşma!"

* * *

Clint ara sokaktan hızla çıktı, adrenalini yükselmişti, arabasını Rivers'ın Benz'ine çarpma dürtüsüne zorlukla karşı koyuyordu. Kız kardeşinin onurunu korumak eski moda olabilirdi ama iyi hissettiriyordu, bir pislik gibi davrandığı için küçük bir ödeşme. Tanrı'ya şükür, geri dönmüştü. Rory'den ayrıldığında etrafta dolaşmıştı. Neredeyse iyi hissediyordu. Onun için büyük bir şey yapmak istiyordu. Onun parasını almayı hep reddetmişti ama bir iş kuruyordu. Belki o da yatırım yapmasına izin vermesi için onu ikna etmek.

Gündüzleri onu ziyaret edemezdi ve şu ana kadar beklemek istemedi. Yarın gece onunla konuşmak istiyordu, bu yüzden hâlâ orada olmasını umarak fırına geri dönmüştü. Ama ara sokağa girdiğinde, Rivers'ın kırmızı Benz'inin yolun sonunda park ettiğini gördü. Bir şeyler doğru gelmemişti. Arabayı öldürmüştü.

Motoru çalıştırdı ve Rory'nin sesini duyana kadar yolun geri kalanını yürüdü. Kırık bir kalp, hakkında çok şey bildiği bir şeydi ve sadece Sesindeki acıyı duyması ve arkasından neler döndüğünü anlaması için saniyeler vardı. Rivers'ın onunla nasıl oynadığını anlaması için.

Bacağına kramp girdi. Rivers aptal bir spor menajerinin yapması gerekenden daha fazla mücadele etmişti ve bu onu daha da kızdırmıştı.

Owens-Shore garajına girdiğinde krampı geçmişti ama öfkesi geçmemişti. Telefonunu aldı. Telefonun saatli olması umurunda değildi. Gecenin bir yarısı. Heath Champion'ın şirketin neden bir müşteri kaybettiğini tam olarak bilmesini istiyordu.

* * *

Brett, yer karoları eksik olan ve bir dizi geyik boynuzu ile Papa'nın bir fotoğrafı arasında asılı bir Cash Only tabelası bulunan, bütün gece açık olan bir barda sessizce sarhoş oldu. Yapışkan barın cilası yirmi yıl önce aşınmıştı ve taburelerin oturaklarını koli bandı bir arada tutuyordu. Bacağında kan birikmişti, çenesi şişmişti ve kirli tişörtünün omzunda bir yırtık vardı. Burada kimse onu tanımıyordu ve kimse de tanımak istemiyordu.

Sabahın dördünde nihayet hesabını ödedi ve sendeleyerek dışarı çıktı. Arabasını nerede bıraktığını unutmuştu ve zaten araba kullanamayacak kadar sarhoştu, bu yüzden Uber'le eve gitti. Kirli ve yıkanmamış bir halde, nefret ettiği mekânın kanepesine yığıldı.

Öğle saatlerinde zonklayan bir baş ve ağrıyan bir çeneyle uyandı. Taze boya ve günlük ter kokusu zaten tehlikeli olan midesini bulandırıyor. Kimse The River'ı kovmamıştı ama Clint Garrett'in yaptığı da buydu.

Brett bunu düzeltmek zorundaydı. O da bunu yaptı. Sorunları daha büyük sorunlara dönüşmeden dizlerinden kesti. Şimdi kariyerini kurtarmak zorundaydı. Kanepeden yuvarlandı ve sendeleyerek duşa girdi. O hâlâ Nehir'di. Bunu başarabilirdi.

Üç fincan kahve içtikten sonra, Champion Sports Management'taki her çalışan için çiğnenemez olan kuralı çiğnemeye gidiyordu: hafta sonları patron ailesiyle birlikteyken onu rahatsız etmek. Ama Brett buna izin veremezdi.

Pazartesi gününe kadar. Şimdi müdahale etmeliydi. Heath'i bunun Clint'in yaşadığı stres yüzünden olduğuna ikna etmeliydi.

Artık arabasını bulacak vakti yoktu. Lincoln Park'taki Şampiyonlar'ın evine gitti. Annabelle kapıyı açtı, ona şöyle bir baktı ve yüzünü buruşturdu. "Uh-oh."

Üzerinde dans eden maymunlar olan turkuaz renkli bir mayo giymişti; muhtemelen en küçüğü koridorda arkasında duran, bir parmağı burnunda, diğer eli sönmüş bir plaj topuna sarılmış olan çocuklarına bir göndermeydi.

Brett onun arkasındaki koridor aynasında bir an için kendini gördü. Morarmış ve tıraşsız çenesi, morarmış bir gözü ve çürümüş bir çenesi vardı, saçını taramayı unutmuştu ve gömleğinde bir sorun vardı. Aşağı baktı ve düğmelerini yanlış iliklediğini gördü.

Annabelle onunla birlikte aceleyle verandaya çıktı ve ön kapıyı arkasından sıkıca kapattı. "Onunla şimdi konuşmak iyi bir fikir değil."

"Yapmak zorundayım."

Kumral saçlarının üzerinde duran güneş gözlüklerinin ışığı parlıyordu. "Clint gece yarısı onu aradı."

Bir yumruk daha. Clint'in pazartesiye kadar bekleyeceğini ummuştu. Şimdi, hasar kontrolü yapmak için önce Heath'e ulaşmak yerine, Brett tehlikeli bir yakalama oyunu oynamak zorundaydı. "İşte bu yüzden onu hemen görmem gerekiyor."

"Ona sakinleşmesi için hafta sonunu vermenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Kusura bakmayın ama bu işe yaramayacak."

Omuz silkti. "Senin cenazen."

Kadın onu uzun koridordan mutfığa götürürken, adam gömleğinin düğmelerini beceriksizce yeniden ilikledi ve elini saçlarında gezdirdi.

Üzerinde mayosu ve tişörtü olan Heath, tezgâhın başında durmuş, plastik atıştırmalık poşetlerini dolduruyordu. Brett'i gördü ve gözleri Ocak ayındaki Chicago kadar soğudu. İki adam arasında endişeli bir bakış atan Annabelle kocasının yanına gitti. "Ben devralıyorum."

Heath başını yan koridora doğru salladı. Brett onu takip etti, bir çift çocuk yağmur çizmesini ve plaj havlularıyla dolu bir sandalyeyi atlayarak Heath'in ev ofisine, çerçeveli çocuk resimlerinin bulunduğu güneşli bir odaya gitti.

Açık gri duvarlarında çizimler var.

Heath pencerelerin arasında durdu ve onu oturmaya davet etmedi. "Garrett sabahın ikisinde beni aradı."

Brett soğukkanlılığını korumak zorundaydı. "Çok fazla baskı altında. Öfkesini birinden çıkarması gerekiyordu ve ben de buna uygun davrandım. Hepsi bu."

Heath masasına doğru ilerledi ve Brett'i müdürün odasındaki bir çocuk gibi ayakta bıraktı. "Senin benim kıdemli başkan yardımcım olman gerekiyordu. Yönetimi devralması için güvenilebileceğim kişi. Sıradaki. Her durumun üstesinden gelebilecek adam.

Champion Sports Management'ı geleceğe taşımama yardım etmesi gereken kişi sendin."

"Ben hâlâ o adamım," dedi Brett, istediği kadar kararlı olmasa da. "Bu sadece bir hız tümseği, hepsi bu. Bak Heath, toparlanacağım. Ben her zaman iyileşirim."

Heath masasından fırladı. "Bundan nasıl kurtulacağın hakkında en ufak bir fikrin yok. Peki neden biliyor musun?" Brett'in kafasına doğru sert bir parmak salladı. "Çünkü hiç *pratik yapmadın!*

Geçen aya kadar hiç batırmadın. Ama adamım, bir kez alıştın mı, başarırısın! Önce Garrett cinayetle suçlandı ve sen onu bulamadın. Sonra Tyler Capello için bir parti düzenlemeye karar veriyorsun, o da son ana kadar ortaya çıkmıyor ve CAA ile anlaşıyor. Ve o parti, sıradan bir parti değildi, değil mi? Şaşırtıcı bir muhakeme eksikliğiyle, Clint'in kız kardeşini ve annesini kiralık yardımcınız olarak işe aldınız ve bu kasabadaki sporcuların yarısını yakarak öldürmeye çalışarak bunu tamamladınız!"

"Bu pek adil değil. O-"

"Kapa çeneni!" Masanın yanına geldi. "Tyler'la hiç ter dökmeden sözleşme imzalayabilmeliydin. Ve şimdi Garrett -dünyanın en iyi

oyuncularından biri- seni kovdu!"

"Zor bir dönem geçiriyor-"

"Daha da kötüsü ne biliyor musun? Şimdi Garrett'ı bizimle kalmaya ikna etmek için dizlerimin üzerine çökmek zorundayım. Ve bunu yapabilmemin tek yolu onu şahsen temsil edeceğime söz vermek. Bir daha senin yüzünü görmek zorunda kalmayacağına söz ver ve bunun onu tutmaya yeteceğini um!"

"Heath-"

"Garrett'ı temsil etmek istemiyorum!" diye haykırdı. "İşimi kolaylaştırmak istiyorum, zorlaştırmak değil, ama işte buradayım, başka bir talepkâr sporcunun emrindeyim. Tabii onu kalmaya ikna edecek kadar şanslıysam."

"Garrett talepkâr değil-"

"Yapma!" Bu kez parmağı doğrudan Brett'in göğsüne değdi ve Brett'in irkilmesine neden olacak kadar çürük bir kaburga kemiğinin yakınına indi. "İşte tam olarak nasıl ilerleyeceğimizi anlatıyorum. Seni kovmak yerine - inan bana, çok cazip geliyor- seni Batı Yakası ofisine transfer ediyorum. Şu andan itibaren Los Angeles'tan Portia Powers ve Brodie Gray için çalışacaksın. Kendini göstermeyeceksin.

Chicago'da yüzünüzü gösteremezsiniz - ben şahsen onaylamadığım sürece Illinois eyaletinin tamamında yüzünüzü gösteremezsiniz."

Brett Los Angeles'a gitmek istemedi. Chicago onun şehriydi. Onun insanları. Çirkin dairesi buradaydı. Rory buradaydı.

"Dünya avucunun içindeydi ama sen onu mahvettin. Ve ne için? Bir *kadın* için!"

Sanki Rory bir çöpmüş gibi küçümseyerek söylediği bu söz Brett'in damarlarında ateşin dolaşmasına neden oldu. Yumruklarını iki yanında sıktı.

"Dikkat et."

"Bana izlememi mi söylüyorsun? Garrett'ın kız kardeşini sikmeye karar veren pislik sen misin? Evet, hepsini biliyorum! Bana diyorsun ki-"

Brett Heath'i gömleğinden yakaladı ve tıpkı Clint'in ona yaptığı gibi onu ofisinin duvarına çarptı. "Rory Garrett *sıradan bir kadın* değil!" Beyaz bir öfkenin içinde kaybolan Brett yüzünü Heath'in yüzüne dayadı.

"Cehenneme kadar yolun var!"

Sen, işin ve tüm bu boktan iş cehenneme gidebilir çünkü ben istifa ediyorum!"

Odadan hışımla çıktı, Annabelle ve iki iri gözlü çocuğun yanından geçti, cehennemin tüm ateşi peşindeyken ön kapıdan çıktı.

Ön kapı çarparak kapandı. Annabelle kaşlarını kaldırdı ve ofis halısını yavaşça geçerek kocasının yanına gitti. Kocasının tişörtünü düzeltti, göğsünü okşadı ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "İşte *bu*

ilginçti."

* * *

Rory mutfak penceresinden karanlık arka bahçeye baktı. Pazar sabahı saat bir buçuktu ve uyuması gerekiyordu. Bunun yerine, karanlık mutfağında ayakta durmuş, Brett'i düşünüyordu.

Arzuladığı arkadaşlık ona veremeyeceği bir şeydi. Parmağını pencere çerçevesindeki yontulmuş boyanın üzerinde gezdirdi. Brett onu asla sevmeyecekti, işini sevdiğinden daha fazla değil. Ayrıca Heath'e ilişkilerinden asla bahsetmeyecekti. Mesleğinin kuralları taşa yazılmıştı ve bir müşterinin ailesinden biriyle yakınlaşmak Yasak. Tyler'a olanlara bak. Brett'in Heath'e karşı açık davranarak kazanacağı hiçbir şey yoktu, kaybedeceği her şey vardı.

Biraz uyuması gerekiyordu ama pencereden uzaklaşmaya başladığı sırada arka bahçede bir şey hareket etti. Daha yakından baktı ve Bay Reynolds'un bahçe kulübesine giren karanlık bir figür gördü. İçeride bir ışık yanıp söndü ve birkaç saniye sonra tekrar söndü. Kapı açıldı. Bir adam çıktı ve eve doğru yöneldi. Adam verandanın ışığının zayıf sarı parıltısına doğru adım attığında, onun Toby olduğunu gördü.

Tüyleri diken diken oldu. Orada bir şey saklamıyorsa neden sabahın birinde Bay Reynolds'ın kulübesine gizlice girsin ki? Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Clint'in babasıyla konuşmuştu. Hizmetçi ve bahçıvan. Duncan Gilford ve Grant Padderson'ı takip etmişti. Ama Toby'den hoşlandığı için onu görmezden geldi. Onunla ilgili huzursuzluk, yatağının yanındaki o bulanık fotoğrafı gördüğünden beri geçmeyen huzursuzluk. Bunu daha fazla görmezden gelemezdi.

Merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini dinledi. Sonunda kapısının açıldığını ve arkasından kapandığını duydu. Mutfaktan bir el feneri aldı ve arkasından kapanan kapının sesini bastırarak kendini dışarı attı.

Merdivenlerden sessizce indi ve koridor boyunca arka kapıya doğru ilerledi. Yaptığı şeyin riskini değerlendirerek tereddüt etti ama Toby'nin dairesi ara sokak yerine caddeye bakıyordu. Penceresinden dışarı bakmaya karar verse bile onu göremezdi. Ahşap verandada sessizce ilerleyerek, basamakların altındaki çirkin çömlek kurbağanın altından kulübenin anahtarını aldı. Belli ki Bay Reynolds'ın anahtarı buraya sakladığını gören tek kişi o değildi.

Ağustos böceklerinin tiz çığlıkları eşliğinde avluyu geçti ve kulübenin asma kilidini açtı. Toby'nin yaptığı gibi tepedeki tek ampulün kablosunu çekmek yerine el fenerini kullanarak içeriye aradı.

Baraka toprak, gübre ve çim biçme makinesinin yanındaki kırmızı plastik kaptan gelen benzin kokuyordu. Bir duvarı küçük bir çalışma tezgahı kaplıyordu; bir diğerinde ise bir dizi alet asılıydı. Raflarda hortum başlıkları, makaslar ve küçük bir ülkenin ekolojisini yok etmeye yetecek kadar böcek öldürücü kimyasal bulunuyordu.

Kil saksılar ve saksı toprağı torbaları beton zeminde sıra sıra duruyordu ve bir köşeyi domates kafeslerinden oluşan bir kule dolduruyordu.

Toby kulübeden dışarıya bir şey taşıyor gibi görünmüyordu. Burada bir şey mi bırakmıştı? Saklamış mıydı? Ama her neyse neden dairesinde tutmuyordu ki?

Rory, Kristin'i ve camsil şişesini, Toby'nin eşyalarının altını temizlemek için nasıl yerlerini değiştirdiğini hatırladı. Belki de görmemesi gereken bir şey bulmasından korkmuş ve bunun olmasını engellemek için her neyse onu buraya getirmişti.

Kulübenin içi hâlâ günün sıcaklığını taşıyordu ve daha sistematik bir arama yapmaya başladığında, saksıların ve sulama tenekelerinin içine, gübre torbalarının arkasına bakarken teninde boncuk boncuk terler oluştu. Fıskiye parçalarını ve bir karton kutuyu ayıkladı, bir yığın plastik kovayı ters çevirdi. Tam pes etmek üzereyken, tezgahın altındaki en karanlık köşeden çıkan küçük bir metal alet kutusu gördü.

Onu almak için kirli zeminde diz çöktü ve tezgâhın üzerine koydu. El fenerini bir elinde tutarak mandalını açtı ve kapağı çevirerek açtı.

Işın ipeksi, koyu renkli bir kumaş parçasından sekti. Ona dokundu. Dantelli siyah bir demi-sutyen olduğunu fark edince midesi bulandı. Sütyenin altında düzgünce katlanmış iki çift ipli tanga külot vardı. Midesi tiksintiyle bulandı. Fildişi rengi bir kaşkorse, bir makyaj fırçası ve birkaç uzun kumral saç telini hâlâ tutan bir saç bağı vardı. Alet kutusunun en altında beyaz deri Prada kılıf içinde bir iPhone duruyordu. Ashley'nin kayıp telefonu.

Karnı yine şişti. Tüm bu nesneler onun bedenine dokunmuştu. Bu, onu öldüren adamın grotesk kupa koleksiyonuydu.

Her şey yerli yerine oturdu. Toby sadece Ashley'e aşık olmamıştı. Ona kafayı takmıştı. Rory, Ashley'nin arabasına doğru koştuğunu hayal etti,

Clint'in evine gitmek için acele ediyordu, böylece her şeyi yeniden düzeltebilecekti. Ama arabası çalışmıyordu. Toby'den kendisini götürmesini istemişti, tıpkı Rory'nin kendisini ve Kristin'i Clint'in evine götürmesini istediği gibi. Bu yüzden polis onu oraya götüren bir taksi ya da servis kaydı bulamamıştı. Çünkü onu Toby getirmişti.

Ashley'nin arabada onun yanında oturduğunu, saçlarını savurduğunu ve Toby'ye Clint'le gerçekten ayrılmadıklarını söylediğini hayal etti. Sadece geçici bir ayrılık yaşamışlardı. Toby'nin giderek tedirginleştiğini ama bir şey söyleyemediğini hayal etti. Ashley'in elinde tuttuğu anahtarla içeri girdikten sonra Toby'nin sürünerek eve girdiğini görebiliyordu. Belki ön kapıyı sonuna kadar kapatmamıştı, belki de Toby su içmek için bir bahane uydurup onu içeri kadar takip etmişti. Ama sonra gitmek yerine bir yere saklanmış ve sonunda onu yukarı kadar takip etmişti. Ashley'e sahip olamadıysa, Clint de ona sahip olamayacaktı.

Hepsi uydu.

Kapının menteşeleri gıcırdadı. Arkasını döndü ve gelenin sadece Bay Reynolds olduğunu görünce rahatlamak için kendini zor tuttu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kendini dengeledi. "Polisi aramak zorundayım."

"Burada olmamalısın."

"Daha sonra açıklayacağım. Şimdilik-"

Bay Reynolds'ın kolu havaya kalktı. Elinde bir şey vardı. Olmaması gereken bir şey-

Onu başının yan tarafından yakaladı ve her şey karardı.

Pazar sabahı saat ikiye ve Brett bir türlü uyuyamıyordu. Depresyonda olması gerekirdi. İşi yoktu ve belirsiz bir geleceği vardı ama raydan çıkmak yerine hayatı nihayet rayına oturmuştu ve kendini iyi hissediyordu. Harika hissediyordu!

Dün öğleden sonra Heath'i ofisin duvarına doğru ittiğinde, kendisi hakkında taşıdığı tüm önyargılar yok olmuştu. Heath iyi bir adamdı, harika bir patrondur ve çalışanlarına özen gösteren dürüst bir adamdı. Bir gün Brett özür dileyecekti. Brett'in kendi aklını bilmeyen bir mankafa olması Heath'in suçu değildi.

Heath'in evinden ayrıldıktan sonra arabasını alıp eve dönmüş ve kafasını dağıtmak için uzun bir koşuya çıkmıştı. Temizlendikten sonra, aradığını bulana kadar üç kuyumcu dükkânı gezmişti: Rory'nin gözlerinin renginde, bir buçuk karatlık, yastık kesim bir safir yüzük. Çok daha büyük bir şey almak istiyordu ama Rory'yi çok iyi tanıyordu.

Yatmadan önce, günlerden beri ilk doğru dürüst yemeğini yemiş ve stratejisini planlamıştı. Sabaha kadar Rory'nin sakinleşecek zamanı olacaktı. Yemek kamyonuna gidecek, ona kendisini ne kadar sevdiğini söyleyecek, onu ölesiye öpecek ve o daha tartışmadan yüzüğü parmağına takacaktı. Kız onun için her şeydi. Ona Michigan'da aşık olmaya başlamıştı ama bu o kadar yabancı bir duyguydu ki fark etmesi bu kadar uzun sürmüştü. O, kariyerinden, parasından daha önemliydi, Kendisi için yarattığı telaşlı, adrenalin dolu hayattan daha önemliydi. Şimdi Rory'nin çok net gördüğü şeyi, Brett'in hayatı yaşamak yerine oyun oynadığını anlıyordu.

Telefonu alıyordu. Gece yarısı gelen telefonlara alışkındı ama artık karısı onu başka bir kadınla bastığı için omzunda ağlamak isteyen ya da daha da kötüsü Brett'in vermeyeceğı temiz bir idrar örneğı isteyen her sarhoş müşterinin emrinde değildi.

Zaten uyuyamıyordu, bu yüzden görmezden gelmek yerine eğildi ve ekrana baktı. Kristin'di.

"Sorun nedir?"

"Rory seninle mi?"

Sesi nefes nefese, telaşlı geliyordu ve adam ayağı fırladı. "Hayır. Neden? Nerede o?"

"Dairesinde ya da fırında değil. Ben oradayım. Kamyonet kayıp ve normalde benim arabamı kullanmasına rağmen fazladan iş yapmak için buraya gelmiş olabileceğini düşündüm. Ama o burada değil. Burada değil.

Ne kadar süredir kayıp olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum."

Kristin'in sesi titriyordu. "Onunla ilgili korkunç bir rüya gördüm ve tekrar uyuyamadım, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için dairesine gittim. O anda aptalca geldi ama- Belki de arabayla dolaşıyordur. Ama saat sabahın ikisi ve birkaç saat içinde çalışmamız gerekiyor."

Ashley'nin katilini ararken ne kadar inatçı davrandığını hatırlayınca panik bir yumruk gibi çarptı yüzüne. Rory kendini kasten tehlikeye atmayacak kadar akıllıydı ama içinde tam olarak böyle olduğuna dair çirkin bir önsezi vardı.

Şehir çok büyüktü. Her yerde olabilirdi. Ve onu nasıl bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

* * *

Rory'nin başı zonkladı ve benzin kokusu burun deliklerini sızlattı.

Gözlerini sıkarak açtı. Yemek kamyonunun zeminine kıvrılmıştı, şehrin sokak lambaları pencerelerden parlıyordu, ayak bilekleri ve elleri siyah elektrik bandıyla bağlıydı. Damarlarında buz gibi bir korku dolaşıyordu. Kulübe ... Ashley'nin iç çamaşırlarının ve cep telefonunun bulunduğu alet kutusu. Bay Reynolds elinde bir şeyle kapıda duruyordu. Onu kaldırarak-

Kamyon bir çukura girdi ve omzu döşeme tahtalarına çarptı. Nefes nefese kaldı ve boynunu bükerek direksiyon başındaki adamı gördü, elleri bahçe eldivenleriyle kaplıydı. O hortlağı toplayan Toby değildi.

Ashley'nin eşyalarının koleksiyonu. Bay Reynolds'dı. Ashley'nin katiliydi.

Dehşet onu felç etti. Adamın müstehcen koleksiyonunu görmüştü ve şimdi ondan kurtulması gerekiyordu. O benzin sadece kamyonu içinde onunla birlikte ateşe vermeyi planladığı anlamına gelebilirdi.

Dizlerini göğsüne doğru daha sıkı çekti, sanki kendini ne kadar küçültürse o kadar güvende olacaktı. Ama güvenlik diye bir şey yoktu. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu ve dehşet içinde sinmek hayatını kurtarmayacaktı.

Beyni önemsiz şeylere odaklandı. O baygın yatarken ev sahibinin anahtarını kullanarak kamyonetin kontak anahtarını almıştı. Aynı şekilde Ashley'nin dairesine gizlice girip eşyalarını çalmıştı.

Ashley'nin kız kardeşi Stacy'nin, Ashley'nin kendisini rahatsız eden bir şey olduğu için taşınmak istediğini söylediğini hatırlıyordu. Rory onun Grant Padderson için endişelendiğini sanmıştı ama Reynolds'dan uzaklaşmak istemişti.

Benzin kokusu midesini bulandırdı. İnledi, sadece kendisinin duyabileceği acınası, çaresiz bir ses. Ölmeye hazır değildi, şimdi değil. Güzel çikolatalar yaparken, kardeşi ve üvey annesiyle yeni bir ilişki kurmuşken olmazdı. Brett'i geride bırakacakken değil.

Onu sevdiğine asla pişman olmayacaktı, sıkı çalışma ve irade ile her engelin aşılabileceğine inanan Gucci mokasen ayakkabılı yönetim kurulu savaşçısını. Eğer savaşarak ölmezse, onu asla affetmeyecekti.

Dizlerini ayak bileklerine ulaşacak kadar yukarı çekti ve el yordamıyla elektrik bandının kenarına çarptı. Kamyon bir köşeden dönerek onu alt dolaplara çarptı. Kenarı kaybetti ve tekrar buldu. Azar azar soymaya başladı. Parmaklarına garip bir şekilde yapıştı ama kamyon yol boyunca sarsılıyor ve sokak lambaları ön camdan gelişigüzel parlıyordu, o devam etti, çeyrek santim çeyrek santim, ta ki ayak bilekleri sonunda serbestti.

Bay Reynolds'ın arkasına bakma ihtimaline karşı bacaklarını birbirine bastırdı. Bileklerini serbest bırakabilirse, alt dolaptaki çekice ulaşabilirdi; servis penceresinin üzerindeki kanopinin inatçı menteşelerine vurmak için kullandığı çekice. Boynunu gererek çılgınca etrafına bakındı. ama hiçbir şey yoktu, ne kullanışlı bir mutfak bıçağı, ne de keskin kenarlı bir metal köşe.

Umutsuz bir hıçkırıkla daha sıkı kıvrıldı.

Bay Reynolds omzunun üzerinden baktı ve ilk kez konuştu. "Uyumaya devam etseydin senin için daha kolay olurdu."

Kıpırdamadan yattı, hiçbir şey söylemedi.

"Kulübemi böyle karıştırman senin hatan." Sesi her zamanki huysuz haliyle çıkıyordu, tıpkı çöp poşetlerinin gece boyunca koridorda bırakılmasından şikâyet ettiği zamanki gibi.

Bilmek zorundaydı ve kelimeleri itti: "Ashley'e aşıktın." *Aşk değil. Saplantı.*

"Gördüğü her erkeğin etrafında kıcını sallıyor, her biri özelmış gibi davranıyordu. Bana asılıyordu. Tek istediği kira anlaşması yapmakken bana yaşlı erkekleri ne kadar çok sevdiğini söyledi. Ve bir aptal gibi yaptım. Düzüştüğü diğer adamlar onun için bir şey ifade etmiyordu. Bunu bana söylemişti. Ama sonra o futbolcuyla tanıştı ve gözleri fal taşı gibi açıldı ve benimle konuşmadı bile."

Rory ellerini bükerek gevşetebileceği bir kenar aradı. "Zor olmuş olmalı."

"Ayrıldıklarında ağlayarak bana geldi, onu neşelendirmek için arabasının parasını ödedim ve o da 'Teşekkürler Oscar. Sen dünyanın en iyi erkeğisin.' Ama meğer sevdiği kişi futbolcuymuş. birlikte."

Sokak daha engebeli, ışıklar daha seyrek hale gelmişti. Rory'nin küçük parmağı bandın kenarına dokundu.

"'Oscar, arabam çalışmıyor.' O sabah bana söylediği buydu; Garrett'la barışmak için onu Garrett'ın evine götürmesi için şu araba şirketlerinden birini aramaya hazırdı. Arabasının parasını ödedikten sonra beni nasıl yönlendirdiğini görünce kıpkırmızı oldum." Reynolds artık onunla değil, sadece kendisiyle konuşuyordu. "Onu götüreceğimi söyledim. Bu konuda gergin olduğumu görebiliyordum ama tek umursadığı ona ulaşmaktı ve yol boyunca onu ne kadar çok sevdiğinden bahsedip durdu, onun için hiç kimse olmadığımı bildiğimden emin olmak istedi, ben de oraya vardığımızda tuvaleti kullanmam gerektiğini söyledim. Umursamadı. Onun adını sayıklıyor, merdivenlerden yukarı çıkıyor, benim hala buralarda olduğumu bile hatırlamıyordu. Taşınmayı planladığını biliyordum ama bunu yapmasına izin veremezdim. Bunu planlamıştım; evdeki bodrum merdivenlerinde ayağı takılacaktı. Ama bu daha iyi bir yoldu."

Rory'nin başı çarpıyor ve omuzlarına acı saplanıyordu. Başından beri Ashley'i öldürmeyi planlıyordu. Bileklerini bükerek bantla uğraşmaya başladı.

"Onu üst kata kadar takip ettim ve orada yatak odasını karıştırıyordu, saygınlığını yitirmiş, ona sürünerek geri dönmeye hazırdı. Balkona bakmak için o kapıları açtığına neredeyse gülecektim çünkü artık benim evimde ölmek zorunda kalmayacaktı."

Yavaşladı ve bir projektörün mavi parıltısı pencereden içeri süzüldü. Rory tuğla bir binanın yan tarafına baktı; bir tür depo ya da sanayi binası, gecenin bu saatinde ıssız olabilecek bir yerdi. Alt dudağını ısırırken kan tadı aldı. İşte bu kadar. Adamın söyleyecek sözü, kadının da zamanı kalmamıştı. Bileklerinin etrafındaki bant gevşemiyordu. Başı zonkluyordu. Silahı yoktu. Ama soğuk bir berraklık paniğini yarıp geçti ve aniden ne yapması gerektiğini tam olarak bildi.

Grotesk bir şey. İğrenç bir şey. Ama yakılarak öldürülmek kadar iğrenç değil.

Kamyonun ön tarafına doğru ilerledi. Adam karanlık binaların arasından geçmeye odaklanırken, kadın sürücü koltuğuna ulaştı. Kamyon daha da yavaşladı, durmasına saniyeler kalmıştı. Ayağa fırladı ve akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Bir hamleyle bağlı bileklerini adamın kafasına geçirdi ve boynunu olabildiğince sert bir şekilde sıktı.

Kollarını pençeledi. Kamyon savrulurken dengesini bozdu ama kolları adamın boynuna kenetlenmişken düşemezdi. Onu kullanarak bileklerini bir darağacı gibi sıkarken daha sert sarsıldı, ağlamaya başladı, burnu akıyor, boğazında safra yükseliyordu. Başı geriye düştü ve tırnakları derisini yırttı. Adam korkunç, gargara gibi bir ses çıkardı, gözlerinin akı yuvarlandı. Kadın hıçkırdı. Daha sert çekti. Daha da sert. Sonunda adam gevşedi.

Yine de bırakmadı. Ayağı gaz pedalına gitti. Kamyon döndü ve gıcırdayarak binaya girdi.

* * *

Brett kamyonun yan tarafının deponun köşesine çarptığını gördü. Frene bastı, arabasından atladı ve hiç koşmadığı kadar hızlı koşmaya başladı. Kapıdaki pencereden Rory'nin ev sahibinin sürücü koltuğunda yana doğru yığıldığını ve Rory'nin kollarını onun boynundan kaldırdığını gördü.

Kız yere yığılıp top gibi kıvrılırken kolu tutup kapıyı çekti ve açtı. Bilekleri birbirine bantlanmıştı ve hayatı boyunca kâbuslarında duyacağı hayvan sesleri çıkarıyordu.

Yanında diz çöktü, onu kollarının arasına aldı. "Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Güvendesin. Ben buradayım." Sanki onun burada olması bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Onunla birlikte olmalıydı. Onu asla yalnız bırakmamalıydı.

Nefes nefese kalmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Sanırım onu ben öldürdüm." "Güzel." O piç kurusu ona her ne yaptıysa, ölmeyi hak etmişti.

"Buradasın," diye fısıldadı kısık sesle ve adam hayatında hiç bu kadar alçalmamıştı, çünkü kendini kurtarmak zorunda kalmıştı. Tek yaptığı, onun kaydolduğu yemek kamyonu konum uygulamasını kullanmaktı. Ama kamyonu takip ederken tüm hız sınırlarını aşmış olmasına rağmen -Kristin'e bilgileri polise vermesini emretmiş olmasına rağmen- bu dehşeti durduracak kadar çabuk Rory'ye ulaşamamıştı.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. "Seni seviyorum," dedi. "Seni çok seviyorum."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Bu çok hoş."

Bağlı bileklerine dokundu. Gerçek erkekler çakı taşırdı ama o sahip olduğu her çakıyı TSA'ya kaptırmıştı ve onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. "Seni hak etmiyorum."

Siren sesleri yükselirken, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Başım ağrıyor." Alnının kenarındaki buklelerin altında çirkin bir yara oluşmuştu. Eğer

Reynolds zaten ölmemişti, onu kendisi öldürecekti. Onu bir saniye daha burada bırakamazdı. Onu kollarına alarak kamyondan çıkardı.

* * *

Sağlık görevlileri Rory'yle ilgilenirken, polis de Reynolds'ı kamyondan çıkardı. Onu sedyeye bağladıklarında Brett hâlâ hayatta olduğunu gördü. Öne doğru itti. "Sakın o piçi onunla aynı ambulansa bindireyim deme!"

Sağlık görevlisi ona "Yapmayacağız," dedi. "Geri çekilin ve bize yer açın."

Onu ikinci ambulansa bindirdiklerinde, onunla birlikte gitmesine izin vermediler.

* * *

Tomografide kafatası kırığı ya da beyin kanaması yoktu. Rory beyin sarsıntısı geçirmişti ama bulanık görme, kulak çınlaması ya da hafıza kaybı yoktu.

kayıp. Yaşadığı tek mide bulantısı, olanları hatırladığında oldu.

Onu acil servisteki perdeli odasına geri götürdüklerinde Dedektif Strothers onu bekliyordu. Affedilme havasında değildi. "Size Ashley'i Clint'in öldürmediğini söylemiştim!"

"Görünüşe göre haklıymışsın," dedi sakın bir sesle.

"Ne hakkında-" Onun adını söyleyemedi. "Onu ben mi öldürdüm?" "Yaşıyor ve saçmalıyor. Neden en baştan başlamıyorsun?"

Kadın her şeyi anlatırken o da not aldı. Sonuna geldiğinde yutkundu. "Sanırım kamyonu ateşe verecekti. Ve beni de."

Strothers başını salladı. "Niyeti bu gibi görünüyordu. Daha sonra, Irving Park CTA istasyonuna kadar yürümeyi ve eve gitmek için Mavi Hattı yakalamayı planlıyordu."

Mavi Hat yirmi dört saat çalışırdı, Bay Reynolds bunu bilirdi.

Strothers not defterini kapattı. "Şimdilik bu kadar yeter," dedi nazıkçe. "Bu kadar açık sözlü olmanızı takdir ediyorum." Sandalyesinden kalktı ve tereddüt etti. "Arkadaşınızın cinayetinden dolayı biraz sorumluluk hissediyor gibisiniz ama Reynolds'ın bize anlattıklarına bakılırsa, daha önce de kurbanları olduğuna inanmak için nedenlerimiz var. Bir seri katili durdurmuş olabilirsiniz." Kadın bunu anlamaya çalışırken, perdenin diğer tarafından bir el arabası takırdadı. Battaniyenin üzerinden ayağını okşadı. "Eğer polis teşkilatına katılmak istersen, bana haber ver. bilerseniz, size bir tavsiye mektubu yazmaktan mutluluk duyarım."

* * *

Brett hastanenin bekleme odasının çevresinde volta atıyordu. Bir hemşire ona Rory'nin iyi olduğunu söylese de, bunu kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Ama

Polis onu sorgulamayı bitirene kadar içeri almadı.

Kristin ve Clint bekleme odasına daldılar. Kristin önce Brett'e ulaştı. "O nasıl?"

Clint düşmanca bir tavırla öfkелendi. "Burada ne halt ediyorsun?"

Brett onu görmezden gelerek elini Kristin'in omzuna koydu. "Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama durumu iyi. Polis şu anda onunla birlikte."

Bekleme odasının diğer sakinlerinden bazıları Clint'i tanı. Brett sadece Kristin'e odaklandı. "Onu izlemek istiyorlar

birkaç saatliğine, ama yaşadıklarını yaşamış biri için olabildiğince iyi durumda görünüyor."

"Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi Clint kesin bir ifadeyle.

Brett sonunda eski müvekkilini kabul etti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Burada olmaya hakkın yok!"

Brett, "Sanırım buna Rory karar verebilir," dedi.

Kristin Brett'in kolunu tuttu. "Bize tam olarak ne olduğunu anlat."

Brett onları odanın en sessiz köşesine yönlendirdi ve diğer sakinlerin bakışlarını görmezden gelerek bildiği her şeyi sessizce anlattı.

"Oscar Reynolds." Kristin parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Buna inanamıyorum. Onunla bahçesi hakkında konuşurdum. Keşke onu öldürseydi!"

"Hislerimiz karşılıklı, ama muhtemelen bunu yapmaması daha iyi. Aşırı gelişmiş bir vicdanı var."

Clint çenesini sıktı. "Ve sen, ahbap, hiç yoksun."

Brett ona doğru döndü. "Bana alış Garrett, çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Clint'in gözleri öfkeden kısılmıştı.

Brett gözlerini kırpmadan arkasına bakıyor, Rory'nin içindeki boşluğu nasıl doldurduğunu düşünüyordu. Rory onun mutluluğuydu. Şimdi tek yapması gereken, onun da kendisine aynı şekilde ihtiyacı olduğuna ikna etmektir.

Otomatik kapıdan çıkan dedektif bakışmalarını sonlandırdı. Strothers. Rory tedavi altındayken Brett'in ifadesini almıştı. Dedektif, "Onu şimdi görebiliyor olmalısınız," dedi.

Üçü birden kapıya doğru koşarken Brett Clint'in önünü kesti. "Sen burada bekle."

Clint çok sinirli görünüyordu ve Kristin araya girdi. "Brett'e birkaç dakika verelim."

"Hiç şansın yok," dedi Clint. "Birinin ona göz kulak olması gerek."

"Bunun seni şok edeceğini biliyorum," diye karşılık verdi Brett, "ama Rory beyin sarsıntısı geçirmiş olsa bile kendi başının çaresine bakabilecek durumda. Endişelenmen gereken kişi benim." Onu iterek kapıdan geçti.

Rory uykuya dalmıştı. Odadaki tekli sandalyeyi yatağın yanına çekti ve onun elini tuttu. Sessizce otururken, makineler arka planda usulca biplerken, onun uyumasını izledi ve aldığı her nefes için kalbi şükranla doldu.

Kristin ve Clint içeri girdiler ve Rory'nin gözleri yavaş yavaş açıldı.

* * *

Baş ağrısı donuk bir zonklamaya dönüşmüştü. Brett yatağın yanındaki sandalyede oturuyor ve onun elini tutuyordu. Kristin diğer tarafta duruyor, Clint de ayak ucunda bekliyordu. "Çetenin hepsi burada," diye mırıldandı, ama bir anda uyandı. "Kamyon!"

"Kamyoneti dert etme," dedi Kristin. "Önemli olan tek şey sensin."

Brett, Rory'nin önceliklerini Kristin'den daha iyi anlıyordu. "Kamyonda birkaç ezik ve çizik var. Tamir edilemeyecek bir şey değil."

Ona baktı ve her şeyi hatırladı. Brett onun yanında diz çökmüş, onu kollarının arasına almış ve onu sevdiğini söylemişti.

"Seni seviyorum." Bu sözleri tekrar söyledi, ama bu kez Tanrı'nın ve herkesin önünde ve bakışlarındaki yoğunluk ona arkadaşlık sevgisinden bahsetmediğini söylüyordu.

Gözlerini onunkilere kilitledi. "Tekrar söyle."

"Bunu hayatımın sonuna kadar seve seve söyleyeceğim. Seni seviyorum Rory Garrett ve sen de beni sevdiğini söylerken ciddi olsan iyi edersin."

Baş ağrıyordu, kamyoneti harap olmuştu, neredeyse bir adamı öldürüyordu ve pek iyi bir ruh halinde değildi. "Senin için neredeyse ölmem gerekiyorsa

Beni sevdiğine karar ver, söylediklerimi unut." Onun parmaklarını öptü.

"Anlıyorum."

Onun bu işten sıyrılmasına asla izin vermeyecekti.

"Ciddiyim." "Tabii ki ciddisin."

Yan tarafta Clint tiksintiyle homurdandı.

Brett, Rory'nin elini bırakmadan yüzünü ona döndü. "Hoşuna gitse de gitmese de -ki belli ki gitmiyor- kız kardeşini seviyorum ve tüm saçmalıklarına rağmen o da beni seviyor. Ya da en azından birkaç gün önce seviyordu. Bu seni üzdüyse özür dilerim Garrett, ama artık senin ya da Champion için çalışmıyorum ve senin de oy hakkın yok."

"Sen ne?" Rory yatakta doğruldu, bu da başının dönmesine neden oldu. Kendini sabitlemek için yatağın parmaklıklarını kavradı. "Artık Champion için çalışmıyorum da ne demek?"

Brett onu tekrar aşağı itti. "İstifa ediyorum." "Bunu yapamazsın!" diye haykırdı.

"Her şey önceliklerle ilgili, tatlım. Ve sen benimsin." Bunu bu şekilde yapmayı planlamamıştı ama onu yalnız yakalayamadığı için ... "Will

benimle evlenir misin?"

Buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Ciddi misin? Evlenmek mi istiyorsun?"

"Seviyorum." Elini nazikçe sıktı.

"Milyon yıl geçse de olmaz." Elini çekti ve Clint'e ters ters baktı. "Lütfen ona dışarı kadar eşlik edin." Tereddüt etti. "Ama ona zarar vermeyin."

Clint çenesini kaşıdı. "Normal şartlar altında bunu seve seve yapardım ama kavga çıkaracağı kesin ve şu anda başımı daha fazla belaya sokmayı göze alamam."

Rory, omuz silkmiş olan Kristin'e baktı. "O benden daha büyük."

Brett, NFL'deki en güçlü operatörlerle pazarlık yapmıştı. O ne zaman geri çekileceğini biliyordu. "Stres yapma, tatlım. Biraz dinlenmen gerek. Ben giderim."

Gerçekten bu kadar kolay pes edecek miydi?

"Sonra konuşuruz," dedi.

"Buna güvenme!" diye haykırdı.

Onu alnının iyi tarafından öptü ve gitti.

* * *

Polis o öğleden sonra Clint'i aklayan bir basın toplantısı düzenledi. Kristin, hastaneden taburcu olduktan sonra Rory'yi dairesinde yalnız bırakmayı reddetti ve o gece yatakta onun yanında uyudu.

Ertesi sabah geç vakit kalktığında Rory, "Horluyorsun," dedi. Hâlâ başı ağrıyordu ama hafiflemeye başlamıştı. "Daniel öyle diyor."

Rory gülümsedi ve ona alışkanlık haline gelen hızlı sarılmalardan birini daha yaptı. Kristin'in yaptığı Mickey Mouse kreplerini yemek için mutfak masasına oturdu. Tıpkı Rory çocukken yaptığı gibi, fare kulaklarının kenarlarını yakmıştı, ama Rory yine de yedi.

Kristin ise sadece kreplerini dürtmekle yetindi. "Kamyona geri dönmeye çalıştığında olacaklardan endişeleniyorum. Seni yeniden travmatize etmekten. Her şeyi yeniden düşünmeliyiz."

Rory onun endişesini elinin tersiyle itti. "O bizim kamyonetimiz ve gönüllü olarak içeri girmekle baygın halde sürüklenmek arasında büyük fark var. O sapığın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Çok geçmeden, mutfak penceresinden polisin Bay Reynolds'un sebze bahçesini kazdığını gördüler. "Bu iyi bir şey olamaz," dedi Kristin.

"Yaşamak için kesinlikle yeni bir yer bulmalıyız."

"Kamyonu tekrar sokağa çıkarır çıkarmaz."

Kristin kendine Rory'nin kahvesinden taze bir fincan doldurdu.

"Okuyordum

Pazarlama hakkında bazı büyüleyici kitaplar ve konuşmamızı istediğim birkaç fikrim var. Belki bir Etsy dükkanı açmak. Lüks alıcılara yaklaşmak. Bir reklam bütçesi oluşturmamız gerekiyor. Kendini daha iyi hissettiğinde konuşacak çok şey var."

Yaşadığı onca şeyden sonra Rory'nin duyguları yüzeye yakın bir yerde duruyordu ve boğazındaki yumruyu yuttu. "Bunu seviyorsun, değil mi?"

Beni sevmek.

"Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum." Kristin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bugün Daniel'ın kızıyla tanışacağım, ama ondan hoşlanacağımı şimdiden biliyorum." Rory'nin yanağına hafifçe dokundu. "Brett de harika biri. Hastanenin bekleme odasında ne kadar üzgün olduğunu görseydin, endişelenecek bir şey olmadığını anlardın."

"Tam olarak endişeli değilim," diye yanıtladı Rory. "Daha çok temkinliyim."

* * *

Ertesi gün Rory'nin enerjisi yerine gelmiş ve baş ağrısı geçmişti. Bu garip konuşmayı daha fazla erteleyemezdi ve Toby'nin kapısını çalmak için koridoru geçti.

"Ashley'i sevdim!" Toby, Ashley ona her şeyi anlattıktan sonra haykırdı. "Ona asla zarar vermezdim. Benim hakkımda nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

"Kendimi savunmam gerekirse, bir nedeniniz vardı ve gecenin bir yarısı alet kulübesine gizlice girmeniz kesinlikle şüpheliydi."

Toby somurttu. "Gece kuşu olduğumu biliyorsun. Reynolds aletlerini ödünç almama asla izin vermezdi ve kablo makasına ihtiyacım vardı. Yeni hoparlör kabloları döküyorum."

"Özür dilerim, Toby. Gerçekten üzgünüm."

Tişörtünü çekiştirdi. "Sanırım yaşadığın onca şeyden sonra çok da kızamam."

"Teşekkürler." Özrünü bir düzine naneli kremle tamamladı ve Brett'in sonunda ona mesaj attığını görmek için dairesine döndü.

B: Nasıl hissediyorsun?

Tamam. Kamyonum nerede?

B: Onarılıyor.

R: \$\$\$?

B: Sigorta maliyetin çoğunu karşılıyor.

Onarımları kim yapıyor?

Tanıdığım bir adam. Bana bir iyilik borcu var. Bu arada, yeni bir sürücü koltuğu alacaksın. Eskisi yanlışlıkla yırtıldı.

R: *Bu nasıl oldu?*

B: Hayat garip.

Ve o gitmişti.

Adamın neden henüz onu görmeye gelmediğini çok iyi biliyordu. Onun itilip kakılmaktan ne kadar nefret ettiğini anlıyordu ve ona tüm alanı tanıyordu.

İhtiyacı vardı. Ama bu tam olarak ne kadardı?

* * *

Onu seven adam onu görmeye gelmedi, aramadı. Bu konuda kurnazdı. Ama ertesi sabah yine mesaj attı.

Klima tamir edildi. Kamyon cuma günü hazır.

Klima ile mi? Her şeyi bu kadar çabuk nasıl yaptınız?

Ben çok iyiyim. Benimle evlenmelisin.

Gülümsedi ve tekrar çalması için telefonunu bir kenara koydu.

B: Seni seviyorum

R: *Ne zamandan beri?*

Bunu bilmek önemli görünüyordu.

B: Michigan'dan beri. Tam olarak emin değilim. Sen?

Bunu kendine itiraf edene kadar uzun zaman geçti.

Hatırlamıyorum. Bu gece ne yapıyorsun?

B: Sarhoş olmak ve fahişeleri eğlendirmek. Sensiz hayat berbat.

Güldü.

Benden selam söyle.

* * *

O öğleden sonra FedEx'ten Simply the Best'in artık Chicago Stars'ın resmi çikolatacısı olduğunu bildiren bir mektup geldi. Hemen Clint'i aradı. "Bunu yapmamalıydın."

"Neden olmasın? Ülkedeki en iyi çikolataları sen yapıyorsun."

"Bunu kendi başıma yapmak istiyorum, Clint."

"O zaman yetim kalmalıydın." Telefonu yüzüne kapattı.

Kristin, Daniel'in kızıyla tanıştıktan sonra ışıltı ışıltı geri döndü. "O harika biri. Akıllı ve nazik. Harika bir mizah anlayışı var. Konuşacak çok şeyimiz vardı."

Rory dudaklarını büzdü. "Kulağa korkunç geliyor."

Kristin güldü ve ona sarıldı. "Kıskanmana gerek yok. Sen her zaman benim ilk kızım olacaksın."

"Bunu sakın unutma."

* * *

B: Pembe süslemeli kahverengi yeni sürücü koltuğu. Renkleri kendim seçtim.

Kulağa neşeli geliyor.

Gitmeliyim. Dairemle ilgili anlaşmayı kapatıyorum.

Dairenizi mi sattınız?

B: Mutlu olacağın bir yere ihtiyacın var. Ayrıca sevmedim.

Gözlerinin nasıl buğulandığını görmediği için mutluydu. Telefonunu bir kenara bıraktı ama tekrar ping sesi duydu.

B: Evlendikten sonra çocuk istiyor musun?

R: Evlenmek istemiyorum!!!

B: Çok olgunlaşmamış **bir** tutum

R: Birbirimizi çok az tanıyoruz!

Komiksin.

* * *

Clint akşam yemeğine geldi. O zamana kadar taşıdığı halsiz görünümün yerine yeni bir olgunluk vardı yüzünde. "Heath'le konuştum. Erkek arkadaşın ikimizin de telefonlarına cevap vermiyor."

"Orta yaş krizi geçiriyor."

"Kırk yaşında bile değil ve Rory krizi yaşıyor. Acısına son verin ki işine geri dönebilsin."

"Onu kovan sensin."

"Evet, bu konuda tereddütlerim var. Brett beni anlıyor."

Rory ellerini havaya kaldırdı.

Clint söze girdi. "Onu görmeye gitmeli ve onu sevdiğini söylemelisin ki Heath ve benimle konuşabilsin ve hayat normale dönebilsin."

Dudaklarını büzdü. "Belki."

"Sen aptalsın. Ve bunu sevgiyle söylüyorum. Adam senin için her şeyden vazgeçti."

O haklıydı. Brett'i işini bıraktığı için seviyordu ve aynı zamanda bunu yaptığı için ondan nefret ediyordu. İşe geri dönmesi gerekiyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Brett Rivers dünyanın en kurnaz adamıydı ama onu seviyordu, o da onu seviyordu ve bu kadarı yeterdi.

R: Şimdi konuşmak için sana geliyorum.

Kötü fikir.

Neden?

B: Çünkü sen seks delisisin ve ben kararlı bir ilişki dışında sekse inanmıyorum.

R: Ne zamandan beri?

B: Şimdiden beri.

R: "Bağlılığı" tanımlayın

B: Bir nişan. Gerçek aşk gibi, ucu açık değil. Altı ay ve sonra evleneceğiz.

R: İki yıl ve sonra tartışırız.

B: Bir yıl.

Anlaştık. Ama sadece görüşmek için.

Buraya gel de el sıkışalım.

* * *

Yanına geldi, ama el sıkışmak yerine, onu görmeye o kadar açtı ki, ikisi de tek kelime edemeden kız onun kollarındaydı. Öpüştüler; adam onu incitmemek için çok dikkatliydi ve o da hiç dikkatli değildi. İş yoktu, evi yoktu, planı yoktu ama onu seviyordu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Sen benim her şeyimsin." Yüzünü çilek ve çikolata kokan buklelerine gömdü.

Geri çekildi, mavi gözlerinde bir duygu dünyası vardı. "Bunu duymak güzel ama işini geri almalısın."

Onu tekrar öptü. "Tek düşündüğün iş mi?"

Dişleriyle adamın alt dudağını hafifçe çekiştirirdi. "Beleşçi bir erkek arkadaşını desteklemiyorum."

Erkek arkadaş. İçten içe alay etti. Kiminle uğraştığını unutmuştu. Adam onun kulak memesini dişledi. "Sen benim hayatımsın."

Onun ağzının köşesini öptü. "Çok fazla sorumluluk var."

Güldü ve ona bu kadını getirdiği için evrene teşekkür etti.

Biraz daha öpüştüler ama adam ellerini kadının üstünün altından geçirdiğinde, kadın güçlü ve becerikli elleriyle adamın yüzünü kavradı. "Yeni bir ürün deniyorum ve senin de fikrini almak istiyorum."

"Şimdi mi?" Yardım etmeyi ne kadar sevse de, aklında ürün testinden daha iyi bir şey vardı.

"Şimdi." Parmaklarını yatak odasına doğru salladı ve mutfakta kayboldu. "Kıyafetlerini çıkarmak isteyebilirsin," diye seslendi.

Yatak odasına doğru koştu. "Sadece sen yaparsan." Gömleğini yırtarcasına çıkarırken dirseğini kapıya vurdu.

Birkaç dakika sonra elinde çok sıradan yuvarlak bir kapla ve son derece seksi bir çift mor dantel büyükanne külotu dışında çıplak bir şekilde görüldü. Onları yırtıp atmak ve diğer her şeyi unutmak istedi.

Yaklaştı, onun tahrik olmuş, çıtırçıtlak vücudunu dikkatle inceledi. Spor salonunda geçirdiği her sefil saniyeyi değerli kılan minnettar gözler.

"Belli ki daha iyi bir ambalaja ihtiyacım olacak," dedi, "ama şimdilik ..." Kabı arkasına koyarak yatağa doğru ilerledi. "Uzan."

Neler olduğunu tam olarak bilmiyordu ama her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydi.

Onun yanındaki yatağa diz çöktü. "Gözlerini kapat."

Kadının dediğini yaptı ve kısa süre sonra sıcak, ıslak bir parmağın göğsünün ortasından aşağı kaydığını hissetti. Çikolata kokusunu aldı ve gözlerini açtı.

Kabı havaya kaldırdı. "Çikolatalı vücut boyası." Onunla göz göze gelerek parmağıyla taze, yapışkan bir kaşık aldı ve aşağı doğru yolculuğuna devam etti. Daldırma. Okşayarak. Tekrar daldırdı. "Ekstra ısı için bir miktar kırmızı biber ekledim," dedi boğuk bir sesle.

Çikolata sıırıslıklam parmağı bir oraya bir buraya dolanırken inledi. Sonunda hedefini buldu ve adam neredeyse aklını kaybediyordu.

Parmaklarını şıltenin içine sokmasına neden olan bir dizi sarhoş edici ilmek çizdi. Alnından terler boşandı. Kadın daha yakına eğildi. "Piyasada pek çok vücut boyası var ama hiçbirisi bu kalitede değil."

Ve hiçbir şey onu uygulayan kadın gibi değil.

Hınzır bir bakışla yaladı. "Belki biraz viskiye ihtiyacı vardır." Nefesi adamın tenini okşadı. "Çok fazla değil. Sadece bir tutam."

Tekrar ve tekrar yaladı. Daireler çizdi. Okşayarak. Adam çenesini sıkı. Oda dönmeye başladı ve çok geç olmadan onun omuzlarını yakaladı.

Birkaç saniye içinde mor dantelli büyükanne pantolonunu yere serdi ve onu sırt üstü yatırdı. Kabı aldı, iki parmağını daldırdı ve çıplak vücudunu tıpkı bir zamanlar hayal ettiği gibi boyamaya başladı.

Göğüslerini daire içine aldı, merkezlerini buldu, dudaklarını üzerlerine kapattı ve şimdiye kadar yapılmış en iyi çikolatanın tadına baktı. Şimdi yatakta kıvranan oydu. Karnına ovaler çizdi. Tadına baktı. Uyluklarının iç tarafına oklar çizdi. Tadına baktı. Ve sonra onun kalbine, her ikisi için de çok fazla olana kadar.

Adam onun üzerine çıktı ve her yere çikolata bulaştırdı. Kadın onu içine almak için kalçalarını kaldırdı ve itiş ve kavisin eski ritmini buldular. Fısıldayan aşk sözcükleri. Sözler. Rica. Bacaklarını onun kalçalarına doladı. Tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Haykırdı. Bir iniltiyle onu gizemin içine kadar takip etti.

Saniyeler sonra, boğuk bir çığlık kulak zarlarına saldırdı. "Cayenne!" diye bağırdı. "Büyük hata!"

Neyin yanlış gittiğini anlayacak kadar kendine gelmişti. Onu kucakladığı gibi duşa koştu, kendi vücudu da o kötü tasarlanmış katkı maddesinin etkilerini hissediyordu. Adam ikisini de yıkarken, onu öperken ve onu yeniden severken güldü ve inledi.

Rory Garrett ile hayat her zaman bir macera olacaktı.

Ortalığı temizlemeleri çok uzun sürdü. Çarşaf, yatak örtüsü, yastık kılıfları.

Çikolata halıya, ahşap zemine, küvetin kenarına bulaştı. Sonunda ürününü piyasaya sürdüğünde, plastik bir tabaka eklese iyi olur.

Temizliğin yarısında adamın dikkati kızın öpücükten morarmış ağzıyla dağıldı ve yerde, hoppa posterinin altında daha yavaş seviştiler. Kız ondan daha iyi bir insandı. Kinder. Daha akıllı. Daha cesur. Ve

Tanrı onun üstün bir değer anlayışına sahip olduğunu biliyordu. O hayatının aşkıydı ve onu asla hayal kırıklığına uğratmayacağından emindi.

Yatak örtüsünü bodrumdaki çamaşır makinesine yerleştirdikten sonra merdivenlerden çıkarken, Rory'nin burada daha fazla yaşayamayacağı gerçeğini düşündü. Onu birlikte bir ev bulmaları gerektiğine ikna etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Çok sürmeyeceğinden şüpheleniyordu. Rory ülkenin en iyi çikolatacısı olabilirdi, ama o her zaman ve sonsuza dek Nehir'di. Lazer odaklı. Kararlı. Ve çok aşıktı.

Öyle ya da böyle, hayatının anlaşmasını yapacaktı.

Sonsöz

Wedgwood mavisi duvarlara güneş ışığı vuruyordu; cam cepheli, boyalı dolaplar ve basma kaplı sandalyeleriyle büyük, yuvarlak, mermer masa. Ama hayallerindeki çikolata dükkanını yerine burası onun evinin mutfağıydı. Rory eski moda tasarımı, rahat pencere kenarını, geniş çalışma alanını ve kaliteli aletleri çok sevmiştir. En güzeli de geniş arka bahçelerinin manzarasıydı; ardaktan, kıyıları eğrelti otlarıyla kaplı ve ahşap bir yaya köprüsü olan dolambaçlı bir dereye kadar uzanan imenlik bir alan.

Bir kadın kendisi hakkında yeni şeyler öğrenmek için asla çok yaşı değıldi ve sonunda kendi dükkanına sahip olmanın sadece hayallerde cazip olduğunu fark etmişti. Gerçekte, bir dükkan işletmek ve müşterilerle ilgilenmek onu asıl yapmak istediğı şeyden uzaklaştıracaktı: kusursuz çikolata yapmak.

Heath Champion mermer masasında en iyi kahvesinden bir fincan ve bu sabah yaptığı biscotti'lerden birinin kırıntılarıyla oturuyordu. Artık kendi kakao çekirdeğı kavurma makinesine sahip olduğu için deney yapmayı takıntı haline getirmişti. Biscotti'yi, adil ticarete konu olan Ekvador çekirdeklerinin topraksı notalarından ve Peru'nun doğu And Dağları'nın daha meyvemsi çekirdeklerinden oluşturduğu organik bir kakao tozuyla yapmıştı. Oranları tam olarak tutturduğunda, Kristin'le kakao karışımını büyüyen ürün serisine ekleme konusunda konuşurdu.

Heath Brett'in patronu olduğu için, çiftler arasında gelişen yakın arkadaşlığın garip olması gerekirdi, ama öyle olmadı. O ve Brett, ailelerinin hafta sonu tatiline ihtiyacı olduğunda Champion'ların çocuklarına bakıcılık bile yapıyorlardı. Brett bunun kendi çocuklarına hazırlık olduğunu söyledi.

Rory kahvesini yudumladı. O ve Brett'in şaşırtıcı derecede kolay bir evlilikleri vardı.

Tartıştıklarından çok daha fazla güldüler, kavga etmek yerine sevdiler ve her zaman birbirlerinin yanında oldular. Tanıştıkları günün birinci yıldönümünde Brett ona hayal edebileceği en güzel hediyeği vermişti: annesinin kırmızı gece çantası güzelce restore edilmişti. Ama son zamanlarda, Brett kendi payına düşenden daha fazla yük taşıyordu ve Brett'in bu durumu düzeltmesi gerekiyordu.

Heath'le göz göze gelebilmek için bahçe çiçekleriyle dolu toprak bir sürahiyi yoldan çekerken, öğleden sonra güneşinin ışığı safir alyansına vurdu. Aralarında aylardır süregelen ciddi konuşmanın zamanı gelmişti. Heath'in sert bakışlarına kendi sert bakışlarıyla karşılık verdi. "Ona ihtiyacım var."

Piton dudağını büktü. "Ona ihtiyacım var."

Dudağını geriye doğru kıvrıdı. "İhtiyacın olan şey onun gitmesine izin vermek. Sana olan sadakati onu gerçekten yapmak istediği şeyi yapmaktan alıkoyuyor."

"Sen diyorsun."

Çocukça cevabı ona bir sınırı olduğunu gösterdi. "Bu onun için bir sonraki mantıklı adım."

"Bir sonraki mantıklı adım, ben emekli olduğumda Champion Sports Management'ın CEO'luğunu devralmasıdır."

"Hayır, Simply the Best'in CEO'luğunu devralması için, böylece nefret ettiğim şeyi yapmayı bırakıp sevdiğim şeyi yapmaya geri dönebilirim."

Sandalyesinde geriye doğru tekmeledi. "Ona ihtiyacın yok. Şirketi yöneterek harika bir iş çıkarıyorsun."

"Zar zor ayakta duruyorum ve bunun tek nedeni Brett'in tüm boş zamanını bana koçluk yaparak geçirmesi. Yönetici olmanın her dakikasından nefret ediyorum. Çikolata yapmak ve yeni ürünler icat etmek istiyorum, bir şirket yönetmek değil. Bizi tutuyorum geri."

Brett Rivers'in kalbi ve ruhu için savaşları devam ediyordu, ancak teknik olarak Rory zaten onun kalbine ve ruhuna sahipti. Pazarlık ettikleri şey onun beyni ve yeteneğiydi.

Heath başka bir açı denerdi. "Spor dünyasını terk edemeyecek kadar çok seviyor."

"Eskisi kadar değil. Son tedarikçimle anlaşma yapmama yardım ederken, Clint'in yeni sözleşmesi üzerinde çalışırken olduğundan daha fazla heyecanlandı."

Piton'un gözleri servis tabağına kaydı. "Devam

et," dedi. "İstedigini biliyorsun."

Bademli ikolatalı bir biscotti seçti ve ona doğrulttu. "Senden tek istediğim kıdemli başkan yardımcımı rahat bırakman."

"Brett yeni bir mücadeleye hazır ve onu geride tutan tek şey sana olan sadakati." Söze girdi. "Brett'in mükemmel akıl hocalığı sayesinde Champion'da yükselmeye hazır en az üç ajanınız daha var. Senin aksine, kovduğu hiç kimseyi *yeniden işe almak* zorunda kalmadı." "Bel altı vuruş." Biscotti'nin tadını çıkarmak için bir an durdu.

Masaya yaslandı. "Vicdanının sesini dinle, Heath. Brett'in en iyi işi yıllardır sende. şimdi sıra bende. Bir aile yaratıyoruz burada iş."

"Bir aile imparatorluğu desek daha doğru olur," diye homurdandı. "Sen ve Kristin iki buçuk yıl içinde bir yemek kamyonu işletmekten on sekiz çalışanı ve yeni bir binası olan bir şirkete dnştnz."

"Mütevazı, iyi yıpranmış bir bina," dedi.

"Sekiz ofis, ekli bir depo ve büyük bir test mutfağı hiç de mütevazı değil. Bu hızla giderseniz yakında daha büyük bir yere ihtiyacınız olacak."

Rory kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu Kristin'in hatası. Böyle bir pazarlama dehasına dönüşeceğini kim bilebilirdi?"

"Harika bir ürününüz yoksa dünyadaki tüm pazarlama becerileri hiçbir şey ifade etmez." Biscotti'sinin yenmemiş yarısını ona doğrulttu. "Ki sen öyle yapıyorsun."

Her şey çok çabuk olmuştu. Clint takım arkadaşları ve koçluk personeli için yüzden fazla hediye kutusu sipariş ederek onlara ilk büyük desteği vermişti. Alıcıların çoğu ürünlerin kalitesini kendi büyük siparişlerini verecek kadar takdir etmişti. Rory ve Kristin yemek kamyonlarının artık büyüdüğü gerçeğini çabucak kabullenmek zorunda kaldılar.

Bir pasta şefine sattılar, iki yardımcı ikolataı aldılar ve Daniel'in zeki kızı Chloe'yi online işlerini yürütmesi için işe aldılar. Kristin bıkıp usanmadan st düzey perakendecilerdeki alıcılara kur yaptı ve onlar daha fazla ürün taşımaya başladıkça siparişleri de artmaya devam etti: barlar, trfler, renkli bonbon eşitleri ve Simply the Best Gourmet Chocolate Body Paint.

Zarif, cupcake büyüklüğündeki porselen kavanozlardan biri, onu sosyal medya platformlarında ne çıkaran ünlü bir aktrisin eline geçti ve Ondan sonra işler patladı.

Ancak hızlı büyüme mutfakta daha az zaman geçirilmesi anlamına geliyordu, ta ki Rory neredeyse hiç orada olmayana kadar. Böyle devam ederse, ürünler eninde sonunda zarar görmeye başlayacaktır. Onlar

Ayrıca daha profesyonel bir finansal plan olmadan büyümeye devam edemezdi, bu da üstlenecek deneyimi ya da isteği olmadığı bir şeydi.

Heath'e boşuna "Piton" demiyorlardı ve dişlerini onun planının en zayıf kısmına geçirdi. "İşin büyüyor ama Brett'in benden ayrılmak için maaşından kesinti yapması gerekecek."

"Çok çalışması için daha fazla motivasyon." Artık soğumuş olan kahvesinden bir yudum aldı. "Büyük havaalanlarında kiosklar kurmayı tartışıyoruz, ama ben bir çikolatacıyım, sanayi kaptanı değil ve bunu onsuz yapamam."

Heath sadede geldi. "Ona ihtiyacım var."

Öne doğru eğildi. "Onu *istiyorsun* ama onsuz da gayet iyi idare edebilirsin. Ben yapamam." Kozunu oynadı. "Ben hamileyim."

Sandalyesinden kalktı ve mutfak zeminine kırıntılar serpti. "Bu en sinsî, en etik dışı, profesyonelce olmayan, manipülatif ... ! Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

"Sakin ol." O da ayağa kalktı. "Tek yapmanız gereken onun için ne kadar çok şey yaptığınızı hatırlatmak, o zaman kalacaktır. Ona ne kadar değer verdiğini biliyorsun. sadakat." Başını eğdi. "Ama sen bile bunu yapacak kadar kalpsiz değilsin, değil mi?"

Adam uzun süre acı çeken bir iç çekiş çıkardığında, kadın kazandığını anladı. "Onunla öğleden sonra konuşacağım."

Kına yakmak hoş değildi ve işleri henüz bitmemişti. "Gitmesine izin vermek için iyi bir zaman dilimi nedir?"

"Ona ne zaman ihtiyacınız var?"

"Dün. Ama ben adil değilim. İki hafta." "Bir ay."

Umduğundan bile daha iyiydi. "Anlaştık."

Brett ve Annabelle, Champion çocuklarıyla birlikte dondurma almaktan döndüklerinde el sıkıştılar ve hemen arka bahçedeki çadıra yöneldiler.

Brett kaşlarını kaldırarak Rory'ye baktı.

Gülümsemeye birlikte hafifçe başını salladı.

O da gülümsedi.

Heath ikisiyle de alay etti. "Bu bir tuzaktı. Pis işlerini yapması için karını gönderdin."

Brett kolunu ona doladı. "O benden daha acımasız. Ben bile ondan korkuyorum."

Tamamen doğru değildi ama kendini bir paralı asker olarak görmek hoşuna gidiyordu. "En iyisinden öğrendim."

Heath başını salladı. "Bu konuda ellerin dolu." "Ve bunu bilmiyor muyum?" Brett onun burnunun ucunu öptü.

Daha fazla kahve içtiler, kalan bisküvilerini yediler ve o yeni bir ürün - Empire Builder - üzerinde düşünürken çocuklarla oynadılar.

Yirmi dört karat altın varakla kaplanmış çikolata, lüks kremesi vanilya ve konyak dolgusunu kaplıyor. Bunu bir fiyata satmayı düşünüyordu.

Sadece iki bonbon alabilecek özel tasarım bir kutuda, her biri pırıl pırıl şeker incilerinden oluşan bir yatağın üzerinde duran mermer bir çikolata bardağının içine yerleştirilmiş.

Yeni CEO'suyla bu fikri tartışmak için yatma vaktine kadar bekledi. İşi bittiğinde, elini karnının üzerine koydu ve buklelerini öptü.

"Beni ikna et," diye fısıldadı.

Onun göğsünü okşadı. "Elimden geleni yapacağım."

Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Daha fazlasını isteyemezdim."

Ertesi sabah erkenden, bir gece önce olanlardan doymuş bir halde, sessizce yataktan çıktı. Büyütmesi gereken bir bebeği, sevmesi gereken bir kocası ve yapması gereken çikolatalar vardı. Yoğun bir gün olacaktı.

Teşekkür

Bir yazarın kariyeri boyunca birçok editöre sahip olması yaygındır, ancak son otuz yıldır sadece bir editörle, olağanüstü editör Carrie Feron ile kutsanmış durumdayım. Pek çok ortak ilgi alanı olan (benim dışımda □) iki kadın arasındaki uzun bir ilişkide olduğu gibi, derin bir dostluk kurduk. Doğumları ve ölümleri, kahkahaları ve gözyaşlarını birlikte yaşadık. Ailelerimizin büyümesini ve yavrularımızın yuvadan ayrılmasını izledik.

Carrie şu anda seçkin kariyerine HarperCollins/Avon Books, tarihin bir parçasını da beraberinde götürdü. Carrie'nin vizyonu, yenilikçiliği ve içgörülerini yayıncılık sektöründe silinmez bir iz bıraktı.

Simply the Best hem editörlüğünü yapacağı son kitabım hem de uzun kişisel ilişkimizde yeni bir bölümün başlangıcı. Birbirimizi daha iyi insanlar haline getirdiğimizi düşünmek hoşuma gidiyor. Onun beni sadece daha iyi bir yazar değil, aynı zamanda daha anlayışlı bir insan yaptığını da biliyorum.

Teşekkür ederim ve seni seviyorum, sevgili dostum ve editörüm.

Susan Elizabeth Phillips
Naperville, Illinois
susanelizabethphillips.com

Yazar Hakkında

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS, kitapları otuzdan fazla dilde yayımlanmış, çok ödüllü ve çok satan bir yazardır. "Hayat mutlu sonlarla daha güzeldir" mottosuyla hareket eden yazar, aşkın her türlü hakkında yazmayı seviyor. Başarıları arasında Susan, *Fancy Pants* adlı romanıyla spor romantizmi türünü yaratmıştır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını [hc.com](https://www.hc.com)'da keşfedin.

Susan Elizabeth Phillips tarafından da yazılmıştır

Yıldızlar Çarpıştığında
Dans Et Benimle Bu Gece
Gördüğüm İlk Yıldız
Kahramanlar Benim
Zayıflığımdır Büyük
Kaçış Bana
Dayanılmaz Deyin
Aşk İçin Ne Yaptım
Glitter Baby
Natural Born Charmer
Match Me If You Can
Ain't She Sweet? Nefes
Alma Odası
Bu Kalbim Sadece
First Lady'yi
Hayal Et
Lady Be Good
Dream a Little Dream
Nobody's Baby but Mine

Bir Meleği Öp
Cennet, Teksas
O Sen Olmalıydın

°AVON BOOKS

Ödüller kazanmak, özel içerikler almak ve daha fazlası için Avon'un Kalpten Haber Bültenine katılın!

SIGN UP NOW

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

TEK KELİMEYLE EN İYİSİ. Telif Hakkı © 2024 Susan E. Phillips, LLC. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla, herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz ya da saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz. HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Monique Aimee

Gıda kamyonu sanatı © Shutterstock / Nerthuz

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı ŞUBAT 2024 ISBN: 978-0-06-324859-5

Baskı ISBN: 978-0-06-324856-4

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.